K K J /> U J f / f fl w

EUTE-AM AFLAT/ACUM E RÄ

NDUL *TĂU.*

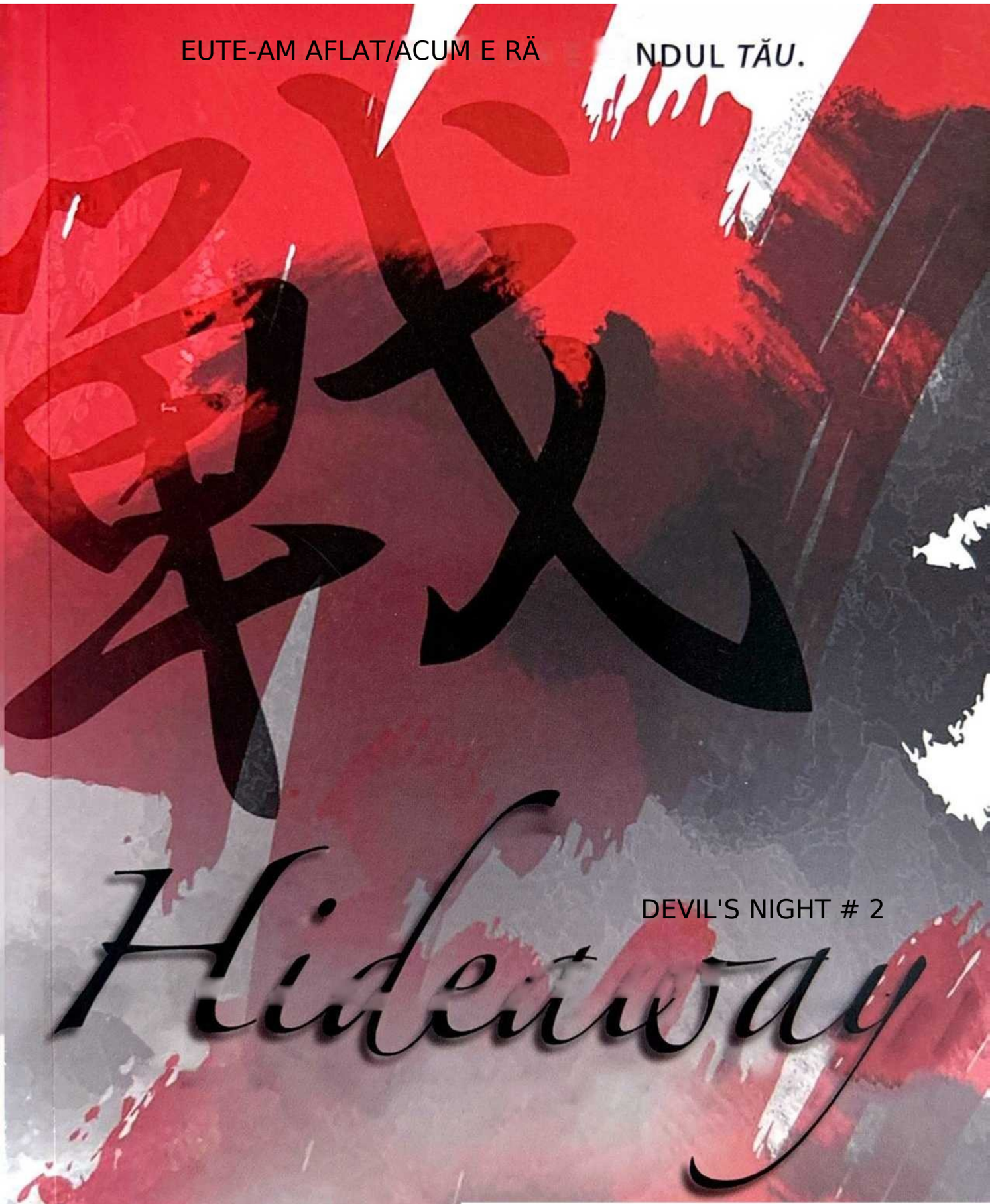

DEVIL'S NIGHT # 2

Au

P

New York Times

PENELOPE DOUGLAS

PENELOPE DOUGLAS

Traducere din limba engleză şi note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica, Bucureşti, 2024

Playlist

Black Honey – Thrice
Castle – Halsey
Control – Puddle of Mudd
Cry Little Sister – Seasons After
Emotionless—Red Sun Rising
Go to Hell— KMFDM
Heavy în Your Arms – Florence + The Machine
Jekyll and Hyde – Five Finger Death Punch
Like a Nightmare – Never Say Die
Lung (Bronchitis Mix) – Sister Machine Gun
Paint It, Black – Ciara
Remember We Die – Gemini Syndrome
Save Yourself— Stabbing Westward
Scumgrief (Deep Dub Trauma Mix) – Fear Factory
Smells Like Teen Spirit – Think Up Anger
Smokin'În the Boys Room – Motley Criie
Waiting Game – Banks

NOTA AUTOAREI

Povestea de iubire din *HIDEAWAY* este de sine stătătoare, dar intriga este o continuare a evenimentelor care au început în *CORUPT* (volumul 1 din seria „Devils Night”). Recomand din toată inima să citiţi *CORUPT* înainte de a citi cartea aceasta. Distracţie plăcută!

Pentru Z. King

„Omul nu poate distruge sălbăticia din el negându-şi impulsurile. Singurul mod de a scăpa de tentaţie este să-i cedezi”

—Robert Louis Stevenson,
Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde

CAPITOLUL 1
KAI

Ploaia e aidoma nopţii. în întuneric *şi* sub nori, poţi fi altfel.

Numai în anumite momente e acceptabil să fad anumite lucruri. Nu ştiu de ce. Poate datorită lipsei luminii soarelui şi felului în care celelalte simţuri se ascut; sau din pricina vălului fin care ascunde totul. îndreaptă-ţi umerii şi suflecă-ţi mânecile! Toamă-ţi o băutură şi relaxează-te! Râzi cu prietenii tăi şi ambalează-te din cauza medului de baschet care se difuzează la televizor!

Du-te în toaleta barului, după o fată căreia i-ai tras-o cu privirea o ora, şi savurează exdamaţiile de aprobare ale prietenilor tăi, atunci când revii la masă!

Ia încearcă să fad asta ziua în amiaza mare, cu stagiara de la birou!

Nu că aş vrea libertatea să mă dedau la orice, oricând, oriunde. Lucrurile devin speciale când se petrec mai rar.

în fiecare dimineaţă, când răsărea soarele, stomacul mi se strângea de nerăbdare.

Apoi se făcea din nou seară.

Masca îmi atârna în mână, pe lângă corp. M-am oprit pe palierul de la etajul al doilea şi am privit-o pe Rika. Stătea în maşina ei, cu capul aplecat. în ciuda ploii care bătea în parbriz, faţa ei era luminată de ecranul telefonului. Tasta ceva.

Am clătinat din cap, încordându-mi maxilarul. *Nu ascultă deloc.*

Am privit în timp ce iubita celui mai bun prieten al

meu termina de tastat. Lumina ecranului s-a stins, după care ea a deschis portiera, a coborât şi a început să alerge prin ploaia torenţială. Am cântărit-o din ochi, trecând totul în revistă. *Capul şi ochii plecaţi. Cheile ţinute strâns în pumn. Braţele deasupra capului, ca s-o ferească de ploaie, ceea ce-i reduce mult câmpul vizual*

Total neatentă la ce o înconjura. Era victima perfectă.

Am apucat curelele măştii şi mi-am tras craniul argintiu pe faţă. Interiorul măştii s-a mulat perfect pe chipul meu. Lumea din jur s-a îngustat. Nu puteam să văd decât ce se afla dinaintea ochilor mei.

Fierbinţeala mi-a alunecat pe gât, prelingându-se apoi în piept. Am tras adânc aer în plămâni. Inima îmi bătea foarte tare, dintr-odată flămândă.

Pe neaşteptate, asemenea unei mici cascade, ploaia a pătruns pentru câteva secunde în *dojo,* iar uşa grea de metal, de la parter, s-a trântit cu putere.

— Hei! a strigat Rika.

îmi simţeam bătăile inimii în stomac. Am închis ochii, savurând senzaţia. Sunetul vocii ei a reverberat prin clădirea goală. Am rămas nemişcat pe palierul întunecat, aşteptând să mă găsească.

— Tu eşti, Kai?

Am dus o mână în spate şi mi-am tras pe cap gluga hanoracului negru, după care m-am întors să privesc peste balustradă.

— Hei! a strigat din nou, mai insistent. Kai, eşti aici?

Mai întâi i-am văzut părul blond. Asta remarci prima oară la Rika. în penthouse-ul ei întunecat, în ¿¿j/a-ul întunecat, pe aleea aflată şi ea în întuneric, în camerele

adâncite în beznă şi pe străzile obscure, ea iese mereu în evidenţă.

Mi-am sprijinit mâinile pe balustradă, fixându-mi picioarele pe zăbrele. Rika păşea încet, în sala de jos. A umblat la comutatoarele de pe perete. Lumina nu s-a aprins.

Dintr-odată foarte atentă, şi-a răsucit capul la stânga şi la dreapta, după care a întins mâna spre comutatoare, răsucindu-le din nou.

Nimic.

Pieptul ei se ridica şi cobora cu repeziciune. Rika era încordată. A strâns mai tare între degete breteaua genţii.

Mi-am stăpânit un zâmbet şi mi-am înclinat capul într-o parte, cu ochii la ea. Ar fi trebuit să mă arăt. Ar fi trebuit să joc corect, s-o înştiinţez că sunt aici şi că ea e în siguranţă.

Dar, cu cât aşteptam mai mult, cu cât rămâneam mai tăcut şi mai ascuns, cu atât mai agitată părea ea. Pe măsură ce înainta în încăperea de jos, nu mă puteam stăpâni să gust clipa. Era derutată. înfricoşată. Timidă. Nu ştia că sunt aici. Chiar deasupra ei. Habar n-avea că ochii mei o priveau. Habar nu avea că aş fi putut să mă reped la ea, s-o prind în strânsoare şi s-o trântesc la podea cât ai clipi.

Nu voiam s-o sperii, şi totuşi exact asta faceam. Puterea şi controlul dau dependenţă. Iar eu nu voiam să-mi placă, fiindcă, dacă mi-ar fi plăcut, ar fi însemnat că sunt pervers.

Asa ceva m-ar fi transformat în Damon.

Am început să gâfâi şi am strâns mai tare balustrada între degete. Deodată, şi eu ma simţeam înfricoşat. Nu era normal.

— Ştiu că eşti aici, a spus Rika, privind încruntată în jur.

Dar încruntarea ei era forţată. Am zâmbit în colţul gurii, sub masca mea.

Tricoul ei lung, cenuşiu îi alunecase de pe umeri, iar picăturile de ploaie licăreau pe pieptul şi pe gâtul ei. în Meridian City, oraşul nostru, ploua cu găleata. La acea oră din noapte şi în acest

cartier, străzile erau pustii. Nimeni nu ar fi auzit-o, dacă ar fi strigat. Probabil că nimeni n-o văzuse intrând în clădire.

Şi, după felul în care a început să păşească în spate, vrând să iasă din încăperea întunecată, părea să-şi fi dat şi ea seama de asta.

Am făcut un pas.

Podeaua a scârţâit, iar capul ei a zvâcnit spre stânga, în direcţia sunetului.

Ochii ei m-au găsit Fără s-o scap din priviri, am păşit spre trepte.

— Kai?

Probabil că se întrebă: *De ce nu-mi răspunde? De ce şi-a pus masca? De ce nu mai avem curent electric? Din cauza furtunii? Ce se petrece aici?*

Nu am rostit niciun cuvânt. M-am apropiat încet de ea. Silueta ei minionă devenea tot mai clară. Şuviţe de păr ud – pe care nu le observasem până adineauri – i se lipiseră de piept, iar cerceii cu diamante, pe care Michael i-i dăruise de Crăciun, anul trecut, îi sclipeau în urechi. Sfârcurile ei se profilau prin tricou.

Mă privea temătoare, cu ochii ei albaştri.

— Ştiu că tu eşti.

Am rânjit pe sub mască. încordarea ei îi contrazicea cuvintele încrezătoare. *Chiar ştii?*

I-am dat târcoale încet, de parcă aş fi prins-o într-o colivie. Rika a rămas nemişcată. *Eşti aşa de sigură că eu sunt? E posibil să nu fiu Kai, corect? Poate că pur şi simplu i-am luat masca. Sau am cumpărat una identică.*

Oprindu-ma în spatele ei, m-am străduit să-mi menţin

respiraţia liniştită, în ciuda bătăilor tot mai agitate ale inimii mele. Simţeam energia care circula între pieptul meu şi spinarea ei.

Ar fi trebuit să se răsucească spre mine. Ar fi trebuit să se pregătească în faţa primejdiei, aşa cum o învăţasem. Credea că e doar un joc?

— Termină! s-a răstit ea, întorcându-şi capul doar atât cât să-i văd buzele. Nu e amuzant.

Avea dreptate. În noaptea asta, Michael plecase din oraş, iar Will probabil că ieşise să se îmbete pe undeva. Rămăseserăm doar noi doi.

Stomacul meu făcea tumbe. Aveam nevoie să depăşesc orice limită, ca să simt că încă deţin controlul. Nu era nici amuzant, nici bine şi nici corect. Şi nu voiam să mă opresc. Nu era a bună.

Am luat-o în braţe şi mi-am lipit nasul de gâtul ei, sub ureche. Parfumul ei mi-a îngreunat pleoapele. Când a icnit, am strâns-o mai tare şi i-am lipit trupul de al meu.

— Suntem doar noi doi, Monstruleţule, am mârâit. Aşa cum îmi doresc. Avem toată noaptea la dispoziţie.

— Kai! a strigat Rika, smucindu-se.

— Cine-i Kai?

Se lupta să-mi scape din strânsoare.

— Gata, ştiu că tu eşti. Iţi recunosc greutatea, corpul, mirosul..

— Chiar aşa? am întrebat. Deci ştii cum mă simt acum?

Mi-am lipit din nou faţa mascată de gâtul ei şi am îmbrăţişat-o strâns. Posesiv. Ameninţător. I-am şoptit la ureche:

— Mi-e dor de Rika, mica fată de liceu.

Am gemut. M-am prefăcut că-mi place sa simt cum se zbate în braţele mele.

— Pe atunci nu dădeai din gură, am adăugat.

Corpul ei a rămas nemişcat. Apoi Rika a început să-mi tremure în braţe.

O învinsesem.

Odată, cineva apropiat nouă spusese exact aceste cuvinte. – Cineva care o îngrozise. Acum Rika se întreba dacă nu cumva eu eram acel „cineva”. *Damon a dispărut anul trecut) dar ar putea fi oriunde) Rika, Nu-i aşa?*

Am auzit bubuitul unui tunet.

— Am aşteptat mult clipa asta, i-am spus. Scoate-1!

I-am tras tricoul în jos, lăsând-o numai în maiou. Rika a ţipat.

— Vreau să te văd!

Cu un icnet, s-a smuls de lângă mine şi a ridicat braţele în faţă. A făcut numaidecât un pas în spate – prima mişcare de apărare pe care o învăţasem, în eventualitatea în care cineva o prindea de la spate –, dar, fiindcă ştiam ce are de gând să facă, mi-am împins un picior în faţă.

Haide) Rika!

Apoi, pe neaşteptate, s-a lăsat în jos cu toată greutatea. Mi-a alunecat printre braţe şi iat-o pe podea!

Aproape că am izbucnit în râs. Gândea rapid. *Foarte bine.*

Am atacat. S-a săltat în patru labe, pregătită să fugă, iar eu am fandat, prinzând-o de gleznă.

— Unde vrei să pleci? am tachinat-o.

Cu o lovitură, mi-a aruncat masca de pe faţă. M-am tras în spate, râzând.

— Dumnezeule! Ce distractiv o să fie! Abia aştept.

A scâncit şi s-a târât în spate, apoi s-a ridicat în

picioare. Când s-a întors spre mine, i-am văzut frica întipărită pe faţă. A luat-o la fugă spre vestiare. Probabil voia să ajungă la ieşirea din spate.

Am alergat după ea şi am prins-o de maiou. Toate simţurile mele erau în flăcări.

Drace! Am simţit o picătură de sudoare prelingându-mi-se pe ceafa.

E doar un joc. N-o să-ifac râu. Era ca în copilărie, când jucam leapşa sau de-a v-aţi ascunselea. Ştiam că nimic rău nu ni se va întâmpla când eram prinşi şi că nici noi nu le-am fi făcut rău celorlalţi, dar teama iraţională punea oricum stăpânire pe noi. Asta îmi doream. Doar asta conta. Ce se întâmpla acum nu era pe bune.

Am răsucit-o în loc. I-am cuprins talia cu un braţ şi i-am ridicat genunchiul cu cealaltă mână, săltând-o de la pământ. Rika a încercat să mă lovească cu genunchiul liber, dar i-am răsucit şoldurile înainte să mă nimerească între picioare. Am îmbrâncit-o în spate. Ne-am prăbuşit amândoi pe podea – eu, deasupra ei.

— Nu! a ţipat Rika.

Se zvârcolea sub mine. Mi-am făcut loc cu forţa între picioarele ei. I-am ţintuit încheieturile deasupra capului.

Se lupta să scape, dar puterea din braţe începuse să-i scadă şi rezistenta ei slăbea.

M-am oprit şi am privit în jos. Şi Damon, şi eu aveam păr şi ochi închişi la culoare. în întunericul care ne înconjura, Rika n-ar fi putut face diferenţa. O bruscam, o forţam, o amenințam... La fel cum făcuse el.

Mi-am aplecat încet capul spre sânii ei, lăsându-l să zăbovească la un centimetru de pielea ei, iar Rika s-a dat bătută. Pieptul i se zbuciuma atât de tare, că părea sa aibă un atac de astm.

O priveam de sus. Era neajutorată, cu mâinile imobilizate deasupra capului. I-am văzut lacrimile. Ştia că s-a terminat. Nimeni nu mă putea opri, nimeni nu ar fi auzit-o ţipând. Eram un nebun mascat care putea s-o rănească, s-o omoare pe îndelete, fără nicio grabă.

Pe neaşteptate, faţa i s-a schimonosit Rika a urlat, ca şi cum îndârjirea ei fusese înghiţită de groaza a ceea ce i se întâmpla.

La naiba! Cuprins de furie, mi-am dat jos gluga.

•— Eşti o puştoaică plângăcioasă! am răcnit, izbindu-mi palma în podea, în dreptul capului ei. Dă-mă jos de pe tine! Acum! Hai!

Roşie la faţă, Rika a mârâit. S-a săltat de la podea şi mi-a trecut un braţ pe după ceafa, imobilizându-mi capul. Cu cealaltă mână, mi-a băgat arătătorul şi degetul mare în ochi.

Nu era cine ştie ce, dar m-a făcut să-mi slăbesc strânsoarea îndeajuns cât să-i permit să mă plesnească peste cap. Când m-am tras înapoi, s-a ridicat şi şi-a înhăţat geanta. M-a lovit cu ea.

— Ah! am icnit, smulgându-i-o din mână.

A ţâşnit în picioare. S-a repezit spre perete, a înşfăcat o sabie *kendo* şi a luat poziţia de atac: cu mânerul de bambus ridicat, gata de luptă.

Mi-am sprijinit greutatea pe călcâie şi mi-am şters faţa, să văd dacă sângeram. Niciun strop de sânge. Am oftat uşurat şi mi-am ridicat ochii spre ea. Trupul meu se răcea tot mai mult, pe măsură ce teama din ochii ei era înlocuită de fune.

Adrenalina încă îmi gonea prin membre. Am tras adânc aer în piept. Când am încercat să mă ridic în

picioare, mi-am simţit corpul de zece ori mai greu.

— Nu-mi place să fiu luată prin surprindere aşa! a scrâşnit Rika. Ăsta ar trebui să fie un spaţiu sigur.

Am privit-o mustrător.

— Niciun spaţiu nu e sigur.

M-am apropiat de scări, scoţându-mi hanoracul. Am luat sticla de apă pe care o lăsasem lângă geam, ceva mai devreme.

— Nu eşti atentă. Te-am urmărit. Pe stradă, stăteai cu nasul în telefon. Şi abia dacă ai reuşit să mă clinteşti. Iţi iroseşti timpul panicându-te.

Am sorbit din sticlă. Eram însetat nu doar din pricina efortului depus, ci şi din cauza adrenalinei.

Aveam nevoie să simt toate astea.

îmi lipseau nopţile acelea de demult, când mă descătuşam. Pe vremea când aveam prieteni alături de care să mă dezlănţui.

I-am auzit paşii pe scări. Am privit pe fereastră. Luminile strălucitoare din Meridian City – aflat pe malul opus al râului – licăreau puternic, în contrast cu întunericul de pe partea asta a apei.

— Am reţinut tot ce m-ai învăţat, mi-a zis Rika. Am avut încredere în tine, deci n-am luat atacul ăsta în serios. Dacă se va repeta, o să mă descurc.

— Ar fi trebuit să te descurci acum. Dacă era altcineva în locul meu? Ce s-ar fi întâmplat cu tine?

Mi-am coborât privirea spre ea. Ochii ei îndureraţi au poposit pe geam. Regretul îşi croia drum în pieptul meu. Uram s-o văd aşa. Rika trecuse prin prea multe, iar eu o zguduisem iar.

—- Am impresia că-ţi place să faci asta, a rostit calm, fără să-şi desprindă ochii de fereastră. Chiar prea mult, aş zice.

Inima mi-a tresărit. Mi-am ferit chipul. O maşină înainta pe stradă, iar cauciucurile ei împroşcau apa de ploaie.

— Ştii, şi eu te-am urmărit, Kai. Eşti discret. Nimeni nu ştie unde mănânci, unde dormi…

Am răsucit dopul sticlei de apă, iar plasticul a trosnit în pumnul meu. Ştiam la ce se referă. Ştiam că mă purtam distant.

însă trebuia să ţin totul în mine. Altfel, riscam să-mi scape lucruri care n-ar fi trebuit să iasă la lumină. Era mai bine aşa.

în ultimul timp, totul se înrăutăţea. Totul se ducea de râpă. Ea şi Michael erau complet absorbiţi unul de celălalt, iar Will era beat aproape toată ziua. Acum, mai mult ca oricând, eram pe cont propriu.

— Eşti ca o maşinărie, a continuat Rika, apoi a respirat adânc. Nu ca Damon. Nu poţi fi desluşit.

A făcut o pauză.

— Doar când îţi pui masca reuşesc să disting câte ceva la tine. îţi place, aşa-i? Am impresia că numai când porţi mască mai simţi ceva.

Mi-am întors capul şi am privit-o mai blând.

— Nu eşti cu mine tot timpul, am glumit.

Pentru o clipă, i-am susţinut privirea. Amândoi ştiam foarte bine despre ce vorbeam. Nu mă vedea niciodată cu alte femei. Obrajii i s-au îmbujorat uşor. Mi-a adresat o jumătate de zâmbet şi a renunţat la interogatoriu. .

Mi-am dres glasul.

— Trebuie să mai lucrezi la contraatacuri, i-am spus. Şi să fii mai rapidă. Dacă te opreşti, îi laşi atacatorului o şansă să te înhate.

— Ştiam că sunt în siguranţă cu tine.

— Nu eşti, am contrazis-o cu asprime. Trebuie să porneşti mereu de la premisa că eşti în pericol. Dacă altcineva decât Michael te ia în braţe, o să primească exact ce merită.

Şi-a încrucişat braţele la piept. Era iritată. O înţelegeam. Nu voia să-şi petreacă restul vieţii stând cu ochii-n patru. Dar abia dacă-şi lua măsuri de precauţie elementare. Putea s-o păţească urât de tot, dacă facea un pas greşit. Michael nu era tot timpul cu ea, ca s-o apere.

Dar când era prin preajmă, măcar stătea lângă Rika.Trecuseră săptămâni întregi de când nu mai

vorbisem cu el.

— Ce mai face? am întrebat-o, referindu-mă la Michael.

Rika şi-a dat ochii peste cap. începea să se relaxeze.

— Vrea să zburăm la Rio sau cine ştie unde, ca să ne căsătorim.

— Credeam că aţi hotărât să aşteptaţi până termini facultatea.

A dat din cap, oftând.

— Da, şi eu am crezut la fel.

Am mijit ochii la ea. Şi atunci, care era problema?

Părinţii lor se aşteptau la o căsătorie în Thunder Bay. Din câte ştiam, pe Rika şi pe Michael nu îi deranja ideea asta. Ba chiar Michael se exprimase foarte clar: voia s-o vadă în rochie de mireasă, străbătând culoarul dintre stranele bisericii, către altar. La urma urmei, Michael crescuse cu gândul că ea avea să se mărite cu fratele lui. Deci acum voia să le arate tuturor că Rika îi aparţine.

Deodată, mi-a picat fisa.

Damon.

Mi-am dat cu presupusul:

— Michael se teme că o căsătorie cu fast îl va provoca pe Damon să se întoarcă. Aşâ-i?

Rika a dat din nou din cap, foarte serioasă, fără să-şi des- p^pn^dcLfeM.

— Crede că, dacă ne căsătorim, n-o să mi se mai întâmple nimic rău. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Are dreptate. Orgoliul lui Damon n-ar suporta ideea unei căsătorii cu sute de invitaţi drept martori, cu Will şi cu mine alături de Michael. Damon n-o să poată sta deoparte.

Rika mi-a reamintit:

— De un an de zile, nimeni nu l-a mai văzut şi n-a mai auzit de el.

Am strâns din dinţi. Neliniştea mi s-a strecurat în măruntaie.

— Tocmai asta mă sperie.

Cu un an în urmă, Damon dorise ca Rika să sufere enorm. De fapt, toţi ne doriserăm asta, dar Damon

împinsese lucrurile prea departe. Când nu i-am mai ţinut partea, i-am devenit cu toţii duşmani. Damon ne atacase, îi făcuse rău Rikăi şi îl ajutase pe

Trevor, fratele lui Michael, care încercase s-o ucidă. Michael era îndeajuns de deştept să înţeleagă că, probabil, furia lui Damon nu se potolise. Dacă am fi ştiut unde se afla Damon, ar fi fost una, dar detectivii pe care-i angajaserăm ca să-l găsească şi să-l supraveghieze nu fuseseră în stare să-i dea de urmă.

Asta explica de ce Michael voia să se asigure că Rika rămâne departe de atenţia generală. O nuntă fastuoasă, în oraşul nostru înstărit, de la malul oceanului, ar fi adus-o în vizorul tuturor.

— Tu nu vrei o nuntă mare, i-am reamintit. îl vrei doar pe Michael. De ce nu plecaţi vă căsătoriţi în altă parte, aşa cum a propus el?

A rămas tăcută câteva clipe, după care a vorbit încet, cu ochii pierduti în depărtare.

— Nu. Chiar în spatele Catedralei St. Killian, acolo unde se termină pădurea, unde colinele coboară spre mare. Sub cerul nopţii...

A dat din cap. Pe buzele ei a înflorit un surâs melancolic, frumos.

— Acolo o să mă mărit cu Michael.

O cercetam din ochi. Avea o privire pierdută, visătoare, de parcă ştiuse dintotdeauna că se va mărita cu Michael Crist şi întreaga viaţă derulase scena asta în minte.

— Ce-i acolo? a întrebat Rika, gesticulând spre fereastră.

Ştiam la ce se referea. Alesesem cu un motiv bine întemeiat sediul ¿/0/0-ului nostru.

Hideaw
ay*

M-am uitat la clădirea de peste drum. Era cu treizeci de etaje mai înaltă decât cea în care ne aflam. Zidurile de piatră cenuşie păreau şi mai întunecate din cauza ploii şi a lipsei de lumină.

— Se cheamă *Papa,* i-am răspuns. Cu ceva vreme în urmă, era un hotel vestit. De fapt, încă este.

Pafa zăcea abandonat de ani buni. Fusese construit pe când umbla vorba că se va construi un stadion de fotbal, ca să aducă mai mulţi vizitatori în Meridian City. Şi se voise a fi o modalitate de a revigora Whitehall, cartierul plin de clădiri dărăpănate, în care ne găseam acum.

Din păcate, stadionul nu mai fusese construit, iar *Papa* dăduse faliment după ce se chinuise să supravieţuiască.

Mi-am plimbat privirea peste ferestrele întunecate. Umbrele draperiilor abia se distingeau în interiorul camerelor de vizavi, acum tăcute şi pustii. Era ciudat să te gândeşti că într-un loc atât de mare nu mai licărea nicio fărâmă de viaţă. Ca să fiu sincer, mi se părea de-a dreptul imposibil. Ochii mei neîncrezători cercetau fiecare locşor întunecat. Reuşeam să pătrund cu privirea doar câţiva centimetri în fiecare cameră. întunericul ascundea restul.

— Am senzaţia că stă cineva cu ochii pe noi, mi-a zis Rika.

— Ştiu. Si eu am aceeaşi senzaţie.

Cu coada ochiului, am văzut că tremura. I-am întins hanoracul meu.

L-a luat. Mi-a zâmbit şi s-a îndreptat spre scări.

— Se face frig. Nu-mi vine să cred că deja suntem în octombrie. Curând, va începe Noaptea Diavolului[I], a spus cu voce cântată.

Părea nerăbdătoare.

Am dat din cap şi am urmat-o.

însă, când am întors capul pentru o ultimă oară, am

I în original, *Dewil's Nighi.*

simţit un fior pe şira spinării, la gândul celor o sută de camere goale din hotelul părăsit, de peste drum, şi la acea Noapte a Diavolului, cu mult timp în urmă, când băiatul care eram pe atunci urmărise o fată care ar fi putut să fie ca Rika, într-un loc care semăna cu hotelul cufundat în beznă pe care îl zăream vizavi.

Dar, spre deosebire de seara asta, în acea noapte băiatul nu se stăpânise.

Făcuse ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

Am coborât scările, în spatele Rikăi, şi mi-am potrivit paşii cu ai ei. Ii priveam ceafa.

Habar nu avea cât de aproape era primejdia.

CAPITOLUL 2
KAI

Cu şase ani în urmă

În sfârşit, sosise Noaptea Diavolului,
Ultima noastră Noapte.

Urma să absolvim liceul anul următor, în mai. După ce plecam toţi patru la facultate, – nu am fi revenit acasă decât în vacanţele de vară şi în cele de iarna. Iar atunci aveam să fim prea maturi pentru aşa ceva. Nu vom mai putea folosi pretextul tinereţii ca să explicăm de ce sărbătoream noaptea de dinaintea Halloweenului, făcând farse şi alte năzdrăvănii copilăreşti. Anul viitor, urma să devenim adulţi. Nu se mai cădea să sărbătorim Noaptea Diavolului.

Aşa că în noaptea asta aveam de gând să ne facem de cap.

Am trântit portiera şi am străbătut parcarea, trecând pe lângă BMW-ul lui Damon, către intrarea din spate a catedralei. Am deschis uşa, intrând în trapeză. Câteva mese, o bucătărie, câteva canapele şi o măsuţă de cafea, pe care erau răspândiţi fluturaşi despre cum să te rogi şi cum sa posteşti într-un mod sănătos.

Am tras adânc aer în piept. Mirosul atotprezent de tămâie umplea sălile tăcute. Eram catolic prin naştere, la fel ca prietenul meu, Damon. Dar nu practicam religia asta. Eu mă prefăceam că

sunt catolic de dragul mamei, în vreme ce Damon se prefăcea ca să se amuze.

Am luat-o spre naos. Un bufnet sonor a destrămat tăcerea. M-am oprit brusc, privind în jur. Părea că o carte căzuse de pe un birou.

Era vineri dimineaţă. Puţin probabil să fie mulţi oameni pe-aici. Dar, dat fiind că tocmai se terminase perioada confesiunilor, probabil că în catedrală rămăseseră câţiva întârziaţi care se rugau pentru iertarea păcatelor.

Vocea puternică a părintelui Beir a răsunat de undeva din stânga mea:

— Ce-am discutat noi ieri?

— Nu-mi aduc aminte, părinte.

Am zâmbit. *Damon.*

Am păşit la stânga şi am străbătut încă un hol, trecându-mi vârfurile degetelor peste lambriurile din mahon lucios. M-am străduit să-mi stăpânesc râsul.

M-am oprit la uşa biroului. M-am lipit de perete, cu urechile ciulite. Glasul blând şi calm al lui Damon îi răspundea lui Beir ca şi cum ar fi citit dintr-un scenariu.

— Eşti impenitent şi iresponsabil.

— Da, părinte.

Mă cutremuram de râs. întotdeauna, cuvintele lui Damon erau în contradicţie totală cu tonul pe care le rostea. *Da, părinte* – o confirmare că amicul meu greşise, dar, în acelaşi timp, parcă ar fi spus: *Da, părinte, nu-i aşa că eşti mândru de mine?*

Cei mai mulţi dintre noi erau mustraţi în confesionalele din naos. După ce tatăl lui şi preotul Beir

se străduiseră mulţi ani*a*y iară sorti de izbândă – să-l convingă „să apuce pe calea cea dreaptă”, acum Damon era silit să primească observaţiile faţă-n faţă, în şedinţe de consiliere săptămânale.

Iar lui îi plăcea la nebunie. Se desfata cu gândul că alţii îl considerau un mic diavol.

Am aruncat o privire în încăpere. L-am văzut pe preot dând ocol biroului. Damon stătea îngenuncheat pe o băncuţă. Avea în faţă Biblia mare şi neagră a lui Beir.

— Vrei să fii judecat? l-a întrebat preotul.

— Toţi vom fi judecaţi.

— Nu asta te-am învăţat.

Damon îşi ţinea capul plecat. Părul negru îi atârna pe frunte şi îi ascundea ochii. Cu toate acestea, am văzut pe buzele lui umbra unui zâmbet. Beir probabil că nu-l vedea. Damon purta uniforma de şcoală. Avea o pereche de pantaloni kaki boţiţi, obişnuiţii lui pantofi albi şi scâlciaţi şi manşetele desfăcute. O cravată albastru cu verde îi atârna pe după gât. Când ne duceam la şcoala, el arăta de parcă dormise întreaga noapte în hainele lui.

Dintr-odată, şi-a răsucit capul spre mine. A scos limba, mişcând-o sugestiv de colo-colo şi rânjind ca un tembel.

Am izbucnit într-un râs înăbuşit. I-am rânjit.

Ce cretini

Am luat-o înapoi pe coridor, către naos, lăsându-l pe Damon să-şi termine „lecţia”.

îmi plăceau multe lucruri în locul acesta, dar nu şi să mi se facă morală, aşa cum proceda preotul Beir cu Damon. Liturghiile mă plictiseau, şcoala de duminică era monotonă, iar mulţi preoţi erau distanţi şi reci. De luni

până sâmbătă, foarte mulţi enoriaşi se purtau execrabil unii cu alţii, însă îşi schimbau brusc atitudinea infectă, între ora zece şi ora unsprezece, în fiecare dimineaţă de duminică. Ce minciuni gogonate!

Dar biserica îmi plăcea. Era tăcută. Şi puteai sta liniştit aici, fără să te temi că vei fi nevoit să interacţionezi cu cineva.

Păşind pe culoar» spre partea din spate, am aruncat o privire către cele patru confesionale. Voiam sa mă asigur că niciun bec nu era aprins, indicând prezenţa vreunui preot. Toate erau goale. Am luat-o la dreapta şi l-am ales pe cel din urmă, parţial ascuns în spatele unei coloane.

Am intrat în cabina mică şi întunecată. Mirosul de lemn vechi m-a luat imediat în primire. Aveam impresia că sunt afară, în vânt şi în ploaie.

M-am aşezat pe scaunul tare, de lemn. Am privit paravanul de răchită din faţa mea. Ştiam că de partea cealaltă nu se afla nimeni. Preoţii erau ocupaţi cu alte îndatoriri. Exact cum îmi plăcea. De fiecare dată, mă confesam de unul singur.

M-am aplecat. Mi-am sprijinit coatele pe genunchi şi mi-am împreunat palmele. Involuntar, muşchii braţelor mi s-au contractat

— lartă-mă, părinte, căci am păcătuit! am spus cu voce scăzută. A trecut o lună de la ultima mea confesiune.

Am înghiţit în sec. Eram conştient că, deşi niciun preot nu mă asculta, *eu* mă ascultam. Oricât de incredibil pare, uneori era mult mai greu aşa. În preajmă

nu exista nimeni care să-mi ofere iertarea păcatelor.

— Ştiu că nu-i nimeni acolo, am spus, adresându-mă locului gol, de cealaltă parte a paravanului. Ştiu că fac asta de prea mult timp. Nu mai pot găsi justificări. Dar...

Am făcut o pauză. îmi căutam cuvintele.

— Dar uneori nu pot vorbi decât atunci când nu mă ascultă nimeni.

Am respirat profund. Carapacea mea se fisura.

— Probabil că simt nevoia să vorbesc cu voce tare.

Să vorbesc, chiar dacă nu urma să primesc penitenţe de doi bani, care nu aveau nicio putere să mă scape de vinovăţie.

Am inspirat mirosul acela de vânt şi de ploaie. Nu ştiam de unde venea, dar mă facea să mă simt ca într-o peşteră, departe de ochi şi de urechi străine.

Am continuat:

— Nu de tine am nevoie, ci de spaţiul ăsta. Ce-i în neregulă cu mine, de-mi place să mă ascund? De ce îmi place să-mi păstrez secretele doar pentru mine?

Mi se părea foarte improbabil ca Damon să aibă secrete. Nu se lăuda cu faptele lui murdare, dar nici nu le ascundea. Will, un alt tip din gaşca noastră, nu facea nimic pe cont propriu, aşa că era uşor sa-ţi dai seama când punea ceva la cale.

Iar Michael – şeful grupului nostru, cel de care eram cel mai apropiat – se ascundea doar faţa de cei care se ascundeau de el.

Insă eu ştiam cine sunt. Şi făceam mari eforturi ca nimeni să nu-şi dea seama cum eram în realitate.

— îmi place să-mi mint părinţii, am zis în şoaptă. îmi place că ei habar n-au ce am făcut azi-noapte ori

săptămâna trecută.

Nu au habar nici ce am de gând să fac diseară. îmi convine că nimeni nu ştie cât de mult îmi place să fiu singur. Că-mi plac luptele şi separeurile din cluburi...

Am tăcut, pierdut în gânduri. îmi aminteam ce se petrecuse în luna scursă de la ultima mea confesiune, îmi aminteam toate nopţile în care mă rătăcisem.

Am vorbit mai departe.

— îmi place că prietenii mei mă influenţează în rău. Şi-mi place să trag cu ochiul.

Mi-am cuprins pumnul în cealaltă palmă şi m-am silit să continui confesiunea.

— îmi place să privesc oamenii. Abia de curând am descoperit chestia asta.

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Să-mi doresc să fac ce fac ei, să simt ce simt şi ei e chiar mai plăcut decât dacă aş lua parte la activităţile lor.

Mi-am ridicat ochii spre paravanul înnegrit. Era întredeschis foarte puţin.

— Şi-mi place s-o ascund. Nu vreau ca prietenii mei să mă cunoască la fel de bine precum cred ei că mă cunosc. Nu ştiu de ce.

Gânditor, am scuturat din cap.

— Unele lucruri pur şi simplu sunt mai atrăgătoare dacă le tăinuieşti.

Am oftat.

— Dar, oricât de plăcut e să nu fiu văzut de nimeni, mă simt singur. Nu am nicio legătura emoţională cu altcineva.

ay

Michael, Will, Damon... Intr-un fel, toţi patru eram plămădiţi din acelaşi aluat, deşi, dacă ne-ai fi privit din afară, nu ai fi crezut asta. Toţi patru iubeam senzaţiile tari şi tânjeam după euforia care apărea doar când făceam ceva interzis.

însă mie îmi plăcea intimitatea mea, chiar mai mult decât le plăcea lor propria intimitate.

Şi-mi plăcea să fie sordidă. La fel ca a lor.

M-am străduit să alung ruşinea pe care o simţeam. Am adăugat

— Mint tot timpul. Nici nu pot spune de câte ori.

Mint pe toată lumea.

— Pe deasupra, nu-l sufăr deloc pe taică-miu. Am luat numele Domnului în deşert de vreo cinci sute de ori luna trecută şi am făcut sex ca să mai rup puţin monotonia fiecărui minut de veghe devorat de gânduri murdare. Să fac penitenţă n-o să mă oprească. N-am de gând să mă schimb, aşa că...

Deci de asta nu mă ajuta să mă confesez unui preot. Repet: îmi place să fac lucruri nepermise.

Dar ce bine e să-ţi recunoşti păcatele! Măcar mă confesam, nu? La urma urmei, ştiu că făcusem lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. Iar asta e important.

închizând ochii, m-am sprijinit de perete şi am tăcut.

Fir-ar al naibii! Nu mai rezistam să aştept până la noapte. Gândul la catacombe, la cimitir sau la oricare loc unde urma să ajungem diseară îmi stârnea o dorinţă irezistibilă. Masca mea, teama, vânătoarea... Mi s-a pus un nod în gât şi am simţit că mi se înfierbântă trupul.

Fântâna din pronaos clipocea uşor. Am auzit o tuse în

depărtare. Nu ştiam ce urma să fac mai întâi: să sparg un obiect, să i-o trag cuiva sau să lupt? Voiam s-o fac acum, dar nici măcar nu se înserase. Noaptea care stătea să înceapă avea să fie cea mai tare din acest an.

Deodată, am auzit o voce:

— Circulă o poveste...

Am tresărit.

Am deschis ochii, iar inima mi s-a făcut cât un purice.

— Ce naiba?! am izbucnit, sărind în picioare. Cine-i acolo?

Vocea aceea feminină răsunase aproape.

Poate chiar de cealaltă parte a paravanului din confesional.

Am ţâşnit de pe scaun. Tălpile mi-au scârţâit pe podeaua de marmură.

— Nu, te rog, nu! mi-a zis necunoscuta.

Probabil bănuia că mă pregăteam să smulg uşiţa care dădea spre cabina preotului.

— Nu plănuisem să te ascult, dar, când'ai început să vorbeşti, eram deja aici. N-o să spun nimănui ce-am auzit.

Părea să fie glasul unei persoane tinere. Să fi fost o fată de vârsta mea? îmi lăsa impresia că e emoţionată. Mă uităm la paravan. Glasul răsunase la numai câţiva centimetri distanţă.

— Ai fost aici încă de la început? am mârâit. Ce dracu’?! Cine eşti?

Mă gândeam la toate rahaturile pe care le spusesem adineauri.

Am dat draperia laoparte. Fata mi-a şoptit:

— Te implor! Vreau să-ţi vorbesc, dar nu pot s-o fac dacă mă vezi. Acordă-mi un minut! Doar un minut.

Am rămas nemişcat, strângând din dinţi. Ce naiba căuta fata aici? Ştia cine sunt?

— Ascultă-mă doar un minut!

Ceva din vocea ei exprima fragilitate. Ca şi cum ar fi fost o glastră aflată în echilibru precar, pe marginea unei măsuţe de cafea. Am rămas încremenit câteva clipe, nehotărât dacă s-o scot din ascunzătoarea ei sau să-i fac pe plac.

Bine. Dar numai un minut.

Necunoscuta a continuat:

— Circulă o poveste despre hotelul *Papa,* din Meridian City. Cunoşti locul?

Am privit din nou prin paravan. În întuneric, abia îi distingeam silueta.

Papa? Ruina aia care costase multe milioane de dolari, construită pe celălalt mal al râului?

Am tras draperia la loc şi m-am aşezat.

— Cine eşti?

— Se zvoneşte că în hotel există etajul al doisprezecelea, a adăugat, neluând în seamă întrebarea mea. Chiar există, dar nimeni nu poate să ajungă la el. Ai auzit povestea asta?

M-am lăsat puţin pe spate. încă eram încordat, cu toate antenele ridicate.

— Nu.

— Se spune că familia care deţine *Papa* a construit un al doisprezecelea etaj în fiecare hotel pe care l-a ridicat. Pentru uzul

personal al familiei. De fiecare dată când ajung într-un oraş care deţine unul dintre hotelurile lor, se cazează acolo şi ocupă tot etajul doisprezece. Dar etajul le este inaccesibil oaspeţilor cazaţi în hotel. Liftul nu ajunge până acolo. S-a descoperit că nu e posibil. Etajul e zidit tot. La fel stau lucrurile şi cu accesul pe scară.

Vorbea mai însufleţit. Am întrebat-o:

— Şi atunci, cum au acces membrii familiei la etajul doisprezece?

— Exact! a spus fata. Ăsta-i marele secret. Foarte mult timp, oamenii au crezut că era vorba de un mister născocit de proprietari şi de angajaţi, pentru ca hotelul să atragă mai mulţi clienţi.

Fata a făcut o pauză. A tras aer în piept.

— Iar apoi oaspeţii au văzut-o.

— Pe cine?

— O femeie care dansa.

— Poftim?

Dintr-odată, îmi trezise interesul.

Un etaj secret? O intrare secretă? O femeie-stafie?

Mi s-a părut că fata a dat aprobator din cap.

— După miezul nopţii, când aproape toţi oaspeţii au intrat în camerele lor, iar hotelul este cufundat în tăcere şi întuneric, se spune că o pori vedea...

îi ghiceam zâmbetul din voce.

— O poţi vedea dansând de una singură, aidoma unei balerine,jos,în sala de bal luminată doar de strălucirea lunii. Dansează pe un cântec de leagăn lugubru.

Buzele ei se mişcau în penumbră. Le distingeam conturul.

— Se mai zvoneşte ceva: că o balerină dansează în

balconul de la etajul doisprezece, a vorbit fata mai departe. Oamenii o văd de la ferestrele de sus. Ploaia uşoară, în care se reflectă luminile oraşului, dansează odată cu ea, pe măsură ce fata merge pe poante

şi face piruete. Odată cu anii, au apărut alte poveşti, alte întrebări... O fată care nu s-a cazat niciodată în hotel şi nici nu a ieşit vreodată de acolo, care se ascunde ziua şi dansează noaptea.

Vbcea ei a devenit un susur, facându-mî pielea de găină.

— Mereu singură, mereu ascunsă.

Nu putea fi adevărat, dar aş fi vrut să cred că era. Semăna cu o vânătoare de comori – o fată nevăzută, ascunsă chiar sub nasul tuturor.

— De ce-mi zici toate astea?

— Pentru că ea încă e acolo, a venit răspunsul fetei. Ascunsă la etajul secret. Singură. Cel puţin aşa-mi place să cred. Secretele şi misterele fac viaţa mai plăcută, nu?

Am zâmbit. Mi-am sprijinit din nou coatele pe genunchi.

— Mda.

Fata şi-a ridicat degetele către paravan. În sfârşit, am zărit o parte din ea: o mână subţire, cu unghii tăiate scurt.

— îmi plac secretele tale, mi-a zis cu glas înfiorat. La urma urmei, nu faci rău nimănui fiindcă le ţii doar pentru tine. Corect?

Aroma de vânt şi de apă m-a înconjurat din nou. Deodată, mi-am dat seama de unde venea. Simţisem mirosul fetei îndată ce intrasem în confesional.

— Tragi des cu urechea la confesiunile altora? am întrebat-o amuzat.

— Uneori.

Răspunsese aşa de repede, încât m-am pomenit c-o admiram, îmi plăcea că se simţea în largul ei fiind

sinceră şi speram că, într-un fel, datorită mie se simţea atât de relaxată.

— Dar mai şi mint, a recunoscut ea.

— Pe cine?

— Pe cei din familia mea. îi mint tot timpul.

—- Şi ce minciuni le spui?

— Orice, ca să fie fericiţi. Le spun că mă simt bine, deşi nu e aşa. O vizitez pe mama, deşi nu ar trebui. Mint despre străduinţa mea de-a fi loială.

— E important să le ascunzi adevărul?

— E la fel de necesar precum dorinţa lor de a-mi şti fiecare pas.

Şi-a plimbat degetele în jos, pe paravan, zgâriindu-l uşor cu unghiile.

— încă mă consideră un copil. Au impresia că sunt incapabilă.

— Aşa pari, am comentat eu. Vreau să zic că pari tânără.

A pufnit.

— Când aveam şase ani, eram deja bătrână. Cum sună *asta"?*

Mă străduiam să înţeleg. *Bătrână la şase ani.* Crescuse prea repede. Asta voia să zică.

Lăsându-mă iar pe spate, i-am privit silueta întunecată, dincolo de paravan. îmi doream s-o văd, dar nu voiam să ne între- rupem conversaţia.

Spusese că nu poate să-mi vorbească dacă o văd. Oare o cunoşteam?

l-am zis:

— Noi, oamenii, ne purtăm bine doar pentru că există

consecinţe pentru purtarea noastră. Dacă scoţi consecinţele din ecuaţie, toţi îşi vor da arama pe faţă. Ca şi cum şi-ar scoate o mască.

— Sau ca şi cum şi-ar pune una, a zis ea. Până la urmă, când te ascunzi eşti liber, nu?

Da, probabil,..

A schimbat subiectul:

— Iţi place cum te simţi când porţi mască?

Mă luase pe nepregătite. Inima mi-a tresărit.

— De ce mă întrebi?

Ştia cine sunt. Ştia că în seara asta începea Noaptea Diavolului.

— Mie îmi place să simt masca pe chip, a spus ea. Paravanul ăsta şi întunecimea de-aici sunt un fel de mască, nu?

Mda.

Vocea ei, adineauri firavă, a devenit jucăuşă:

. – Aş putea fi oricine. Aş putea fi o fată care a crescut împreună cu tine. O colegă de clasă. Sora mai mică a unui coleg de-al tău. Copilul pentru care faceai babysitting când aveai şaisprezece ani...

Am zâmbit în colţul gurii. Mă distra ideea ei. Chiar dacă nu-i recunoşteam vocea, nu însemna că nu o cunoşteam pe ea. Poate că era o fată pe lângă care treceam în fiecare zi, pe coridoarele şcolii. O fată căreia nu-i acordasem atenţie. Sau iubita unui amic. Ori fiica grădinarului alor mei. Cine putea şti?

— Şi tu poţi fi oricine, a continuat ea. Iubitul unei prietene de-ale mele, un profesor pentru care am făcut o pasiune sau unul dintre amicii tatei. Poţi să-mi spui

orice. Pot să-ţi spun orice. Fără să ne simţim stingheriţi, pentru că nu e nevoie să ne mai întâlnim vreodată. Doar dacă vrem.

M-am aplecat din nou spre ea, încercând să-i simt iar mirosul.

Voiam s-o văd. Era clar că trebuia s-o văd.

— Indiferent cine eşti, o să-ţi păstrez secretele, i-am spus.

— Tu eşti unul dintre secretele mele, a venit replica ei. încerc să te fur, dar aş vrea să nu-mi doresc să te fur.

— *Să mă furi?* Ce vrei să spui?

— Ia zi: ce-ţi place să priveşti? m-a întrebat.

— Poftim?

Schimbase iarăşi subiectul. Se mişca mult prea repede, iar eu abia dacă ţineam pasul cu ea.

— Ai mărturisit că-ţi place să tragi cu ochiul. La ce?

Mi-am muşcat buzele. Şovăiam.

— Cred că ştii deja, am răspuns, făcând pe secretosul. Dă-ţi seama şi singură! Doar eşti fată mare.

A râs. Era un sunet desăvârşit, pur, nevinovat. Brusc, mâinile îmi fremătau de dorinţa de-a o atinge.

— Şi dacă-mi place şi mie să trag cu ochiul? m-a tachinat ea. Arată-mi prin cuvinte!

— Nu pot.

Mi-am coborât privirea. Mă simţeam ruşinat, deşi nu-mi stătea în fire.

— Te rog, m-a implorat ea din nou, în şoaptă.

Jur că-i simţeam respiraţia fierbinte pe faţa mea.

— Vorbeşte-mi! Spune-mi ceva ce nu spui nimănui!

Nehotărât, am scuturat din cap. Mă luptam cu mine însămi. Felul în care vorbea... Uneori, mi se părea că

auzeam glasul unei femei care-mi stătea în poală, cu buzele la câţiva centimetri de ale mele.

Dar acum era asemenea unei fetiţe care-şi dorea cu disperare ceva dulce.

Am început să tatonez, pătrunzând un pic în teritoriul ei:

— Când te-ai confesat ultima oară, micuţo?

— N-am fost niciodată la confesiune.

— Nu eşti catolică?

— Nu/

Atunci, de ce venise aici?

Şi de ce stătea chiar în cabina preotului?

— Eşti un mic mister, aşa-i? am întrebat, dar fără să aştept vreun răspuns.

— Haide, spune-mi! Ce-ţi place să priveşti? a repetat ea, ispitindu-mă.

Am deschis gura, dar de pe buzele mele s-a desprins doar un oftat.

Isuse! *Ce-mi place sâ privesc f* Nu puteam să-i spun. *Rahat!*

Am închis ochii. Simţeam nevoia să plec. Dacă mă cunoştea? Dacă învăţam la aceeaşi şcoală? Dacă era o fată care-mi plăcea? Nu i-ar fi convenit să afle despre plăcerile mele perverse.

De parcă mi-ar fi ghicit ezitarea, mi-a spus:

— Nu te teme! îmi imaginez deja tot ce-i mai rău, şi totuşi încă sunt aici.

Mă simţeam ca un caraghios. Am râs scurt.

— îmi place...

Mi-am trecut o mână peste faţă. într-un final, am început să povestesc.

—* Astă-vară, unul dintre prietenii mei a făcut sex cu o fată, în sala de întruniri a liceului. Eram cu toţii cam drogaţi. Atmosfera s-a încins. El a început s-o sărute şi s-o pipăie – am mai văzut chestii de-astea şi alte dăţi –, iar ea se tot uita la mine. Probabil se aştepta să mă bag şi eu, dar...

Am tras adânc aer în piept. Nu mă mai simţeam în siguranţă. Nu mai simţeam că afurisitul de confesional şi paravanul dintre noi mă ascundeau de fata asta, pe care era posibil s-o cunosc. Ar fi trebuit să tac.

Şi totuşi ceva din mine mă îndemna să vorbesc. Fiecare cuvânt mă aducea mai aproape de margine. Mai aproape de prăpastie. Voiam să cad.

Am continuat:

— Ceva m-a ţintuit în loc. Nu-mi puteam desprinde privirea de-a ei, dar nici nu puteam să mă mişc.

Fata tăcea, însă ştiam că e tot acolo.

— Nu voiam să mă mişc. Fata nu putea să-şi ia ochii de la mine. L-a încălecat pe prietenul meu şi a început să i-o tragă, dar se uita încontinuu la mine.

Am închis ochii pentru un moment, chemând în amintire imaginea fetei, frecându-se de prietenul meu. Tipa îşi dorise s-o privesc. O controlasem de la distanţă, pur şi simplu.

— Pieptul i se zbătea. Gâfâia şi gâtul îi transpirase. Avea o privire neliniştită... Habar nu avea ce urma să fac. Habar nu avea dacă-mi plăcea ce vedeam sau dacă urma să mă reped la ei dintr-o clipă-n alta. Era înfricoşată. Şi excitată.

Atunci, tipa nu ştiuse ce intenţii aveam, nici cât de

mult mă aţâţa ceea ce făcea pentru mine, fără să mă atingă. Nu comunicam cu mâinile sau cu gura mea. Doar ochii mi-i plimbam pe trupul ei, iar ea înnebunea fiindcă nu putea să afle ce voiam. Dumnezeule, ce-i mai plăcuse!

— El i-o trăgea, dar eu am adus-o la orgasm.

Mi-am dat seama că pantalonii mă strângeau. Mi-am coborât mâna ca să-mi aranjez boxerii. Am icnit când mi-am atins scula.

— Sordid, aşa-i? am întrebat-o. Dezgustător, josnic, execrabil...

— Da. Şi ce ai făcut mai departe?

— Ce vrei să spui?

Şi-a apăsat din nou vârfurile degetelor pe paravan.

— îmi închipui că erai superexcîtat. Ce-ai făcut după aceea?

Mi-am reţinut un hohot stânjenit. Fata asta nu mă slăbea deloc.

— Mă ţii ca pe ace, puştoaico!

A râs înăbuşit.

— Ce vârstă ai? am întrebat.

— Sunt destul de mare încât să fi văzut şi sa fi auzit lucruri mai urâte, mi-a răspuns ea. Nu-ţi face griji! Zi-mi ce-ai făcut după aia.

— Nu pot să...

Am răsuflat prelung.

— N-am... n-am făcut nimic.

Dar ea aştepta. Ştia că minţisem.

Mi-am lins buzele uscate. Am vorbit foarte încet:

— N-am mai aşteptat ca prietenii mei să se ridice şi să plece cu maşina, ca să cumpere ceva de mâncare. N-am aşteptat nici ca fata să se ducă la baie. Nu am stat prin preajmă, până â intrat sub duş. N-am stins lumina,

ca s-o sperii...

Amintirea icnetului ei de uimire îmi stăruia în urechi. Lumea se învârtea cu mine. Baia întunecată, perdeaua mişcătoare a duşului, aburul pe care mai că-l puteam mirosi...

— Nu-i nimic. Mie poţi să-mi spui, m-a îndemnat Fata Misterioasă.

— Nu mi-a plăcut s-o sperii sau s-o fac sa ţipe.

Am strâns din dinţi. Mi-am cuprins capul înpalme.

— Nu mi-a plăcut să intru sub duş, s-o înşfac şi s-o simt cum se rupe în bucăţi, în mâinile mele...

Mi-am trecut degetele prin păr. De ruşine, faţa îmi ardea. Insă, în acelaşi timp, mi se ridicase o povară de pe umeri. Dacă puştoaica asta încă nu fugise din confesional, poate că nu eram chiar atât de pervers.

Nu-i aşa?

— Şi nu mi-a plăcut nicio secundă pe care am petrecut-o în corpul ei ademenitor şi strâmt...

— Nu, gata! s-a grăbit ea să mă oprească. Nu mai spune nimic! Te rog.

Am simţit o strângere de inimă.

— Te-am speriat.

— Nu.

— Mincinoaso!

— Da, a recunoscut fata, în cele din urma. Da, mă sperii. Şi îmi place. Doar că...

— Doar că...?

Sunt un pic...

A făcut o pauză. Respira anevoie.

— Un pic geloasă.

— De ce?

— Pentru că ai vânat-o pe eâ.

Şi-a rezemat fruntea palidă de paravan. Am văzut câteva şuviţe de păr bogat, castaniu.

— Poate că deocamdată n-ar trebui să te las să mă vezi. Poate c-ar trebui să mă vânezi şi pe mine. Se pare că te pricepi.

M-am lăsat pe spate, cu un surâs pe buze. Nu mai simţeam stinghereală. Fără să o scap din ochi, mi-am scos cheile din buzunar. Am băgat-o pe cea mai subţire într-una dintre găurile paravanului de răchită. Am tras în jos, rupând paravanul. Mi-am strecurat mâna prin ruptură şi am apucat-o de hanorac, chiar în clipa în care se pregătea să fugă. Am tras-o spre mine şi m-am aplecat, adulmecând aroma de vânt a pielii ei. Am simţit cât de mică şi de uşoară era. Abia dacă trebuise să-mi încordez muşchii

» > » ca s-o ţin pe loc.

— Ce te face să crezi că nu asta am făcut până acum? am tachinat-o. Crezi că ăsta e cel mai deşucheat lucru pe care pot să-l spun? Oare să-ţi povestesc cum vara trecută, într-o seară, am dat din întâmplare peste fosta mea bonă – o medicinistă – care se întorsese acasă, în vacanţă? I-a plăcut cât de mult am crescut.

Respira precipitat. Şi-a încleştat mâinile pe ale mele.

— Da. Povesteste-mi!

Am dat drumul hanoracului şi am ridicat mâna către

faţa ei. S-a cutremurat sub atingerea mea, dar nu s-a retras.

Avea o piele netedă precum apa. Mi-am plimbat vârfurile degetelor peste maxilarul ei ascuţit şi peste obraz. I-am atins lobul delicat al urechii şi mi-am afundat mâna în părul moale şi lung. Pe dosul palmei am simţit asprimea materialului şi mi-am dat seama că-şi trăsese gluga.

Avea părul prins la spate. Totul era rece ca gheaţa: faţa ei, mâinile, părul... Chiar şi urechea ei părea un sloi.

- – Eşti atât de rece, i-am spus.

Şi-a rotit faţa în palma mea. Respiraţia ei fierbinte mi-a pârjolit pielea. Mi-a spus:

— Numi-efrig.

Buzele ei mi-au atins uşor mâna. îmi doream să fac să dispară distanţa minusculă care ne despărţea. Voiam să-i ating buzele, dar nu am facut-o. Ea nu s-a tras în spate. Voiam să prelungesc clipa asta. Strecurându-mi mâna pe după ceafa ei, am apucat-o de gât Mi-am trecut degetul mare peste partea din faţă a gâtului ei.

Stătea complet nemişcată, de parcă i-ar fi fost cu adevărat fiică. Deodată, în biserică s-a auzit un zgomot – o minge de baschet izbită ritmic de podea. După ani întregi petrecuţi pe terenul de sport, cunoşteam sunetul ăsta ca pe vocea maică-mii.

— Noaptea Diavolului e abia la început, a spus fata. Poate că în seara asta o să găseşti pe altcineva pe care să-l sperii.

Mi-am înteţit strânsoarea.

— Şi dacă vreau să te sperii pe tine?

Trupul i s-a scuturat de râs.

— Atunci, poate c-o să stau prin preajmă, a spus pe un ton poznaş, trăgându-se în spate. Vânătoare plăcută!

Am auzit un foşnet şi am văzut lumina licărind în cabina mică, pe urmă uşa s-a trântit. S-a făcut iar întuneric.

Mi-am retras mâna.

— Hei! Hei!

Am dat draperia laoparte şi am ieşit din confesional. Cabina preotului era goală. Am scrutat biserica. Doar câţiva oameni aşezaţi pe bănd* Am căutat după coloanele din dreptul ferestrelor. Degeaba.

— Ce naiba?!

Unde dispăruse?

Bătaia mingii s-a auzit din nou. Damon s-a apropiat de mine. Probabil că tocmai terminase „şedinţa” cu Beir.

— Ce-i? m-a întrebat el, fără să-şi scoată din gură ţigara neaprinsă.

M-am îndreptat de spate. M-am silit să respir mai rar.

— Nimic.

N-aş fi putut să-i explic ce se întâmplase. În plus, nu era înţelept să atragi atenţia lui Damon asupra unei fete, dacă voiai să o păstrezi pentru tine.

S-a aplecat şi şi-a aprins ţigara de la o lumânare.

— Hai, termină! am bombănit.

Mă străduiam să nu mă mai uit în jur, după fată.

încă o simţeam pe-aproape.

Damon şi-a îndreptat spinarea. Capătul aprins al ţigării lucea portocaliu. Fumul s-a ridicat în aer.

— Ete, na! De parcă nouă ne pasă! a comentat el.

Şi-a scos ţigara din gură şi a stins-o.

— Dar să fumezi în biserică e jignitor pentru cei cărora le pasă, i-am zis. Nu-i de mirare că ajungi la preot în fiecare săptămână.

L-am ocolit. Din cine ştie ce motiv, mă simţeam nerăbdător.

Damon făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să se poarte ca un cretin. Aşa era el. Nu se schimba nidodată.

Dintr-odată, nu mai voiam să facem aceleaşi vechi rahaturi diseară. Nu mai voiam ca el să fie el sau ca. eu să fiu eu. Nu mai voiam să ascund nimic în noaptea asta.

E Noaptea Diavolului, spusese ea. Ştia ce aveam noi de gând să facem. Mă cunoştea. Dacă nu mă găsea ea, eram hotărât s-o găsesc eu.

CAPITOLUL 3
KAI

În prezent

Am scos două sticle de apă din bolul cu gheaţă pus lângă prosoape şi m-am îndreptat spre saună; Când am deschis uşa din sticlă jivrată, căldura umedă mi s-a strecurat în nări.

La ora asta, Clubul Hunter-Bailey era tăcut. Indiferent cât de ocupaţi sau de mahmuri eram prietenii mei şi cu mine, ne întâlneam aici în majoritatea dimineţilor.

Am privit în sus. L-am văzut pe Michael mai sus, pe bancheta din marmură care facea ocolul încăperii. Will stătea cocoşat, în • dreapta mea, cu o treaptă mai jos. Când a ridicat capul, pe faţa lui palidă şi istovită am văzut urmele destrăbălării sale de azi-noapte. Avea cearcăne vineţii. Şi-a aplecat iar fruntea, mormăind:

— Fir-ar al dracu!

I-am întins o sticlă cu apă.

— Ai nevoie să-ţi găseşti alte vicii, i-am zis.

Idiotul ăsta se îmbăta zilnic. Mai rău de-atât, cheltuia toţi banii pe care i-i dădeau părinţii lui naivi şi

mult prea indulgenţi. Will îi irosea pe cele trei lucruri cărora îşi dedicase viaţa: băutură, femei şi – după cum bănuiam – pastile şi prafuri de tras pe nas.

Mi-a smuls sticla rece din mână. Şi-a lipit-o de frunte.

M-am aşezat lângă Michael. îşi ţinea capul şi spatele sprijinite de perete, iar ochii îi erau închişi. Aburul se învolbura în jurul nostru. Becurile slabe aruncau o strălucire firavă şi albăstruie prin încăpere. Deja simţeam un pârâiaş de transpiraţie scurgându-mi-se pe piept, către prosopul din jurul mijlocului.

— Cum merge renovarea la St. Killian? l-am întrebat pe MichaeL

A scuturat din cap.

— Las-o baltă! Nu-mi vorbi despre afurisita de renovare tocmai acum!

A deschis ochii şi a strâns din dinţi. Se uita în gol. Era supărat pe mine?

În mine a încolţit o bănuială. Aflase ce se petrecuse âlalta- ieri-noapte, în *dojo*$_y$ cu Rika.

Grozav! Deşi nu aveam acest drept, mă aşteptam ca Rika să nu-i spună lui Michael toate nimicurile.

Am răsuflat prelung.

— Omule, îmi pare rău! N-am vrut să-i fac niciun rău... Eu...

— Ştii la cine m-am gândit în ultima vreme? m-a întrerupt Michael. La maică-ta. La Vittoria.

M-am holbat la el.

— Pe vremuri era o ţipă sexy, nu? a comentat el, cu un rânjet, încă e sexy, dacă mă întrebi pe mine. Are un fund mişto. Picioare lungi.

Am încremenit, strângând din dinţi. Ştiam de ce se purta aşa, dar tot m-am înfuriat.

Michael a vorbit mai departe:

— Nu cred că ţi-am spus vreodată cât de tare mă excita maică-ta. în liceu, când veneam la tine acasă şi o

vedeam în hainele ei de sport, mulate... Femeia asta tot nu pare să aibă mai mult de treizeci de ani.

A zâmbit, savurând insulta pe care mi-o azvârlise.

— Ştii ce-o să fac? m-a zgândărit în continuare. Diseară o să merg acasă la ai tăi. O să aştept ca taică-tău să se culce şi o să văd dacă maică-ta are chef să mă călărească. O să-i placă să i-o trag. Iar dacă nu, cui îi pasă? Cui îi pasă cât o să se zbată şi o să ţipe? O să bag groaza în ea. De fiecare dată când voi fi în preajma ei, va şti că pot să iau orice de la ea, fără probleme.

Am strâns pumnii pe lângă corp. Furia bolborosea în mine.yi/ *sărit calul Michael*

M-am ridicat şi am coborât treptele. M-am răsucit spre Michael, care continua să se sprijine, relaxat, de perete. Se uita la mine. în mod clar, era pregătit pentru o înfruntare.

— Nu i-aş fi făcut niciun rău, am repetat.

— Cui să-i faci r..'.

Dar Michael i-a tăiat vorba lui Will. S-a aplecat spre mine. Ochii lui mă sfredeleau.

— Când mă trezesc din întâmplare, în toiul nopţii, mă aştept ca Rika să fie lângă mine, a scrâşnit Michael. Nu s-o găsesc la parter, plângând şi lovind sacul de box, la trei dimineaţa, pentru că ai făcut-o să-i fie ruşine de ea.

S-a apropiat foarte mult de mine, invadându-mi spaţiul personal şi încercând să mă intimideze.

-— Iar când o întreb ce se întâmplă, nu mă aştept să mă mintă ca să te protejeze. Ce naiba e cu tine? De ce ai împins lucrurile aşa de departe?

I-am răspuns:

— Trebuie să fie în stare să se apere singură. Trebuie să fie pregătită. Rika nu-i păpuşa ta.

— Nu-mi spune tu ce e Rika!

— Ai zis că e de-a noastră! m-am răstit la el. Deci nu e

altfel decât noi, nu? Pe mine şi pe Will nu ne menajezi. „E egala noastră.”

Aşa ai spus. Şi noi suntem prietenii ei. Vrem să ştim că e capabilă să se apere. N-o s-o ţin de mână» ca şi cum ar avea cinci ani.

Michael s-a*repezit la mine»

— Nu tu iei hotărâri despre femeia mea!

— Dar eşti sigur că *tu* iei hotărâri în privinţa ei?

Cutele dintre sprâncenele lui s-au adâncit. Era furibund.

Cu toate acestea, aveam dreptate.

Michael o pândise ani buni pe Rika. încă de când erau copii, se jucase cu mintea ei. Niciodată nu se purtase blând cu ea. înainte, se aşteptase ca Rika să aibă grijă de ea însăşi şi să-şi rezolve singură problemele.

Dar acum, când era a lui, Michael se schimbase. Cu toţii ne purtam propriile bătălii, inclusiv Rika. Ce naiba era în capul lui Michael? Dacă o cocoloşea, n-o ajuta deloc.

I-am auzit oasele trosnind de încordare. Dacă în locul meu ar fi fost altcineva, m-ar fi pocnit deja.

Dacă în locul meu ar fi fost un altul, Michael nu s-ar fi temut
să mă lovească.

— Hai, să te văd! l-am zeflemisit. Te provoc!

Am făcut amândoi un pas în faţă. Stăteam nas în nas. Nu-l călcasem niciodată pe bătături, nici el pe mine. Ştia că, într-o luptă corp la corp cu mine, nu avea sorţi de izbândă. Pentru a-i cruţa orgoliul, fusesem mereu primul care bătuse în retragere, în cele câteva prilejuri când ne certaserăm.

Dar de data am descoperit că nu aveam chef să bat în retragere. Nu-mi dorisem ca Rika să se simtă aiurea, dar, pe de altă parte, n-ar fi trebuit să se culce pe-o ureche. Damon dădea târcoale. Eu aveam dreptate.

Sudoarea mi se prelingea pe spate. Ne holbam unul la celălalt, fără să clipim.

— Vreţi să v-o trageţi chiar aici? ne-a întrebat WiU.

l-am aruncat o căutătură urâtă. *Ce Dumnezeu!*

Lui Will îi stătea în fire să facă glume în situaţii de-astea.

Am oftat din rărunchi. M-am îndepărtat de Michael şi m-am uitat la prietenii mei.

— Avem duşmani, iar numărul lor creşte cu fiecare zi. Rika trebuie să fie vigilentă, aşa cum suntem noi.

Michael a zis:

— Dar Damon a plecat din oraş.

— Nu a plecat. Se ascunde, l-am corectat eu. Te-ai întrebat vreodată de ce?

I-am aruncat o privire lui Will, după care m-am întors iar spre Michael.

Am continuat:

— De ce nu postează online nicio poză? De ce n-au fost în stare detectivii să-l găsească şi să-l supravegheze, aşa cum le-am cerut? N-au găsit nicio dovadă că Damon şi-a folosit cârdurile de credit, iar de un an încoace, paşaportul lui n-a lăsat nicăieri urme digitale.

Dacă încă trăia, de ce nu îl vedea absolut nimeni?

— Damon nu are obiceiul să se ascundă, le-am spus. De ce se ascunde tocmai acum? Ştie că nu-l vânăm. De ce nu merge în cluburile din Moscova, nu face cumpărături în Tokyo şi nu e văzut prin Hawaii, în Fiji sau în Los Angeles?

Vorbeam tot mai tare, tot mai apăsat.

— De ce e invizibil?

Pentru o clipă, Michael şi Will au tăcut, duşi pe gânduri. Will a răspuns:

— Poate că nu vrea să se ştie unde e.

— Exact!

M-am uitat în ochii lui Michael.

— Şi de ce nu vrea Damon să se ştie unde e?

Michael a răspuns cu voce scăzută:

— Pentru că e într-un loc unde n-ar trebui să fie.

Am dat din cap, în semn de aprobare. Orgoliul lui Damon era enorm. Nu s-ar fi ascuns de noi decât dacă avea un motiv întemeiat.

— Anul trecut, am aflat că paşaportul lui a apărut în Rusia. Dar dacă a fost o diversiune? Dacă Damon e mai aproape de noi decât credem?

I-am şoptit lui Michael:

— Dacă, de fapt, nu a plecat deloc de-aici?,

Ochii căprui ai lui Michael s-au îngustat. Când a înţeles, a strâns din dinţi. După atâta amar de timp, după toate eforturile zadarnice pentru a-l depista pe Damon, mi-a picat fisa. Alesese să rămână neobservat, dar nu din cauză că se simţea vinovat sau ruşinat pentru ceea ce făcuse. Aş fi băgat mâna-n foc că se ascundea pentru că era chiar sub naşul nostru.

— Stai, stai, stai! a intervenit Will.

Cu coada ochiului, am văzut că se ridică de pe banchetă.

— Nu se poate! Ce mama dracului?! N-ar putea să stea aici un an întreg, fără să aflăm. Dar, dacă totuşi aşa e, ce naiba aşteaptă?

I-am explicat:

— Aşteaptă Noaptea Diavolului!

M-am uitat iar la Michael.

— Trebuie să plecăm. Acum!

* * ♦

Ne-a luat mai puţin de o oră să ajungem în Thunder Bay, orăşelul de coastă unde crescuserăm cu toţii. Rika era încă la cursuri. învăţa la Trinity College, în Meridian City. Michael i-a trimis un mesaj, anunţând-o că ne vom întoarce peste câteva ore. Ei i-ar fi plăcut să facă o călătorie până acasă, să-şi viziteze mama, dar Michael nici măcar nu i-a oferit posibilitatea asta. Probabil nu avea chef ca Rika să ajungă în apropierea casei lui Damon sau în preajma tatălui acestuia.

II înţelegeam cât se poate de bine. Gabriel Torrance era un ticălos.

Stăteam în parcarea de lângă aleea lui circulară, în noul SUV al lui Michael.

— Lăsaţi-mă pe mine să intru, am propus. Vreau să vorbesc singur cu el.

— Intrăm toţi, a spus Will, care stătea pe bancheta din spate.

Am mijit ochii la el.

— Nu. Tu rămâi aici!

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Michael.

De când Damon dispăruse, Will facea tot felul de prostii. Nu mi se părea o idee bună să-l aducem aici, darămite să-l lăsăm să intre în casa asta. Poate că Damon se ascundea înăuntru.

Am deschis portiera şi am coborât din maşină. Am aruncat o privire prin geamul coborât şi am închis

portiera la loc.

— Să-i ziceţi maică-mii că am căzut la datorie! le-am spus cu sarcasm. De fapt, să-i zică Will! Michael nu mai are voie să se apropie de mama.

Le-am întors spatele. Am auzit chicotul lui Michael. Speram că porcăriile pe care mi le turnase despre maică-mea nu erau adevărate.

Am aruncat o privire spre tumul clădit în faţa casei. Reşedinţa familiei Torrance era un fel de vilă din piatra. Cele trei turnuri de observaţie îi confereau aspectul unui castel. Unul dintre turnuri se învecina cu dormitorul lui Damon. O scară în spirală, aflată aproape de patul lui, urca spre un alcov cu o singură ferestruică. Fusesem doar o dată în dormitorul lui, pentru scurt timp. Damon dorea să fie singur acolo.

Am întins mâna spre sonerie. Uşa s-a deschis dintr-odată.

— Bună ziua, domnule Mori! m-a salutat Hanson, un bărbat blond, într-un costum simplu şi negru. Intraţi, vă rog!

Am şovăit o clipă înainte să păşesc înăuntru. Dat fiind că era musai să ne anunţăm prezenţa încă de când ajungeam la poartă, Gabriel aflase că venim, dar tot am simţit un nod în gât constatând cât de iute reacţionaseră. Mi-ar fi prins bine câteva momente de răgaz înainte să dau ochii cu Gabriel. -

În tăcere, l-am urmat înăuntru. Tatăl lui Damon era aproape întotdeauna acasă. Aici se simţea în siguranţă.

Deşi se credea că Gabriel se ocupa cu afaceri din domeniul mass-media, cu investiţii în reţele de televiziune, de ştiri şi divertisment, eu ştiam că era doar

o picătură din oceanul afacerilor care îi aduceau profit. Oamenii cinstiţi nu-şi schimbă numele ruseşti cu unele englezeşti, ca să-şi ascundă trecutul. Şi doar cei puşi pe rele angajează o armată de bodyguarzi care să-i apere nonstop.

Servitorul m-a călăuzit prin casa enormă. Am ajuns pe terasă, j Era pavată cu un mozaic din pietre cenuşii, mărginit de şiruri i răzleţe de chiparoşi. Lumea umbla de colo-colo. Printre oaspeţi • am observat multe femei tinere, îmbrăcate cochet, ţinând în : mâini pahare cu şampanie. Nu părea să le pese că era prea *i* devreme ca să bei alcool. j

La dreapta mea se găsea un bufet cu mâncare. Am văzut în apropiere o masă la care se aşezaseră bărbaţi la costum. Stăteau ! de vorbă şi râdeau. Gabriel, în pantaloni negri de stofa şi în ’ cămaşă neagră, ţinea un rottweiler de zgardă. i

Şi-a lipit pumnul de ceafa câinelui. Inelul de aur cu cap de i leu, de pe degetul lui mijlociu, apăsa craniul animalului. Câinele a scâncit şi s-a lăsat puţin în jos, însă fără să ia poziţia culcat. încă se împotrivea.

Am strâns din dinţi şi i-am aruncat lui Gabriel o privire urâtă. *Ticălosul!* Un rânjet scârbos i-a curbat buzele subţiri. Continua să apese. A răsucit lanţul pe după gâtul animalului, sufocându-1.

Am zărind cei doi husky, beagle-ul cu blana brăzdată de tăieturi şi pitbullul atât de slab, încât coastele îi împungeau pielea.

Intr-adevăr, aveam foarte multe resentimente faţă de Damon Torrance – mai ales fiindcă anul trecut se

străduise să mă omoare, îi trădase pe Will şi pe Michael şi încercase să-i facă rău Rikăi –, însă Gabriel era un *adevărat* monstru.

în cele din urmă, câinele a cedat şi s-a întins pe burtă. Tremura.

Gabriel a înhăţat o bucată mică de carne dintr-o farfurie şi i-a azvârlit-o. Apoi s-a ridicat şi, luând alte bucăţi de came, le-a aruncat spre ciobănescul şi spre huskyul – amândoi dresări – care stăteau lângă el. Ceilalţi câini priveau hămesiţi.

— Vad că mi l-au trimis pe gălbejit[1], mi-a zis Gabriel fără să se uite la mine, apoi a mângâiat blana huskyului. Să înţeleg că Michael nu mai e lupul-alfa?

Mi-am ridicat bărbia. I-am vorbit calm, în ciuda afrontului pe care mi-l adresase.

— Doar ştii care sunt regulile la Moscova, i-am reamintit. Regala numărul opt: „Nu-ţi hărţui niciodată adversarul”.

— Iar regula numărul nouă – mi-a întors-o bărbatul, stră- pungându-mă cu ochii lui întunecaţi – este: „Alege cu grijă locul şi momentul când vei trece la fapte”.

Şi-a desfăcut braţele. A gesticulat spre oamenii săi înarmaţi, care aşteptau în apropiere, şi spre vilă, dându-mi de înţeles că mă aflam pe teritoriul lui. El era în avantaj.

Şi-a şters pe îndelete mâinile cu un şervet.

[J]În original, *nip.* Denumire jignitoare la adresa persoanelor de origine asiatică. (N. red.)

— Ia zi, care-i treaba? Am ajuns la un acord? Dacă fiul meu se întoarce acasă, o să-l lăsaţi în pace?

— Depinde. Eşti dispus să negociezi?

Pe neaşteptate, ciobănescul german a devenit agresiv. Pitbullul încercase să-i fure carnea. Cei doi câini lătrau unul la celălalt. Gabriel a făcut un pas spre ei şi a răcnit:

— Nu! Şezi!

A ridicat şervetul şi a plesnit pitbullul peste bot.

Unul dintre oamenii lui s-a grăbit să ia câinele. Gabriel s-a încruntat.

— Ăsta bălţat mă scoate din sărite, i-a spus el angajatului, după care a urlat: Jos! Culcat!

Bietul animal a fost luat de-acolo, iar Gabriel s-a întors la masă. A revenit la discuţia noastră.

— Nu te juca cu mine, băiete! mi-a zis printre dinţi. încă trăieşti doar pentru că Damon vrea să se ocupe personal de tine.

— Nu, i-am zis cu un calm desăvârşit. Fiul tău ţi-a făcut destule probleme. În momentul ăsta, nu ai nevoie de încă una. Ştii bine că amândoi preferăm să ajungem la o înţelegere amicală, aşa că nu încerca să mă intimidezi!

A râs încet şi a sorbit din pahar. Michael, Rika şi Will acceptaseră să-şi vadă de viaţă şi să-l lase pe Damon să facă acelaşi lucru cu viaţa lui, dacă pleca din oraş şi se ţinea departe de noi.

Dar eu nu acceptasem. Trebuia să-l găsesc. Nu le puteam spune prietenilor mei de ce.

Şi trebuia să-l găsesc acum, înainte ca Damon să se întoarcă acasă, unde familia lui l-ar fi protejat.

Am continuat:

— Hotelul tău din oraş, *Papa,* e pe partea mea de râu. Clădirea mă interesează. *Quid pro quo.* Tu îmi dai ceva, eu îţi dau altceva în schimb. Hotelul e de vânzare?

A lăsat paharul pe masă şi s-a aşezat, ftcându-mi semn

să mă aşez şi eu.

— Totul e de vânzare. Dar îmi vreau fiul înapoi.

Te cred că vrei M-am aşezat pe scaunul din fier fogat. Stomacul mi se strânsese ghem, dar am încercat să par relaxat. îl uram pe Gábriel şi uram casa asta.

— Chiar dacă hotelul e de vânzare – a adăugat Gábriel -—, tot nu va fi de-ajuns ca să ajungem la o înţelegere. Nu-mi placi.

— Eu te plac, mi-a zis o tânără blondă.

S-a apropiat de mine. Purta un halat alb, de mătase, care abia dacă-i acoperea fundul. Blonda s-a aplecat ca să-i pună lui Gábriel o altă băutură în faţă.

— Şi sunt de vânzare, m-a ispitit ea.

Mi-am întors privirea spre Gábriel, străduindu-mă să nu iau în seamă întreruperea. Nu era neobişnuit să vezi femei îmbrăcate aşa în casa asta şi nici flirtul ei nu era ceva cu totul ieşit din comun. Pe-aici, distracţia era la îndemâna oricui. Aşa fusese chiar şi pe vremea când mama lui Damón locuia în casă.

Când mi-am adus aminte de ea, am simţit cum mă inundă adrenalina. Femeia aia nu-mi plăcea cu nimic mai mult decât soţul ei.

Tanára a dat să plece, dar Gábriel a tras-o în poala lui.

— Ştii care-i problema ta? m-a întrebat el.

Şi-a petrecut un braţ pe după mijlocul fetei şi i-a strâns un sân în palmă, pe deasupra halatului.

— De ce crezi că, dintre voi trei, doar pe tine nu te voiam în preajma fiului meu, când eraţi în liceu?

Am rămas tăcut.

— Fiindcă loialitatea ta are o limită, a spus Gábriel, răspun- zându-şi singur la întrebare. Am ştiut-o de la bun început. Grayson şi Crist te-ar fi apărat chiar dacă ar fi

găsit o prostituată moartă

în patul tău, iar pe tine te-ar fi văzut cu mâinile pătate de sânge. Nu ţi-ar fi pus întrebări. N-ar fi şovăit. La fel şi Damon. Dar nu cred că tu ai face la fel pentru ei..

Ochii lui aroganţi îmi susţineau privirea. A strecurat o mână în halatul blondei şi i-a pipăit absent sânii.

Am strâns pumnii, dar apoi m-am silit să mă relaxez. Nu voiam să-i ofer satisfacţia de a şti că mă înfuria. Nu avea să afle niciodată cât de multe făcusem pentru fiul lui.

— Nici măcar iubirea ta pentru prietenii tăi – a continuat Gabriel – nu ţi-ar putea pune în umbră principiile morale, aşa-i?

I-am amintit:

— Am făcut închisoare pentru că am atacat un poliţist. De dragul unui prieten.

— Nu, nu de asta ai fost închis, m-a contrazis el. Ci pentru că ai atacat un bărbat care —- ai considerat tu – merita să fie pedepsit pentru că îşi molestase sexual propria sora. Chiar şi ca infractor, tot nobil te porţi.

Şi-a întors privirea spre fată.

— Vezi tu, scumpo, i-a spus Gabriel, dându-i o şuviţă de păr după ureche, Kai Mori este un mic nemernic faţamic. Acum vreau să te duci la el şi să i-o sugi.

Furia mi-a pus corpul pe jar. Fata s-a uitat la mine. Şi-a aplecat capul într-o parte, cu un gest jucăuş, după care a ocolit masa şi s-a apropiat.

Ticălos nenorocit! Ştia cum să se joace cu nuntea altora. Dacă plecam acum, discuţia se termina fără să încheiem o înţelegere. Probabil că exact asta dorea.

Poate că-l voia pe Damon înapoi, dar nu dorea să încheie o înţelegere cu mine. Se aştepta să dau bir cu fugiţii.

Pe de altă parte, dacă o lăsam pe blondă să mi-o sugă, l-aş fi luat prin surprindere.

Tanăra s-a oprit în faţa mea, fără să mă scape din ochi. A îngenuncheat, iar degetele ei cu unghii de culoarea vinului roşu mi-au urcat încet pe coapse. Când a dat să-mi desfacă cureaua, am apucat-o de mâini şi am împins-o.

Nu.

Nu-i permiteam lui Gabriel să mă târască în mocirla lui.

M-am ridicat. Mi-am potrivit cureaua şi mi-am netezit haina.

— Eşti previzibil, ca întotdeauna, a râs Gabriel.

Fata l-a privit, probabil speriată că greşise cu ceva. El i-a făcut un semn cu bărbia şi i-a spus ceva în rusă. Blonda s-a ridicat imediat şi a intrat în casă.

— Dar ar trebui s-o pui la încercare, m-a sfătuit Gabriel, ridicând paharul. Tipa are un gâtlej foarte adânc.

— E totul în regulă?

Am ridicat ochii. Michael şi Will stăteau în prag, privindu-ne. Am expirat prelung. Nici măcar nu-mi dădusem seama ca-mi ţineam respiraţia. Nu ştiam dacă asistaseră la scena de mai devreme, dar nici nu-mi păsa.

— Hanson! a strigat Gabriel.

Tatăl lui Damon a lăsat paharul pe masă. Şi-a trecut braţul pe după talia unei brunete care tocmai îşi făcuse apariţia.

— Hanson, condu-i pe domnii aceştia în salon! Secretara mea o să vină ca să discute despre condiţiile

înţelegerii. Cu ea veţi discuta şi despre *Papa.* Vom ţine legătura.

Apoi a dispărut înăuntru, cu tot cu brunetă.

Expresia apatică pe care mi-o întipărisem cu forţa pe faţă a dispărut. L-am petrecut din ochi pe Gabriel.

Tatăl lui Damon avea o personalitate foarte asemănătoare cu cea a tatălui lui Michael. îi uram pe amândoi. Şi înţelegeam pe deplin de ce tatăl meu vorbise foarte rar cu ei, la petreceri sau la evenimentele sportive organizate de liceu. Se număra printre puţinele lucruri în a căror privinţă Katsu Mori şi eu eram de acord.

— Domnilor!

Hanson a făcut un pas în faţă, cu un braţ întins. Ne-a făcut semn să-l urmăm în casă.

Michael mi-a aruncat o privire întrebătoare. Am dat din umeri şi l-am urmat pe Hanson.

Câinii... Blonda aceea... Pe Gabriel îl durea în cot că toţi îi vedeau mizeriile. Prin toate astea, voia să-mi dea de înţeles că e puternic.

Dar eu aveam să mă dovedesc mai isteţ decât el.

Hanson ne-a călăuzit prin casă, cu mâinile la spate. Am ajuns în fata unor usi duble. Le-a deschis, invitându-ne să intrăm într-un salon.

— Vă rog, luaţi loc unde doriţi! Veţi fi serviţi imediat cu băuturi. S-a retras din încăpere. Am respirat uşurat şi am închis ochii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Michael.

Părea îngrijorat.

I-am întors spatele. Prin sticla ferestrei vedeam terasa de unde plecaserăm adineauri.

— Aproape că uitasem de ce e Damon dus cu pluta, am şoptit.

Am lovit piciorul unui scaun. Fierbeam de furie. *Să-l ia dracul* Mi-a zis că sunt un infractor. „Chiar şi ca infractor, tot nobil te porti” – asta îmi spusese Gabriel. N-avea decât sa crape! Cruzimea lui, firea lui diabolică, plăcerea pe care o simţea văzând durerea altora... Tipul ăsta era mizerabil până-n măduva oaselor. El era infractor, nu eu. Noi doi nu semănăm deloc.

Michael a făcut un pas spre mine.

— Ce se-ntâmplă aici?

Am strâns între degete spătarul unui scaun. Mă uitam la Will, care stătea în partea opusă a mesei.

—i încă nu sunt sigur, am rostit în silă.

— De ce a pomenit de *Papă?*

— Este..*

S-a deschis uşa, iar eu am tăcut. A apărut iar Hanson.

O femeie tânără – de data asta, una îmbrăcată decent –, cu părul strâns sub o şapcă, a împins în încăpere un cărucior pe care se aflau pahare pentru apă şi o tavă cu pateuri.

Ne-am aşezat toţi trei. Fata pregătea gustările. Hanson i-a spus ceva în rusă şi a ieşit din salon, închizând din nou uşile.

— *Papa* e vizavi de *dojo*-\A meu, i-am răspuns lui Michael. Mă gândeam să-l avem în vedere pentru Graymor Cristane.

— încă n-am vorbit despre subiectul ăsta, s-a răstit Michael. Ce-ţi veni? Credeam că am venit aici ca să vedem dacă Gabriel ştie pe unde bântuie Damon.

I-am aruncat o privire, încercând să-i transmit din ochi că nu era cel mai potrivit loc pentru o astfel de discuţie. Michael mă cunoştea îndeajuns de bine şi ştia că nu iau hotărâri pripite. Aveam un plan.

— Nu cred că Gabriel ştie pe unde umblă fiu-su, i-am zis lui Michael. De ce să nu lăsăm trecutul în urmă şi să nu încheiem o înţelegere cu el? Hotelul e încă în stare bună. Am putea scoate ceva bun din el.

— Poftim?

Michael mă privea ca şi cum aş fi avut trei capete.

Aproape c-am râs.

M-am uitat cu subînţeles în dreapta mea, spre fată,

după care am spus:

— Ştiai că *Papa* e proprietatea familiei Torrance?

Am făcut ochii mari la Michael, sperând ca tontălăul să se prindă.

— A stat părăsit *o mulţime* de timp. Dar pun pariu că înăuntru arată bine, pentru că toate intrările au sisteme de alarmă. Are camere de supraveghere la fiecare uşă, ba chiar şi un paznic care trece prin faţa hotelului, din oră în oră. Face turul clădirii o dată la fiecare patru ore. L-am văzut din //970-ul meu.

Michael m-a cercetat din priviri, cugetând la cuvintele mele. Will era tot nedumerit.

Haide, Michael, pricepe odată!

În cele din urmă, i-am zărit scânteia din ochi şi am ştiut că i-a picat fisa.

— A, da, a zis el, dând aprobator din cap. Aşa e.

Am zâmbit, bucuros că înţelesese.

De ce era clădirea aceea atât de păzită, dacă era părăsită? De ce nu bătuseră uşile în cuie? Ar fi putut s-o dărâme şi s-o vândă. Şi atunci, de ce era încuiată şi supravegheată la fel de straşnic ca o închisoare?

Fiindcă Damon era acolo!

Nu plănuiam deloc să cumpăr hotelul, dar voiam să intru în el. Şi, dacă zvonurile despre misteriosul etaj doisprezece se dovedeau a fi adevărate, aveam nevoie de acces total în hotel şi de posibilitatea de a-l explora de unul singur.

Damon încercase să ne ucidă. Nu i se va îngădui niciodată să se întoarcă acasă. Dar eu aveam un motiv să-l caut. Aveam o problemă nerezolvată.

În faţă ne-au fost puse şervete de pânză şi pahare cu apă. Am auzit clinchet de farfurii în spatele meu. Unde era secretara cu care ar fi trebuit să discutăm?

— Ai încredere în mine! i-am şoptit lui Michael, vorbind în continuare la fel de vag. Va fi un hotel grozav. Iar dacă nu e curat înăuntru, facem noi curăţenie repede.

Prietenul meu a râs scurt şi a dat să zică ceva, dar servitoarea s-a apropiat de el şi i-a pus o farfurie în faţă.

Michael a gesticulat cu braţele, ca s-o oprească.

— Nu mi-e foame, i-a zis el. *NietP*

Ea a luat farfuria şi a pus Q alta în faţa lui Will, după care a ocolit masa şi s-a apropiat de mine.

— Te cunosc cumva? i-a zis Will.

Insă fata n-a apucat să-i răspundă. Michael s-a întors spre el şi a mârâit:

— Hei, dobitocule! Nu-i musai să i-o tragi oricărei fete care-ţi iese în cale! Ce naiba?

Ochii lui Will s-au transformat în două flăcări, iar trupul i s-a încordat ca un arc. Şi-a împins violent scaunul în spate şi a sărit în picioare, apoi a ieşit pe una dintre uşile de sticlă care dădeau spre verandă.

Mi-am îndreptat umerii şi am expirat prelung. Ştiam că Michael o spusese în glumă, dar, într-un fel, vorbise serios. Iar Will era conştient de asta. Ştia că activităţile lui extracurriculare deveneau tot mai mult o problemă, dar nu voia ca prietenii lui să-i scoată ochii în privinţa asta.

Michael se uita lung la masă. Părea că-şi regretă vorbele. L-am privit pe Will, prin uşa de sticlă. Işi

aprinsese o ţigară. Un viciu pe care-l deprinsese anul trecut.

— în fine..., a zis Michael. înainte să-l cumpărăm, o să intrăm în hotel, o să facem o „evaluare”, ca să vedem dacă totul e... satisfăcător. OK?

Am dat din cap, sorbind din paharul cu apă.

— Şi dacă nu e OK?

în traducere liberă: „Şi dacă Damon e acolo?”.

[1] „Nu” (În limba rusă, în original).

în cazul ăsta, aveam să ne descurcăm. însă n-am apucat să-i răspund. Apă şi cuburi de gheaţă i s-au revărsat deodată pe mâneca sacoului. Michael a ţâşnit în spate, exclamând:

— Isuse Hristoase!

Fata a ridicat iute carafa. Şi-a aplecat fruntea, spăsită.

— Iz... *vL. ni.,* a îngăimat ea, cu voce firavă şi speriată.

Nu reuşeam să-i desluşesc trăsăturile. Faţa îi era ascunsă sub cozorocul şepcii. A luat carafa şi a lăsat-o pe podea. A apucat în grabă un şervet şi a dat să-i şteargă mâneca.

Michael i-a smuls şervetul din mână.

— Las-o baltă! Si ia astea cu tine!

l-a întins paharul cu apă şi şervetul ud. Apoi i-a întors spatele.

Ea şi-a aplecat din nou fruntea, grăbindu-se să se ascundă în spatele meu, lângă cărucior.

M-am apropiat de uşile care dădeau spre verandă. Am privit afară.

-— Dacă lucrurile nu vor fi aşa cum trebuie – am spus –, o s-o scot eu la capăt cumva.

Michael s-a ridicat şi mi s-a alăturat.

— Doar tu? Singur?

— Tu să ai grijă de Rika! i-am spus. Şi de Will.

Răfuiala mea cu Damon era personală.

Michael s-a aplecat la urechea mea. A şoptit:

— Cu toţii trebuie să dăm ochii cu el, mai ales Will. Fără Damon, e terminat.

I-am reamintit:

— Damon a încercat să-l ucidă.

[1] în limba rusă, *izvinite* se traduce prin „îmi pare rău”.

Damon legase un bloc de ciment de glezna lui Will şi îl aruncase în ocean.

Michael a dat din cap, susţinându-mi privirea.

— Mda. *Cel mai bun prieten* al lui a încercat să-l ucidă.

— Noi suntem cei mai buni prieteni ai lui Will.

— Damon şi Will au fost mereu apropiaţi. La fel de apropiaţi cum suntem noi doi, Kai. Will are nevoie de Damon. Ştii că o duce tot mai rău. Trebuie să-l înfrunte pe Damon. Aşa că hai să-l găsim pe nenorocitul ăla şi să-i dăm un avertisment pe care nu-l va uita niciodată!

— Vrei ca Damon să fie în aceeaşi cameră cu Rika?

Michael şi-a trecut degetele prin par, şovăitor. Nu, nu voia aşa ceva.

I-am zis:

— Tu ocupă-te de ceilalţi. Eu o să mă ocup de *Papa.* Pentru Rika, Damon e o ameninţare la fel de mare cum a fostTrevor.

Amândoi ştiam ce-i făcuse Michael lui frate-său.

Ideea de a-i face acelaşi lucru lui Damon – care ne fusese prieten – îmi întorcea stomacul pe dos, dar eram hotărât să fac ce trebuia să fac: să mă asigur că prietenii mei erau în siguranţă.

Şi să-i închid gura afurisitului de Damon.

M-am răsucit în loc şi m-am apropiat de masă. Dincolo de uşa de sticlă, Will se pregătea să se întoarcă la noi. Speram că se calmase.

— Gata cu aşteptatul! a spus Michael, înhăţând paharul meu şi sorbind din el. Hai să ne ocupăm de ce a rămas nerezolvat!

— Că tot veni vorba de aşteptare..., a intervenit Will, care tocmai intrase iar. Unde-i secretara cu care ar fi trebuit să vorbim?

Will a deschis uşa care dădea spre hol şi a strigat:

— Hei!

Hanson a intrat în încăpere.

— Da, domnule.

L-a privit întrebător.

— Unde-i secretara? l-a întrebat Will. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Probabil că Will voia să se termine odată tevatura asta, ca Michael să nu-l mai piseze.

Servitorul s-a uitat şovăitor la Will. Dintr-odată, mi-am dat seama că se petrecea ceva necurat. L-am privit bănuitor. *Ce se întâmplă aici?*

Hanson i s-a adresat tinerei:

— Banks, mai ai treabă cu dumnealor?

Banks? Poftim? Inima mi-a luat-o la galop.

M-am uitat la fată.

A ridicat fruntea. Nu mai rămăsese nici urmă din purtarea sfioasă şi supusă de adineauri. Ochii noştri s-

au întâlnit. Sprâncene negre, arcuite deasupra unor ochi verzi, cu o nuanţă de albastru în jurul irisurilor. A ridicat bărbia, într-un gest de sfidare.

O, Doamne! *Ea?*

— Nu, i-a răspuns Banks. Cred că am obţinut tot ce-mi trebuia. Şi-a scos şorţul alb şi l-a aruncat pe cărucior.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât. *Fir-ar!*

Părul acela întunecat, ascuns sub şapcă, maxilarul îngust, hainele bărbăteşti pe care încă îi plăcea să le poarte... Insă acum, în loc de blugi jerpeliţi, pantofi scâlciaţi şi hanorac lălâu, purta o pereche de pantaloni negri eleganţi, o cămaşă neagră şi o cravată în dungi.

Mi-am coborât privirea. Mănuşile ei de piele aveau degetele decupate. Unghiile ei erau murdare.

Fata s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din salon, înhăţând un sacou de pe scaunul din hol. S-a îmbrăcat cu el.

Am petrecut-o din priviri. Respiraţia mi s-a iuţit.

Hanson a vorbit:

— Domnilor, secretara domnului Torrance îl va pune la curent pe dumnealui cu ce s-a discutat aici. Veţi fi contactaţi. Dacă nu mai doriţi altceva, o să va conduc către ieşire.

— Ia stai! s-a răstit Michael. *Ea* e secretara?

I-am răspuns:

— Fata aia e Banks.

Michael a ridicat din sprâncene, întrebător. Dar pe urmă i-a picat fisa. S-a uitat spre holul unde dispăruse fata, apoi ochii lui s-au întors la mine. A rămas cu gura căscată.

— Ce anume a auzit? în legătură cu ce o să-l pună la curent? a întrebat Will, cu nelinişte în glas. Am spus ceva aiurea?

Am pufhit în râs. Amintirile din noaptea aceea de demult mi s-au revărsat în minte. Deodată, sângele mi s-a învolburat.

— Crezi că tipa şi-a amintit de noi? m-a întrebat Michael.

L-am urmat cu toţii pe Hanson afară din salon. În timp ce ne îndreptam către uşa din faţă, am şoptit:

— Oare şi-a dat seama că de data asta el nu mai e prin preajmă, ca să-mi stea în drum?

CAPITOLUL 4
KAI

Noaptea Diavolului.
Cu sase ani în urmă
>

Eram încă agitat, după confesiunea de mai devreme.

Păşeam pe coridoarele şcolii şi mă uitam constant peste umăr, privind insistent pe oricine-mi ieşea în cale.

Sigur o cunoşteam pe fata din confesional. Iar ea ştia, cu siguranţă, cine sunt eu.

Să mă fure? Ce naiba însemna asta? Am aruncat o privire spre fetele care turuiau, aşezate în tribune. Aşteptau ca băieţii de pe teren să-şi termine antrenamentul. Oricare dintre ele ar fi putut fi ea. La fel şi oricare fată din şcoala asta. Deşi îmi plăceau misterele, preferam să fiu eu cel misterios. Cel care cântă, nu cel care joacă după cum 1 se cântă.

I-am pasat mingea lui Will. Am alergat spre capătul terenului, împreună cu ceilalţi. Douăzeci de perechi de pantofi de sport scârţâiau pe podea. Mingea a trecut pe

la doi jucători şi a ajuns iarăşi la mine. Gâfâiam. Sudoarea mi se scurgea pe spinare. M-am împins în apărătorul din spatele meu, driblând şi eschi- vându-mă, apoi am aruncat la coş. Mingea a plutit prin aer, a alunecat pe marginea inelului. Am strâns din dinţi când a ratat coşul şi a căzut în mâinile lui Damon.

Bucuros că ratasem, a rânjit şi a ţâşnit spre celălalt capăt al terenului.

Nu mi-am manifestat furia. N-ar fi trebuit să ratez. însă mă gândeam la fata aceea şi aveam să mă gândesc la ea până aflam cine e. Ar fi trebuit să dau buzna în confesional, ca să-i văd faţa.

Damon i-a pasat mingea lui Michael. A prins-o şi a zbughit-o spre coş, cu tricoul fluturându-i la spate, scos din şort. La stânga mea a fulgerat ceva. Am întors capul. Crengile şi frunzele platanului de lângă sala de sport loveau în ferestrele de deasupra tribunei.

— Vântul ăsta afurisit a luat-o razna, a spus Will, lângă mine. O să fie o noapte de pomină.

Se mişca uşor şi iute, atent la minge, însă asta nu l-a împiedicat să-mi arunce o privire şi să-mi zâmbească.

Da, de pomină. în comparaţie cu ce?

Spre deosebire de mine, prietenii mei nu aveau nevoie să aştepte Noaptea Diavolului ca să facă prăpăd. Pentru mine, aceasta era singura noapte în care îmi îngăduiam să iau decizii proaste. Unele izvorâte din dorinţe şi egoism, din nevoia de a nu întoarce pe toate părţile fiecare detaliu al fiecărei mişcări, în fiecare zi. Nu fusesem crescut ca să fiu perfect, ci ca să fac totul tinzând către perfecţiune. încet, cu grijă, concentrat. Manifestând aceeaşi

consideraţie şi când turnam cafea într-o ceaşcă, şi când dădeam lucrare de control la matematică, şi când meşteream la maşină.

Sau când i-o trăgeam unei ţipe.

Eram nerăbdător să renunţ la toată chibzuinţă asta. Demonii mei ardeau de nerăbdare să iasă la suprafaţă.

Dar acum, în loc să mă gândesc la cum urma să-mi murdăresc mâinile la noapte, eram obsedat de ea şi mă gândeam dacă aveam s-o întâlnesc. Cum aş fi recunoscut-o?

Cel mai mult îmi plăcuse că fata nu ţinea cu tot dinadinsul să pară misterioasă sau să-mi intre pe sub piele. Nu încercase să se joace cu mintea mea, aşa cum aveau obiceiul alte fete. Ceea ce nu rostise era la fel de interesant precum ceea ce spusese: respiraţia ei precipitată, vocea suavă, dorinţa de a flirta, evidentă din cuvintele căutate cu grijă, ca şi cum ar fi vrut ceva mai mult, dar nu ştia cum să fie îndrăzneaţă. îmi plăcea nevinovăţia ei, dar îi simţisem dorinţa de a se lepăda de inocenţă. Era absolut perfect!

— Hei, omule!

Michael m-a înghiontit. M-am prefăcut că nu eram din nou cu mintea aiurea. Michael a gesticulat spre dreapta şi a adăugat:

— Taică-tău.

Am întors capul într-acolo. Brusc, mi-am îndreptat umerii. Tata stătea la marginea terenului. Mă privea cu braţele încrucişate la piept. Negrul costumului său contrasta izbitor cu pereţii văruiţi în crem şi cu nuanţa caldă a podelei de lemn. Ce căuta aici? Ştia că stabilisem să ies cu prietenii mei, după şcoală.

Părul lui negru – aceeaşi culoare ca a părului meu – arăta impecabil, la fel ca azi-dimineaţă. Niciodată nu-mi dădeam seama ce simte doar privindu-i ochii întunecaţi, sub sprâncenele arcuite. Poate că îl bucura starea vremii, sau era mulţumit de antrenamentul de aseară, sau era iritat de situaţia generală din Ucraina.

Fără să cer voie să părăsesc terenul de joc, m-am îndreptat spre el. Mi-am scos tricoul din partea' din spate a şortului şi m-am îmbrăcat cu el.

— Tată...

Am luat un prosop şi mi-am şters faţa.

Nu spunea nimic. Aştepta să fiu total atent la ce avea să-mi zică. în privinţa asta, eram atât norocos, cât şi ghinionist. în vreme ce taţii prietenilor mei aveau peste cincizeci de ani, taică-meu
avea doar patruzeci şi trei. Şi se îngrijea. Ţinea cu uşurinţă pasul cu mine şi avea o răbdare de sfânt.

Mi-am îndesat prosopul în geanta de sport şi am scos sticla cu apă.

— Diseară n-o să fiu acasă, la cină. Ţi-a spus mama, nu?

— Mi-a spus. Dar mi-ar plăcea să te răzgândeşti. Poţi să petreci timp cu prietenii tăi şi în altă noapte.

Am deşurubat dopul sticlei cu apă şi am băut. Nu aveam curaj să-l privesc în ochi.

— în altă noapte nu va fi Noaptea Diavolului. E o singură dată pe an, iar Noaptea asta o să fie ultima pentru mine, pentru că o să plec la facultate. Promit că n-o să intru în belele.

A rămas neclintit, fără să protesteze. Am mai sorbit o dată din sticlă şi am început să-mi strâng lucrurile. În

jurul nostru, băieţii râdeau şi stăteau de vorbă. Am auzit usa vestiarului închi- zându-se şi'deschizându-se de câteva ori la rând.

în tot acest timp, tata nu m-a slăbit din ochi.

— Ştiu că eşti dezamăgit de decizia mea, i-am spus.

Am tras fermoarul genţii şi mi-am petrecut cureaua pe umăr. Tata nu-mi interzisese niciodată să fac ceva, dar nu era prost. Ştia foarte bine că faceam tâmpenii în Noaptea Diavolului.

— Aş vrea să faci alegeri mai bune, m-a lămurit el. Asta-i tot. în sfârşit, l-am privit în ochi.

— Vrei să spui că ai vrea să fac alegerile care îţi convin ţie. Privirea i s-a înăsprit.

— Vreau să faci alegeri corecte. Din cauza asta este important să-i respecţi pe cei mai în vârstă decât tine. Avem mai multă experienţă, fiindcă am învăţat din propriile greşeli, Kai.

Nu m-am putut abţine să rânjesc.

— Nu fac niciodată greşeli, i-am răspuns. Ori am dreptate, ori învăţ. *Jaku niku kyo shoku.*

Cei slabi sunt carnea mâncată de cei putem ici.

Era unul dintre numeroasele proverbe cu care tata mă „delectase” de-a lungul anilor*

Deşi ştiam că ar fi vrut să-mi spună mai multe, tata a dat aprobator din cap, lăsându-se păgubaş. O urmă de zâmbet i-a apărut pe chip. în sfârşit!

— Nu uita de duminică! mi-a atras atentia.

— Nu uit niciodată.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre vestiar. în fiecare duminică dimineaţă, intram amândoi în *dojo-xA* de la noi de acasă, pentru un antrenament. Era singura

activitate pe care o desfăşuram împreună. Tata nu lipsise nici măcar o dată. Şi, firește, nici eu.

Will a venit în fugă la mine. Avea tricoul şi gâtul ude de sudoare.

— Nu te supăra că-ţi zic asta, Kai: taică-tău mă sperie de moarte. Chiar şi eu îmi doresc aprobarea lui, deşi ştiu că mă urăşte.

— Nu te urăşte, l-am asigurat, zâmbind. Aşteaptă să vadă o versiune mai bună de-a ta. Atâta tot.

Will a mormăit ceva. L-am urmat în vestiar.

Sincer să fiu, puţin îmi păsa dacă tatei îi plăceau sau nu prietenii mei. Tatăl lui Damon nu simpatiza pe nimeni. M-aş fi mirat să aflu că tatăl lui Michael ştia cum mă cheamă, chiar dacă eram prieten cu fiul lui de mulţi ani. Prietenii mei erau ai mei, şi atât. Separaţi de ceea ce se întâmpla acasă ori la şcoală. Uneori, chiar şi de ceea ce se petrecea în capul meu. Când ne strângeam cu toţii laolaltă, eram ca locuitorii unei alte planete. Asta îmi plăcea la ei.

După ce m-am dezbrăcat şi am făcut duş, am păşit pe culoarul dintre dulăpioarele vestiarului. în încăpere era aşa un vacarm, încât abia dacă puteam gândi. Toţi erau gata de acţiune. La fel şi
eu. În noaptea asta voiam s-o văd pe fata necunoscută.

Mî-am deschis dulăpiorul şi am început să-mi scot hainele.

— Bun! a strigat Will, care tocmai se pieptăna în faţa unei oglinzi. Fetele au pregătit tot, iar echipamentul de paintball e deja în maşini. Ieşim să ne distrăm! O sa ne omorâm timpul prin cimitir şi pe urmă mergem în oraş.

— Ia stai! în oraş? a spus Damon. Nu mergem la depozit?

Am rânjit.

— Ai obţinut iertarea părintelui, nu? l-am întrebat, reamin- tindu-i de confesiunea lui de azi-dimineaţă. Ai nevoie să săvârşeşti păcate noi, pentru confesiunea de săptămâna următoare. Nu-ti face griji! O să-ţi placă.

— Ar fi bine să-mi placă, a comentat Damon, apoi şi-a strâns mai bine prosopul în jurul mijlocului. Sfinte! Am nevoie să mi-o sugă cineva.

Ca la comandă, uşile dulapurilor s-au trântit. Trei dintre coechipierii noştri au şters-o iute din vestiar. Will râdea aşa de tare, că s-a îndoit de mijloc. Corpul i se cutremura de hohote.

Damon le-a strigat:

— Hei, unde aţi plecat? Pentru mine, o gură fierbinte şi umedă e la fel de bună ca oricare alta!

Will a ridicat braţele şi a bătut cuba cu Damon.

Chicotind, Damon şi-a strecurat o ţigară neaprinsă între buze, dar chiar în momentul acela, în vestiar a izbucnit un răcnet.

— Torrance! a tunat antrenorul.

Cât ai zice peşte, Damon a scuipat ţigara.

— Al naibii să fie! a mârâit el.

N-am idee cum de ştia antrenorul Lerner de fiecare dată când Damon se pregătea să fumeze. Will a început să fredoneze sarcastic melodia *Smokin în the Boys Room,* a celor de la Motley Criie.

— La treabă! a strigat Michael, reducându-i pe amicii noştri la tăcere. A venit momentul.

Mi-am tras jeanşii pe mine. Ceasul de perete anunţa

că era aproape două după-amiaza.

Să înceapă petrecerea!

Ne-am îmbrăcat la iuţeală, ne-am pus hanoracele negre şi ne-am luat telefoanele, portofelele şi cheile, lăsând restul în urmă. S-a auzit clopoţelul care anunţa începutul ultimei ore de curs a acestei zile de vineri. Am ieşit toţi patru în holul pustiu. Se auzea doar murmurul profesorilor în sălile de clasă.

Aş vrea să fad alegeri mai bune. Asta-i tot.

M-am uitat în jur. Soarele firav al după-amiezii abia dacă lumina dulăpioarele vopsite în verde şi albastru. Dincolo de de pândeau umbrele. Am rămas cu toţii tăcuţi pentru câteva secunde, savurând liniştea dinaintea furtunii.

— Haideţi! i-am îndemnat.

Afară, crengile împodobite cu frunze portocalii şi roşii se zbateau în rafalele de vânt.

Am auzit foşnetul genţii de sport. Will a scos măştile noastre, una câte una. Damon şi-a tras pe cap masca lui, care zugrăvea un craniu negru. Dinţii semănau cu nişte gheare. Will i-a întins lui Michael masca roşie, cu tăieturi adânci şi negre de-a lungul feţei. Arătau înfricoşător, la fel ca buzele sfârtecate ale monstrului desenat. Will mi-a dat masca mea argintie, cu aspect metalic. În loc de ochi, ţesătura avea două despicături oblice, cu aspect feroce. Rănile desenate arătau cumplit. Will şi-a potrivit pe chip masca lui albă, cu o dungă roşie care-i brăzda un obraz. Parcă eram o echipă de monştri postapocaliptici. Asta flata orgoliile găştii noastre alcătuite din nesuferiţi bogaţi şi

răzgâiaţi, care habar n-aveau ce înseamnă adevăratul pericol

Will a pus geanta în dulapul lui, iar eu mi-am tras masca pe faţă. Am închis ochii, savurând momentul. La adăpo'stul ei, eram invizibil. Puteam fi oricine doream.

Cu masca pe obraz, nu mă mai ascundeam.

I-am trimis un mesaj lui Kylie Halpern – care aştepta în biroul din faţă –, să pună muzica. După câteva clipe, din difuzoarele montate pe holuri a izbucnit o melodie a trupei Sister Machine Gun. Mi-am pus telefonul în buzunarul din spate al pantalonilor şi am tras adânc aer în piept.

Michael a făcut un pas în faţă. A privit mai întâi la stânga, apoi la dreapta şi a ordonat:

— Acum!

— Dă-i, dă-i, dă-i! a strigat Max Cason.

Işi scosese capul pe geam. Eu eram la volan, iar el stătea în dreapta mea.

O jumătate de oră mai târziu, paisprezece maşini, camionete şi motociclete au pornit la drum. Erau pline-ochi cu jucătorii echipei noastre, cu câteva dintre iubitele lor şi cu alţi puşti, care îi însoţeau ca să se distreze. Şcoala nu ne împiedica nici pe noi patru, nici pe oricare alt elev sa plecăm în aventura asta, care se transformase foarte repede într-o tradiţie: Noaptea Diavolului. O tradiţie menită să ridice moralul tuturor şi să încurajeze camaraderia.

Să luăm şcoala cu asalt, la două dupa-amiază, devenise unul dintre momentele mele favorite din Noaptea Diavolului. Să dai buzna în sălile de clasă, să-

ţi înhaţi coechipierii – şi pe oricine altcineva aveai chef – şi să-i scoţi din şcoală era ca un drog.

Câştigaserăm atenţia tuturor, admiraţia lor şi, uneori, groaza* Totul se reducea la putere. O noapte pe an, ne bucuram de putere nelimitată. Profesorii nu ne opreau, poliţia stătea deoparte şi, pentru un timp, chiar îmi plăcea la nebunie să fiu eu însumi.

Toţi puştii voiau să fie ca noi.

Fordul Raptor al Iui Will rula pe şosea, în faţa mea. Băieţii din remorca lui râdeau şi urlau, cu sticle de bere în mâini. Unii dintre ei aduseseră sticle pentru apă, dar umplute cu vodcă – o metodă interesantă de a bea alcool, atunci când erai la ore. Atât timp cât lichidul arăta ca apa, profesorii nu-şi dădeau seama că nu era apă.

îmi pusesem masca în torpedou. Am trecut în viteza a şasea, gonind pe urmele lui Will. Damon deschidea alaiul. în stânga, Gavin Ellison a zburat pe lângă mine, în şaua motocicletei sale. Iubita lui stătea în spate, ţinându-se strâns de Gavin.

Probabil că Damon văzuse în oglinda retrovizoare că se apropia. Taman când Gavin se pregătea să depăşească BMW-ul lui Damon, acesta a tras stânga de volan, ca să-i taie calea. Am râs în sinea mea, dar în secunda următoare am zărit un puşti pe bicicletă, la câţiva centimetri de maşina lui Damon. Băiatul a derapat şi a căzut pe asfalt. M-am îngrozit.

— Ce naiba?! m-am răstit, frânând uşor.

Puştiul s-a rostogolit. A făcut câteva tumbe pe panta puţin abruptă, iar bicicleta a aterizat pe mirişte.

între timp, Damon şi Gavin şi-au continuat drumul.

Să-l ia dracii pe Damon!

Am frânat mai mult, până când maşina s-a oprit. Luminile roşii de frână ale lui Will s-au aprins brusc în faţa mea. Am ţâşnit din maşină.

În faţă, pe şosea, Damon şi motocicleta încă se întreceau. Nici măcar nu le-a trecut prin minte să se oprească?

— Ticălos mai e Damon! a zis Will.

A coborât din maşină. A muşcat din bucata de pastramă pe care-o ţinea în mână.

Câţiva băieţi din remorca lui au sărit peste hayon, iar Will s-a îndreptat spre locul unde căzuse puştiul. S-a aplecat să-l ajute.

— Eştiteafar?

Puştiul stătea în patru labe. L-am văzut, printre picioarele băieţilor. Băiatul se mişca de colo-colo, adunând cărţile care se împrăştiaseră pe asfalt. Nu l-am auzit sa răspundă. Nu-i puteam desluşi trăsăturile.

Will a ridicat două cărţi de jos. Am observat coşul montat în partea din faţă a bicicletei.

— Am spus că surit bine! s-a răstit băiatul.

M-am oprit lângă şapca lui de baseball, căzută pe jos.

Dintr-odată, plete lungi şi castanii au fluturat în bătaia vântului. Am zărit o faţă micuţă, cu buze pline.

Era o fată.

Purta jeanşi şi un hanorac bleumarin.

A întins mâna după cărţile ridicate de Will. Fata îşi ţinea capul plecat. îşi ascundea ochii sub păr.

Părea teafără, deci puteam pleca.

— Te-am mai văzut pe-aici, nu-i aşa? a întrebat-o Will, aple- cându-se să-i ridice bicicleta. Locuieşti pe-

aproape? Te putem duce acasă. Urcă!

Fata nu l-a lăsat să-i atingă bicicleta.

— Nu! Am spus că mă simt bine. Pleacă, te rog!

Am mijit ochii la ea şi m-am apropiat.

în aceeaşi clipă, doi băieţi au ridicat câteva cărţi, arătându-şi-le unul altuia şi pufnind în râs. Ea a rămas nemişcată, cu ochii în pământ. Jeanşii i se murdăriseră. Pete de negreală îi acopereau genunchii, dar nu am văzut urme de sânge. Nu era rănită.

— Ar trebui s-o luăm cu noi, omule, a glumit unul dintre băieţi,

— Mda, dar n-ar putea mai întâi să facă duş?

— Destul! le-am strigat. Urcaţi în camionetă! Vi se încălzesc berile.

S-au împrăştiat. Will a urcat în maşina lui, aruncându-i fetei o ultimă privire. Ea îşi aduna în grabă cărţile, fără să ne ia în seamă.

Părea să fie de vârsta noastră şi era limpede că nu voia cu niciun chip să atragă atenţia. Am tras concluzia asta judecând după hainele jerpelite pe care le purta şi după pantofii ei de sport vechi. Unul dintre ei îi sărise din picior. De ce nu purta şosete? Era frig.

M-am aplecat să ridic o pedală desprinsă. I-am arătat-o.

— Nu mai poţi folosi bicicleta asta, puştoaico, i-am spus. Pedala e praf.

— Mă descurc.

S-a ridicat, evitându-mi privirea.

Ce micuţă arţăgoasă!

Nu ştiam dacă se temea de noi sau dacă era furioasă după cele ce i se întâmplaseră. Categoric, nu dorea să

discute cu noi.

— Will a spus că locuieşti aproape. Aşa e? am întrebat-o. Hai să-ţi pun bicicleta în portbagajul Jeepului şi să te duc...

— Am spus că mă descurc! a izbucnit ea. Şterge-o!

Am surâs. Părea foarte hotărâtă să ne vadă plecaţi. Ca şi cum se temea c-o să se întâmple ceva rău. Ce credea că voiam să-i facem?

Am dat să plec, dar în clipa următoare am zărit o carte pe jos. A fost cât pe ce să calc pe ea. M-am lăsat pe vine şi am ridicat-o. Pe copertă era o roşcată într-o rochie de culoarea smaraldului. Sânii ei mai că i se revărsau din decolteu. Un tip musculos, îmbrăcat în cămaşă, o strângea teatral la piept. În imagine, pletele lui şi faldurile rochiei fluturau în vânt.

Am pufnit ironic. I-am întins cartea.

— Gura! m-a repezit fata, când a văzut că zâmbeam.

Mi-a smuls cartea din mână.

M-am aplecat încă o dată, am luat pantoful de sport şi i-am ridicat piciorul.

Avea pielea ca gheaţa. Surprins, am tresărit. Jeanşii ei erau plini de găuri. Fata nu purta şosete. De ce nu se îmbrăcase ca lumea?

Şi-a tras piciorul dintre degetele mele, înşfacând adidasul.

— Pot să mă încalţ şi singură!

Dar nu i-am dat drumul. Am privit-o sfidător şi i-am ridicat din nou piciorul.

— Dumnezeule! N-ai priceput aluzia? s-a răţoit ea.

— Ai pielea rece, am comentat, punându-i adidasul. Poate că ar trebui...

— Ia mâinile de pe ea!

M-am răsucit pe călcâie. Câţiva bărbaţi se apropiau. Işi lăsaseră motocicletele în mijlocul şoselei. Din cauză că Will nu oprise motorul camionetei, nu-i auzisem venind.

Mi-arn îndreptat umerii. Nou-venitii mi-au dat ocol. S-au postat între mine şi fată.

Ce dracu*?!

— Hei, vreţi să vă daţi laoparte? le-am cerut.

Am privit pe lângă ei. încercam s-o zăresc pe fată.

— N-are nevoie de tine! mi-a trântit-o unul dintre ei, ras în cap şi îmbrăcat într-un tricou alb, cu mânecile tăiate. Ne ocupăm noi de ea.

Am râs scurt. Will mi s-a alăturat. Şi Michael s-a apropiat.

— Cine naiba sunteţi? am întrebat.

Dar tipul nu m-a băgat în seamă. S-a întors către fată şi i-a şoptit:

— Pune-ţi gluga!

Ea l-a ascultat. Şi-a acoperit iute faţa. Doi ţipi îl flancau pe Cap-Ras. Will şi Michael mă flancau pe mine. Am rămas cu toţii aşa, neclintiţi.

— Plecaţi! mi-a ordonat cel din mijloc.

— Da, vezi să nu!

Mi-am înclinat capul, încercând să surprind privirea fetei, dincolo de ei.

— Eşti OK? m-am interesat. Cine-s ăştia?

Poate că erau fraţii ei. Dar nu semănau deloc cu ea.

Fata s-a uitat la mine pe sub sprâncene. Am întrezărit un zâmbet firav şi o expresie amuzată. Stinghereala ei de adineauri dispăruse cu totul. Mi-a răspuns:

— Ei sunt mai duri decât voi, Călăreţilor[II].

Amicii ei au izbucnit în râs, aruncându-ne priviri arogante.

— Hai să mergem! i-a spus Cap-Ras.

Ne-au privit în timp , ce păşeau pe lângă noi; Fata i-a urmat. Când a ajuns în dreptul meu, m-a atins în treacăt. I-am simţit mirosul. Dintr-odată, aerul era foarte încărcat. Fata avea ceva care-mi părea cunoscut.

I-a întins cărţile tipului înalt şi blond. Celălalt a săltat bicicleta pe un umăr şi a urcat în .şaua motocicletei.

Fata a urcat în şa, în spatele lui Cap-Ras, şi l-a apucat de mijloc.

Motocicletele lor au prins viaţă.

Fata a privit peste umăr. În sfârşit, i-am văzut ochii de

II în volumul *Corupt,* Kai, Will, Damon şi Michael sunt porecliţi „Cei Patru Călăreţi”— o trimitere la cei patru călăreţi ai Apocalipsei. (N. red.)

un verde frumos, cu puncte aurii.

— Parcă voiai să sperii nişte oameni în noaptea asta, mi-a spus ea.

Poftim?

A zâmbit cu superioritate. Cele trei motociclete s-au îndepărtat în viteză.

Ce naiba spusese fata? De unde...

Brusc, mi-am dat seama.

Noaptea Diavolului e abia la început. Poate că în seara asta o să găseşti pe altcineva pe care să-l sperii.

Fata din confesional, azi-dimineaţă. *Drace, ea a fost!*

Am petrecut-o cu privirea. A dispărut la orizont, împreună cu cretinii ăia. Mi-am amintit tot ce-i spusesem în confesional. De unde ştia cine sunt? Şi de ce nu o mai văzusem până acum?

Se juca cu mine.

Ce încrezătoare şi îndrăzneaţă devenise după sosirea tipilor! Avea senzaţia că ăia – oricine or fi fost – erau capabili să ne pună cu botul pe labe. Noi o făceam pe durii, dar adevăraţii duri erau ei. Asta credea ea?

— O cunoşti? m-a întrebat Michael.

Nu ştiam ce să-i răspund.

— Dacă o vrei, e a ta, a adăugat el.

îmi venea să râd. Michael vorbea despre fete la fel cum vorbea despre cheeseburgeri. Pentru el, era simplu ca bună ziua.

— S-o vrea? a intervenit Will. De ce naiba s-o vrea, când avem fete mişto în maşină? N-ai văzut cum arăta? Fără machiaj, purta haine de băieţi... E o *feministă.*

Will era chiar amuzant. Am închis ochii. *Isuse!*

— Credeam că-ţi plac fetele care o fac pe inabordabilele, am glumit, uitându-mă la Will.

A strâmbat din buze. Subiectul obsesiei *lui* secrete nu era mai răsărit decât fata care tocmai plecase.

— Da, bine... Vrei să-l sun pe Damon? m-a întrebat el. Cineva mi-a zis că fata aia lucrează acasă la el.

Zău?

Am răspuns:

— Nu. O s-o găsesc singur.

Nu voiam să-mi zică nimic despre ea.

Oricum, Damon plecase deja. Probabil că ajunsese în cimitir.

— Ce facem? Ne luăm după ea? a întrebat Michael.

Am rămas cu ochii în gol, dus pe gânduri.

Fata asta mă provocase. Se asigurase că aflu cine este, înainte s-o şteargă cu tembelii ăia. Mi-a dat de înţeles că m-a păcălit, dar numai după ce a fost sigură că poate să-şi ia repede tălpăşiţa.

Eram foarte încordat. Am zis:

— Mai întâi vreau să bag groaza în ea.

Michael a râs. A strigat către una dintre maşinile care ne însoţeau:

— Hei,Dayton!

A aruncat cheile lui către băiatul căruia i se adresase.

— Facem schimb de maşini! i-a zis Michael. Să faci curat într-a ta! Am nevoie ca portbagajul să fie gol.

Will era plin de entuziasm. Şi-a frecat palmele, nerăbdător. Părea încântat.

Le-am lăsat celorlalţi cheile maşinilor noastre, ca să le ducă la cimitir. Noi trei aveam treabă. Farsa pe care o pusesem la cale era cam exagerată pentru gusturile mele, dar nu mă puteam stăpâni.

Nu voiam să mă stăpânesc.

Voiam să dărâm toate zidurile din mintea mea şi să gonesc

aşa de repede, încât să n-am timp să gândesc. În clipa asta, în ceea ce mă privea, noaptea n-avea să se

sfârşească niciodată.

Azi, fata aia se jucase cu mine.

Acum urma să mă joc eu cu ea.

CAPITOLUL 5
KAI

În prezent

Am pătruns în Sensou, cu geanta de sport pe umăr. M-am uitat în jur, atent la toate activităţile desfăşurate aici. Clinchetul floretelor răsuna din sala unde Rika îşi ţinea cursul de scrimă, trei seri pe săptămână. La stânga mea, în sala de forţă, ganterele loveau podeaua. întregul *dojo* răsuna de icnete.

Am grăbit pasul. Eram nerăbdător să-mi pun corpul la lucru. Gulerul cămăşii îmi irita pielea de pe gât. Sudoarea mi se scurgea pe piept şi pe spate. Trebuia să scap de hainele astea.

Duminica, atunci când reveneam acasă, înThunder Bay, ca să mă antrenez cu tata şi să iau micul-dejun în familie, la rugămintea mamei, nu mă dezlănţuiam aşa cum aş fi vrut. Tata era într-o forma de zile mari, dar se apropia de cincizeci de ani. Nu mă lăsa inima să-l lovesc.

Însă în *dojo* puteam izbi oricât' de tare doream. Având în vedere că ziua de azi nu fusese tocmai reuşită, chiar aveam nevoie să mă descarc.

După întâlnirea de mai devreme, cu „secretara", intenţionasem să vin direct aici, dar, în loc să ies pe varianta de pe pod, îmi con- tinuasem drumul şi mă plimbasem cu maşina vreo două ore.

Banks,

Isuse Hristoase! Cu şase ani în urmă, îmi stârnise

interesul. Astăzi se purtase rece, fusese ciudat de calmă şi foarte stăpână pe sine. Cu toate astea, mi-o aminteam cu totul altfel. În seara aceea de demult, se străduise din răsputeri s-o facă pe dura, dar ochii ei întunecări şi felul în care mă măsurau, buzele acelea... Da, îmi aminteam. Pe atunci, nu putea să se controleze mult timp.

Apoi, doi ani mai târziu, într-o noapte, Rika era cu noi. Banks devenise o amintire. Monstruleţul nostru mă vrăjise deodată, pentru că-mi aducea aminte de Banks, de nevinovăţia ei, de felul în care se împotrivise, de faptul că-mi doream să am grijă de ea...

însă, pe cât de iute intrase Banks în lumea mea, pe atât de repede dispăruse. Totul se petrecuse în doar câteva ore, acum şase ani.

Cine era ea? De unde venea?

Am împins uşa biroului meu şi am trântit-o la loc. Mi-am aruncat geanta de sport pe podea şi mi-am scos haina.

Mi-am pus la iuţeală pantaloni de trening şi tenişi. Am luat un prosop şi am tras pe mine un tricou, după care am ieşit din birou. La biroul de recepţie era de serviciu Caroline, una dintre studentele pe care le angajasem part-time. Mi-a zâmbit dulce, ca întotdeauna. Am întins o mână, iar Caroline mi-a dat o sticlă cu apă din minifrigiderul din spatele ei. Aceleaşi gesturi şi mişcări, în fiecare zi. Ştia ce avea de făcut.

M-am îndepărtat câţiva paşi.

— Ăăă... Domnule Mori.

M-am oprit.

— Ce este?

Caroline îşi strânsese părul în coadă. Bluza ei bleumarin, cu logoul Graymor Cristane pe partea stângă a

pieptului, era curată şi călcată, ca de obicei.

S-a uitat în spatele meu şi a gesticulat. Exasperat, am privit într-acolo. Fata asta se purta ca şi cum aş fi devorat-o dacă ar fi scos încă o vorbă.

Când i-am văzut pe cei doi musafiri care aşteptau în holul de la intrare, am uitat de Caroline.

Banks stătea lângă perete. Ţinea în mână unul dintre beţele de bambus de pe raftul agăţat acolo. S-a uitat la mine, apoi şi-a coborât iar privirea. Cerceta cu un aer absent arma, de parcă ar fi venit aici la cumpărături, nu cu un alt scop.

în partea opusă a holului, la dreapta ei, se afla un bărbat care mi se părea vag cunoscut. în mod clar, unul dintre lacheii lui Gabriel, dacă mă luam după capul ras, după lanţul de argint de la gât, după geaca demodată de piele şi după petele vineţii de sub ochii lui.

Am lăsat deoparte prosopul şi sticla cu apă.

Prezenţa lor era fie un semn cât se poate de bun, fie unul cât se poate de rău. Nu voiam să am scandal tocmai aici.

Apropiindu-mă încet de fată, i-am susţinut privirea. Am întins uşurel un braţ şi i-am luat băţul de bambus din mână.

— Este o *shanaiy* i-am spus. O sabie japoneză.

Banks s-a zgâit la mine, cu faţa lipsită de orice expresie. Pieptul i se ridica şi cobora ritmic, rar. Controlat. Prea controlat. M-am retras. Mă străduiam să nu o privesc prea stăruitor şi nici să-i arăt cât de mult mă amuza.

Un fes simplu îi acoperea părul bogat. în locul uniformei pe care-o purtase azi-dimineaţă, acum îşi ascundea trupul sub o pereche de jeanşi vechi, rupţi în genunchi, şi sub o geacă scurtă şi neagră, închisă până la

gât. îşi ţinea mâinile în buzunare.

Băgasem de seamă că purta aceleaşi mănuşi de piele fără degete. Singura porţiune de piele vizibilă era cea dintre gâtul şi faţa ei.

îmi plăcea. Fata asta era, în continuare, un mister.

Fără tragere de inimă, m-am întors spre celălalt vizitator.

— Ai venit să-mi transmiţi un mesaj? Gabriel vrea să facem afaceri?

Judecând după ridurile care începuseră să-i apară la colţul ochilor, bărbatul părea să aibă peste treizeci şi cinci de ani. I-a aruncat lui Banks o privire scurtă. Apoi a ridicat bărbia spre mine.

— Mai exact, de ce vrei hotelul? m-a întrebat.

— Sunt om de afaceri. Achiziţionez proprietăţi, aşa cum fac oamenii de afaceri.

Ochii lui au fugit iar spre ea. Banks s-a uitat la el. Puteam să jur că am văzut umbra unui zâmbet pe chipul ei.

Intre ei se derula un dialog tăcut. Nu-i scăpăm din ochi.

În cele din urmă, bărbatul a tras adânc aer în piept şi a dat aprobator din cap.

— Domnul Torrance este interesat să intre în dialog cu tine. Am pufnit dispreţuitor.

— Să intre în dialog..., am zis în zeflemea. Mda, cunosc foarte bine „dialogul” lui Gabriel. Şi deja am căzut de acord că fiul lui poate să se întoarcă în oraş, dar am nevoie de garanţii.

Din nou, privirea lui a căutat-o pe a lui Banks, după care tipul mi-a răspuns cu hotărâre:

— Domnişoara Fane va fi în siguranţă.

— N-ai cum să-mi garantezi asta, l-am contrazis, făcând un pas în faţă. Amândoi ştim că Damon nu lasă pe nimeni să vorbească în numele lui.

— Damon o să facă ce-i spune taică-su.

Am rămas nemişcat şi tăcut. Cugetam.

Dacă Gabriel accepta să-mi vândă hotelul, era posibil ca Damon să nu fie acolo, Sau poate că Gabriel pur şi simplu nu ştia unde e fiu-su. Eu şi Damon fuseserăm condamnaţi la închisoare, iar asta ne făcuse familiile de ruşine. Gabriel Torrance nu voia ca odrasla lui s-o dea iar în bară.

Dacă ar fi ştiut unde se găsea fiul lui, l-ar fi adus acasă. Oricum, intenţia mea era să-l găsesc pe Damon înaintea lui taică-său.

— Mai întâi vreau să intru în hotel, i-am spus. Am nevoie să arunc o privire pe-acolo şi să-mi dau seama câţi bani trebuie să investesc în renovări.

Bărbatul şi-a îndreptat din nou privirea spre Banks, dar totul s-a petrecut aşa de repede, că n-am văzut reacţia ei.

— OK. Nicio problemă, a răspuns el.

De ce se tot holba la ea? Ce naiba se petrecea aici?

Ii priveam stupefiat. Am dat uitării, pentru moment, faptul că tocmai acceptasem să cumpăr un hotel care valora câteva milioane bune.

Mi-am umezit buzele. Dus pe gânduri, am rotit băţul în mână.

Am început să povestesc:

— Când aveam paisprezece ani, Gabriel ne-a spus mie şi lui Damon ceva ce n-am uitat niciodată: „Femeile sunt fie jucării, fie unelte. Sunt bune să te joci cu ele sau să le plăteşti”.

Roteam încet bățul de bambus, privindu-i foarte atent.

— în toți ani mei de prietenie cu Damon, am observat o diferență mare între casa lui și a mea. Mama nu a fost niciodată o femeie supusă. Dar toate femeile pe care le-am întâlnit în locuința lui Torrance erau folosite fie pentru sex, fie ca să-l slugărească. Jucării sau unelte.

— Si ce-i cu asta? a întrebat bărbatul.

— Nu sunt sigur în care categorie se încadrează ea, am spus, îndreptând bățul spre Banks. Ori de câte ori îți pun o întrebare, tu te uiți la ea, căutând răspunsul. Având în vedere tot ce știu despre Gabriel Torrance, e ciudat că o angajată de-ale lui deține atâta putere.

El a privit-o iarăși, părând să-i ceară părerea.

Tipa era la conducere, nu el.

Aha!

Foarte interesant.

Am îndreptat bățul de bambus în jos, de-a lungul corpului. M-am apropiat de ea și i-am propus:

— Hai să lăsăm vrăjeala deoparte și să negociem direct, bine? începeam să-mi pierd răbdarea.

Imediat ce am intrat în spațiul ei personal, bărbatul s-a apropiat repede, probabil ca s-o apere. Am ridicat fulgerător bățul. L-am proptit în pieptul lui, ținându-l la distanță.

— Și, dacă-mi amintesc bine, ea știe să se protejeze și singură, așa că poți să aștepți în mașină.

Tipul a strâns din dinți și s-a încordat. Era gata de luptă. Dar mai întâi, firește, a privit-o. Aștepta un ordin.

Ea a șovăit o clipă, după care i-a făcut semn să plece. Omul m-a săgetat din priviri, după care a făcut stânga-mprejur și a ieșit furtunos din *dojo.*

Banks m-a fixat cu privirea.

— Te temi de mine, puştoaico? Nu poţi vorbi cu gura ta?

Voiam s-o fac să se simtă aiurea, drept răsplată pentru că azi-dimineaţă mă păcălise, dar nu-mi doream s-o înfrâng de tot.

însă, în loc să-mi răspundă, fata a întors pur şi simplu capul. Părea plictisită.

Am chicotit. M-am apropiat de perete şi am pus băţul la locul lui.

— Ia zi, ce informaţii ai adunat azi şi ce i-ai transmis lui Gabriel?

Azi, acasă la Gabriel, noi crezuserăm că fata asta e doar o servitoare care trage cu urechea. Voiam să ştiu ce anume din discuţia mea cu Michael ne dăduse de gol.

— Indiferent ce i-am transmis – a răspuns ea –, i-a plăcut ce-a auzit. Are o propunere pentru tine. M-a împuternicit să ţi-o transmit.

Mâna pe care o sprijineam de perete îmi tremura. Vocea ei... Mai devreme, la începutul zilei, spusese doar câteva cuvinte, dar acum... Ieşeau la iveala aceeaşi ironie fină, aceeaşi provocare de care-mi aminteam. Am făcut câţiva paşi. Când am ajuns în faţa ei, mi-am încrucişat braţele la piept.

Era cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă decât mine. Dacă te-ai fi luat după privirea ei sfidătoare, ai fi putut crede că era cu un sfert de metru mai *înaltă.*

;— Kai, totu-i regulă? a întrebat Rika, în spatele meu.

— Da, am spus, fără să mă răsucesc spre ea.

Rika părea să-şi fi încheiat cursul. Auzeam sporovăială cursan- ţilor şi zgomotul uşilor deschise şi închise în

vestiar.

— Rika – i-am vorbit peste umăr –, te rog, adu-i pe Michael şi pe Will! Ne întâlnim cu toţii în birou.

— Bine.

În glasul ei am auzit nesiguranţă.

A plecat. Am gesticulat către Banks.

•— Biroul e în capătul holului. Doamnele au întâietate.

M-aş fi aşteptat la un gest de iritare din partea ei, dar n-am văzut nimic. Privirea i-a rămas inexpresivă. A trecut pe lângă mine. O urmam îndeaproape, cu inima bătându-mi ceva mai tare. O priveam din spate.

Şiretul unuia dintre bocancii ei negri se tara pe podea. Deşi nu aveam nicio îndoială ca putea să-şi poarte singură de grijă, era amuzant să constat cât de puţin îi păsa de aspectul ei. Era foarte diferită de femeile în preajma cărora crescusem acasă şi la şcoală.

însă mâinile mele ştiau cât de frumoasă e. Işi aduceau aminte.

S-a oprit în faţa unei uşi pe care scria *Birou* şi a aşteptat să o deschid. Am întins o mână pe după trupul ei şi am apăsat clanţa. A intrat. Imediat, s-a îndreptat spre cel mai îndepărtat colţ al camerei. Apoi s-a întors cu faţa spre mine.

îmi venea să râd. Banks proceda altfel decât Rika. Văzându-se într-o situaţie nesigură, Banks a intrat imediat pe modul *Supravieţuire.* Dacă eşti pe teritoriu inamic, ocupă un punct de observaţie care îti lasă cel mai mic număr de variabile! Fiindcă stătea într-un colţ, trebuia să fie atentă doar la ce avea în faţă, nu şi în spate. De luni întregi mă străduiam să-i bag asta în cap Rikăi, ca s-o facă din instinct.

Am mers de colo-colo, aranjând scaunele în jurul mesei

rotunde.

— îmi închipui că negocierile cu unii parteneri ai lui Torrance sunt dificile pentru o femeie, am deschis eu discuţia. De asta vorbeşti prin gura tontălăului ăluia?

S-a uitat la mine două secunde, pe urmă şi-a întors ochii spre desenul în cărbune, înrămat şi agăţat pe perete. Rikăi îi plăcea. Ea îl pusese aici, în biroul pe care-l foloseam cu toţii. Spunea că desenul seamănă cu mine. Habar n-am de ce. Desenul consta dintr-o siluetă fără chip. Mai multe tuşe depăşeau conturul. Arta abstractă se număra printre preferatele tatei, dar, din păcate, nu moştenisem şi eu aplecarea asta.

Am schimbat subiectul:

— Ai uitat că tu ai fost cea care mi-a vorbit despre *Papa?*

— Eu nu uit nimic.

M-am aplecat peste spătarul scaunului pe care tocmai îl mutasem şi am studiat-o atent. După atâţia ani, carapacea ei nu doar că nu dispăruse, dar acum era mult mai groasă. Fata se maturizase.

— Tot mai crezi că există un al doisprezecelea etaj ascuns?

— Ce cred eu e că eşti foarte preocupat de secretele pe care le ştii, spre deosebire de cele pe care nu le ştii.

Apoi m-a ignorat. Se uita la tablourile şi armele agăţate pe pereţi.

Ce voia să zică cu asta? Ce anume nu ştiam?

— Bună! Care-i treaba?

în birou a intrat Michael. Era transpirat. Şi-a aruncat prosopul pe un scaun. După el au intrat Will şi Rika. Au închis uşa. Will era la bustul gol şi gâfâia. Probabil că

Rika îi întrerupsese antrenamentul în sala de forţă.

I-am răspuns:

— *Secretara* lui Gabriel a venit la noi cu o propunere.

' – Salut! a întâmpinat-o Rika, apropiindu-se de ea cu mâna întinsă. Eu sunt Erika Fane.

Banks s-a mulţumit s-o privească. Ochii ei au cântărit-o uşor dispreţuitor pe Rika, după care Banks a întors capul, ignorând-o.

Rika s-a uitat întrebător la mine. Şi-a retras mâna şi s-a aşezat. Ne-am aşezat şi noi.

Banks a scos ceva din haină şi a pus obiectul cu faţa-n sus, pe masă. Era o fotografie. A împins-o încet spre mine. Am văzut capul unei femei tinere, pe care nu o recunoşteam. Păr blond-în- chis, ochi albaştri, chip angelic. Atrăgătoare. În mod clar, era genul lui Michael. Pometii ei înalţi erau fardaţi cu roz, iar gura ei părea un măr tras în caramel. Tânără şi frumoasă.

— Ea cine e? am întrebat.

Toată lumea s-a tras mai aproape, ca să vadă poza.

— Vanessa Nikova, a răspuns Banks. Nepoata domnului Torrance.

-Şi?

M-am tras în spate, încercând să par relaxat.

Banks m-a privit cu superioritate.

— Nu ţi se pare că afacerea asta e mai mult decât a da la schimb un hotel pentru un fiu risipitor? Domnul Torrance vrea să primească garanţii serioase că tu şi prietenii tăi n-o să le faceţi niciun rău fiului său şi nici celorlalte rude. Va fi nevoie de mai mult decât de bani.

Şi-a plecat iar ochii către poză şi a subliniat: – E foarte frumoasă.

Da, era frumoasă. Şi ce dacă?

Ştiau că vreau să cumpăr hotelul, dar ce legătură avea femeia asta cu înţelegerea noastră?

— încotro baţi? am cerut să ştiu.

— Dumnealui vrea ceva mai concret, a explicat Banks. Ceva durabil. Un viitor comun. Chiar şi astăzi, alianţele încă se mai încheie aşa.

Alianţele? îmi munceam mintea ca să pricep despre ce dracu" vorbea Banks. Mi-am privit prietenii. Şi ei erau la fel de derutaţi ca şi mine.

M-am uitat iar la poză. Brusc, am priceput. Inima mi-a luat-o la galop. Am strâns pumnii.

Doar nu vorbea serios!

— Te referi la o căsătorie? a izbucnit Rika, holbându-se la ea. Dar Banks mi-a vorbit mie:

— Fata locuieşte în Londra. Vorbeşte fluent engleza, franceza, spaniola şi rusa. Este foarte educată...

— Las-o în mă-sa de treabă! a izbucnit Michael, pe urmă a râs aspru.

— Şi este... neatinsă, a încheiat Banks, netulburată de reacţia prietenului meu.

Michael era pe cale să explodeze.

M-am holbat la ea. *Neatinsă. Virginală.*

— Glumeşti!

în ce secol trăia Gabriel? O căsătorie? Era de-a dreptul grotesc. Nici vorbă!

— Singura soluţie care – credem noi – oferă garanţia că nu vei fi tentat să faci rău familiei Torrance este să fii implicat în familia Torrance, m-a lămurit ea. Vrem o alianţă care să te lege de ei.

Abia mai respiram. Sigur, nu se putea spune că greşea. În anumite familii, căsătoriile au mai mult de-a face cu a

păstra aproape averea şi alianţele, însă nici prin cap nu-mi trecea să accept propunerea ei.

— În schimbul căsătoriei, vei avea autonomie totală asupra moştenirii Vanessei, a adăugat Banks. Inclusiv asupra proprietăţilor pe care părinţii ei i le-au lăsat când au murit, acum câţiva ani.

După o pauză, a dat lovitura de graţie:

— În plus, vei primi şi *Papa.* Fără bani. Va fi un cadou de nuntă.

Will asista amuzat la scena asta, iar Rika mă privea tulburată. Era încordată toată, ca un arc. Se uita cu coada ochiului la Banks.

— Kai n-o să se însoare cu verişoara lui Damon! a intervenit Michael şi s-a ridicat, ca şi cum convorbirea ar fi luat sfârşit. E o tâmpenie. Nu avem nevoie de hotel. O să găsim şi singuri ce avem nevoie să găsim.

Mi-a aruncat o privire sugestivă. Voia să-mi transmită ca se referea la Damon.

Will a înşfăcat poza de pe masă şi a zis în glumă:

— Păi, mă însor eu cu ea.

Michael nu l-a luat în seamă. M-a îndemnat:

— Kai, spune-i tipei să se care!

M-am uitat în ochii lui Banks. Colţurile gurii i s-au ridicat foarte uşor. Nu se putea stăpâni să savureze scena.

— Kai! a intervenit Rika, văzând că nu reacţionez.

Am inspirat profund şi mi-am dres glasul.

— Băieţi, lăsaţi-ne singuri un minut!

— Kai! a exclamat Michael.

Mi-am ridicat ochii spre el, străduindu-mă să par destins. Am încercat să-l liniştesc:

— N-o să dureze mult.

Prietenii mei au şovăit. Se uitau când la fată, când la mine. Nu voiau să mă lase singur cu ea. Pentru Banks, era ca un fel de compliment. Era un semn că o considerau periculoasă.

într-un final, au ieşit din birou şi au închis uşa. Am luat fotografia în mână.

— Crezi că-i de-ajuns să-mi arăţi o poză ca să mă convingi că femeia asta ar trebui să fie mama copiilor mei?

A dat din umeri.

— E tânără, sănătoasă... Ce altceva mai vrei să ştii? O să te satisfacă.

— Nu sunt uşor de satisfăcut, am tachinat-o. Ai uitat?

Zâmbetul ei a pierit. Fata şi-a îndreptat spatele.

I-am azvârlit fotografia înapoi, peste masă.

— Spune-i lui Gabriel să plimbe ursul! Faza cu căsătoria e cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată.

De data asta, a zâmbit de-a binelea. A luat fotografia şi a strecurat-o la loc în geaca ei.

— De ce zâmbeşti? am întrebat.

— I-am spus că n-o să fii de acord.

— Şi eşti de părere că ar trebui sa accept? Nu crezi că asta-i doar o încercare grotescă de-a lui Gabriel de-a mă controla? E ridicol!

Mi-am lins buzele uscate.

— Chiar şi aşa, mă surprinde că ar accepta ca un tip pe jumătate japonez să „strice” sângele familiei. Gabriel n-ar accepta aşa ceva.

De fapt, era cât se poate de tipic pentru el. Voia să-şi

lege familia de a mea. Să-mi sufle în ceafa în permanenţă.

Banks îşi cumpănea următoarea replică. Şi-a împreunat mâinile pe masă.

— Ştiu ce vrei de fapt. Vrei să afli unde este Damon. Să nu fii luat prin surprindere. În clipa asta, eşti un cobai într-un labirint. Habar n-ai pe unde s-o iei şi nu vei şti qă ai ales un culoar greşit decât când va fi prea târziu.

— Cum adică?

— în momentul ăsta, tu eşti prada. Altădată... erai prădătorul.

M-am aplecat spre ea. ■

— Adică *vrei* să-l găsesc pe Damon?

— Nu-mi pasă nici dacă răscoleşti tot oraşul ăsta ca să dai de el. Am venit aici ca să transmit un mesaj. Nimic mai mult.

— Sunt sigur c-ai ştiut c-o să refuz.

A dat din cap o singură dată.

— Da.

— Şi atunci de ce ai mai venit?

Acum ea era cea care şovăia. A luat o hârtiuţă şi un pix. A început să scrie.

— Pentru că, după refuzul tău, voi pleca.

Continua să scrie pe hârtie, provocându-mă cu glasul ei catifelat:

— Apoi o să ieşi pe terasă, ca să faci exerciţii în aer liber. îmi dau seama că-ţi place mai mult afară în perioada asta.

Am sfredelit-o cu privirea. Poftim?

— E mai răcoare, aşa că e mai plăcut să faci sport afară, aşa-i? a zis ea, fără să se uite la mine. Şi, chiar dacă o să te împotriveşti, în cele din urmă mintea te va purta înapoi la discuţia noastră de acum. Vei cugeta la cât de puţine lucruri mai poţi controla. O să te-ntrebi ce să faci.

O să te gândeşti că viaţa ta e în impas. Şi acea mâncărime numită furie va creşte mereu în tine.

Nici nu mai respiram. Şi-a ridicat fruntea. Ochii noştri s-au întâlnit. în privirea ei tăioasă am citit o plăcere totală.

— Exerciţii, exerciţii şi iar exerciţii, în fiecare zi, a spus ea. Pentru că viaţa ta te nemulţumeşte. Nu seamănă cu cea pe care ai avut-o înainte de închisoare.

Banks continua să scrie.

— Toţi prietenii tăi din liceu – mă rog, aproape toţi – au plecat la facultăţi de Drept şi de Medicină cu prestigiu. Iar familiile lor se mândresc cu ei. Seara, merg în club şi agaţă studente tinere şi sexy, care le-o sug în vreme ce ei îşi conduc maşinile spre apartamentele lor de lux. Sunt în vârful lanţului trofic. N-au nicio grijă.

Pixul scârţâia pe hârtie, iar sunetul semăna cu un tăiş care ciopleşte un lemn.

— Dar nu şi tu, m-a ironizat ea. Crezi că ei îşi bat joc de tine. „Cât de mult a decăzut băiatul ăla aşa de promiţător! E o ruşine pentru familia lui.” Aşa o să spună peste cinci ani, când se va organiza petrecerea de zece ani de la terminarea liceului. Din păcate, nu vei participa la petrecere, pentru că, în sinea ta, ştii că ei au dreptate.

A pus pixul deoparte.

— Apoi, după ce termini cu exerciţiile, o să intri şi o să faci iar duş. Al treilea pe ziua de azi. Sub duş, parcă scapi pentru un timp de ura de sine. Corect?

A împăturit hârtia în jumătate. Ochii ei mă ţintuiau în loc» precum o ancoră.

— O să urci în maşină şi o să mergi într-un club, ca să

găseşti pe cineva... pe oricine... care să te-ajute să scapi de toată furia ta şi să poţi dormi măcar câteva ore în noaptea asta.

Mi-am încleştat pumnii. M-am ridicat în picioare şi mi-am proptit palmele în tăblia biroului. Mi-am folosit ultima picătură de autocontrol ca să n-o înşfac de gât. M-am aplecat deasupra ei, obligând-o să-şi lase scaunul pe spate. Ochii ei aroganţi s-au fixat asupra mea. De unde naiba ştia toate astea? Mă urmărea?

Nu-mi detestam viaţa. Nu eram furios. îmi ispăşisem pedeapsa. Ce-a fost a fost. Nu-mi plângeam de milă. Ştiam cum să mă ridic şi să merg mai departe.

Sau măcar mă străduiam.

— Iar când o să te trezeşti – a continuat Banks cu voce scăzută –, o să-ţi dai seama cât de nasol e totul în jurul tău şi că e momentul să intri iar în joc, Kai Mori, şi să-ţi asumi nişte riscuri.

S-o ia dracu'!

A strecurat bucata de hârtie în spaţiul dintre noi.

— Moştenirea Vanessei va face din tine un om foarte puternic. Mult mai puternic decât vor fi prietenii tăi vreodată.

S-a ridicat din scaun, forţându-mă să păşesc în spate. Brusc, nu mă simţeam în largul meu. Ştia că reuşise să mă înfurie. Pe de altă parte, eu nu o afectasem câtuşi de puţin.

—• O să aştept până mâine răspunsul tău pentru domnul Torrance, mi-a zis. Poate c-o să ne auzim diseară.

Am apucat-o de braţ şi i-am spus:

— Am făcut o mulţime de alegeri greşite. N-o să mai

fac încă una.

Şi-a smuls braţul din strânsoarea mea.

— Asta sper şi eu. Ai făcut prea multe greşeli.

A dat să plece, dar am oprit-o din nou. I-am strecurat în haină hârtia pe care mi-o dăduse, fără să o citesc. în schimb, am scos din haina ei poza. M-am uitat ostentativ la ea.

Aveam nevoie de Damon.

Si de hotelul ăla.

Dar, dacă el nu se afla acolo...

Am privit în ochii ei sfredelitori. Mi-am amintit parfumul părului ei, vederea zâmbetului ei, frica şi emoţia ei. Era singura femeie faţă de care Damon se arătase posesiv.

Dacă el nu se ascundea în hotel, atunci mă puteam folosi de ea ca să-l strâng cu uşa.

— Spune-i lui Gabriel că accept.

Pentru o clipă, m-a privit nedumerită. În mod clar, nu se aşteptase să audă asta.

Când a pus mâna pe clanţă, mi-am proptit palma în uşă, îm- piedicând-*o s-o deschidă.

— O să plătesc pentru *Papa.* În schimb, cadoul meu de nuntă... vei fi tu.

S-a răsucit fulgerător spre mine. În sfârşit, am desluşit o emoţie pe chipul ei.

— Eu nu fac parte din aranjament, a ripostat Banks.

— Până la nuntă, o să lucrezi pentru mine. Asta va fi înţelegerea. Du-te şi transmite-i lui Torrance condiţiile mele!

Am făcut un pas în spate. Dintr-odată, mă simţeam

foarte încrezător.

— O să afli că eşti exact ce-am spus că eşti. O jucărie sau o unealtă. Nimic mai mult.

M-am îndepărtat de Banks. Deşi importanţa ei în ierarhia lui Gabriel mă uimea, ştiam că tipul şi-ar vinde şi sufletul, dacă aşa îi ieşea un ban. O tânără nu avea cum să fie pentru el atât de valoroasă încât să nu o sacrifice ca să mă convingă să accept condiţiile lui.

A deschis uşa cu năduf. Reapăruse mica văpaie pe care o zărisem la ea, cu mulţi ani în urmă.

— Banks, îndată ce Gabriel îţi confirmă că e de acord, ia de la el cheile, codurile de acces şi planurile hotelului şi adu-mi-le! Mâine vreau să intru în *Papa.*

Nici nu s-a răsucit spre mine, nici nu mi-a dat de înţeles că auzise ordinul meu. Pentru o secundă, i-am văzut expresia furioasă. A ieşit din birou ca o furtună, trântind uşa după ea.

Am pufnit în râs şi am păşit în urma ei. Şi-a băgat mâinile în buzunarele gedi, fără să-i bage în seamă pe prietenii mei, care aşteptau pe hol. M-am oprit la biroul de recepţie. Banks a ieşit din clădire şi a urcat într-un SUV negru.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Michael.

în loc să-i răspund, am rămas cu ochii în gol. Am murmurat:

— A spus: „Nu-mi pasă nici dacă răscoleşti tot oraşul ăsta ca să dai de el”.

— Poftim?

— A spus că puţin îi pasă dacă o să răscolesc tot oraşul în căutarea lui, am repetat puţin mai tare. Dar nu i-am zis că, în opinia mea, Damon e în oraş. Damon e aici.

Acum eram mai sigur ca niciodată.

M-am răsucit pe călcâie, vrând să intru iar în birou.

— Doar nu te căsătoreşti! a strigat Michael în urma mea.

L-am privit peste umăr.

— La dracu, nu! Nu mă căsătoresc.

CAPITOLUL 6
BANKS

Noaptea Diavolului
Cu sase ani în urmă

Poate c-o să-stau prin preajmă.

De ce i-oi fi spus asta în confesional? Şi de ce îl provocasem pe şosea, mai devreme? În niciun caz nu aveam să fiu prin preajma lui. Pe deasupra, nici nu mi s-ar fi permis să ies pe undeva într-o noapte ca asta – Noaptea Diavolului.

. Dar atunci când, în cele din urmă, am vorbit cu el, nu m-am putut stăpâni. Băiatul ăsta era asemenea unui puzzle. Lăsa impresia că voia să spună atât de multe lucruri. Insă se lupta să se exprime. Pe urmă, în confesional, îmi dezvăluise frânturi din el. Şinele lui adevărat. Monstrul care fratele meu spunea că zace în interiorul fiecăruia.

Am luat-o înapoi de-a lungul şoselei. îmi încercam bicicleta, după ce o reparasem. Mi-am desprins degetele de pe ghidon şi mi-am privit unghiile murdare.

Nu m-ar plăcea, aşa-i? Nu eram genul lui.

Tipul era obişnuit să aibă fete superbe, cu coafuri ca în reviste, care foloseau farduri de o sută de dolari şi aveau tocuri cât casa. Am aruncat o privire spre pantofii vechi de sport pe care-i purtam. îi luasem de la fratele meu. Acum şase ani, crescuse prea mult ca să mai încapă în ei. Erau pătaţi cu ulei de motor. De-a lungul tălpii de cauciuc,

pânza se uzase. Nu arătam ca o fată. Şi cu atât mai puţin ca o femeie.

Acum, la şaptesprezece ani, eram cu mult în urmă, în comparaţie cu alte fete de vârsta mea. Kai nu putea îngădui să fie văzut cu mine, chiar dacă ar fi vrut. L-aş fi făcut de ruşine.

Şi niciodată nu mi-aş fi putut permite să-mi cumpăr lucruri care să dea impresia că eram demnă de a sta alături de el şi de prietenii lui.

Am tras în piept mirosul copacilor care mărgineau şoseaua. Vântul îmi făcea gluga hanoracului să fluture şi-mi mângâia părul.

Ori de câte ori îl vedeam pe Kai în Thunder Bay, pe lângă casa mea, pe terenul de baschet, era stăpân pe sine şi calm. Nimic nu-l afecta.

însă azi fusese altfel. îl tulburasem.

Am zâmbit. Pedalând şi mai iute, am apăsat pe mica telecomandă neagră legată de ghidon. Melodia *Smells Like Teen Spirit* a început să-mi răsune în urechi. Am virat la stânga. Am trecut de porţile de fier care se deschiseseră pentru mine. Am strâns ghidonul când drumul s-a înclinat. Am gonit pe aleea asfaltată a casei mele. Am închis ochii. Dintr-odată, inima mea a tresărit. Senzaţia aceea m-a cuprins cu totul.

11 tulburasem. Pielea încă mă furnica în locul în care, atunci când mă apucase de hanorac, ţesătura mi se frecase de piele. Ce-ar fi făcut dacă zidul acela n-ar fi existat între noi?

S-a auzit un claxon. Am deschis ochii. Una dintre maşinile tatei se apropia în viteză de mine.

Rahat! M-am dat laoparte din drum şi am trecut pe lângă Bendey, evitând să mă uit la şofer. Până am trecut

de colţul casei, am simţit că eram privită din spate.

Ploaia de noaptea trecută răcorise aerul, dar pe jos era uscat. Am coborât din şaua bicicletei şi am dus-o dincolo de gardurile-vii aflate între cele două garaje. Unul era plin cu maşini care nu fuseseră conduse niciodată. Celălalt avea ferestre opace şi un sistem de securitate prevăzut cu o tastatură. Aproape nimeni nu ştia codul de acces.

Am ascuns bicicleta şi m-am îndreptat spre uşa din spate. Când am intrat în bucătărie, am adulmecat imediat aromele mâncărurilor. Am închis ochii pentru o clipă şi aproape c-am gemut.

Marina, una dintre bucătăresele noastre, cocea pâine. Simţeam căldura bucătăriei în tot corpul.

— Pe unde-ai hoinărit? a întrebat David.

La masa lungă de lemn, din mijlocul camerei, David stătea aşezat alături de Ilia şi Lev, doi bodyguarzi de-ai tatei.

Mi-am ferit privirea şi m-am apropiat de aragaz.

— Mi-am reparat bicicleta.

Marina şi-a şters mâinile cu un prosop şi mi-a făcut cu ochiul. A ridicat capacul oalei de pe aragaz. M-am aplecat, adulmecând şi zâmbind. Pregătise supă de castane şi ciuperci.

David s-a răstit la mine:

— Când fratele tău mă sună, iar eu nu ştiu unde eşti, am impresia c-o să întindă mâna prin telefon şi-o să-mi rupă gâtul. Mă bagi în belea, Nik Dacă vrei să mergi să te spovedeşti, dă-ne de ştire. Unul dintre noi o să te ducă cu maşina.

Cât de dramatic! îmi venea să-mi dau ochii peste cap,

dar m-am stăpânit. Marina mi-a întins un castron plin cu supă. M-am aşezat pe banchetă, lângă David. Am rupt o bucată din felia de pâine care îmi fusese pusă în faţă.

Marina s-a apropiat de mine, prin spate. Mi-a scos părul, pe care îl îndesasem în hanorac, şi şi-a trecut degetele prin el.

— Dă-i pace copilului! l-a mustrat bucătăreasa. Are şi ea nevoie de libertate.

David s-a încruntat la Marina şi i-a zis:

— încearcă să-i explici lui Damon chestia cu libertatea!

Am tăcut. Ştiam că are dreptate. Bodyguardul avea dreptul să fie supărat. Nimeni nu voia să aibă de-a face cu fratele meu. M-am dus la chiuvetă, să iau o lingură curată.

L-am auzit pe Ilia:

— Exact! Nici măcar nu pot să-i spun că aseară mi-ai şterpelit nişte beri, fiindcă tot pe mine o să mă acuze că te-am îmbiat să bei alcool.

Mi-a cuprins gâtul în scobitura unui cot. M-am răsucit, încercând să mă eliberez. O duhoare de ţigări şi de sudoare mi-a asaltat nările. Am icnit, îngreţoşată.

— Termină! am strigat. Nu ţi-am furat nicio bere! Probabil erai prea beat şi nu ţi-ai dat seama că tot tu le-ai băut.

I-am tras una peste ceafa, cu lingura. A râs şi mi-a dat drumul.

Mi-am îndreptat spatele. încruntată, m-am aşezat iar la locul meu. *Ce tembeli*

Am înmuiat o bucată de pâine în supă. Căldura supei mi-a umplut gura şi s-a răspândit în jos, pe gâtlej. încercam să mă prefac că ochii tuturor nu erau îndreptaţi

asupra mea.

— Şi câte canoane ai primit, hm? a întrebat Ilia, înghion- tindu-mă în umăr.

A început să-mi înşire păcatele:

— Mi-ai şterpelit berea, n-ai făcut ce ţi s-a spus, aşa cum trebuie să facă o fată cuminte. Ai început să ai gânduri murdare?

— întreab-o pe gagica ta chestia asta! m-am răţoit eu, cu gura plină. Stă mai mult cu ochii pe mine decât pe tine.

Lev a pufnit în râs.

— Rahat mic ce eşti! a zis Ilia printre dinţi, înghiontindu-mă în stomac.

M-am tras mai departe de el, însă m-a cuprins cu un braţ, imobilizându-mi mâinile, şi a început să mă gâdile. M-am zbătut şi l-am lovit în piept.

— Lasă-mă în pace!

Nu m-a ascultat. Râdea şi mă gâdila.

— Las-o în pace! i-a cerut David.

»întâmplător”, mâna lui Ilia a ajuns lângă coapsa mea.

— Mmm..., a mormăit el. Fundul tău începe să fie apetisant.

M-a pişcat de fund, prin jeanşi. M-am desprins din strânsoa- rea lui şi l-am pocnit peste gât:

— Gata, terminaţi! a strigat Marina. Afara din bucătărie! Hai! Cu totii. Acum!

Ilia şi Lev au chicotit. S-au ridicat. În vreme ce trecea pe lângă mine, Ilia mi-a dat un bobâmac peste cap. David s-a ridicat. A băut restul de cafea din ceaşcă, apoi a ieşit din bucătărie fără un cuvânt.

Am mai mâncat câteva linguri de supă şi m-am ridicat. Am rupt o bucată din pâinea de pe masă, cu gând s-o iau

cu mine.

Am luat-o către scările din spate, care duceau spre camera mea. O voce m-a oprit.

— Nik!

Am înţepenit. Am încercat să mă pregătesc sufleteşte. Sperasem să scap, dar nicio şansă!

Marina nu era mama mea, dar îşi asuma sarcinile unei mame. Noi două aveam o înţelegere. Veneam şi plecam când aveam chef, iar ea îşi rezerva dreptul să-mi spună ce anume îi plăcea şi ce anume nu-i plăcea în privinţa asta.

Mama mea adevărată abia dacă reuşea să aibă grijă de propria persoană. De mine, ce să mai vorbim!

l-am întors pe jumătate spatele şi am muşcat repede din bucata de pâine pe care-o ţineam în mână, sperând că aşa avea să priceapă că nu voiam să stăm la discuţii

S-a apropiat de mine. îmi zâmbea compătimitor.

— Oricât s-ar strădui fratele tău, nu poate opri timpul în loc. Indiferent cât de mult încerci să te acoperi sau cât de largi îţi sunt hainele, nu te vei putea ascunde mereu. Trupul tău se transformă.

M-am îmbujorat. Aş fi vrut să-mi feresc privirea, însă n-am făcut-o.

— Ei, şi?

— Şi bărbaţii încep să te remarce, a subliniat Marina. Eşti o fată drăguţă. Nu cred că-i o idee bună să...

A tăcut puţin, căutând cuvintele potrivite.

— Ei n-ar trebui să te pipăie. O să le vină vreo idee necurată. Dacă nu cumva le-a şi venit. De-acum eşti femeie, iar trupul tău îţi aparţine.

De data asta, chiar mi-am ferit privirea. Am tras adânc aer în piept.

Femeie. Chiar dacă trupul meu se transforma, nu

aveam de gând să fiu femeie. Nu aveam să fiu niciodată altceva decât eram acum.

— E normal să creşti, mi-a spus Marina aproape în şoaptă, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile. E normal să te îmbraci şi să te machiezi, aşa cum fac şi celelalte fete, dacă asta vrei.

Mi-am stăpânit un hohot plin de amărăciune.

— Nu mi se pare logic. N-am chef ca ăia să pună ochii pe mine... Am dat din cap spre holul unde dispăruseră Ilia, Lev şi David.

— De ce aş vrea să atrag atenţia asupra mea?

De ce să mă îmbrac cochet şi să mă străduiesc să arăt ca o fată?

— De-aia.

Marina a zâmbit cu blândeţe. A scos Un tubuleţ din buzunarul şorţului. I-a scos capacul şi a rotit partea de jos ’ a etuiului. A apărut un ruj roşu-drcaşă.

L-a ridicat spre buzele mele. Imediat, am păşit în spate. Dar apoi am rămas pe loc şi am lăsat-o să-mi aplice rujul.

Şi-a retras mâna. M-a răsucit cu faţa spre oglinda agăţată pe peretele de lângă cămară.

Am clipit, surprinsă. Mă uitam foarte rar în oglindă, deoarece refuzam să văd ceea ce ştiam că se întâmplă cu înfăţişarea mea. Dar, dintr-odată, nu-mi puteam lua ochii de la faţa mea. Simţeam ceva ce nu mai simţisem de mult timp. Un fel de euforie.

Roşul îmi făcea pielea măslinie să lucească într-un mod cu totul nou, iar ochii mei verzi mă străpungeau din oglindă. Chiar şi castaniul părului meu părea mai bogat.

Marina a adăugat:

— Pentru că, în cele din urmă, vei dori să atragi atenţia unui băiat.

Imediat, imaginea lüi Kai mi-a apărut în minte. Oare ce crezuse despre mine, azi?

Marina s-a întors la treaba ei. M-am mai privit o dată în oglindă, pe urmă am urcat scara din spate.

Lucrurile se schimbau. Fratele meu mă controla foarte strict şi, chiar dacă ţineam múlt la el, începeam să simt că vreau mai mult. O viaţă mai bogată.

Împlinisem şaptesprezece ani. Nu aveam prieteni şi nici o educaţie propriu-zisă. Ce aveam să fac anul viitor, când fratele meu urma să plece Ia facultate? Puteam încerca să ignor prefacerile trupului meu, dar timpul trecea oricum, iar vieţile noastre evoluau. în cele din urmă, trebuia să mă port ca un adult.

Ajungând la etajul al doilea, am mărit pasul. Mă îndreptam spre camera fratelui meu. Un sunet ciudat mi-a atras atenţia.

Am privit spre fereastra din capătul holului. Copacul de lângă geam fremăta în vânt. Am înaintat, cu ochii pe fereastră.

Oare ce făcea Kai acum? Se ţinea de farse, petrecea sau făcea vreunul dintre lucrurile mărturisite astăzi, în confesional? Poate chiar în clipa asta intra în separeul unui club sau se pregătea să facă ceva la care mă durea să mă gândesc.

Am privit în jos, pe fereastră, şi am zărit un Charger roşu, cu o dungă neagră pe lateral. M-am încruntat. A cui era maşina? Nu-mi era cunoscută.

îndepărtare s-a aurit un pocnet. Mi-am lăsat capul pe spate. Am privit în sus. A urmat un fel de sfârâit. Artificii?

Pe neaşteptate, alte trei pocnete. Păreau să vină dinspre pădurea din apropiere. La parter era larmă mare. S-au auzit uşi trântite. Privind peste balustradă, am văzut servitorii gonind spre uşa din spate. Probabil voiau să iasă. <

Ce naiba se petrecea?

M-am răsucit în loc, pregătită să cobor, dar exact în clipa aceea, un fel de ţesătură mi-a fost petrecută peste cap. Vedeam doar negru în faţa ochilor. Am icnit, şocată.

— Ce-i asta? am strigat, cu inima în gât.

Cineva m-a înşfăcat de braţe. Pânza care-mi acoperea capul mi s-a strâns în jurul gâtului. M-au luat pe sus şi m-au dus la parter.

— Dă-mi drumul!

Mă zbăteam şi dădeam din picioare. Ce naiba se petrecea? Cine erau atacatorii mei nevăzuţi?

O mână mi-a acoperit gura. Mă smuceam şi mă răsuceam neîncetat, împotrivindu-mă strânsorii. Oare câţi erau?

— Ajutor! am ţipat înfundat.

Mă împotriveam din răsputeri. Muşchii începeau să-mi ardă de la atâta efort.

Q *Doamne!* Am simţit pe spate aerul rece al serii, acolo unde hanoracul mi se ridicase. Tipii care mă răpiseră grăbeau pasuL

— Bag-o aici! Repede!

Artificiile sfarâiau în depărtare. Continuam să mă zvârcolesc, îmi răsuceam capul în stânga şi-n dreapta, sperând să scap de mâna care-mi acoperea gura.

— Ajutor! am strigat din nou.

Vasăzică artificiile erau o diversiune.

O voce masculină mi-a vorbit în zeflemea:

— Sper că nu te deranjează spaţiile strâmte, micuţo.

Un altul a început să râdă. M-am rostogolit. Am căzut pe o suprafaţă dură. Era prea sus, deci nu mă lăsaseră pe pământ. Lumina firavă care pătrundea prin glugă a dispărut complet. Ceva a fost trântit deasupra mea. Zgomotele au devenit vagi şi înfundate.

Spaţii strâmte. Am întins mâinile şi picioarele, descoperind că eram înconjurată de o suprafaţă tare din toate părţile, ca şi cum aş fi fost într-un sicriu. Tăblia de sub mine a început să vibreze. Am auzit portiere de maşină trântite. Am întins mâinile în faţă. Deasupra, am pipăit un soi de tapiţerie de pâslă.

Eram prinsă în capcană. Un motor a urlat, şi atunci mi-am dat seama. Eram într-un portbagaj. Am început să lovesc cu pumnii şi cu picioarele.

— Nu! Vă rog! Daţi-mi drumul!

Am desfăcut iute sfoara care mă gâtuia şi mi-am smuls sacul de pe cap, trăgând adânc aer în piept.

Am izbit iar cu pumnii tăblia de deasupra. Am urlat cât am putut de tare, am făcut cât mai mult zgomot. Speram să mă audă cineva.

— Daţi-mi drumul! am răcnit. Ilial Lev! David! Ajutor!

Fir-ar să fie! Maşina în care mă aflam a pornit din loc.

•— Ajutor!

Am lovit mai tare. Simţeam că intru în panică. Cu cât mă duceau mai departe de-aici, cu atât mai mult scădeau şansele să fiu găsită.

Din maşină răzbătea muzica. Sicriul meu de metal vibra din toate încheieturile. Zgomotul îmi acoperea ţipetele.

— Dumnezeule! am icnit, cu ochii plini de lacrimi. Vă rog!

Am început să scâncesc. Respiram tot mai precipitat.

Am orbecăit prin portbagaj, după vreun obiect care putea fi folosit drept armă. O sculă, un levier, orice.

Dar portbagajul era complet gol. Am clătinat din cap, deznădăjduită. Tata nu avea să trimită oameni după mine.

La naiba! Pumnii mei izbeau capacul de deasupra, iar şi iar. Nu m-am oprit nici măcar când a început să mă doară. Nu aveam de gând să zac aici şi să-mi aştept soarta, cu mâinile în sân. Exista o şansă – oricât de mică —- să mă audă vreun şofer ce trecea pe lângă noi sau chiar un puşti pe bicicleta.

— Ajutor! am răcnit, încercând să-mi fac vocea auzită. Ajutoooor!

Maşina a trepidat, iar eu m-am rostogolit prin portbagaj. Mi s-a părut că şoferul a virat. Acum maşina înainta pe un drum cu pietriş. A încetinit.

în continuare, loveam cu picioarele şi ţipam. M-am întors pe-o parte. Am izbit tăblia care mă despărţea de habitaclu, în speranţa c-aş putea evada. Ştiam că în unele maşini bancheta din spate se pliază, având acces la portbagaj. Nu văzusem în ce fel de maşină fusesem înghesuită, însă tot am încercat.

într-un final, maşina s-a oprit. Gâfâiam. Cineva a întrerupt muzica. Portierele s-au deschis. Oare câţi erau? Sigur erau cel puţin doi – cei care mă căraseră afară din casă.

Frica mi-a cuprins tot trupul. Mi-a scăpat icnet abia auzit. Mi-am acoperit gura cu o mână tremurândă. O lacrimă mi s-a prelins pe tâmplă.

Cineva a ciocănit de trei ori în portbagaj. Am ftcut ochii mari.

— N-ai decât să urli! m-a ironizat aceeaşi voce

masculină şi arogantă pe care o auzisem ceva mai devreme. Aici, nimeni n-o să te audă.

Au izbucnit râsete înăbuşite. Nu ştiam ce să fac. Voiam şi să ies, şi să nu ies din portbagaj. Ce aveau de gând să facă?

La nici trei centimetri de mine a răsunat o altă voce – una mai blândă şi mai întunecată:

— Ai spus că vrei să fii vânată, nu?

Am rămas fără suflare.

Kai?

Lucrurile începeau sa se lege. M-am încruntat. Frica mea s-a prefăcut în furie. Am încercat să străpung cu privirea tabla portbagajului.

— Vezi mânerul mic, verde-fosforescent? a întrebat Kai. Trage de el!

Un mâner? M-am uitat înjur. în cele din urmă, am văzut ceva licărind în colţul din dreapta. Era micuţ, dar uşor de văzut. Habar n-am cum de-mi scăpase. Avea desenat conturul unei maşini Am tras de mâner. Portbagajul s-a deschis imediat. înăuntru s-a strecurat o rază de lumină.

Am răsuflat apăsat. M-am relaxat puţin.

Am privit în sus. Trei ţipi stăteau aplecaţi deasupra mea. Ochii lor abia dacă se zăreau prin fantele măştilor. Cel mai scund, aflat în stânga, a chicotit. Purta o mască alb cu roşu; era Will. Mi-am şters iute lacrimile şi am ieşit din portbagaj.

— Nesimţiţilor! am mârâit la ei.

L-am îmbrâncit cu toată puterea pe cel cu mască argintie. Ştiam că e Kai. Apoi l-am lovit în piept pe Michael. Purta masca roşie. Ei nu ştiau mare lucru despre mine, dar eu ştiam foarte bine cine erau şi rahaturile pe care le plăcea să le facă, pur şi simplu pentru că puteau. Nu-mi venea să cred că-mi făcuseră aşa ceva! Nişte băieţi bogaţi, care se jucau de-a durii.

Erau nişte caraghioşi. Nu eşti dur dacă faci tâmpenii doar atunci când eşti sigur că nu ya trebui să suporţi consecinţele propriilor fapte.

Oare unde era Damon? Am privit în jur, după al patrulea membru al găştii. în parcare nu erau decât maşini goale.

-— N-a fost deloc amuzant, m-am răştit.la ei.

Cel din mijloc mă privea în tăcere. Ceilalţi doi chicoteau. Au luat-o înainte, lăsându-ne singuri. S-au îndepărtat şi au dispărut intr-un pâlc de copaci. în jur, pe pietriş, în parcarea improvizata, fuseseră parcate peste douăzeci de maşini. Nu se vedea nicio clădire, nido casa. Doar pădure şi maşini.

Unde naiba ne aflam? Parcă am fi fost într-o poiană, în pădure.

M-am răsucit în loc. Kai s-a apropiat de mine. Nu şi-a scos masca. A pus o mână pe capacul portbagajului şi mi-a arătat mânerul de care trăsesem.

— Fiecare-maşină fabricată după anul 2002 are aşa ceva, mi-a spus el. Dacă ţi se va mai întâmpla vreodată, ştii ce ai de făcut.

M-am încruntat la el.

— Dacă mi se va mai întâmpla vreodată, oamenii mei

nu se vor mai purta la fel de frumos ca data trecută.

David le-ar fi tăiat limbile dacă ar fi aflat ce-mi făcuseră.

Deodată, Kai s-a împins în mine. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut din nou în portbagaj, drept în fund. Picioarele mi se

bălăngăneau în afară. Am ridicat ochii spre Kai. Trupul lui mi s-a pus în faţă.

M-a întrebat:

—■ Cumva m-ai amenințat?

S-a aplecat spre nune, până când masca lui înspăimântătoare a ajuns la doi centimetri de faţa mea. Stomacul mi s-a strâns ghem.

— Am fost crescut să mă port ca un gentleman, dar, dacă îţi asmuţi oamenii asupra mea, vei afla că să-mi trezeşti interesul a fost cea mai mare greşeală pe care ai făcut-o vreodată.

M-am silit să rânjesc. Am simţit un fior pe şira spinării.

Kai şi-a îndreptat spatele şi şi-a ridicat masca, dezvelindu-şi chipuL Ochii lui întunecaţi, sub sprâncene negre, mă priveau provocator. Aveam un presentiment neplăcut. Nu mi-am ferit privirea.

Părul lui era transpirat şi ciufulit, ceea ce îl făcea să pară neglijent şi sexy. Se întâmpla rar ca băiatul ăsta să nu fie pus la punct şi îngrijit.

Fără să adauge altceva, s-a îndepărtat de mine. În curând, nu l-am mai văzut.

Scrâşnetul pietrişului răsuna tot mai slab, până h-am mai auzit nimic. Eram nedumerită.

Am sărit din portbagaj. Unde dispăruse?

Unde dispăruseră *toţii.*

Cât vezi cu ochii, numai maşini. Pădurea se întindea în toate direcţiile. Deasupra, câteva stele licăreau pe cerul ca safirul. Soarele apusese de ceva vreme şi în

curând avea să se lase întunericul.

Pielea mi s-a făcut ca de găină. *Rahat!*

În spatele meu am văzut drumul îngust şi neasfaltat pe unde veniserăm. Pustietatea lui şi faptul că, la un moment dat, cotea şi

dispărea mi-au dat fiori. Ar fi trebuit s-o iau pe-acolo. în mod sigur, ducea spre autostradă.

Dar pe urmă am auzit muzică. Am ciulit urechile şi m-am răsucit în direcţia în care plecase Kai. O fată a chiuit. Am scrutat întunecimea pădurii din faţă. Vibraţia basului îmi făcea corpul să trepideze.

Cei care sosiseră aici cu maşinile astea se aflau pe undeva prin pădure. Veniseră la o petrecere.

Am privit din nou în spatele meu. Ar fi trebuit să apuc pe drumul acela. Să > merg acasă, să fac autostopul... Orice.

Dar el mă adusese aici, nu? Poate că eram puţin curioasă. Kai îmi lansase o provocare.

Dând ocol maşinii, am luat-o direct spre pădure. Cineva de la petrecerea asta sigur avea un telefon. Voiam să-l sun pe David. Urma să mă facă cu ou şi cu oţet, dar avea să-şi ţină gura. Niciunul dintre noi nu voia să suporte consecinţele faptului că mă aflam aici.

Am zorit pasul, privind înjur. Sub tălpile mele foşneau frunze aurii şi portocalii. Simţeam miros de lemn ars, dar mi vedeam niciun foc. Niciun om. Pe unde erau? Muzica se desluşea în depărtare, aşa că mi-am continuat drumul prin pădurea întunecată.

Am aruncat o privire în spaţe, spre parcare^ Lumina din poiană se micşora tot mai mult.

Poate că, la urma urmei, nu era o idee bună. Am cercetat din nou copacii şi tufele.

— Hei! am strigat.

Unde mă aflam? Mai făcusem drumeţii prin pădure, dar nu cred că ajunsesem aşa de departe. Bănuiam că faleza era cam la vreun kilometru spre stânga mea,

Lacul Lairn Cave era în dreapta mea, în spatele Colinei Stuart, iar Turnul cu Ceas ar fi trebuit să fie...

Chiar aici. Am privit în sus şi la dreapta. Am distins tumul de piatră, înalt de două etaje, şi iedera care se căţăra pe zidurile lui.

Tumul cu Ceas era o ruină? Făcuse parte dintr-un sat care fusese părăsit cu vreo sută de ani în urmă, când o furtună groaznică îi izgonise pe săteni câţiva kilometri în interiorul uscatului.

— Hei! am strigat din nou, sperând să mă audă careva. Hei!

Inima mi-a luat-o la galop. Se lăsa întunericul.

— Kai!

M-am împiedicat de un buştean şi m-am poticnit în faţă. La dreapta, am auzit trosnetul unei crengi. Am întors capul spre sursa zgomotului.

Nimic.

Un foşnet de frunze s-a făcut aurit în spatele meu. M-am răsucit pe călcâie, cu inima cât un purice.

— Cine-i acolo?

Am zărit ceva negru. Mi-am rotit ochii un milimetru mai la stânga.

Kai stătea cu un umăr sprijinit de un copac, urmărindu-mă.

Imediat, am făcut un pas în spate.

— Ce... Ce faci?

Oare de când stătea acolo? Trecusem pe lângă el, fără să-l observ. Un fior mi s-a scurs pe şira spinării.

A făcut un pas spre mine. Masca îi atârna în mână.

M-am uitat în jur.

— Unde sunt ceilalţi? De ce m-ai adus aici?

Nu mi-a răspuns. Se uita în ochii mei, apropiindu-se pas cu pas. Ce naiba!

La fiecare pas pe care îl făcea în faţă, eu făceam unul în spate.

— Ai făcut o mare greşeală că ai tras cu urechea la confesiunea mea de azi, a spus pe un ton liniştit. O greşeală şi mai mare a fost că te-ai dat de gol. Altfel, n-aş fi ştiut niciodată că erai acolo.

Mi s-a pus un nod în gât. Am păşit iar înapoi. Dintr-odată, muzica din depărtare mi se părea un colac de salvare,

Kai probabil ghicise la ce mă gândeam;

— Ar trebui să fugi, mi-a zis.

Chiar ar fi trebuit să fug? El era Kai. Nti-l cunoşteam, dar îl urmărisem. El era băiatul bun. Băiatul cuminte.

Se juca cu mine.

Am îngăimat:

— N-o să-mi faci nimic.

— Aşa cum tot nimic nu i-am făcut acelei fete, în duş? Crezi că mi-am dat atâta osteneală să te aduc până aici doar ca să te las să pleci?

Poate. Da. Nu, dar...

— Nu-mi place să fiu tachinat, a continuat el, arcuind o sprânceană. Respectul şi buna-cuviinţă 'sunt importante pentru miné, iar tu nu mi-ai arătat respect. Şi nici bună-cuviinţă nu pari să ai. Trebuie să-ţi dau o lecţie.

Nu eră adevărat. IV respectam. N-aveam de unde să ştiu că va veni în confesional astăzi. Nu plănuisem să trag cu urechea.

— Nu mi-e teamă de tine, i-am spus.

însă picioarele mă trădau – am păşit iar înapoi.

— Nu. ţi-e teamă fiindcă ai impresia că ştii ce se întâmplă acum.

Spatele meu s-a lovit de ceva tare.

— Dar, de fapt, nu ştii, a adăugat Kai.

M-am răsucit încet şi l-am văzut pe Michael, care mă domina cu înălţimea lui.

Mi-am întors privirea către Kai. Zâmbea în colţul gurii.

Am rămas fără aer cârtd masca aceea, care închipuia un craniu roşu, s-a aplecat asupra mea. Acum înţelegeam de ce, cu un minut în urmă, fusesem neliniştită. Aici eram doar noi trei.

DarWill? Era şi el pe-aproape?

Am păşit spre stânga, de-a-ndăratelea. încercam să mă îndepărtez de ei. Păşeau încet către mine. Michael şi-a scos masca, apoi hanoracul şi tricoul. Le-a aruncat pe jos.

Am rămas cu gura căscată. Obrajii mi-au luat foc. Trunchiul lui masiv, bronzat după atâtea meciuri de baschet jucate în soare, stătea chiar în faţa mea. M-am uitat în jos. Ii văzusem pe David şi pe ceilalţi bodyguarzi la bustul gol, dar nu arătau aşa.

— E frumusică, i-a spus el lui Kai. N-o să ne fie greu să ne A
ocupăm de ea. împreună.

Umăr la umăr, se tot apropiau de mine.

Kai a chicotit. Am mai făcut un pas în spate şi m-am lovit de un copac. Mi-am înfipt unghiile în scoarţa lui.

Mi-am ridicat ochii şi am văzut marginea boxerilor iţindu-se deasupra beteliei jeanşilor lui.

— Nu te teme, mi-a spus Michael. Suntem pricepuţi. Foarte pricepuţi.

Suntempricepuţi... Doar nu vorbea serios!

Am rupt-o la fugă. Fără să mă uit în urmă, am ţâşnit prin pădure, luând muzica drept reper. Să ajung la un telefon, la o maşină şi apoi acasă! Mereu fusesem obligată să fiu cât mai discretă. Dar de data asta mi se părea o idee bună să mă ascund. Fratele meu avea dreptate. Băieţii ăştia erau nişte nemernici.

Gâfâiam. Alergam cât de repede puteam, ca să scap.

Oare Kai ar fi permis să fiu folosită drept obiect de distracţie? Azi, în biserică, păruse primejdios, dar totodată se purtase cu blândeţe.

Dintr-odată, Kai mi-a tăiat calea.

— Stai!

Nu voiam să aud ce avea de spus. L-am îmbrâncit cât colo şi am zbughit-o iar. Alergam înnebunită, fără să-mi dau seama încotro mă îndreptam.

Cineva mi-a cuprins talia şi m-a ridicat de la pământ. în ureche mi s-a strecurat o şoaptă răguşită:

— Nu e ce crezi. A fost o glumă.

Grozav! Acum aveau de gând să râdă pe seama mea.

— De ce m-ai adus aici? am strigat, încercând să mă eliberez.

— Ssst...

A încercat să mă liniştească. Voiam să merg acasă. Dacă nu eram văzută, nu puteam fi umilită.

— Dă-mi drumul!

M-am zvârcolit. S-a dezechilibrat şi am căzut amândoi la pământ.

Am aterizat peste el. L-am auzit gemând. Când am încercat să măridic şi s-o iau la goană, m-a lipit de pământ şi s-a urcat pe mine. Trupul lui s-a proptit între picioarele mele. Mi-a ţintuit încheieturile deasupra capului.

— Lasă-mă! i-am cerut. Imediat!

Mă privea de sus. Prohabul lui mă apăsa între picioare. Mă străduiam să ignor furnicăturile care începeau să apară în zona aceea.

— Spune-o, a şoptit el.

— Ce să spun?

— Că nu mă vrei decât pe mine.

— Prefer să ling o îngheţată plină cu lame de ras, am zis printre dinţi.

A rânjit.

— Azi, în confesional, m-ai lăsat să te ating. Ţi-a plăcut.

Mi-am calmat respiraţia şi m-am silit să-mi compun un chip inexpresiv.

-— Pe bune? Nici nu-mi amintesc

S-afoit între picioarele mele. Mi-a scăpat un geamăt.

Isuse!

Mi-a atins buzele cu ale lui.

— Rămâi? m-a întrebat, cu ochii în flăcări. Mi-ar plăcea să rămâi la petrecere.

Doamne! Niciodată nu mai simţisem greutatea cuiva în felul acesta. În copilărie, mă luasem la trântă cu băieţii cu care crescusem, dar atunci fusese altfel.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat cineva.

O fotă se apropia de Michael, care se postase în spatele lui Kai. De cât timp stătea acolo?

Probabil că fata venea de la petrecere. Deci eram aproape de ceilalţi.

Kai a întors capul şi i-a zis lui Michael:

— Du-te la cimitir. Mă ocup eu de ea.

Michael nu a zis nimic. I-am văzut pantofii trecând prin dreptul nostru. Lângă braţul meu, pe pământ, a căzut un prezervativ.

Mi s-a oprit inima în loc. Poftim?!

Michael a plecat, luând-o pe fată cu el. Kai s-a uitat iar mine. Mi-a dat drumul din strânsoare, pe urmă şi-a sprijinit palmele în pământ.

— Ia-l de jos! mi-a ordonat. Dacă nu-l iei, ar fi bine să fugi.

Am luat prezervativul şi l-am aruncat departe, în spatele lui.

— *Noi* n-avem nevoie de prezervativ, i-am spus sfidător. Pur şi simplu vrei să mă sperii.

Dar apoi şi-a împins trupul în mine. Ii simţeam prin

jeanşi penisul tare ca piatra.

Am gemut. Imediat, am strâns tare din buze.

Ce naiba făceam?

— *S-ar putea* să avem nevoie de el, mi-a trântit-o Kai, cu un rânjet arogant.

Clitorisul meu pulsa. M-am foit sub trupul lui. îmi doream mai mult.

— Cine eşti? a întrebat el.

Nu-i puteam spune. Treaba cu confesionalul fusese accidentală. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă intersectez din nou cu el. Nici prin cap nu-mi trecuse că urma să am din nou de-a face cu el.

Am privit în ochii lui întunecaţi, dorindu-mi să vorbesc cu el aşa cum îi vorbisem azi-dimineaţă. îmi doream să mă cunoască. Insă nu mi se îngăduia.

în schimb, am rostit cu voce firavă:

— Mi-efrig.

Doar atât îmi trecuse prin cap. .

Kai s-a ridicat în picioare. M-a apucat de mâini şi m-a ajutat să mă ridic. însă nu mi-a dat drumul.

în loc de asta, m-a călăuzit către Turnul cu Ceas.

Mi-am rotit privirea înjur. încă auzeam muzica în depărtare, ba chiar am distins râsete şi strigăte. Eram aproape de petrecere. Oare ce avea de gând?

Păşeam împiedicat înainte, fără să opun rezistenţă. Măruntaiele mele se frământau, stârnindu-mi frisoane. Asta îmi dorisem,

nu? O şansă de-a fi aproape de el.

Clădirea de piatră cenuşie era cam pe jumătate cât înălţimea unui far obişnuit. în vârf avea o cămăruţă

pentru clopote. Nu eram sigură că mai rămăsese vreun clopot. Orologiul se oprise de mult timp. Am ajuns la o arcadă în care fusese montată o poartă.

Am păşit înăuntru. Priveam de jur împrejur, cercetând totul.

Zidurile aveau ferestre, iar în încăpere am văzut câteva bănci de piatră. Probabil era un soi de locuinţă sau de loc de întâlnire lipit de turn. Părea părăsit de mult timp.

Pe pereţi erau agăţate glastre negre în care fuseseră puşi trandafiri putreziţi, de culoarea cenuşii. Cine ştie cât de vechi erau?

înăuntru se strecura o fărâmă de lumină, făcând roşul, albastrul şi auriul vitraliilor să danseze pe pereţi. O scară de lemn se înălţa în spirală.

Kai mi-a dat drumul la mână şi a scos o cutie de chibrituri. A aprins un rest de lumânare aflat pe pervaz. Mica încăpere a devenit un pic mai primitoare, iar dintr-odată mi-am dat seama cât de linişte era aici. Muzica abia dacă se mai auzea.

Prezenţa lui şi teama de ceea ce mă aştepta îmi apăsau pieptul. Doamne, cât de arătos era!

Pielea lui bronzată era ceva mai închisă la culoare decât a mea. Când mi-am coborât privirea pe gâtul liii, mi-am muşcat buzele. Am văzut conturul unei vene şi m-am întrebat cum ar fi s-o simt sub degete.

O văzusem odată pe mama lui Kai. Avea buzele, zâmbetul şi genele ei.

Dar Kai moştenise multe şi de la taică-său: maxilar ferm, trup zvelt, nas drept, păr negru precum cărbunele. Mai moştenise şi privirea străpungătoare... Atât de

pătrunzătoare şi de autoritară, că mă intimida.

Kai s-a întors spre mine. Flacăra lumânării i se oglindea în ochi. Dincolo de poarta deschisă am auzit vântul vuind prin copaci.

— Cum de mă cunoşti? m-a întrebat, apropiindu-se de mine.

— Toată lumea te cunoaşte.

— Mergi la şcoala noastră?

Am clătinat din cap.

— Fac şcoală... acasă.

Cred că era cel mai bun mod de a descrie situaţia mea. Mersesem la şcoală doar până în clasa a şasea; Şcoala îmi lipsea mai mult decât aş fi crezut. Fratele meu mă luase pe lângă el. Locuiam împreună. Mă punea să-i fac toate temele, în timp ce stăteam toată ziua în casă. Şi uite-aşa am învăţat algebră şi spaniolă, am aflat cum a folosit Shakespeare corupţia, trădarea şi şarlatania ca teme pentru a zugrăvi vinovăţia, păcatul şi pedeapsa. Frate-miu se ducea la ore, învăţând doar cât să treacă clasa, în vreme ce eu îi făceam temele. Am Învăţat atât cât să nu fiu total ignorantă. Normal că aveam lacune, dar reuşisem de minune să mă disciplinez destul încât să lucrez şi să citesc cărţile obligatorii. Mereu fusesem considerată inferioară faţă de toţi cei din jurul meu, iar asta mă făcuse să-mi doresc să fiu mai mult de-atât. La un moment dat, chiar încercasem să obţin o diplomă de studii.

Am continuat:

— Dar te-am văzut pe ici, pe colo. Frat... Mama mea găteşte pentru familia Torrance.

Am înghiţit în sec. îmi simţeam gâtlejul uscat ca un

deşert. * Minţisem. Marina nu era mama mea, dar, pentru că tata nu voia ca vreun om din afara casei să afle cine sunt cu adevărat, asta hotărâserăm să le spunem celorlalţi.

Nici fratele meu nu dorea să se afle adevărul despre identitatea mea.

într-un târziu, mi-am ridicat privirea spre Kai. Se uita lung la mine. Bănuiam că în minte i se învârteau zeci de întrebări. Speram să nu mi le adreseze.

— Trebuie să plec.

Am dat să-l ocolesc şi să mă apropii de poartă, dar el mi-a aţinut calea. A păşit în faţa mea.

Şi-a sprijinit palmele de zid, de-o parte şi de alta a corpului meu, prinzându-mă ca într-o capcană.

— N-o să pleci. Ai auzit toate chestiile pe care le-am zis azi, iar mie îmi place intimitatea. De unde să ştiu că n-o să-ţi dai drumul la gură? De unde să ştiu că nu te-ai pozat în confesional, ca să pui pozele pe Instagram şi să te lauzi că m-ai umilit?

Am închis ochii.

— Nu aş face... Eu... Nu aş face niciodată aşa ceva.

— De ce să te cred?

Pentru că nici măcar nu-mi trecuse prin cap să o fac! Nu eram josnică. Fusesem în culmea fericirii când Kai începuse să vorbească în confesional.

— Pentru că eu...

Am tăcut, muncindu-mi creierul ca să-i explic.

— Nici măcar nu am cont de Instagram.

Şi-a aplecat capul într-o parte. Ochii lui mă dojeneau fiindcă îi dădusem un răspuns atât de stupid.

— Nici măcar telefon nu am! am izbucnit.

Ce naiba? Nu aveam cu ce să-i înregistrez confesiunea!

Kai nu părea să mă creadă.

— N-ai telefon? Toată lumea are.

Se pare că nu chiar toată lumea.

N-am apucat să-i dau o replică. Palmele lui mi-au atins şoldurile. Apoi s-a ghemuit şi şi-a coborât degetele de-a lungul coapselor mele.

Am tresărit. Mâinile lui s-au dus către fundul meu, au alunecat peste buzunarele din spate ale jeanşilor. Degetele lui m-au apăsat puţin.

— Faci mişto de mine? m-am revoltat.

Adică mă percheziţiona?

Un curent electric mi-a străbătut corpul, iar încăperea a început să se rotească. El mă atingea.

Mă privea în ochi. Mâinile lui au urcat mai mult, pipăindu- mi spinarea, apoi burta.

Căuta un telefon ascuns. Probabil credea că-l minţisem.

S-a ridicat. S-a aplecat deasupra mea, privindu-mă fix. Mâna lui a început să exploreze încet interiorul coapsei mele. Am simţit un zvâcnet între picioare. Abia mai respiram.

— Opreşte-te! am icnit, îndepărtându-i mâinile.

Pe buzele lui a apărut un mic rânjet obraznic.

— îţi tremură genunchii. Dacă aş fi ştiut cât dé inocentă eşti, nu te-aş fi tachinat aşa. Nici pe Michael nu l-aş fi lăsat s-o facă.

Pieptul mi se zbătea. Mi-am lins buzele uscate.

— Ai fost sărutată vreodată?

Am tăcut. Şi tăcerea mea era un răspuns.

— Intoarce-te cu spatele!

I-am aruncat o privire plină de îndoială.

A chicotit, m-a răsucit cu spatele la el, apoi s-a lipit de mine şi m-a îmbrăţişat din spate. îl simţeam pe fiecare centimetru din mine: pe spate, pe picioare şi pe braţe. Şi-a coborât capul lângă al meu, cu obrazul lipit de urechea mea. Degetele lui le atingeau uşor pe ale mele.

— Simţi? mi-a şoptit.

; – Ce?/ .

Braţele acelea lungi le-au acoperit pe ale mele. Palmele lui mi-au cuprins mâinile.

— Mi te potriveşti mănuşă. Te mulezi perfect pe miné.

Am zâmbit, simţind cum mă îmbujorez.

— Deocamdată, da, am spus. Eu n-o să mai cresc, dar tu probabil că mai ai de crescut.

Mi-a şoptit la ureche:

— Atunci, nu mai avem mult timp, aşa-i?

Am închis ochii. Când şi-a trecut buzele peste urechea mea, pielea mi s-a fecut ca de găină.

0, *Doamne!* Dintr-odată, simţeam că trupul meu era un mănunchi de chibrituri care se aprindeau unul după altul.

Luându-mi mâinile, mi le-a pus pe coapse, după care mi le-a ridicat pe trup.

— E în regulă dacă fac asta? m-a întrebat.

Tremuram. Am dat aprobator din cap. *Da.*

— Mâine va trebui să mergi iar la confesor, am glumit.

— De ce?

— Fiindcă m-ai răpit.

Râsul lui mi-a jucat pe gât.

— Trebuie să-ţi dau o veste proastă, puştoaico: în confesional doar mă prefac. N-o să mi se dea nidun canon. Dar poate că vrei să mergi şi tu cu mine, să-ţi ispăşeşti păcatele. Ce zici?

— Ai uitat că nu sunt catolică? Nici măcar nu aş şti ce să fee în confesional.

— Păi..., a rostit tărăgănat.

Brusc, tonul lui suna pervers.

M-a luat de mână şi s-a apropiat de o bancă. S-a aşezat şi m-a tras spre el. Am scos un ţipăt de surprindere când am căzut în poala lui.

— Mai întâi intri şi te aşezi, m-a instruit el, strângându-mi şoldurile. Te-ai aşezat?

L-am privit. Dintr-odată, părea serios şi sever, ca un

profesor. Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, acum stau jos.

— Atunci, fe-ţi semnul crucii!

Mi-a luat mâna dreaptă într-a lui şi mi-a atins fruntea cu de- getelemele.

— Şi spui: rtIartă-mă, părinte, căci am păcătuit”!

L-am lăsat să-mi călăuzească mâna. Propria mea atingere mi-a stârnit fiori, pe măsură ce Kai îmi arăta cum să-mi fac semnul crucii.

Buzele noastre erau despărţite de doar doi, trei centimetri. Am încercat să spun ceva, dar n-a ieşit decât o şoaptă:

— lartă-mă, părinte, căci am păcătuit!

— Asta e prima mea confesiune, a adăugat, dându-mi de înţeles ce trebuia să spun mai departe.

M-am aplecat puţin şi buzele noastre mai că s-au întâlnit. Mă uitam la gura lui.

I-amzis:

— Pentru mine, este prima oară.

A înghiţit în sec. Ochii i-au poposit pe gura mea. Mi-a pus mâinile pe coapsele mele, împletindu-şi degetele lungi cu ale mele.

— Isuse! a mârâit Kai.

Am surâs.

— Pe urmă preotul o să te-ntrebe: „Şi ce vrei să mărturiseşti?”.

Şi-a dres glasul. Vocea lui, care se voia a fi ca a unui preot sever, mi-a stârnit fluturi în stomac:

— Şi ce vrei să mărturiseşti?

Mi-am muşcat buzele.

— Nu ştiu dacă o să pot... Eu...

Am tras adânc aer în piept.

— Am emoţii.

— Nu te teme, copilă! Acum eşti în mâinile Domnului.

Am râs uşor. îmi plăcea jocul ăsta. Ştiam că n-ar fi trebuit să-mi pese, dar nu voiam să spun ceva prostesc, care să strice totul. Mă temeam să nu-l plictisesc. În cele din urmă, fratele meu îşi pierdea interesul pentru orice fată care îi plăcuse la un moment dat.

Nu-mi convenea gândul că şi Kai s-ar fi putut sătura de mine şi ar fi plecat.

— Un băiat m-a luat pe sus, am spus, privindu-l în ochi.

— Zău?

Am dat din cap.

— S-a întâmplat în Turnul cu Ceas, clădirea aceea de lângă cimitir. Ştiu că nu ar fi trebuit să-l las, dar m-a înşfăcat şi...

— Te-a luat de lângă ceilalţi? a întrebat Kai. Ca să fiţi singuri?

— Da, părinte.

Şi-a apăsat degetele pe coapsele mele. Ochii lui plini de dorinţă s-au îngustat.

— Ce l-ai lăsat să-ţi facă? m-a mustrat el. Zi! Ce-ai îngăduit să se petreacă?

— Mai întâi m-a sărutat pe gât.

Kai a priceput aluzia. Şi-a băgat degetele în părul meu şi mi-a tras uşurel capul pe spate, apoi m-a muşcat uşor de gât.

Am răsuflat prelung şi am închis ochii.

— Mi-a plăcut când a facut-o.

— Doar ştii de ce sunt în stare băieţii. Le plac prea mult dulciurile. Trebuie să fii tare şi să te să opui.

Mi-a presărat mici muşcături şi săruturi pe gât, în sus.

— Dar dacă şi mie îmi plac dulciurile? am gemut.

Pielea mă furnica.

— A fost primul bărbat care te-a atins? a întrebat „părintele’ Kai.

— Da.

Kai a gemut.

Eram temătoare. Şi totuşi am continuat:

— Pe urmă şi-a strecurat mâna pe sub tricoul meu.

Mi s-a strâns inima când mi-am auzit propriile cuvinte.

— Eram foarte speriată, dar ştiam c-o să fie plăcut. îmi doream mult să mă atingă.

Voiam mai mult. Voiam să mă atingă în aşa fel încât, dacă frate-miu ar fi aflat despre chestia asta, l-ar fi ucis.

Şi-a retras puţin capul şi m-a privit. Am simţit ceva umflat sub mine.

Mi-a tras cu grijă, peste cap, vechiul hanorac al fratelui meu. L-a aruncat pe jos, după care şi-a strecurat mâna pe sub tricoul meu. în tot acest timp, ochii lui îi ţintuiau pe ai mei.

Degetele lui mi-au atins stomacul, în treacăt.

— Pun pariu că voiai. Pun pariu că te-ai frecat de el, ca să-i arăţi cât de mult îti place.

Am gemut. Mă umezisem între picioare.

— Da.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui şi mi-am rotit şoldurile, apăsându-mi fundul în el. Erecţia lui mă

facea să mă simt atât de bine!

Am întins braţul şi i-am cuprins obrazul în palmă. încă nu mă sărutase pe gură. Mă întrebam dacă avea s-o facă.

Mâna lui îşi croia drum în sus, pe sub tricoul meu. Am deschis brusc ochii. O, Doamne! Feşele! Le purtam peste sâni, aşa încât pieptul meu să pară mai plat.

Rahat! Am tresărit, mi-am tras tricoul la loc. Nu apucase să vadă, aşa-i? Mi-au dat lacrimile. De ruşine, pielea mea se înfierbântase.

Alte femei purtau sutien. Dacă ar fi văzut ce purtam, Kai ar fi fost nedumerit şi orice urmă de aţâţare s-ar fi evaporat. M-ar fi considerat o ciudată.

Imediat, şi-a luat mâinile de pe mine.

— Nu-i nimic, mi-a spus. Nu eşti obligată să faci nimic din ce nu vrei să faci. Locul ăsta, jocurile astea nu sunt de tine. N-ar fi trebuit să te aduc aici.

Da, ştiu. Pentru el era un prilej de amuzament; pentru mine, o fantezie. Ce-o fi fost în capul meu? Oricum, nu puteam să mă culc cu el. Nu era cu putinţă să se-ntâmple vreodată.

M-a apucat de bărbie şi mi-a întors capul spre el.

— N-am vrut să te forţez. Sunt un cretin. Nu vreau să te seduc aici. Tu eşti altfel.

— Cum adică „altfel”?

— Vorbesc cu tine, a răspuns el. Şi-mi place. Mi se-ntâmplă rar.

Umerii mi s-au destins puţin. Şi-a lipit nasul de urechea mea, ftcându-mă să tremur.

— Şi când o s-o facem, vreau să fie ceva special, a

continuat eL Vreau să te duc la film, vreau să hoinărim, să te plimb cu maşina şi să te ţin în poală oricând vreau. Iar când vom fi pregătiţi, o să facem un drum mai lung, până la golfuleţul unde se află barca alor mei, şi acolo o să fiu blând cu tine.

Şoapta lui îmi mângâia urechea. M-am înfiorat din nou.

— Fără grabă, pentru că acolo nu ne va deranja nimeni. Vom avea toată noaptea la dispoziţie.

Dumnezeule! Voiam să se întâmple! îmi doream să cred că era cu putinţă să se întâmple.

Dar... Privirea mi-a coborât spre pantofii vechi ai fratelui meu şi pe unghiile mele roase. Mă amăgeam singura. încercasem să scap de viaţa mea monotonă şi visasem că e cu putinţă să arăt ca şi cum locul meu era lângă el.

— Măi, măi! Sunt de-a dreptul şocat, s-a auzit o voce groasă, în spatele nostru. Sfântul Kai îşi pune scula la lucru aşa de devreme?

Ochii mei s-au făcut cât roata carului. Am rămas amândoi nemişcaţi.

Nu!

A izbucnit un hohot de râs mohorât. îmi era foarte cunoscut. Mi-am aranjat iute hainele. Am îndepărtat de mine mâinile hii Kai.

Nu, nu, nu...

— Ştiam c-o să fii prin preajmă, a spus Damon. Pe cine avem noi aici?

M-am făcut mică, încercând să mă ascund după Kai.

— Cară-te! i-a ordonat Kai, vorbind peste umăr. Fata asta nu-i pentru tine.

Am închis ochii. Mă rugam în tăcere, dorindu-mi să devin invizibilă. *Te rog, pleacă! Te rog!*

Kai mi-a simţit tremurul. M-a strâns uşor de braţe, cu un gest liniştitor.

Dar pe urmă l-am simţit pe *eL*

Era aici.

Privirea lui dogorâtoare îmi pârjolea obrazul. Am deschis încet ochii. Am aruncat o privire, pe furiş. Am văzut pantofi negri la dreapta mea. Mi-am ridicat, fruntea. Damon se oprise lângă Kai. Ochii ni s-au întâlnit.

M-a cuprins un val de greaţă.

Părea calm, dar ştiam că nu e aşa. A închis gura, iar maxilarul i-a devenit rigid. Era un gest discret, dar eu cunoşteam micile indicii care dădeau de înţeles că se înfuriase.

Fratele meu nu era niciodată calm. Dacă nu se răfuia cu mine acum, în cele din urmă tot ar fi făcut-o – poate chiar atunci când nu m-aş fi aşteptat deloc.

A pufnit sarcastic şi s-a prefăcut că nu mă cunoaşte.

— De parcă tipa asta ar putea să-mi placă! s-a răstit la Kai. Arată jalnic. Faci mişto de mine?

S-a prefăcut că mă cântăreşte din priviri. De fapt, nu-l interesa cum sunt îmbrăcată. Ştia ce port zi de zi. La urma urmei, erau hainele lui vechi.

în continuare, pretindea că nu mă văzuse vreodată. în afara casei, nu trebuia să arăt că-l cunoşteam. Eram o stafie. Damori nu voia să am prieteni şi nu voia nici ca prietenii lui să bage de seamă că exist. Dacă ar fi aflat cineva că sunt sora lui, l-ar fi luat la întrebări: De ce nu merg la şcoală? De ce nu mă îmbrac la fel de îngrijit cum se îmbrăca el? De ce nu mergem împreună la petreceri?

Şi, dacă s-ar fi aflat că Gabriel Torrance e tatăl meu, lumea s-ar fi întrebat de ce nu se purta cu mine aşa cum se poartă un tată cu propria fiică. Era o poveste prea lungă. Pe deasupra, nu era nevoie ca asemenea lucruri să se afle.

— La petrecere sunt fete mişto, omule, iar tu o alegi pe una care seamănă cu un băiat?

Damon a scos o ţigară.

— Cine-itipa?

— Nu te priveşte! s-a răstit Kai. Şi nu fi nesimţit!

— Relaxează-te!

Fratele meu şi-a pus ţigara între buze şi a aprins-o.

— Nu m-aş atinge de şobolanul ăsta mic şi murdar nici dacă m-ai plăti. Fa şi tu un duş, scumpo!

A suflat un fuior de fum.

— Femeile sunt bune pentru un singur lucru, iar tu nu te pricepi nici măcar la chestia aia.

M-am făcut şi mai mică. îmi doream să dispar.

Kai a sărit în faţa mea, încordat tot, şi a urlat:

— Cară-te!

— Du-te dracului! Oricum aveam de gând să plec.

Am auzit paşii lui Damon pe podeaua murdară, din ce în ce mai îndepărtaţi. Nu m-am uitat în urma lui. Probabil că ieşise din turn.

Am înghiţit anevoie. Una era ca fratele meu să mă surprindă într-un loc unde n-ar fi trebuit să mă aflu, şi alta era să mă găsească împreună cu Kai. Damon ştia prea bine peste ce nimerise şi ce avusese Kai de gând să facă.

M-am ridicat. Mi-am netezit părul şi mi-am aranjat hainele.

— Hei, dă-l dracului! mi-a spus Kai, încercând să mă consoleze. E un cretin.

— E prietenul tău.

Kai s-a apropiat de mine.

— Pur şi simplu are în el multe lucruri urâte şi le varsă în public, asupra altora. Nu-l lua în seamă!

Mi-am ridicat hanoracul.

•—Trebuie să plec.

Trebuia să ies de-aici. Nu-mi plăcea deloc când fratele meu se înfuria pe mine. Plănuiam să merg acasă şi să mă duc în camera mea. Iar când Damon avea să se întoarcă acasă, ceva mai târziu sau chiar mâine-dimineaţă, avea să mă găsească dormind în locul unde trebuia fiu. Aşteptându-l pe el.

— Hei!

Kai m-a apucat de braţ. M-am smuls din strânsoare.

— Nu pleca!

Nu voiam să plec, dar eram nevoită. Am alungat dorinţa care încă-mi zăbovea în trup şi am trecut pe lângă el. Am ieşit valvâr- tej din încăpere.

— Hei! a strigat iar.

N-am oprit din goană. Mi-am tras hanoracul peste cap. Alergam prin pădure, cu lacrimi în ochi, afundându-mă în umbrele negre ale copacilor.

L-am auzit în spatele meu:

— Nici măcar hu ştiu cum te cheamă!

Muşchii picioarelor parcă-mi luaseră foc. M-am năpustit spre parcare, spre drumul pe care fusesem adusă.

Dintr-odată, o mână mi-a înşfăcat hanoracul. M-am izbit de un trup. M-a inundat mirosul ţigării fumate de fratele meu.

Mi-am ţinut respiraţia când l-am văzut pe Damon deasupra mea. Calmul lui aparent dispăruse.

— Chiar că nu eşti pentru mine, a mârâit Damon, repetând cuvintele lui Kai. Ar trebui să rup toate hainele de pe tine. Tot ce ţi-am dat eu. Ţi-am mai spus: toate femeile sunt egoiste. Nişte târfe mincinoase! El n-o să te aibă, şi nici tu n-o să-l ai.

S-a aplecat mai mult. Am simţit iz de alcool.

— Damon, te rog! l-am implorat cu voce moale, proptin- du-mi o mână în pieptul lui. Nu am...

M-a lovit peste mână.

— Nu mă atinge! Ţi-am spus să nu-ţi faci de cap!

— Dar nu mi-am făcut de cap!

Mă străpungea cu privirea. Îi citeam furia. În ochi. încerca zadarnic să-şi ascundă durerea din voce.

M-a înşfăcat de falcă. Mi-a apăsat spatele de un copac, iar eu am scâncit.

— De ce-ai făcut asta? a rostit printre dinţi. Ţi-am spus să nu laşi niciun bărbat să te atingă.

Am reuşit să îngaim:

— N-am vrut să se-ntâmple. Iţi jur că nu m-a atins nicăieri.

A mijit ochii la mine.

— Ba te-a atins! Şi ţi-a plăcut. Vouă, târfelor, vă place. O să-l laşi să te ia de lângă mine. O să-ţi baţi joc de mine. Dacă o faci, te omor. Mă auzi? Te omor!

Stomacul mi s-a întors pe dos. Ochii lui întunecaţi mă priveau de parcă eram un rahat. Ca şi cum aş fi fost mama lui.

Pierdusem respectul lui. Mă considera un nimic. Mă

ura. Ultima oară când făcusem ceva ce nu-i plăcuse, aveam treisprezece ani.

Nu se uitase la mine deloc, pentru o săptămână. De atunci, eram foarte atentă.

Până acum.

Nu-l văzusem niciodată aşa de furios*

— Te rog, Damon! Te iubesc. Tu eşti tot ce am. Ţe rog. Am greşit.

Tânjeam după multe lucruri, dar nu şi dacă a le primi însemna să-l pierd pe el. Nu puteam să-l pierd.

I-am dat mâna laoparte. M-am lipit de el. L-am îmbrăţişat şi mi-am îngropat capul la pieptul lui. M-am agăţat de el cu toată fiinţa mea.

lartă-mă!

— întotdeauna m-am purtat bine. N-o să mai greşesc iar. îţi promitj

L-am strâns şi mai tare în braţe.

— Sunt a ta. Te iubesc!

Mi s-a* părut că se pregătea să mă respingă, dar apoi a rămas nemişcat. Stăteam cu ochii închişi, nădăjduind... *Te rog, iu- beşte-mă iar!*

Nimeni altcineva pe lume nu mă iubea, în afară de el. Mă protejase, mă luase de la mama, îl ţinea pe tata departe de mine. Iar dacă cineva încerca să-mi facă rău, Damon îi facea un rău şi mai mare.

Uneori, tot nu mă simţeam în siguranţă, dar cel puţin acum nu mă mai simţeam singură.

Respiraţia Iui Damon s-a liniştit. Strânsoarea degetelor lui pe braţele mele a slăbit.

— Nu-ţi dau voie să-l iei pe Kai de lângă mine, mi-a zis Damon, cu voce scăzută. Şi nici el nu are voie să te ia *pe tine de* lângă mine. Pricepi?

Am dat iute din cap, ceva mai uşurată.

— Da. O să fiu cuminte.

Mi-am ridicat ochii spre faţa lui. Lacrimile mi se uscaseră pe obraji.

— Nu-l vreau pe el. Doar că mă plictiseam, am spus. Când nu eşti acasă, nu vreau să fiu nici eu acolo.

Când nu era acasă, stăteam în camera noastră cât de mult puteam, ca să nu dau nas în nas cu tata. Dar, cu cât creşteam, cu atât mai neliniştită eram.

Expresia i s-a înmuiat. Un surâs a apărut pe buzele lui.

M-a mângâiat pe păr.

— Ştiu. Intr-o bună zi, o să avem o casă a noastră, şi atunci vei fi liberă. O să ai în jur o sută de hectare de teren şi o să poţi zburda în voie. Nimeni n-o să se uite ciudat la tine şi nici n-o să se poarte urât cu tine.

M-am silit să zâmbesc. Ăsta era visul nostru: Damon avea să plece la facultate, apoi s-ar fi întors să mă ia şi am fi dispărut împreună, departe, într-o pădure sau la marginea lumii, unde n-aş fi fost nevoită să mă ascund.

Dar ştiam că nu era aievea. Şi niciodată visul ăsta nu avea să se împlinească.

— Ce-i? m-a întrebat Damon.

Mi-am plecat privirea.

— Dar cineva te va lua/tf *tine* de lângă mine, nu-i aşa? l-am întrebat. în cele din urmă, o să se-ntâmple. Iar ea n-o să mă vrea în casa voastră.

Cu cât mă maturizam, cu atât îmi doream mai multe lucruri pe care Damon nu voia să le am. În acelaşi timp, *şi el* se maturiza. ’ Noi nu mai aveam treisprezece şi doisprezece ani. Aveam optr sprezece şi şaptesprezece ani, iar Marina avea dreptate. Nu puteam opri timpul în

loc. În cele din urmă, Damon îşi va dori o familie. Nu puteam fi a cincea roată la căruţă, stricându-le relaţia.

Damon a râs.

— Tare tâmpiţică mai eşti!

M-a apucat de bărbie, dându-mi capul pe spate şi silindu-mă să-l privesc.

— Ce ţi-am spus eu? Există pioni, şi ture, şi cai, şi nebuni, dar o singură regină.

A zâmbit poznaş.

— Noi doi alcătuim o pereche, Nik. Toţi ceilalţi vin şi pleacă, dar sângele apă nu se face. Sângele rămâne sânge pe vecie.

Am zâmbit slab. Mă simţeam uşurată că mă iertase.

Şi-a scos telefonul din buzunar. Probabil voia să-l. sune-pe David, pe Lev sau pe Ilia, ca să vină să mă ia de-aici.

— Pot să mă întorc şi singură acasă, i-am zis. Mă descurc.

Damon nu m-a băgat în seamă. A dus telefonul la ureche, privind pe deasupra capului meu.

Cineva a răspuns aproape imediat.

— Bună, Damon!

Am recunoscut vocea lui David.

— N-o să crezi peste cine am dat, la opt kilometri de casă, în întuneric, fără urmă de protecţie! Eşti concediat, dracu’ să te ia!

— Damon, nu pot să stau cu ochii pe ea în fiecare secundă! s-a răstit David. Ce vrei să-i fac? Să o leg?

— Du-te dracului!

Vocea rece a fratelui meu era tăioasă ca o lamă de

cuţit.

— Tu şi oamenii tăi să veniţi imediat la Tumul cu Ceas, s-o luaţi!

M-am pleoştit. Ştiam că trebuia să mă întorc acasă, deşi nu voiam.

— Şi duceţi-o la cimitir! a încheiat Damon.

Capul meu a zvâcnit în direcţia lui Damon. Inima mea a făcut o tumbă. Pe bune?

Damon mi-a rânjit.

— Poate să participe la focul de tabără, dar s-o păziţi, să nu se apropie niciun tip de ea!

— Bine. Ajungem intr-un sfert de oră.

— în cinci minute! a ordonat fratele meu, apoi a închis telefonul.

Frate-miu a văzut că zâmbeam, deşi încercam s-o ascund.

Mi-a ridicat din nou bărbia. Privirea lui mi-a transmis un avertisment tăcut.

— O să te păzească exact ca pe sfintele moaşte, pricepi? Nu mă enerva şi nu-l lăsa pe Kai să te vadă!

Am dat aprobator din cap, străduindu-mă să nu par entuziasmată.

Rânjetul lui dispăruse.

— Aşa, o să poţi vedea ceea ce Kai nu vrea să veri. Vei vedea cine este el *cu adevărat.*

CAPITOLUL 7
BANKS

în prezent

M-am holbat la Gabriel, de cealaltă parte a biroului.

— Eu nu fac parte din înţelegere. îl poţi trimite pe Lev, pe David sau pe oricine altcineva să lucreze pentru el.

Tata a râs înăbuşit. Fumul de trabuc i se strecura printre buze.

— Da... Crezi că de-asta te vrea Kai acolo? Ca să faci curat în toaletele din ¿fo/o-ul lui şi să-l duci cu maşina de colo-colo?

Sarcasmul lui mă irita. Mi-am împins bărbia în faţă, sfidător.

— Nu mă vrea pentru...

Am tăcut o clipă. Şovăiam.

— ... pentru *asta.* Dar, dacă asta se aşteaptă să fac, va fi dezamăgit.

Era foarte posibil ca prietenul lui Damon să mă vrea în preajma lui pur şi simplu în calitate de om bun la toate, dar tata avea alte idei. în mintea lui, Kai mă voia doar ca să se distreze puţin.

însă eram hotărâtă: aşa ceva nu avea să se întâmple.

Gabriel nu ştia că-l întâlnisem deja pe Kai. Nu ştia nici că mă »distrasem” puţin cu Kai. Refuzam să-i fiu unealtă. Sau jucărie.

O să faci ce trebuie să faci, mi-a spus tata.

— Ba nu...

— Vei face întocmai cum ţi se cere!

Trupul mi s-a încordat. Mi-am încleştat fălcile şi am tăcut. Deodată, simţeam pe frunte stropi de sudoare, acolo unde cozorocul şepcii îmi atingea pielea.

Damon.

Toate astea erau pentru Damon. Doar de dragul lui locuiam în casa asta. Trebuia să am mereu în minte scopul suprem. *Găseşte-! pe Damon, adu-l acasă, ţine-ipe Kai şi pe tâmpiţii ăia departe de el!*

Ochii tatei priveau în gol. Abia dacă-mi mai acorda atenţie. Kai avea dreptate într-o privinţă: Gabriel Torrance considera că am valoare doar atât timp cât îi eram de folos. înţelesesem acest lucru încă din clipa în care părăsisem biroul lui Kai, în seara asta. Am ştiut-o când am păşit în biroul tatei, o oră mai târziu. Dintotdeauna ştiusem ce valoare aveam aici.

În casa asta, femeile nu aveau mare preţ, aşa că faceam tot ce-mi stătea în putinţă că şă-i fac pe tata şi pe fratele meu să uite că sunt femeie.

Gabriel s-a ridicat din scaunul lui şi a dat încet ocol biroului. Dincolo de ferestre, vântul nopţii vuia. S-a oprit în faţa mea. Şi-a sprijinit fundul de birou, ceva mai relaxat. Mă privea condescendent.

A suflat în aer un rotocol de fum şi a pus trabucul în scrumieră.

— Mi-ai fost utilă până acum. Eşti isteaţă. Ţi-a luat mult timp până ai câştigat încrederea mea, dar ai reuşit. Ştiu că pot conta pe tine. Damon e lumea ta.

Chiar dacă era adevărat, nu mă bucura s-o aud. Da, fratele meu era lumea mea. Dar, deşi îl iubeam mai mult decât iubeam orice pe lumea asta, detestam exprimarea tatei.

O spusese de parcă eram animalul de companie al lui Damon.

— Dar acum – a continuat Gabriel – ai ocazia să dovedeşti că eşti indispensabilă. De neînlocuit.

Importantă.

În ciuda urii pe care o simţeam faţă de taică-miu, în ciuda faptului că îi detestam pe Kai Mori, pe Michael Crist, pe Will Grayson şi pe Erika Fane, nu m-am putut împiedica să simt o ftrâmă de mândrie.

Chiar eram de neînlocuit. Dacă tata încă nu-şi dăduăe seama de asta, avea să priceapă în curând. *Chiar de-arfi ultimul lucru pe care avea să-l priceapă vreodată.*

Gabriel a tras adânc aer în piept. Şi-a îndreptat spatele, iar expresia lui s-a îmblânzit.

— De fapt, e perfect, a adăugat vesel, dând iar ocol biroului. Aşa, o să-l poţi supraveghea pe Kai. O sa-i pregăteşti casa, pentru sosirea Vanessei. O să petreci mult timp la *dojo,* lucrând pentru d, antrenându-te... O să fii mereu în preajma lui şi o să mă anunţi dacă va fi cazul să-mi fac griji din cauză lui sau a rahatilor din jurul lui.

A luat trabucul din scrumieră şi a mai pufăit de câteva ori.

— Iar dacă fratele tău iese din ascunzătoare şi îi

zgândăre din nou, o să-l protejezi. Corect?

Mi-am ferit privirea. Fireşte că aveam s-o fac. Mereu îl protejasem pe Damon. Dar nu voiam să fac ce-mi cerea tata. Nu puteam sta în preajma lui Kai zi de zi.

Furia bolborosea în mine.

Puteam să mă opun. Puteam chiar şi să plec. Nu-l iubeam pe tata, iar lui probabil că i-ar fi convenit mai mult să mă vadă plecată.

Dar pe Damon îl puteam proteja cel mai bine dacă intram în joc. Insă, dacă plecam, nu-mi mai rămânea nimic. Avea nevoie de mine. Indiferent dacă tata recunoştea sau nu acest fapt, Damon avea nevoie de mine.

Când Damon fusese arestat, pe vremea când era Ia facultate, şi fusese trimis la puşcărie, eu aranjasem totul, înainte ca Gabriel să mişte vreun deget. Cumpărasem serviciile unor deţinuţi musculoşi, ca să mă asigur că nimeni nu avea să-l atingă nici măcar cu un deget pe fratele meu. Iar anul trecut, când fusese eliberat, făcusem curat în urma lui. Ori de câte ori încerca tata să-l ţină în frâu – deşi Damon nu putea fi controlat –, faceam ce făcusem dintotdeauna. îmi foloseam toată mintea şi energia ca să-l extenuez pe fratele meu mai mare şi să-l ajut să scape de toată furia lui, până când se prăbuşea. Dar numai pentru un timp. Furia lui reapărea de fiecare dată.

Damon, singurul fiu al lui Gabriel şi unicul lui moştenitor, se purta bine doar atunci când eu aveam grijă de el. Doar atunci când fratele meu îşi avea păzitorul alături.

Dintr-odată, Gabriel mi-a aruncat o privire plină de interes. Nu se întâmpla des.

— Cu câţi bărbaţi te-ai culcat? m-a întrebat.

Am rămas tăcută şi nemişcată, însă răbdarea mea avea o limită. Cu câţi bărbaţi m-am culcat... Isuse!

Tata s-a apropiat iarăşi de mine, silindu-mă să-l privesc. Am ridicat ochii spre el. Nu m-am sinchisit să-mi ascund dezgustul.

— Ştii cum să i-o tragi? a vorbit el pe şleau. Ştii cum să-l satisfaci?

Sâ-l satisfac.

Pe Kai.

Am simţit o strângere de inimă. Mi-am ferit din nou privirea.

Dar nu m-a slăbit. Mi-a scos încet şapca şi a început să-mi descheie nasturii gecii. M-a cuprins groaza. Insă nu m-am opus. L-am privit printre şuviţele mele lungi, care-mi atârnau pe frunte.

Tata nu se atinsese de mine niciodată, dar ştiam că, probabil, motivul nu avea nicio legătură cu faptul că eram fiica lui, ci mai mult cu faptul că Damon nu lăsa *pe nimeni* să mă atingă.

A tras geaca în jos. Am icnit când mi-a dat părul laoparte de pe faţă. Mirosul de motorină din părul meu – azi-dimineaţă meşterisem la una dintre camionete – mi-a pătruns în nări.

Şi-a trecut degetele peste pielea mea. S-a tras în spate, ca să mă studieze. Mi-a ridicat bărbia şi m-a privit atent, ca şi cum nu mi-ar fi văzut faţa aproape zilnic în ultimii unsprezece ani.

Mi-a dat ocol, cu o mână pe talia mea. Când a ridicat

vechiul tricou al lui Damon, vrând să-mi privească mijlocul, am strâns din dinţi. L-a lăsat să cadă la loc. A rămas cu ochii la pieptul meu, dând aprobator din cap.

— Doar nu eşti încă virgină, nu?

Probabil i-a dat de bănuit faptul că hu i-am răspuns.

— Damon s-a ocupat demult de tine. Corect?

Am simţit cum fierea îmi ustura gâtlejul. L-am lovit peste mână.

— Eşti dezgustător, i-am spus printre dinţi.

Lacrimile îmi înţepau ochii.

Cum de putea fi atât de ticălos?

A pufnit în râs şi s-a întors la locul lui.

— Băiatul ăla ar regula şi o cărămidă, dacă ar fi îndeajuns de umedă. Să nu-ţi închipui că nu ştim cu toţii ce s-a petrecut în turnul ăla!

Era cât pe ce să izbucnesc în plâns. Am mârâit, mi-am luat geaca de pe podea şi m-am năpustit afară din biroul lui.

Când mă gândeam la ce se aştepta tata să fac, stomacul mi se strângea ghem. Ştiam să.trag cu arma, ştiam să lupt. Dacă voiam, puteam convinge orice bărbat din oraş să cheltuie o mie de dolari pe o târfă de douăzeci. însă refuzam să fiu pasată de la un bărbat la altul, ca o mărfi ficută cadou, oricând avea tata chef Eram mai valoroasă de-atât. Eram de nepreţuit. Asta era casa mea.

Nu voiam să fiu în preajma lui Kai Mori şi a prietenilor săi.

Am urcat în fugă scara. Vocea lui David s-a auzit de la parter:

— Banks, trebuie să vorbim.

— Nu acum.

Am alergat până la etajul al doilea, urcând treptele câte două odată. M-am apropiat de uşa de lemn negru. Am scos cheia din buzunar, am băgat-o în broască şi am descuiat.

Am intrat. Lumina palidă a aplicelor de pe perete dezvăluia o altă scară. Am închis uşa, apoi am încuiat-o. Urcând repede încă un etaj, am păşit direct în dormitorul circular – singura încăpere de la etajul trei.

Am străbătut podeaua lucioasă, de lemn, am deschis fereastra şi am împins uşor cele două geamuri. Seara de octombrie, neobişnuit de caldă, se mai răcorise un pic din pricina vântului. Am închis ochii, trăgând în piept mirosul de pământ şi de frunze arse, purtat de vânt.

Pielea mi s-a umplut de furnicături. Dintr-odată, starea de bine a revenit. Camera asta era o altă lume. Lumea noastră. A lui Damon şi a mea.

Am lăsat fereastra deschisă. Am deschis laptopul şi playlistul. Am ales melodia *Like a Nightmare.* M-am întins pe pat, în acordurile melodiei, şi am luat o pernă în braţe.

Am inspirat o urmă de parfum de balsam de rufe. Nările mele au fremătat. Ştiam că nu voi regăsi mirosul fratelui meu pe faţa de pernă, dar tot mă simţeam dezamăgită. Nu mai fusesem de mult timp alături de el. Mă săturasem să fiu singură.

Aşternutul era curat. îl schimbasem cu câteva luni în urmă. Făceam curat în cameră cu regularitate, ca să mă asigur că, dacă fratele meu apărea, totul era imaculat. Deşi nu mai dormise în patul ăsta de peste un an, ori de câte ori puneam piciorul în cameră, speram să găsesc vreun semn că trecuse pe-alcL

Am pus perna la locul ei şi am tras de colţurile feţei de pânză, ca să netezesc cutele. Aştemuturile în alb, negru şi gri erau bine întinse.

Totul trebuia să fie perfect.

Am privit înjur. Podeaua curată, pereţii întunecaţi şi aplicele aurii, fotografiile alb-negru, pe care Damon le agăţase aici când era la liceu... Femei, picioare lungi şi piele strălucitoare. Imaginile nu erau lipsite de bun-gust, însă tot erotice rămâneau.

Nu-mi plăcea să mă uit la ele.

Mi-am îndreptat privirea spre o scăriţă aflată în colţul camerei. învăluită în umbră, scăriţa ducea la „turn”, după cum îi spuneam noi. Era o cămăruţă cu o platformă minusculă în vârf. Era înconjurată de ferestre. Semăna mult cu un far. De aici puteai privi pe deasupra copacilor, până hăt departe. Aici fusese locul meu. Pe vremea când locuisem în casa asta.

În firidă rămăseseră salteaua mea, o veioză şi câteva haine, în caz de nevoie. Nu veneam foarte des aici, chiar şi când locuiam în casă. Damon mă ţinea aproape de el.

M-am apropiat de fereastră şi m-am sprijinit de perete, lângă ea. M-am lăsat să alunec pe vine, până când fundul meu a atins podeaua. Mi-am prins părul, l-am rotit de câteva bri în creştet, pe urmă mi-am pus şapca.

Umerii mei s-au relaxat; Am închis ochii, sigură că nimeni nu putea să mă vadă în clipele astea.

Nu că aş fi fost privită mult.

Dar mie îmi plăcea să-i privesc pe alţii. La fel cum îi plăcea şi lui Kai.

Cu mult timp în urmă, îl urmărisem de la distanţă, iar o parte din mine îl dorise. Crezusem că băiatul ăsta e

bun.

Loial. Frumos.

Dar Kai putea fi mai înfricoşător decât Damon.

Iar* fratele meu, Damon Torrance, fusese un coşmar încă de când îl întâlnisem pentru prima oară. Un coşmar superb.

— Trage-ţi şosetele! îmi cere mama.

Trânteşteportiera.

Mă aplec şi-mi tragpână la genunchi şosetele ponosite. Rămânem amândouă lângă maşina noastră, A parcat în faţa uneiporţi mari şi negre. E deschisă. Maşinile trec prin ea» una după alta. Mama mi-a spus că azi se ţine o petrecere aici. E o ocazie bună să-l vadă.

— Nu uita ce ţi-am spus!

Îmi încheie nasturii de sus ai puloverului şi îmi aranjează bluza de dedesubt. Enervată» mă uit în altă parte. Am doisprezece ani» dar m-a îmbrăcat de parcă as avea cinci.

Vocea îi tremură la fel de tare ca mâinile.

— Dacă începe săfie răutăcios» trebuie să mă ajuţi. Să-i spui că avem nevoie de bani! Nik» dacă nu primim ajutor» va trebui să pled din apartament» din dormitorul tău» va trebui să-ţi laşi în urmă toate lucrurile. O să dormi în case străine. Şi s-ar putea să te ia de lângă mine.

Mă apucă de umeri. Respiră greoi.

**— Vrei să mergi acasă diseară» nu?*

Dau aprobator din cap.

•— Atunci» zâmbeşte drăguţ! urlă la minejeff» iubitul ei.

Stă la volan şi îmi vorbeşte prin geamul lăsat.

Da» să zâmbesc drăguţ. Să mă port frumos cu cineva care nu s-a purtat niciodată frumos cu mine. Un om care n-a vrut niciodată să mă întâlnească. Stomacul meu e răscolit. Nici măcar nu-mi pot strânge pumnii. Mă simt slăbită.

— Dă-i zor» Luce! îi spune Jeff mamei.

Ştiu de ce vrea Jeff să ne grăbim şi pentru ce anume vrea bani. Amândoi vor bani. Fireşte, dacă vom avea norocul de-a primi ceva, voi avea şi eu ce să mănânc, voi primi nişte haine şi pantofi vechi. Şosetele mele sunt aşa de vechi, că mi-au rămas mici. De o lună, mă spălpe cap cu săpun,

însă vor folosi restul banilor ca să chefuiască. Ori de câte ori facem rost de bani, dispar cât ai clipi.

Mama mă ia de mână. Trecem de porţi şi păşim pe aleea lungă. Privesc în jur, cu inima strânsă. Este aşa defrumos aici! Spaţii verzi de o parte şi de alta a aleii asfaltate; copaci, şi tufişuri, şi parfum de flori.,. Doamne! Cum arfi să alerg pe aici? Cum arfi săfac roata, să mă caţăr în stejari şi să ies la picnic, pe ploaie?

înfaţă zăresc casa. Piatra albă străluceşte pefundalul albastru al cerului. Maşinile rulează pe alee. în jurul casei văd nişte pete roşii. Cred că sunt bascheţi de trandafiri. Nu am înaintat destul încât să fiu sigură.

Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât sunt mai speriată. Aş vrea să mă opresc şi să rămân aici. Aş vrea să-i spun mamei: „O să fur nişte mâncare de la minimarketul de lângă casa noastră, dacă e nevoie. O mai făcusem, într-o zi, aveam nevoie de lapte şi de cereale, iar mama îmi ceruse săfac rost de ele. Dacă aş fi fost prinsă la furat, n-aş fi avut necazuri aşa de mari cum ar fi avut ea, pentru că eram minoră.*

Mama mă obligă să mă opresc chiar în faţa uşii. Se lasă pe vine. Pardesiul ei—singurul lucru mai ca lumea pe care-l are—îi acoperă hainele ieftine.

Mă apucă de umeri şi mă priveşte cu ochi trişti.

— îmi pare rău. Copiii n-ar trebui să treacă prin anumite lucruri.

Priveşte înjur, cu lacrimi în ochi. Pare în pragul disperării.

— Aş vrea să ştii cât de mult îmi doresc să ai totul. Meriţi tot ce-i mai bun. Ştii asta, nu?

Nu-i răspund. 0 privesc şi lacrimile îmi inundă ochii. Mama e varză. Nu mă pune mereu pe primul loc. Nu-mi place deloc că, uneori, mă pune în situaţii neplăcute. Cu toate astea... ştiu că mă iubeşte. Nu simt mereu că mă iubeşte atât cât ar trebui, dar ştiu că se Străduieşte.

>

— Aş vrea să te iau cu mine şi să ne cumpărăm o casă ca asta, îmi zice mama, cu tristeţe. Iar tu n-ai avea nicio grijă.

Se îndreaptă de spate, netezindu-şi haina.

— Mă omoară că rahatul ăla de fiu-su are parte de tot ce vrea, iar tu nu primeşti nimic.

Damon. Fiul tatălui meu. Singurul lui copilpe care l-a recunoscut în mod oficial.

Mama a pomenit de fratele meu doar de câteva ori. Nu l-a văzut vreodată în persoană. Băiatul s-a născut când maică-mea a rămas însărcinată cu mine. însă, odată cu timpul, am auzit destule despre el. Se pare că iscă o mulţime de probleme.

Mama mă ia din nou de mână şi mă conduce spre uşa din faţă. Un servitor stă în prag, întâmpinându-i

pe oaspeţi.

0 femeie într-o rochie scânteietoare mă priveşte de sus. Mijeşte ochii şi îmi cercetează hainele. îmiferesc iute privirea.

Oamenii intră în casă. Servitorul o opreşte pe mama:

— Mă scuzaţi, dar cine sunteţi?

— Trebuie să vorbesc cu Gabriel.

Bărbatul în redingotă păşeşte în faţa ei. îi afine calea.

Privesc în spatele lui. Oaspeţii eleganţi, îmbrăcaţi în costume şi rochii luxoase, păşescprintr-o uşă şi dispar în casă.

— Domnul Torrance e ocupat. Are musafiri, spune servitorul.

Mama îşi pune un braţ pe după umerii mei.

— Ea e fata lui. Dacă nu-l văd imediat pe Gabriel, o să mă plimb prin Thunder Bay, micul vostru orăşel, şi o să strig chestia asta în gura mare.

Bărbatul tyi *face gura pungă. Câţiva oaspeţi întorc capetele spre nou îmi crapă obrazul de ruşine. Oare lui Gabriel i-ar păsa dacă mama chiar şi-ar pune ameninţarea în aplicare?*

Servitorul dă din cap spre bărbatul care aşteaptă lângă perete. Omul se apropie. Inima mi-o ia la galop. Tipul o percheziţionează pe mama.

După ce termină cu ea, bodyguardul vânjos se apropie de mine.

*

îmi pipăie braţele. Tresar, iar mama mă trage deoparte.

—• Ia mâinile de pe ea!

Mă înghesui în mama. Tremur şi încerc să mă ascund.

— Urmaţi-mă! ne spune servitorul care stă în uşă.

Ne conduce prin casă. Privesc în jur. Văd o bibliotecă, un salon şi un fel de living. Mobilierul are nuanţe întunecate. Aproape totul e făcut din lemn: mobila, o parte dintre pereţi... Trecem pe lângă o scară. Sus, în capulscării, observ o siluetă.

Un băiat sprijinit de perete, cu braţele încrucişate la piept. Stă cu ochii pe noi. În timp ce trec prin dreptul lui, mă urmăreştecu atenţie. Are părul întunecat, ca al meu, iar ochii îi sunt aproape negri şi calmi. Ceva din înfăţişarea lui îmi stârneşte nelinişte. El să fie?

— Aşteptaţi aici! zice servitorul.

Ne oprim în faţa unei uşi. Servitorul dispare după un colţ.

Mama îmi ia mâna intr-ale ei. A mai făcut gestul ăsta cu vreo doi ani în urmă, când cei de la Protecţia Copilului veniseră la noi acasă. Şi încă o dată, când un profesor zelos insistase, ca mama să vină la o şedinţă cu părinţii. E emoţionată.

Aud paşi grei. îmi simt inima-n gât şi, pentru o clipă, nu mai respir.

Pe podea apare o umbră. Când ridic ochii, vad un bărbat înalt, bine îmbrăcat.

Pâr grizonant, un costum negru, frumos, cu o cămaşă neagra. Pantofi lucioşi. Mă zgâiesc la el, cu ochii cât cepele. Miroase pătrunzător— un amestec de apă de colonie şi tutun.

Se opreşte în faţa mamei. Tonul lui e aşa de ameninţător, că mâinile încep să-mi tremure.

— Ştii ce-i mai tragic decât o târfa drogată săracă? şe

răsteşte la ea. 0 târfa drogată săracă şi moartă.

Bărbatul se uită la mine şi îmi ordonă:

— Stai jos!

Abia reuşesc să trag aer în piept. Mă aşez pe banchetă, frământ- tându-mi mâinile. 0 împinge pe mama în cameră. înainte să închidă uşa, întrezăresc un birou şi câteva cărţi.

0, *Doamne! Ce naiba?! E atât de răutăcios! Dar de ce? Ştiu că mama intră des în necazuri şi că e jenantă. Uneori, chiar fi eu mă ruşinez din cauza ei. Dar nu i-am făcut niciun rău acestui om.*

Clipesc ca să-mi alung lacrimile. Nu vreau să fiu aici. Oamenii ăştia sunt îngrozitori. Mama mi-a zis că tata epatronul unei companii mass-media şi că face parte din consiliile directoare ale altor companii – habar n-am ce înseamnă asta –, dar că, pe lângă afacerile lui, mai face şi alte chestii. Mama a muncit pentru el, dar nu mi-a spus niciodată ce anume a lucrat.

Vreau să plec. Nu vreau să am deloc de-a face cu el şi nici să mai aflu ceva despre el nu vreau.

Cu coada ochiului, zăresc o mişcare. Ridic capul. Băiatul cu ochi negri se apropie de mine, pe hol. Pare relaxat. Ţine între degete o sticlă verde. Se opreşte. Se sprijină de perete şi se holbează la mine.

îmi umezesc buzele. Fiecare firicel de păr de pe braţele mele se ridică. Ruşinată, îmi feresc privirea, dar ochii nu mă ascultă. Se tot îndreaptă spre el.

Pantalonii lui negri şi pantofii de lac îmi lasă impresia că cineva a încercat să-l îmbrace elegant. însă cămaşa lui albă e parţial scoasă din pantaloni, iar mânecile îi sunt suflecate. Totuşi s~a pieptănat Bag de seamă că mă

priveşte cu ochii mijiţi şi cu sprâncenele arcuite. Şi eu le am la fel de arcuite, iar mama zice că, datorită lor, verdele ochilor mei e mai pătrunzător. Acelaşi lucru e valabil şi pentru negrul ochilor lui.

Soarbe din sticlă. Cred că e un soi de bere, cu toate că băiatul nu pare să aibă vârsta legală ca să bea alcool.

De dincolo de uşă răsună voci ridicate. Mama şi bărbatul acela se ceartă.

îi arunc din nou o privire. Tata pare să ştie cine sunt Dar băiatul ăsta ştie?

— Tu eşti fratele meu?

Colţurile buzelor i se ridică. E amuzat Nu pare deloc şocat de întrebarea mea.

Vine lângă mine. Se opreşte cândpicioarele lui le atingpe ale mele. Duce iar sticla la buze. De data asta, o bea pe toată. Privesc mişcarea mărului luiAdam. Băiatul o întoarce cu gura în jos şi înfige gâtul sticlei în ghiveciul de pe masă.

Se apleacă, proptind o palmă pe perete, deasupra capului meu. Cu cealaltă mână îmi mângâie faţa. încerc să mă trag în spate, dar nu prea am unde.

Când faţa lui coboară spre mine, răsuflarea îi duhneşte a bere. Simt cum sudoarea rece mi se prelinge pe ceafa. Vrea să mă sărute?

Gura lui se apropie la câţiva centimetri de a mea. Mă priveşte în ochi.

— îţi plac şerpii?

Şerpii? Poftim?

Clatin din cap, în semn că nu.

Ochii îi scapără. Se îndreaptă brusc de spate şi mă ia de mână.

— Vino!

Mă trage după el. Păşesc împleticit în urma lui.

— Nu,stai! Trebuie s-o aştept pe mama. Nu vreau să se supere.

Băiatul nu se opreşte. Mă conduce în sus, pe scară. Nu mă opun. Dacă m-aş împotrivi, probabil s-ar înfuria. Iar dacă îl injurii, s-ar putea ca tata să se enerveze şi mai tare.

Ajungem la balustrada din capul scărilor. Sub strânsoarea lui, pielea de pe încheietura mâinii mele începe să ardă. Băiatul deschide o uşă şi mă trage înăuntru. Dintr-odată, suntem în beznă. Văd doar o luminiţă deasupra capului meu. Inima-mi bate aşa de tare, că mă ia cu ameţeală. Unde suntem?

>

Băiatul mă trage din nou după el. Mă împiedic de un obiect invizibil. Mă agăţ de partea din spate a cămăşii lui, ca să nu cad îmi dau seama că sunt pe o altă scară. El continuă să urce. Mă sprijin de perete, încercând să-mi recapăt echilibrul. Casa asta are şi un al treilea etaj?

Ajungem în capătul scării. Deschide o altă uşă. Mă împinge dincolo de prag. Sunt cuprinsă defiori. Scâncesc încet. Dintr-odată, sunt speriată. Dacă mama nu mă va găsi? Dacă tata o sileşte să plece, chiar şi fără mine? Ce caut aici, sus?

Oare băiatul o să mă lase să plec?

îmi trag mânecile peste încheieturi, neliniştită, şi privesc iute în jur. Camera răvăşită are un pat mare, nefacut şiposterepe toţi pereţii, iar din nişte difuzoare invizibile bubuie o melodie beavy metal. Solistul zice că vrea să ajungă în iad.

Simt un miros vag de ţigară.

Se duce la computer, ca să oprească muzica. Nu-mi pot stăpâni teama, şi totuşi simt o fărâmă de admiraţie. Damon are doar treisprezece ani, dar bea şifumează. Poateface tot ce-i trece prin cap. La fel ca un adult.

Se întoarce spre mine şi-mi face semn să mă apropii. Nu îndrăznesc să refuz.

Mă ia de mână şi mă conduce spre un dulap lung, de lemn, Deasupra lui văd două acvarii. Unul are înăuntru nisip, o creangă mare şi nişte apă, iar în celălalt e un soi de compost, nişte frilnze şi crengi, în cel din stânga zăresc un şarpe cu dungi roşii, negre şi galbene.

Inima îmi tresare. De asta m-a adus aici.

— El este Voios, spune băiatul Iar ăsta e Kore.

Arată spre şarpele alb din celălalt acvariu, ascuns într-un mic bârlog. Are pete roşiatice pe piele.

Trag cu coada ochiului la băiat. Mă tem că vrea să-i scoată din acvariile lor.

— Şerpii ăştia... muşcă? îl întreb.

— Toate animalele muşcă atunci când le provoci.

Mă aplec şi privesc prin sticlă. Sper că, dacă mă arăt interesată, nu va încerca să mă sperie, scoţându-i din culcuşurile lor. Acvariile sunt mari. Animalele au destul loc să se mişte. Şerpii ăştia par sănătoşi. Stau amândoi nemiscati.

— Nu le-ar plăcea să stea împreună?

— Nu sunt căţei. Sunt animale sălbatice.Nu se joacă unii cu alţii şi nu le place să aibă companie. Nu-şifac prieteni.

Băiatul scoate capacul acvariului din stânga, iar eufac numaidecât un pas în spate. Nu!

Bagă mâna înăuntru şi scoate şarpele cu roşu, negru şi galben.

— Dacă vreunul dintre ei devine iritat sau e stresat, îl va mânca pe celălalt.

Damon întinde braţele. Şarpele i s-a încolăcit printre degete. Apoi se întoarce spre mine, ţinând reptila la câţiva centimetri de faţa mea.

Bat în retragere. Damon se apropie de mine, râzând.

— Cum poţi să crezi că sunt fratele tău? Uite ce fricoasă eşti! îmi bagă şarpele sub nas, iar eu ţip, cu spatele lipit de perete.

— Nu, nu îmi plac...

— Ţine-ţi gura! mârâie el, apucându-mă de încheieturi.

Mă lupt ţi încerc să scap, dar mă ţintuieşte de perete cu trupul lui. Cu o mână ţine şarpele, iar cu cealaltă îmi apucă încheieturile. Le ridică deasupra capului meu. îmi dau lacrimile. Sunt îngrozită.

— Nu, nu, te rog!

— Gura!

Scutur din cap şi strâng din pleoape.

— Ştii cine sunt eu?

Respir tremurător. Nu vreau să deschid ochii. Apoi ceva îmi atinge obrazul şi tresar.

— Stai locului, că altfel te muşcă!

încremenesc instantaneu.

- – Te rog...

Nu schiţez nicio mişcare. Atingerea se repetă, uşoară ca o adiere. O, Doamne! Te rog!

— Priveste-mă! îmi cere Damon.

>

Şovăielnic, deschid ochii încet, foarte încet.

În faţa mea disting o pată roşie, neagră şi galbenă. Mă cutremur de plâns. Mi-a apropiat şarpele de faţă. îi

simt limba fluturând pe pielea mea. Respir din ce în ce mai repede.

— Ssst. ..,face încet Damon.

Mă silesc să ridic ochii spre el şi, pe neaşteptate... respiraţia mea începe să revină la normal. Mă străpunge cu privirea. Acum constat că ochii lui sunt mai mult negri decât căprui. Sunt ca hipnotizată.

— Uită-te la ei! îmi spune el, dând din cap spre fereastra din stânga mea.

Mă uit într-acolo. Oameni îmbrăcaţi în negru dau târcoale pe gazon. Văd doi valeţi cu veste albe. O femeie şi un bărbat coboară dintr-o maşină neagră, strălucitoare.

— Când apar eu, afurisiţii ăia se uită în altă parte, şopteşte băiatul. Când le vorbesc, le tremură vocile. Dacă ştiu că eu sunt acasă, nu-şi lasă nevestele, iubitele sau fiicele să-i însoţească.

Mă încrunt^ nedumerită. Despre cine vorbeşte? Despre servitori sau despre oaspeţi?

— Ştiu tot) toţi îmi fac pe plac şi tuturor le e teamă de mine.

îşi întoarce iar ochii spre mine.

— Iar banii nu pot cumpăra asta. Banii şi puterea nu merg mereu mână-n mână. Puterea vine dacă ai tupeu să faci ceea ce alţii n-au curaj să facă.

Damon plimbă şarpele pe la gura mea. Icnesc, încerc să mă feresc.

— Nu eşti deloc ca mine, mârâie băiatul. Eşti un nimic murdar. O greşeală.

îmi dă drumul şi face un pas în spate. îmi şterg repede lacrimile.

Băiatul se aşază intr-un jilţ tapiţat. îşi mângâie şarpele.

— N-o mai lăsa pe maică-ta să se întoarcă aici, ai înţeles? îmi porunceşte, ţintuindu-mă cu privirea. Altfel, o să te încui într-un dulap, împreună cu Voios.

Fug la uşă. încerc s-o deschid, dar mâna-mi tremură aşa de tare, că nu reuşesc să apăs clanţa.

— Nu-i vina mea că mamam-a născut! De ce vrei să-mi fad rău?

-— Nu eşti specială.

îl ridică pe Voios şi se uită la el. Se poartă ca şi cum nu mai sunt în cameră.

— Vreau să lefac rău multor oameni. Şi poate că o să reuşesc într-o zi... Atunci când voi găsi cel mai bun mod de-a mă descotorosi de cadavre.

Zâmbeşte. Pare că a glumit, dar nu sunt sigură că aşa e.

-— Ba sunt specială. Profesorul meu spune că sunt cea mai isteaţă din clasă.

Ridică din umeri.

— Nu contează. Peste cinci ani, o să ţi-o tragi pe bancheta din spate a unei maşini, pentru douăzeci de dolari. Exact ca maică-ta.

îmi vine să vomit Cum poate să spună aţa ceva?

0 voce defemeie răzbate dintr-un difuzor montat pe perete, lângă uşă:

— Damon, te cheamă mama ta. 0 găseşti la ea în cameră.

Mă răsucesc spre el şi observ o dâră de sânge pe degetul lui. Fără veste, şarpele îl muşcă din nou. Rămân fără suflare. îl strânge prea tare. De ce?

Pur şi simplu priveşte în gol. Oare a auzit ce-a spus

femeia?

— Damon!

Nu-i aşa că şarpele ăla nu e periculos? Doar n-ar ţine un şarpe veninos aia.

Care-iproblema lui?

În cele din urma, ridică ochii spre mine.

— Ieşi!

Isuse! Ce nemernic! Deschid uşa şi fac un pas afară. Dar apoi mă opresc şi fac din nou stânga-mprejur.

— Un cimitir, îi spun. Aşa aş scăpa de un cadavru.

Damon mijeşte ochii la mine. Adaug:

— Aş căuta un mormânt recent săpat. În felul ăsta, nu-şi vor da seama că s-a săpat a doua oară acolo. Aş pune cadavrul îngroapă şi aş acoperi-o la loc.

Sub privirea lui întunecată, închid uşa.

Rjespir cu greutate, dar mi-am recăpătat puţin stăpânirea de sine.

Doamne, tipul ăsta e dus cu capul! Se poartă mizerabil şi e răutăcios. De ce s-a pierdut cu firea când i-a vorbitfemeia aceea la inter- fon? Pentru o clipă, apărutfoarte singur.

Are de toate. De ce e furios? Eu ar trebui să mă înfurii. Eu sunt cea singură. Am un tată pe care-l doare-n cot de mine şi o mamă care mă obligă săfac lucruri pe care nu vreau să lefac.

Băiatul ăsta nu ştie ce înseamnă să suferi, să ai cu adevărat motive defurie.

Câteva minute mai târziu, în vreme ce eu şi mama suntem conduse la uşă – cu mâna goală, bineînţeles –, înaintez pe alee şi privesc în urmă pentru o ultimă oară. Damon stă la fereastra dormitorului său, privindu-ne.

Capătul portocaliu al ţigării se aprinde mai tare când trage un fum. Nu-mi pot feri privirea. Mă uit la elpână când mă îndepărtez prea mult ca să-l mai văd.

Mă întorc acasă purtând cu mine imaginea băiatului întunecat din odaia întunecată, singur, la etajul trei. Simt nelinişte.

Damon nu e normal.

în noaptea aceea, l-am visat.

Opt zile mai târziu, Damon apare la uşa maică-mii. îi dă 9.462 de dolari, un Rolex şi o pereche cercei cu smaralde.

Şi mă ia acasă la el.

îmi sprijin coatele pe genunchi. îmi ating cu buzele degetele întrepătrunse. Amintirile se estompează. Aveam doisprezece ani pe atunci. lată-ne acum, unsprezece ani mai târziu. De atunci, am locuit aici. Tata mi-o îngăduise, pentru că rareori îi refuza ceva propriului fiu. Dar tutela legală asupra mea i-a fost încredinţată Marinei, aşa încât tata să nu aibă sarcina plicticoasă de a mă duce la doctor când mă îmbolnăveam sau de-a se descurca cu poliţia atunci când aveam necazuri.

Chiar dacă Marina era tutorele meu, îi aparţineam lui Damon Torrance.

La început, habar nu aveam de ce mă dorise lângă el. Şi mă temeam că o să mi se întâmple lucruri groaznice.

Exact aşa a fost.

Dar el avea mereu grijă de mine. Şterpelise din casa tatălui nostru tot ce putuse, ca să mă cumpere de la mama. într-o lume perfectă, maică-mii i-ar fi plăcut să nu

mă vândă, însă banii şi firava perspectivă c-aş putea duce o viaţă mai bună aici, în Thunder Bay, au învins.

De fapt, mai mult banii au învins. Mama i-a cheltuit cu aceeaşi uşurinţă cu care îi căzuseră în poală. De-a lungul anilor, a încercat de câteva ori să mă recupereze – poate pentru că ura ceea ce făcuse ori, poate, ca să mai primească nişte bani în schimbul meu. Dar Damon obţinuse ce-şi dorise şi n-a mai vrut să audă de ea.

Nici nu-mi doream să mă restituie maică-mii. Uneori, e ciudat cum decurg lucrurile. Oameni de la care nu te aştepţi să te ajute devin singura ta scăpare, iar tu te agăţi din răsputeri de ei, pentru că nu ai de ales. Pentru că, în afara de ei, nu există nimic care te împiedică să te prăbuşeşti în singurătate, în disperare sau în frică. El mi-a întins mâna, iar eu am luat-o.

La câteva zile după sosirea mea, Damon mă vrăjise. Mă mutasem în cămăruţa din turn şi petreceam ore întregi ţinân- du-mă după el, ca o umbră. II idolatrizam, voiam să fiu ca eL

Noi doi eram o familie.

M-am uitat la acvarii. Vblos şi Kore al II-lea se lăfăiau sub lămpi. M-am ridicat, m-am apropiat şi am ridicat capacul. L-am luat cu grijă pe Vblos, ajutându-l să se încolăcească în jurul mâinii mele. Ar fi trebuit să fie mort deja. Kore murise cu ani în urmă, dar Vblos încă se ţinea tare. Probabil de dragul stăpânului său.

A rămas liniştit, fără să se mişte. Mi-am trecut degetele peste pielea lui solzoasă.

După prima întâlnire cu Damon, am făcut cercetări pe internei despre şerpii lui şi am aflat că Voios era un şarpe de lapte, iar • Kore, un şarpe de porumb. Total

inofensivi; niciunul dintre ei nu era veninos.

însă ceea ce spusese Damon era adevărat.

Toate animalele muşcă atunci când le provoci.

CAPITOLUL 8
BANKS

Cu şase ani în urmă

— Să stai lângă noi! mi-a poruncit David, deschizând portiera. Dacă mă cald pe nervi, te duc acasă, indiferent de ce zice Damon.

Da, ştiu. Mi-o spusese deja de două ori.

Am coborât cu toţii din SUV. Eu şi IIia,prin portierele din spate, iar David şi Lev – prin cele din faţă. S-au închis automat în spatele nostru. Ne-am îndreptat spre colină, către zona mai izolată a cimitirului, acolo unde luminile de la petrecere păreau a fi licurid sub cerul negru ca smoala.

După ce David şi băieţii au ajuns la Turnul cu Ceas, ceva mai devreme, m-au suit în maşină şi am ocolit dmitirul, către intrarea prindpală.

Muzica trupei Puddle of Mudd umplea aerul. Priveam uimită petrecerea. în faţa noastră era o mare de flăcări: sute de lumânări aşezate pe pietrele de mormânt, înconjurând mormintele sau puse pe lespezi. Frumoasa pajişte verde – acum neagră, din pricina întunericului – părea că prinsese viaţă.

Puţin mai departe se vedea focul de tabără – atât de mare, că auzeam încă de aid trosnetul lemnelor.

Cineva m-a luat de mână.

Lev a păşit lângă mine, strângându-mi degetele amorţite într-ale lui.

Am încercat să-mi trag mâna.

— Nu-s copil, i-am spus.

Chiar trebuia să mă ţină de mână? Pe bune?

— Dar intri mereu în belele, exact ca un copil, mi-a întors-o el. Dacă ţii morţiş să dai de necaz, vin cu tine.

Am pufnit în râs. Dintre bodyguarzii tatei, Lev era favoritul meu. Probabil pentru că era doar cu câţiva ani mai mare decât mine.

I-am sărit în cârcă, apoi mi-am încolăcit mâinile şi picioarele pe după trupul lui.

—- Hai, lasă vrăjeala! i-am zis la ureche. Dacă vreau să intru în belele, tot ce trebuie să fac e să mă iau *după tine,*

Lev a mormăit. S-a îndreptat de spate.

— Dă-te de pe mine!

— Doar nu vrei să mă faci să plâng, nu?

— Nici prin cap nu-mi trece.

A pufnit, şi-a proptit palmele sub genunchii mei şi m-a săltat puţin, ca să mă prindă mai bine.

— Hai să luăm ceva de băut! a strigat David.

Ilia şi-a aprins o ţigară.

— Mda, hai să vedem ce consideră răhăţeii ăştia de bani gata că e „o băutură tare”.

— Pune-ţi gluga, mi-a spus Lev.

I-am urmat sfatul. Am pătruns în vacarmul petrecerii.

Nerăbdarea îmi stârnea ameţeală. Nu-mi dădeam seama dacă eram entuziasmată fiindcă ieşisem la un chef, agitată pentru că exista posibilitatea de a-l întâlni pe Kai aici sau tulburată din cauza cuvintelor pe care mi le adresase Damon, ceva mai devreme.

Oare ce voise să spună? Ce altceva ar fi avut puterea

de-a mă şoca, după tot ce văzusem până acum? Nu doream să văd ceva care ar fi spulberat impresia mea pozitivă despre Kai.

Mda. Categoric, eram agitată.

Lumea ne-a înconjurat. Unele fete întorceau capetele după bodyguarzii mei şi se uitau lung în urma lor. Nu era de mirare. Nu arătam ca şi cum locul nostru era aici; purtam toţi tricouri ieftine şi pantofi *no name.* Pe deasupra, şe vedea clar că băieţii erau nişte bătăuşi.

David avea cam un metru nouăzeci şi era bine făcut, dar ceea ce-l scotea cu adevărat în evidenţă erau capul ras şi braţele acoperite de tatuaje.

Dintre ei trei, Ilia era top-modelul. Sau ar fi putut să fie. Păr blond, privire languroasă, nas ascuţit, maxilar îngust – toate astea îl faceau să arate ca un James Bond rus.

Lev încă era un copilandru, deşi avea douăzeci şi unu de ani. Zâmbet molipsitor, păr negru, un pic mai lung, ras pe tâmple. Arăta mai mult a membru de formaţie muzicală. N-ai fi crezut că trăia în Thunder Bay, executând sarcini banale, pe care până şi un elev de clasa a treia ar fi fost capabil să le ducă la capăt.

Probabil că erau atrăgători. Insă pentru mine nu păreau aşa. Crescusem auzind cum vorbeau atunci când nu erau nevoiţi să-şi aleagă cuvintele cu grijă şi simţisem mirosul acru al vomei lor, după lungi nopţi de dezmăţ. Foarte sexy, nu?

În niciun caz nu mă simţeam atrasă de ei. În viaţa mea, ei aveau un statut asemănător cu al lui Damon. Pentru mine erau ca nişte fraţi.

Băieţii au luat-o spre o camionetă cu hayonul coborât, unde petrecăreţii improvizaseră un bar. Am sărit din spatele lui Lev. David şi Ilia au luat nişte pahare şi le-au umplut la butoiaş.

Lev a pus mâna pe o sticlă de Patron şi a turnat un pic într-un pahar roşu, de plastic.

Aş fi vrut să cer şi eu de băut, dar m-ar fi refuzat. Nu-i vorbă, mai băusem şi altă dată alcool. Lui Damon îi plăcea să aibă un tovarăş de băut, atunci când amicii lui nu erau prin preajmă, aşa că băusem deja bere, şpriţuri, cocteiluri...

Dar niciodată în public. Băieţii bănuiau că lui fratemiu nu i-ar fi plăcut să fiu văzută consumând alcool.

Am aruncat o privire în spate. David şi Ilia erau tot lângă, butoiaş, dar mai apăruse un tip. Stăteau de vorbă. De data asta, zâmbeau relaxaţi.

— Vii cu mine prin zonă? l-am întrebat pe Lev.

A şovăit o clipă, înainte să dea aprobator din cap. Aruncându-i lui David o privire peste umăr, i-a spus:

— Mergem să dăm o raită. O sa ne întoarcem.

David a ridicat din sprâncene, în semn de avertisment, şi a rostit apăsat:

— Să. Nu. O. Pierzi.

Lev şi-a dat ochii peste cap şi mi-a făcut semn s-o luăm din loc.

Am cotit pe după camionetă şi am pornit în direcţia focului de tabără. în apropierea lui se desfăşura o luptă. Dar părea să fie doar de amuzament. Lumea din jur privea. M-am uitat în stânga şi-n dreapta, după fratele meu.

Şi după Kai.

Dar nu i-am văzut. Ştiam că în Noaptea Diavolului se ţineau de farse, aşa că era posibil să fie încă plecaţi pe undeva. Aşa cum îmi ceruse Damon, îmi ţineam capul plecat. Aveam voie doar să mă uit, nu şi să interacţionez.

— Vara viitoare o să împlineşti optsprezece ani, a zis Lev. O să pleci de aici?

Am clătinat din cap, în semn că nu* Un puşti lovea bezele cu o crosă de hochei, ţintind un grup de ţipi.

— N-aş şti încotro să mă duc.

— Dar poţi să pleci. Ştii asta, nu? a subliniat el. Poţi face orice-ţi trece prin cap. Nu eşti obligată să rămâi cu el.

Mi-am întors privirea spre Lev, măsurându-l din ochi. Vorbele lui erau neobişnuit de îndrăzneţe. De când îi păsa lui de soarta mea?

în plus, nu ştiam ce să-i răspund.

Mă gândisem şi eu la asta. Ştiam că lucrurile urmau să se schimbe în curând, dar nu credeam că se vor schimba pentru totdeauna. Aveam să mai rămân prin preajmă până când Damon termina facultatea, după care... aşa cum spusese şi el, urma să rămânem doar noi doi. Ideea de a pleca pentru totdeauna, de a locui de una singură, de a munci şi de a-mi face prieteni, plecând şi venind fără a fi nevoită să suport niciun fel de consecinţe părea mult prea trasă de păr ca s-o iau în considerare. Chiar dacă aş fi vrut – iar eu nu voiam să plec –, Damon n-ar fi acceptat.

Mi-am ferit privirea şi am şoptit:

— Ele tot ce am.

— Şi cine ţi-a spus asta? a întrebat Lev. El?

L-am privit acuzator. *Cretinule!*

Apoi am schimbat subiectul.

— Mergem să vedem bătaia?

Am arătat spre grupul de băieţi, iar Lev a dat aprobator din cap.

Am trecut printre câteva pietre de mormânt. Auzeam scandările şi ovaţiile spectatorilor. Mai văzusem încăierări. Băieţii de pe lângă casă se ciorovăiau deseori, căutând prilej de ceartă atunci când se plictiseau. Ba chiar deprinsesem de la ei câteva mişcări.

— Cine-itipa?

Eu şi Lev ne-am oprit O roşcată stătea cu braţele încrucişate la piept şi se uita la Lev ca şi cum se pregătea să scuipe acid de baterie*

Fără să aştepte răspunsul lui, s-a rotit pe călcâie şi a dat să plece.

— Vino aici! i-a strigat el, apucând-o de braţ.

Fata s-a smuls din strânsoarea lui.

— Du-te să ţi-o tragi singur!

Lev s-â proţăpit sub nasul ei.

. ■ – Până când? i-a strigat el. Până când iubitul tău n-o şă te

mai satisfacă şi o să vii să mă rogi – din nou – să ţi-o trag?

Am căscat ochii cât cepele. Lev se culca cu o fată dinThunder Bay? Ce naiba era în capul lui?

Pentru tipa aia, să facă sex cu Lev era o fantezie; însemna să se coboare la nivelul „gunoaielor” din Thunder Bay. Lev ar fi trebuit să ştie asta.

Fata a arătat cu bărbia spre mine şi s-a încruntat.

— Eadne-i?

— Nu contează.

Tipa a făcut stânga-mprejur şi s-a îndepărtat de el. Părul roşcat flutura în urma ei.

Lev m-a prevenit:

— Rămâi aici! Nu glumesc.

A fugit după ea şi a tras-o în spatele unei pietre de mormânt. Abia le mai distingeam trupurile.

— El unde-i? a întrebat Lev.

Fata şi-a săltat un picior, încolăcind mijlocul lui Lev. Am auzit sunet de ţesătură ruptă.

Elf Adică iubitul ei?

Gâfâieli, degete care-i ridicau fusta, apoi... Nu simţeam nevoia să văd mai mult. Am plecat.

Mi-am tras şi mai mult gluga pe frunte, ca să-mi ascund ochii. M-am apropiat de încăierare. Cineva a fost trântit la pământ. Am tras cu ochiul printre spectatori; Unul dintre luptători – un băiat cu păr negru – îl încălecase pe celălalt. Când şi-a ridicat fruntea, l-am recunoscut.

Mi s-a făcut inima cât un purice. Era *Kai.*

Avea părul ud de transpiraţie. Un firicel de sânge i se prelingea din nas. Cei doi şi-au continuat înfruntarea, rostogolindu-se, lovindu-se cu pumnii. M-am ascuns după o piatră funerară şi am continuat să privesc.

Kai s-a rostogolit pe spate. Strângea în scobitura cotului gâtul puştiului de deasupra lui. Avea braţele încordate, muşchi perfect reliefaţi şi abdomen plat. în timpul luptei, betelia jeanşilor îi coborâse pe şale. Am roşit.

Prietenul fratelui meu era sexy. Oare de ce îl doream?

Poate că Damon s-ar fi obişnuit în cele din urmă cu

ideea că, într-o bună zi, o să mă îndrăgostesc de cineva, dar n-ar fi acceptat ca acel cineva să fie unul dintre prietenii lui cei mai buni.

Am zâmbit. Cât de fericit era în clipa asta! Nu mai surprin- sesem o expresie ca asta pe chipul lui. Ca şi cum, în sfârşit, Kai era viu.

Aş fi putut să-l privesc întreaga noapte.

Deodată, am simţit mirosul foarte cunoscut al ţigărilor fratelui meu. Am întors capul. A suflat un fuior de fum. A aruncat chiştocul pe jos şi a călcat pe el. S-a aşezat în spatele meu, spri- jinindu-şi un braţ pe piatră.

Priveam amândoi cum Kai îşi snopea adversarul.

— Deci asta voiai să văd? l-am întrebat Aşa ceva nu-i de ajuns ca să ne şocheze. Ai uitat?

— Nu asta am vrut să vezi. Aşteaptă puţin!

Mi-am întors din nou privirea spre luptă. Aşteptam ca marele mister care-l învăluia pe Kai Mori să se dezvăluie. Nu-mi dădeam seama ce îşi închipuia Damon că o să mi se pară şocant. Eram greu de impresionat*

Damon a oftat şi s-a uitat înjur.

— Iar te-au lăsat singură! într-o zi, chiar o să-l omor pe unul dintreei.

Am zâmbit, deşi îmi părea rău pentru băieţii care ar fi trebuit să mă supravegheze. Era o slujbă de rahat, iar ei meritau una mai ca lumea.

— Nu eşti tu aşa de milostiv încât sări omori.

L-am privit Imediat, ochii mei au poposit pe gura lui.

— Ai muştar pe buză. Şi-ţi duhneşte respiraţia!

Damon a deschis gura şi mi-a suflat drept în faţă. M-a copleşit duhoarea de ţigară şi de hotdog.

M-am strâmbat.

—* Ultimei gagici pe care am avut-o nu i-a pasat de respiraţia mea, m-a luat el peste picior. Dar, fireşte, n-am sărutat-o pe buze. Oricum, nu pe alea de pe faţa ei.

M-a luat pe după gât şi m-a lins pe obraz, de parc-ar fi fost câine.

— Ce scârbos! Dumnezeule! am mârâit, îmbrâncindu-1.

Mi-am şters faţa.

El se strica de râs.

— Da, exact de asta aveam nevoie! Să mă umpli de „umezeala** unei fete. Mersi mult, Damon!

Mi-a ciufulit părul. Bineînţeles, marea lui plăcere era să-şi bată joc de toţi, iar eu nu făceam excepţie.

Mi-am îndreptat din nou atenţia către luptă, tocmai când Kai a încasat un croşeu de stânga în plină figură. A răspuns cu un croşeu de dreapta. Imediat, şi-a îmbrâncit adversarul. Văzând cum Kai se apropia de el, puştiul a întins braţele şi i-a făcut semn să se oprească. S-a îndoit de mijloc. Se străduia să-şi recapete suflul.

Kai s-a răsucit spre noi, cu un zâmbet. Sângele mi s-a înfierbântat.

Când adversarul lui s-a declarat învins, toţi spectatorii au izbucnit în urale. Am surâs în colţul gurii. Kai era foarte priceput. Probabil că ar fi putut pune capăt luptei mult mai devreme.

Şi-a ridicat tricoul de jos. Şi-a şters faţa şi trupul, după care l-a îndesat în buzunarul din spate al jeanşilor.

O blondă l-a apucat de curea şi l-a tras spre ea. Zâmbetul mi-a pierit.

Tipa îl privea cu un surâs sfios. Expresia lui s-a îndulcit. Kai i-a cuprins şoldurile şi a privit-o.

— Ea e Chloe, a spus fratele meu, pe un ton plat. Iubita lui.

Respiram din ce în ce mai greoi. Ochii mă usturau. Kai nu avea iubită. Ei, de fapt, *avea.* II mai văzusem şi înainte cu diverse fete, dar...

Nu. Dacă ar fi avut o iubită, nil m-ar fi prins la înghesuială, în Tumul cu Ceas, şi nu mi-ar fi povestit despre tot ce făcuse. Kai nu era aşa. Kai nu era... ca Damon.

Kai şi-a pus palmele pe fundul ei, iar fata i-a sărutat maxilarul şi i-a şoptit ceva. El a pufnit, rânjind.

Mi-am coborât privirea, conştientă că nu aveam de ce să fiu supărată. Kai nu îmi aparţinea.

însă crezusem că e altfel.

Recunosc: eram puţin geloasă.

— De fiecare dată când Kai face o chestie incitantă, are chef de sex, mi-a explicat Damon. După o luptă, după o cursă de maşini, după ce a privit pe furiş ceva...

*Sau după o vânătoare^* am încheiat în mintea mea. M-am gândit iar la cele petrecute astăzi. Spusele fratelui meu căpătau sens. Lui Kai îi plăcea preludiul.

— Iar Chloe e mereu gata să-i facă pe plac, a spus Damon. în afară de noi, e cea mai bună prietenă a lui Kai. Campioană la tenis, şefa clubului de matematică al liceului. Scrie articole pentru ziarul şcolii. E înscrisă în clubul de şah. Are tot ce-şi doreşte Gabriel Torrence de la iubita lui fiu-su. Vrea o iubită de care odrasla lui să poată fi mândru.

Damon mi-a strâns uşor braţul. Rămăsesem cu ochii pe Kai şi pe iubita lui.

Fratele meu a continuat:

— E o fată ambiţioasă, cu un scop în viaţă. Una care se bucură de privilegii şi posibilităţi. I-am văzut cum şi-o trăgeau la un picnic, vara trecută, când am mers cu toţii în tabără. Chloe pare că se pricepe la sex.

Am închis ochii. Puteam vedea scena asta în imaginaţie. Am început să lăcrimez.

— Da, tipei îi place să şi-o tragă. Mai ales cu el, mi-a spus Damon.

Cu lacrimi în ochi, mă uitam la cei doi. Tipa nu-şi putea ţine mâinile departe de el, iar Kai o îmbrăţişa.

Se potriveau perfect.

— Doar ţi-am mai spus, a adăugat Damon cu voce scăzută, la urechea mea. Băieţii sunt în stare să-ţi zică orice. Şi nici măcar nu e nevoie să ne pricepem să minţim, fiindcă fetele vor să ne creadă.

Şi-a lipit obrazul de tâmpla mea şi m-a cuprins cu un braţ.

— Dar ochii tăi îţi vor spune singurul adevăr pe care ai nevoie să-l cunoşti. Ştii că am dreptate. Uită-te la ea!

Mi-am şters repede o lacrimă.

Damon continua să mă zgândăre:

— Priveşte cum ar trebui să arate iubita lui Kai! lat-o pe cea care-i va fi parteneră la balul de absolvire, anul viitor, în mai, îmbrăcată într-o rochie frumoasă. lat-o pe cea care-i va cunoaşte părinţii şi va lua masa cu ei! lat-o pe cea care-i trimite mesaje sexy târziu în noapte, aţâţându-1. Ea face parte din normalitatea lui, Nik Ai şi tu locul tău, dar nu lângă el. O relaţie între voi n-ar funcţiona.

Am schiţat un gest de aprobare. Bărbia îmi tremura.

Kai avea de ales. Fustiţa ei ecosez sau jeanşii mei de căpătat? Bluza ei mulată sau hanoracul meu lăbărţat? Banii, educaţia şi viitorul ei strălucit sau... nimicul meu?

Am scuturat din cap. Dă-l dracului! Nu aveam nevoie de rahaturile astea, iar dacă doar aparenţele îl interesau pe Kai, atunci îmi era mai bine fără el. Eram mai bună decât ei toţi la un loc.

M-am smuls din strânsoarea fratelui meu, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat în direcţia opusă. Damon nu avea să se ţină după mine. Ştia că acum eram în afara oricărei primejdii. Fără îndoială, era mulţumit că mă îndepărtase de Kai.

Chiar dacă mă deranja că fratele meu nu-mi menaja sentimentele şi că nu pricepea de ce îmi doream unele lucruri, el îmi spunea întotdeauna adevărul, nu se ascundea după deget. Nu mi-ar fi folosit la nimic dacă s-ar fi purtat cu mănuşi.

El era cel mai bun profesor al meu.

Mă uitam în jur, sperând să-l văd pe David. Mi-am scos hanoracul şi mi l-am legat de talie. Dintr-odată, îmi era aşa de cald, că mă mânca pielea.

Păşeam prin cimitir. Am trecut prin dreptul butoiaşului cu bere, acolo unde-l văzusem ultima oară pe David, după care m-am îndreptat spre deal. Cercetam micile grupuri de petrecăreţi, în căutarea băieţilor. Ceva îmi apăsa inima şi furia prinsese rădăcini în mine. Trebuia să mă întorc acasă. Nu voiam să-i mai văd pe oamenii ăştia. Nici să le ascult muzica. Nici să mă amestec în combinaţiile Ion Voiam să plec de aici. Nu voiam să mă vadă Kai şi să-şi închipuie că-l urmărisem.

Am aurit o voce:

— De ea ce spui?

M-am dezmeticit şi am ridicat ochii.

Patru băieţi se adunaseră în jurul unui mormânt. Doi dintre ei stăteau pe pietrele funerare din apropiere. Mă îndepărtasem de zona petrecerii. Zgomotul şi luminile rămăseseră în urmă.

Rahat! Nu cumva era o groapă goală?

— Pâre că tipa se sperie uşor, a comentat altul, ridicându-se de pe piatră şi suflând un rotocol de fum de ţigară. îmi place.

Poftim?

Am dat să mă retrag. M-am răsucit, dar unul dintre ei a păşit în fata mea. Am tresărit.

— Vrei să joci un joc? m-a întrebat, cu o sclipire în ochi.

— Nu.

— Se numeşte Şapte Minute în Paradis.

Mi-a luat palma şi a pus în ea o monedă.

— Arunc-o în sus! Cel care prinde moneda te va duce acolo.

„Acolo”? Adică în paradis?

■— Nu vreau să joc.

Mi-am rotit ochii. Speram să văd ceva cunoscut: tunsoarea în stil *mohamk* a lui Lev, capul ras al lui David, fumul ţigării lui Damon rotindu-se în aer.

— Aruncă moneda!

— Mai du-te dracului! am izbucnit.

Am aruncat moneda spre el. S-au repezit cu toţii după ea, claie peste grămadă, râzând. N-am apucat să fug. Băiatul cu ochi căprui şi cu o geacă neagră, de piele era din nou în picioare. A ridicat triumfător un pumn. Fără îndoială, el avea moneda.

— Puneţi mâna pe ea! le-a strigat celorlalţi.

— Ce? am îngăimat.

S-au năpustit la mine. M-au prins de braţe şi m-au tras după ei. Pielea de pe încheieturile mele parcă luase foc.

— Nu, nu!

M-au tras până la marginea gropii. M-am zbătut, însă au reuşit să mă arunce numaidecât în mormântul negru.

Am aterizat împleticit şi m-am lovit de un perete al gropii. O durere ascuţită mi-a săgetat încheietura. Gâfâiam. M-am rotit iute, ca să mă asigur că mormântul e gol.

Noroi peste tot, noroi şi sub adidaşii mei... Nu ştiam dacă era un mormânt proaspăt săpat, pentru o viitoare înmormântare, sau unul mai vechi, dar în care nu se săpase îndeajuns de mult încât să se ajungă la sicriul pe care îl adăpostea. '

— Dumnezeule!

încercam să sar şi să mă agăţ de pământul de pe marginea gropii, dar n-am reuşit decât să mă murdăresc. Degetele îmi alunecau de fiecare dată.

— Scoateţi-mă de aici! am urlat.

Am pipăit şi cealaltă parte a gropii, sărind în neştire şi încercând să înşfac ceva.

Brusc, cineva a aterizat în dreapta mea. Când m-am întors, l-am văzut pe băiatul cu ochi căprui.

— O să fie doar şapte minute! a spus pe un ton arogant. Cât de tare crezi c-o să apuc să te tăvălesc?

— Hai să aflăm! l-a îndemnat unul dintre amicii lui.

Ochi-Căprui a rânjit şi s-a apropiat de mine.

— Vino aici, scumpo!

— Termină!

L-am îmbrâncit, i-am întors spatele şi am sărit din toate puterile. în sfârşit, m-am agăţat de un smoc de iarbă.

Dar iarba s-a rupt latră-mă iar pe fundul gropii. Braţul meu gol s-a lovit de pământul umed, iar rădăcinile mi-au zgâriat pielea.

Cât ai clipi, tipul s-a apropiat iar. M-a înghesuit într-un perete şi m-a înşftcat de mijloc.

— Cum te cheamă?

— Dar pe tine cum te cheamă? i-am zis printre dinţi.

— Flynn.

I-am dat mâinile laoparte. Am încercat să-l ocolesc.

— Bun. Sper că-ţi plac şerpii, Flynn.

— Ce?!

Avea o expresie nedumerită. Nu m-am obosit să-i explic metoda de tortură preferată a fratelui meu, pe care o aplica oricui se lega de mine.

Fiecare muşchi din trup mi-era aşa de încordat, că mă durea. Am ridicat pumnul şi i-am tras una peste cap, dintr-o parte. Nu nimerisem unde voiam; chiar şi aşa, tipul s-a împleticit în spate, strâmbându-se de durere. L-am îmbrâncit. A căzut în fund.

Am lovit cu palma în pământul noroios.

— Ajutor! Scoateti-mă de-aici!

— Rahat! a exclamat cineva deasupra.

Gâfâiam. Agitată, mă uitam când la nemernicul de lângă mine, care tocmai se ridica de jos, când la zona de deasupra gropii, acum pustie. Unde naiba îi erau prietenii?

Apoi cineva a păşit pe marginea mormântului şi a privit în jos.

Kai? De ce nu era pe undeva, cu blonda aia?

A sărit în groapă, aterizând în picioare. Mi-a tresărit inima. Ochii lui îmi cercetau trupul, plini de îngrijorare.

— Kai! Hei, ce naiba? a spus celălalt băiat. Ne hârjoneam, atâta tot.

Kai a păşit spre el, din ce în ce mai aproape.

— Cinci... patru... trei, a început să numere, printre dinţi.

Tipului i-a picat faţa.

— Doi, a continuat Kai. U...

Geacă-de-Piele i-a întors spatele. S-a căţărat pe peretele gropii, până când a ieşit din ea.

A luat-o la fugă.

Kai s-a răsucit spre mine.

— Eşti teafără?

L-am plesnit peste mâini. Am păşit în spate; Ce naiba era în neregulă cu oamenii ăştia? Erau perverşi, sadici... Ar fi trebuit să strivesc sub călcâi scula lui Geacă-de-Piele, atunci când se prăbuşise pe fundul gropii.

— Gata, au plecat. E-n regulă. Eşti rănită?

Am clipit. Cuprinsă de furie, am încercat să înţeleg ce mă întrebase.

Nu, nu eram rănită. Dar aveam nervii praf.

Am trecut pe lângă el. M-am apucat să sar din nou. încercam să mă agăţ de orice, ca să ies din groapa aia.- Cum reuşise nemernicul ăla să iasă atât de uşor?

— N-o să reuşeşti aşa, mi-a spus Kai. *

Am strâns pumnii. Spumegam.

— Atunci, ajută-mă să ies de aici!

— Bine. Aşteaptă puţin!

S-a dat înapoi. Părea că-şi ia elan.

Dar apoi m-a apucat de braţ.

— Ia stai! Ce-i asta?

Mi-am privit braţul. Pe cot mi se prelingea un firicel de sânge. Probabil că mă zgâriasem în timp ce mă luptam cu tipul ăla.

Kai şi-a scos tricoul din buzunarul din spate al jeanşilor şi mi-a şters sângele cu el.

— Banks!

Cineva mă strigase pe nume.

Am tras adânc aer în piept şi am ridicat ochii.

— Rahat! am mormăit.

— Banks, unde eşti?

Kai mă privea încruntat.

— Ăsta-i numele tău?

Drace! Dacă mă vedeau cu el, nu aveau să plece. Chiar dacă nu era vina mea că ajunsesem aici, aveau să-i zică totul lui Damon. Şi pe urmă n-aş mai fi ieşit în veci din casă.

Kai mi-a dat drumul la braţ. Dintr-un salt, a ajuns pe marginea gropii. A privit în jur. După ce a cercetat locul, s-a lăsat să cadă iar în groapă, în picioare.

— Cine-s tipii? m-a întrebat el. Tot ăia care te-au luat de pe şosea, azi?

— Scoate-mă de aici!

— Cine sunt?

— Nişte fraţi, i-am răspuns sarcastic. Mă împart între ei. Uneori, mă împrumută altora, pe la petreceri. Vrei şi tu o bucăţică?

— Banks! a strigat David, deasupra gropii.

Mi-am dat seama*că era foarte iritat.

îngrijorată, m-am făcut mică într-un colţ.

Fir-arsăfie!

Kai şi-a dat ochii peste cap. Era amuzat.

~ E aici! a strigat el.

Ce naiba?! M-am năpustit la el. I-am pus o mână pe gură.

— Taci! i-am şoptit.

L-am tras în jos cu mine, în întunericul mormântului.

— Sssst! Dacă ne găsesc împreună, o să mă încuie în casă până voi fi bătrână şi căruntă.

L-am simţit zâmbind sub palma mea. Şi-a proptit mâinile pe peretele de lut din spatele meu. Privirea lui întunecată mă umplea de nelinişte.

A scuturat din cap, vrând să scape de palma mea.

— Eşti o mare belea!

— Atunci, de ce eşti atât de interesat de mine?

Ne duelam din priviri. Trupurile noastre erau lipite. îl simţeam mişcându-se în ritmul respiraţiei. *Inspiră^ expiră. Inspiră, expiră.*

I-am privit gura şi mi-am umezit buzele.

S-a aplecat spre mine. Răsuflarea lui îmi mângâia faţa. Ştiam că vrea să mă sărute.

Vocea unei fete a străpuns aerul nopţii:

— Kai!

A închis ochii şi a murmurat:

— Fir-ar!

Am revenit amândoi cu picioarele pe pământ.

— Te strigă Chloe? l-am tachinat.

—• O cunoşti?

— Ştiu că eşti al ei.

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

Am tăcut. Pe chip i se întipărise o expresie de uimire.

Apoi a râs, clătinând din cap.

— Nu sunt al ei. Am fost împreuna, când şi când, pentru o vreme, dar...

— Dar ce?

— Nu mai suntem împreună, a completat el. Ce-a fost între noi s-a încheiat acum mult timp.

— Dar tot v-o trageţi, nu?

Şi-a ferit privirea, jenat. A zâmbit sfios.

— Kai, încă v-o trageţi, nu? am insistat.

A ridicat din umeri, de parcă aşa voia să se scuze.

— Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard. Nu aşa se spune?

Mă rog... Dacă lui Kai îi plăcea să se culce cu ea, probabil că tipa nu era chiar rea. Pur şi simplu e mult mai comod să revii la o fată pe care ai cucerit-o deja decât să te oboseşti să seduci o alta.

M-a apucat de bărbie, silindu-mă să-l privesc.

“ Nu m-aş fi dat niciodată la tine, în Turnul cu Ceas, dacă aş fi avut o iubită. Chloe se vede cu alţii. *Nu* suntem împreună.

— N-are importanţă.

I-am dat ocol şi am încercat să mă caţăr pe perete. însă Kai m-a apucat de jeanşi, m-a tras înapoi şi m-a lipit de el. Respiraţia lui fierbinte mi-a atins urechea.

— Pe tine te plac mai mult.

Dintr-odată, mi-am simţit pleoapele grele. M-a scuturat un val de fiori. Dar nu voiam să renunţ la furia mea.

. > ...

— De parcă-mi pasă! i-am spus. Dacă eu n-aş fi fost aici, ai fi „plăcut-o” la greu pe tipa aia, pe bancheta din spate a maşinii tale. Am dreptate?

Mi-a râs la ureche.

— Ce rea eşti!

M-a răsucit cu faţa la el şi a adăugat:

— Dar pe tine te plac cu adevărat.

Vocea i se îmblânzise. Părea sincer.

Habar n-aveam ce să zic. Oricum, era plăcut să aud asta. Kai se purta frumos.

— Dă-mi voie să te ating, mi-a şoptit, fără să mă scape din ochi.

M-a tras mai aproape.

S-a aplecat, iar eu mi-am lăsat capul pe spate, ca să-mi dezgolesc gâtul. Buzele lui mi-au atins pielea. Genele mele au fluturat. Era nespus de plăcut

— Nu vreau să ies la întâlniri, i-am spus fără ocoliş. Foarte puţini oameni îmi plac.

I-am simţit zâmbetul pe piele, în timp ce gura lui îşi croia drum de-a lungul gatului meu.

— Şi mie la fel. Ce zici dacă ne-am uita la Netflix, doar noi doi? Aşa da!

— Dar nimeni nu trebuie să afle că pierd vremea cu un bă- iefaş de bani gata, bine? i-am atras atenţia. Altfel, o să-mi pierd reputaţia de haimana.

Kai se cutremura de râs.

— Hei, nu contează eticheta de pe blugi; contează ce-i înăuntrul blugilor.

M-a săltat, apucându-mă de fund şi apăsându-şi trupul pe al meu.

Am gemut. Simţeam atracţia dintre noi.

Am întredeschis buzele şi Kai s-a repezit să mă sărute. O, *Doamne!* Căldura, gustul lui... Mişcările lui erau lente, dar ferme, apăsate. M-am contopit cu trupul lui şi i-am devorat buzele.

Vibram toată. Un curent electric se răspândea prin mine. Dintr-odată, îmi doream să mă sărute peste tot.

—- De unde vii tu, Banks? mi-â şoptit. De ce locuieşti cu familia Torrance?

M-am desprins din sărut şi mi-am sprijinit fruntea de a lui.

— Nu contează. În noaptea asta nu vreau să fiu eu.

I-am surâs şi i-am lansat o provocare:

— Acum suntem în confesional şi nimeni nu ne poate vedea, în noaptea asta, hai să fugim fără să privim înapoi!

I s-au luminat ochii. Mi-a dezmierdat obrazul.

— Aşa vom face. Dar cu o condiţie.

M-a lăsat jos. A strecurat o mână în buzunar, scoţând la iveală un fel de cârd.

Pe bucata de plastic negru fuseseră înscrise cuvintele *Papa din Meridian City.*

Era un cârd de acces?

în ochii lui am văzut acelaşi entuziasm pe care îl simţeam şi eu. închinase o cameră în hotelul *Papa?*

Mi-a spus:

— Vreau să găsesc acel etaj. Al doisprezecelea. Vrei să vii cu mine în aventură?

Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul. M-am repezit la Kai, luându-l în braţe. Dacă tipul ăsta nu se purta cu băgare de seamă, aveam să mă îndrăgostesc lulea.

Iar asta chiar că mi-ar fi distrus reputaţia de haimana.

M-am tras deoparte. Am dat din cap, în semn de aprobare.

— Hai să mergem...

Deodată, cineva m-a înşfăcat de tricou şi m-a ridicat. M-am pomenit afară din mormânt.

— Hei! am ţipat, cu inima cât un purice.

— Ce naiba faceţi? a strigat Kai.

Am aterizat pe iarba rece. Pentru-o clipă, am rămas fără su-

* fiare. Am văzut câteva perechi de bocanci negri.

Imediat, le-am zărit feţele. David, Lev, Ilia şi... Damon. Stăteau toţi patru aplecaţi deasupra mea. Ochii negri ai fratelui meu ardeau.

0, *nu!*

M-am ridicat încet.

Dar nu mi-am ferit faţa. De data asta, nu câştigam nimic dacă mă ascundeam.

Kai a sărit din mormânt şi a aterizat lângă mine.

— Damon, ce naiba faci, ftate?

Mă pregăteam să spun ceva, însă Damon m-a apucat de încheietură şi m-a tras în spatele lui.

— Stai locului! a mârâit la mine.

Kai a făcut un pas spre el.

— Ce dracu* te-a apucat?

Fratfele meu s-a întors spre el.

— Sper că nu-ţi faci de cap cu ce-i al meu! Credeam că suntem ca fraţii.

Am închis ochii. *Dumnezeule!* Simţeam nedumerirea lui Kai.

— Cu ce-i al tău? a răspuns Kai. N-am ştiut că fata îţi aparţine. Adineauri, în Tumul cu Ceas, te-ai purtat ca şi cum n-o cunoşteai.

Simţeam că-mi dau lacrimile. în jurul nostru începea să se adune lume. Au venit şi Michael cu Will.

Kai a mijit ochii la mine. încă ţinea în mână cârdul de acces.

— Damon, fata nu pare că vrea să fie a ta.

S-a întors spre mine: . —Vrei să te duc eu acasă?

Nu.

Du-mă în orice alt loc, numai nu acasă!

— Vrei să te ducă acasă? m-a întrebat Damon.

Ochii fratelui meu mă scormoneau. Vocea lui rece ca gheaţa mă provoca.

Chiar dacă îmi adresase întrebarea, ştiam că, de fapt, nu aveam de ales.

îmi doream să fiu altcineva, în cu totul altă parte, dar nu puteam schimba realitatea. Damon avea nevoie de mine. Kai —• nu. Ce s-ar fi întâmplat cu fratele meu dacă i-aş fi frânt inima?

L-am luat de mână pe Damon. Am clătinat din cap că nu.

Tăcerea lui Kai era că un cuţit care mă sfârteca pe

dinăuntru.

— Ce nostimi sunteţi! a intervenit Will. Haide, frate, lasă fata! i-a zis lui Kai. Damon are întâietate asupra ei. Ce contează?

Kai s-a răstit la Will:

— De când are Damon întâietate asupra unei fete? Dacă una nu e disponibilă, trece la următoarea. Nicio fată nu merită să te agiţi pentru ea. Corect?

Kai s-a răsucit spre frate-miu şi i-a lansat o provocare:

— Până acum, n-ai pus nicio fată mai presus de noi. Ce-o să fad dacă o vreau şi eu pe Banks?

— Nu poţi s-o ai, i-a trântit-o Damon. E mişto să am doar pentru mine o păsărică neatinsă, curată.

Cei din jur au izbucnit în râs, însă mie îmi venea să vomit.

Damon s-a întors spre mine.

— Cui îi aparţii? Pe dne iubeşti?

Furia mădna fiecare fărâmă de fericire pe care o simţisem adineauri, în groapă. Să-l ia dracu’pe Damon!

Pe de altă parţe, sângele apă nu se face.

— *Pe tine* te iubesc.

În privirea lui Damon am întrezărit o scânteie de uşurare. Apoi, numaidecât, ochii lui şi-au recăpătat duritatea obişnuită.

Chiar avea vreo urmă de îndoială că-l iubeam?

M-a sărutat pe frunte.

— Du-te la mine în cameră şi aşteaptă-ma acolo! m-a îndemnat el, plesnindu-mă peste fund, apoi s-a uitat la prietenii lui. Poate c-o să vreau să mă înfrupt din tine, când mă întorc acasă.

Din nou, au izbucnit râsete. David m-a împins din

spate, călăuzindu-mă.

Am pornit toţi patru spre SUV. Ne-am îndepărtat de fratele meu şi de prietenii lui, însă nu înainte de-a surprinde avertismentul lui Damon către Kai:

— În afară de mine, nimeni n-o atinge. Niciodată!

Afa. *Niciodată.*

CAPITOLUL 9
BANKS

Am citit în gând: *Kai Genato Mori. Născut pe 28 septembrie, în Thunder Bay... Fără fraţi.*

Paginile astea îi descriau viaţa: elev de nota zece; rezultatele meciurilor de baschet la care participase; pe ce loc se plasase la concursurile de înot; arestarea lui şi ce făcuse de când ieşise din închisoare, cu peste un an în urmă.

Lăsând deoparte motivul arestării sale – atacase un poliţist care molestase sexual un copil –, Kai fusese mereu un băiat-model, îi plăcea să petreacă, însă, spre deosebire de Will, niciodată nu sărea calul.

Ii plăceau femeile şi nu le stârnea sentimente amestecate, aşa cum se întâmpla în cazul lui Damon.

Putea fi dur, nemilos şi înfricoşător, dar nu lăsa impresia că e diabolic, aşa cum părea Michael.

Kai era cel mai de treabă din mica lor gaşcă.

Până când ieşise din închisoare. Acum se schimbase.

Nu se afişa cu femei în public. Niciodată nu bea mai mult de un pahar. Şi nu numai că devenise diabolic, dar câteodată părea de-a dreptul crud.

M-am uitat la o fotografie făcută în timp ce Kai se îndrepta spre clădirea Hunter-Bailey. Detectivul particular îl surprinsese pe trotuar. Poalele sacoului său negru fluturau în vânt. Avea gulerul cămăşii desfăcut. O geantă de sport îi atârna pe umăr. Parul negru îi scotea în evidenţă ochii. Arăta sobru. M-am

zgâit la cămaşa lui apretată, amintindu-mi ce senzaţii îmi stârnise trupul ce se ascundea sub ea, pe vremea când Kai purta tricouri şi hanorace.

Cald. Aşa mi-l aminteam.

Fierbinte.

Am închis dosarul. L-am pus sub scaun, alături de celelalte. îl văzusem pe fratele meu jucându-se cu nenumărate fete. Le trata ca pe nişte jucării şi apoi le arunca deoparte, ca pe gunoaie. Ştiam cât de urât sunt capabili să se poarte bărbaţii cu femeile cărora le-o trag. Iar femeile alea nu doar că acceptau situaţia, dar se mai şi întorceau la ei. De fapt, cerşeau atenţia lor.

Eu nu aveam de gând să fac asta niciodată.

— Unde naiba e tipul? a mormăit David.

A scuturat scrumul ţigării prin geamul întredeschis.

M-am uitat la casa aceea din cărămidă neagră. Pe geamurile maşinii se scurgeau pârâiaşe de ploaie. Ajunsesem aici cu un sfert de ora în urmă şi-i trimisese un mesaj, ca să ştie unde să ne găsească. Nu mi-a răspuns, dar ştiam că e acasă. Audiul lui RS7 era parcat pe alee, sub un pom.

M-am uitat la ceas – era opt şi un sfert. Dacă nu apărea, urma să plec. Aveam şi alte lucruri de făcut. N-aveam timp să-l aştept.

în stânga mea, Lev a căscat cu poftă. Işi coborâse spătarul scaunului, iar acum stătea cu ochii închişi. Purta aceleaşi haine pe care le avusese azi-noapte. Mirosea ca o toaletă de cârciumă.

— Când ar trebui să sosească Vanessa? m-a întrebat David.

M-am uitat iar pe geam. Inima a început să-mi bată mai repede.

— Peste vreo săptămână.

— Cum a primit vestea despre căsătorie?

— Mai contează?

Azi-noapte, Gabriel sunase la Londra, ca să dea vestea, şi îmi trasase instrucţiuni despre cum să mă port cu Vanessa atunci când avea să sosească. Nu prea i-a convenit ei, dar ştia că avea să vină şi ziua asta. în cele din urmă, tot ar fi fost vândută cuiva. Atât timp cât bărbatul respectiv era capabil să-i finanţeze stilul de viaţă cu care era obişnuită, Vanessa avea să se supună.

După cum îmi spusese Gabriel, Vanessa se bucura că bărbatul care-i fusese ales -— Kai – era tânăr şi chipeş.

Pentru o clipă, am închis ochii. *Kai n-o să se însoare cu ea.* Eram sigură că rămăsese un om integru. Mofturoasa aia de Nikova, care se bosumfla până şi dacă era nevoită să strănute, l-ar fi scos din minţi.

Am zâmbit. Nici vorbă s-o poată suporta.

— Ştii, dacă ai nevoie de mine..., a spus David.

Privirile noastre s-au intersectat în oglinda retrovizoare.

— ... o să fiu lângă tine. Oricând.

Muncisem din greu ca să dobândesc respectul şi statutul de care mă bucuram acum în casa lui Gabriel. Uram gândul că mă

expedia în altă parte, de parcă eram un obiect de care se putea descotorosi cu uşurinţă. Cu toate acestea, m-am relaxat puţin. Ştiam că nu eram singură. Băieţii îmi erau alături.

David a suflat fumul de ţigară.

— Nu-mi place tipul ăsta.

Mi-am reţinut rânjetul şi l-am tachinat:

— Dar ce fel de ţipi îţi plac?

Lev a început să chicotească, fără să deschidă ochii. Am văzut în oglindă că David îmi arăta degetul mijlociu.

Am privit iar casa. Chiar şi de aici, îmi dădeam seama că draperiile de la ferestre erau ieftine. Vopseaua se scorojise pe pereţi, iar cărămizile erau ciupite în nenumărate locuri. Speram că în interior arăta mai bine. Ar fi fost nevoie de o armată de meşteri ca să punem locul ăsta pe picioare în doar două săptămâni.

David a continuat:

— Damon era rău şi dus cu capul, dar n-o ascundea. Insă tipul ăsta... Nu ştiu ce să zic.

Şi-a sprijinit capul de tetieră. Deşi mă înduioşa că-şi facea griji la gândul de-a mă lăsa singură cu Kai, nu îmi prea convenea. Voiam să păstrez puterea de care mă bucuram şi să dobândesc mai multă. Dar asta nu avea să se întâmple dacă tipii cu care lucram săreau să mă sprijine la fiecare mic obstacol care-mi apărea în cale. îi puteam face faţă de una singură lui Kai Mori.

•— E prea controlat, a spus David. Oamenii atât de încordări sunt imprevizibili.

Mi-am pus telefonul într-un buzunar al vestei şi am tras în jos mânecile hanoracului.

— Nu-ţi face griji pentru ea! i-a zis Lev. Peste două săptămâni, tipul o s-o aibă la dispoziţie pe miresica lui.

O să aibă cu cine să se joace.

Nu m-am putut stăpâni – am schiţat o expresie de dezgust, pe care m-am grăbit s-o ascund.

Chiar aşa! Kai o să se joace cu ea. în mintea mea au răsărit brusc tot felul de imagini: ei doi, singuri în casa aia, privindu-se în ochi, discutând... şi aşa mai departe...

M-am îndreptat de spate şi mi-am desfăcut iute centura de siguranţă.

Am mârâit:

— Dacă Gabriel ar fi vrut să gândiţi, v*ar fi pus pe voi şefi. Mă întorc repede.

Picături mari de ploaie cădeau pe şapca mea. Am mijit ochii, ca să mă apăr cât de cât de potop. Mi-am băgat în buzunare mâinile înmănuşate şi am urcat în grabă treptele de ciment.

Am sunat la uşă.

Locul ăsta era o cocină. Arăta neîngrijit. Buruieni crescute peste tot, peluza netunsă de cine ştie când, o verandă murdară, plină de ziare, ghivece goale şi frunze moarte. De ce locuia Kai aia? Cu siguranţă, ar fi putut locui gratis în Delcour, clădirea cu apartamente de lux, aflată pe malul opus al râului. Michael Crist era proprietarul. Erika Fane şi Will Grayson locuiau acolo. Oare de ce alesese Kai să locuiască tocmai aici, atât de departe şi fără prietenii lui?

Desigur, ştiusem încă de acum un an ■— când cumpărase casa asta – unde se mutase, dar pe-atunci nu-mi trezise nicio bănuială.

Acum, când trebuia să pregătesc dărăpănătura asta pentru viitoarea lui nevastă, începeam să-mi dau seama de câtă muncă era nevoie pentru renovări.

Am apăsat din nou butonul soneriei. Eram exasperată. Unde naiba era Kai?

Am ciocănit în uşă.

— Hei!

Am aruncat o privire pe fereastra din dreapta mea. Ochii mei au desluşit o podea prăfuită, o masă mică şi răsturnată. Storul de plastic care atârna de un colţ, peste geam, ascundea restul.

Deodată, am intrat la bănuieli.

Ceva nu era în regulă. Nimeni nu locuia aici.

Kai Mori nu lăsase niciodată impresia că avea nevoie să locuiască intr-un palat ca să fie mulţumit, dar categoric era genul de om mândru de sine şi de tot ce-i aparţine. Avea grijă de lucrurile lui. De locul ăsta *nu* se îngrijea nimeni.

Am ridicat ochii spre vârful dealului, în dreapta mea, unde se înălţa o casă din piatră cenuşie. Un pic prea mică să poată fie considerată o vilă, dar era mare şi înconjurată de un gard negru, înalt. Era singura casă învecinată cu a lui Kai. Ar trebui să verific dneJocuia acolo. Să mă asigur că proprietarii nu erau curioşi.

Am privit scurt spre maşină. Nu l-am văzut pe Lev dincolo de luneta fumurie, dar l-am zărit pe David în faţă, urmărindu-mă atent.

La naiba! M-am întors iar spre uşă. Apăsând clanţa, am descoperit că uşa nu era încuiată. Am deschis-o şi am păşit şovăielnic în interior. Eram cu ochii-n patru.

Mă uitam în toate direcţiile, cercetând atent casa lui Kai Mori.

Prin geamurile murdare se strecura o lumină cenuşie. Umbrele stropilor de ploaie dansau pe podeaua uzată. Mobila era acoperită cu cearşafuri prăfuite. Sub ele se ghiceau contururile mobilierului.

Am păşit încet în living. Cărămizile şemineului erau murdare de funingine. Pe grătarul de metal zăceau surcele carbonizate. M-am îndreptat spre bucătărie, unde am găsit o plită, un frigider din anii ’50 şi un blat de bucătărie retro, roz – toate puse pe un linoleum vechi.

Am chicotit. Dumnezeule! Pe cine voia el să ducă de nas? Asta nu era locuinţa lui. În niciun caz!

M-am întors în holul de la intrare. Am urcat scara, sărind câte două trepte odată. Am traversat două dormitoare şi o baie. Niciuna nu părea să fi fost folosită. N-am văzut nici mâncare, nici farfurii, nici periuţe de dinţi, nici cearşafuri, nici televizor, nici veioze...

în sfârşit, am ajuns la capătul holului şi am intrat în ultima cameră. Am văzut imediat un pat. Singura încăpere din casă care avea aşa ceva.

Aştemuturile erau perfect netezite. Kai se aştepta să cred că dormea aici?

— Hei! am strigat din nou.

Se auzea doar sunetul ploii.

Am ieşit în hol, unde am deschis câteva dulapuri. Am cercetat fiecare ungher. Rafturile erau goale. Nu avea nici măcar prosoape de baie.

Ce-i cu misterul ăsta, Kai?

— Alo! am ţipat.

Când m-am răsucit pe călcâie, m-am trezit cu el chiar sub nasul meu.

De spaimă, mi-a scăpat un icnet. Mai să mi se oprească inima în loc!

— Fir-ar să fie! am gâfâit De unde naiba ai apărut?

Kai purta jeanşî şi un pulover negru, care părea scump. Fermoarul de la gât, parţial desfăcut, lăsa să se vadă tricoul alb de dedesubt.

A smucit din cap, spre camera din spatele meu.

— Din dormitor.

L-am privit cu suspiciune.

— De-âcolo vin. Şi nu te-am văzut.

Zărisem acolo un pat, lumânări, un dulap şi nimic altceva. Unde să fi fost? Ascuns în dulap?

M-am silit să-mi domolesc respiraţia.

— Am sunat la uşă. Te-am strigat. Nu mi-a răspuns nimeni.

S-a prefăcut că nu mă aude. Cu un aer plictisit, m-a întrebat:

— Ai adus schiţele, cheile şi codurile de acces ale hotelului, aşa cum am cerut?

Judecând după chipul lui sever, era nerăbdător. *Bine, fie!* Oricum trebuia să intru curând aici şi să scotocesc, aşa că, pentru moment, puteam să-mi stăpânesc curiozitatea.

Am răspuns scurt:

— Sunt în maşină.

A dat aprobator din cap şi a început să coboare scara. Ştia că aveam să-l urmez.

Am ieşit pe verandă. Kai i-a observat numaidecât pe David şi pe Lev, care aşteptau în SUV.

— Acum eşti cu mine. Zi-le s-o şteargă!

Ordinul lui mă cam irita. Cu toate acestea, am coborât treptele de ciment şi m-am apropiat de SUV. Kai s-a dus la maşina lui.

David a coborât geamul, iar eu i-am zis:

— întoarceţi-vă în Thunder Bay! Ne vedem diseară.

Am luat dosarele şi schiţele hotelului *Papa,* care mă aşteptau pe locul din dreapta şoferului.

David s-a uitat chiorâş la mine. Părea neliniştit.

I-am spus:

— Totu-i în regulă. Termină cu colectările, nu uita de inventarele pentru *Weiszs andBrothers.* Şi asigură-te că Ilia are grijă să fie reparate coteţele câinilor!

După ce am aruncat o privire la ceasul de pe bord, am adăugat:

— Şi nu uita: De Soto vine la trei. Să trimiţi o maşină după el!

Fără să-i aştept răspunsul, am făcut stânga-mprejur şi m-am îndreptat spre Audiul lui Kai. A rulat în marşarier, pe alee. Când m-a văzut venind spre el, a oprit motorul.

Am urcat în dreapta lui Kai, aruncând toate hârţoagele pe bancheta din spate şi ştergându-mi faţa udă. Simţeam că apa îmi pătrunsese prin şapcă. Aş fi vrut s-o scot, dar trebuia să aştept până când rămâneam singură.

Fără un cuvânt, Kai şi-a luat piciorul de pe frână şi a

lăsat maşina să ruleze până la capătul aleii. Mă uitam în toate direcţiile, numai la el nu. A trecut în viteza întâi. Emoţia m-a copleşit. îi simţeam fiecare mişcare.

A apăsat pedala de acceleraţie şi a pornit pe şosea, trecând în viteza a doua şi apoi într-a treia. Maşina prindea viteză.

— Nu locuieşti în casa aia, am spus pe un ton egal.

Kai se uita tot înainte.

— Crezi că nu pot trăi dezordonat şi fără confort? a glumit.

S-a întins şi a pornit radioul... Au izbucnit acordurile melodiei *Emotionless.*

îmi venea să râd.

— Dezordonat? Cred că nici măcar Howard Hughes[1] nu era atât de tipicar cum eşti tu. Tu n-ai trăi niciodată în cocina aia.

— Am trăit trei ani îritr-o cocină, a răspuns, înăsprindu-şi tonuL Lucrurile se mai şi schimbă.

M-am uitat la el cu coada ochiului. Privea absent, în depărtare. Am înghiţit în sec. Brusc, mi se uscase gâtul. N-am mai spus nimic.

Dacă te uitai la unghiile lui îngrijite şi la hainele scumpe, n-ai fi ghicit că, nu cu mult timp în urmă, purtase un tricou de trei dolari şi stătuse închis după gratii, împreună cu nişte oameni care-i dictau ce trebuia să facă în fiecare zi, oră de oră.

[1] Howard Robard Hughes (1905-1976), aviator, om de afaceri şi inginer nord-american. în ultima parte a vieţii a devenit cunoscut pentru comportamentul său excentric, explicabil în parte prin tulburarea obsesiv-compulsivă de care suferea. (N. red.)

însă îşi meritase soarta. Era vinovat.

— Nu te mai întorci la Torrance! m-a anunţat el,

trecând în viteza a patra şi accelerând. Acum lucrezi pentru mine. Vreau să locuieşti în Meridian City.

Am privit pe geam.

— Deja locuiesc în Meridian City. Dar, chiar dacă n-ar fi fost aşa, n-o să-mi dictezi tu unde să dorm!

Anul trecut, când Damon ieşise din puşcărie, mă mutasem în oraş, ca să fiu mai aproape de el. Tata începuse să mă plătească. Primeam foarte puţini bani, dar tot îmi ajungeau să îmi închiriez o locuinţă;

— Şi unde locuieşti? m-a întrebat Kai.

— Destul de aproape.

A potrivit oglinda retrovizoare, privind în ea câteva secunde.

— Cu unul dintre ei?

Mi-am întors încet ochii spre el şi apoi am privit în spate. Eram urmăriţi de SUV-ul Escalade. Am surâs.

Ar fi trebuit să mă înfurii pe ei, fiindcă nu-mi ascultaseră ordinele, dar...

Dacă Gabriel le-ar fi spus să se ducă acasă, aşa ar fi făcut. Cât timp îi plătea, se bucura de loialitatea lor. Eu nu îi plăteam deloc.

Mi-am sprijinit capul de tetieră. Mă învăluia un rar sentiment de mulţumire.

— Vrei să spui că doar la ăsta sunt bună, nu?

A strâmbat din buze.

— Trebuie că Damon s-a jucat bine de tot cu mintea ta, de-i eşti atât de credincioasă, a rostit Kai, cu ranchiună. Am văzut cum se poartă cu femeile. Chiar îţi place ce-ţi face?

Ce îmi făcea... Am rămas cu privirea pierdută în gol.

îi aparţineam lui Damon. Indiferent dacă bărbatul din stânga mea

afla sau nu motivul loialităţii mele, asta nu avea să schimbe faptul că voi fi mereu de partea fratelui meu.

— în noaptea aceea...

I-am curmat vorba:

— Taci!

A tăcut pentru o clipă. Respira greoi, pe nas.

Apoi a vorbit mai departe. Vocea lui s-a transformat într-un mârâit.

— îmi place că ne-a văzut împreună în noaptea aceea. Mi-a plăcut moaca lui furioasă, când te-a văzut călare pe mine.

Amintirea m-a făcut să mă crispez. Noaptea despre care vorbea fusese oribilă. Şi încă nu uitasem cum era şă-i simt fiecare centimetru de trup lipit de mine.

— Ai ceva special, puştoaico. Habar nu am de ce, dar mai tot timpul, când predau cursuri în *dojo,* când mă întâlnesc cu contractori, când vorbesc cu prietenii... Abia dacă-ri suport. Mi-e greu până şi să-mi mestec afurisita de mâncare.

S-a uitat la mine, trecând în viteza a cincea.

— Dar nu mă simt aşa când sunt lângă tine. Lângă tine, mă simţ flămând.

Am rămas cu ochii pironiţi înainte, copleşită de pornirea de^a mă face mică, de a deveni invizibilă.

— Porţi cureaua lui.

Vocea lui profundă îmi stârnea fiori.

Cureaua lui Damon. M-am foit în scaun, dintr-odată foarte conştientă de fâşia de piele care-mi strângea

pantalonii.

A gesticulat spre curea, după care s-a uitat iar la şosea.

— Recunosc crestăturile: câte una pentru fiecare victorie din liceu. Şi cele de pe teren, şi cele din afara lui.

De pe teren şi *din afara* lui? *Damon, ce naiba! Mi-am* reţinut oftatul.

începusem să-i port cureaua după ce Damon intrase în închisoare, iar după ce fusese eliberat nu mi-o mai ceruse înapoi.

— Poart-o în fiecare zi, Banks! în fiecare afurisită de zi.

— Asta şi fac, am şoptit.

Pun parţu că se întreba dacă Damon crestase cureaua şi după ce se culcase cu mine. Damon avea dreptate. Din punct de vedere straţegic, faptul ca nimeni nu ştia ce sunt eu pentru frate-miu era un avantaj. Dacă, într-adevăr, Kai credea că sunt o jucărie şi o unealtă pentru familia Torrance, nu ştia ce avea cu adevărat la mână şi cât de îndrăzneţ putea să joace.

Dar, dacă afla, Dumnezeu să mă ajute!

Am intrat în cartierul Whitehall. Am văzut un cargobot şi câteva remorchere plutind pe râu, prin ploaie. Oraşul se zarea în depărtare. Clădirile înalte erau parţial ascunse de nori. Am desluşit clădirea Delcour, în negru şi auriu, înconjurată de cele mai bune magazine şi de cele mai căutate restaurante din oraş.

Kai a încetinit şi s-a apropiat de hotelul *Papa.* Am observat noul Rover al lui Michael Crist. Ce căuta el aici?

Am înaintat pe mica alee de lângă hotel, spre spatele acestuia. Dintr-odată, maşina a fost învăluită de întuneric. Copertina bloca lumina. Mi-am şters încet mâinile pe coapse. Simţeam furnicături în tot trupul.

Brusc, maşina mi se părea mult mai mică.

Întunericul...

Confesionalul. Camioneta. Tumul cu Ceas. Mormântul. Locuri strâmte, pe care le împărţisem cu el. De fiecare dată, ne regăseam în spaţii mici, întunecate.

Fără să-mi adreseze vreo privire sau vreun cuvânt, Kai a oprit maşina şi a deschis portiera, coborând în ploaie. L-am urmat iute. Kai a deschis portiera din spate şi a luat planurile pe care le adusesem cu mine.

A grăbit pasul spre uşile din spate, lângă care am observat două tomberoane, câţiva paleţi de lemn şi o mulţime de cutii de carton care începuseră să se ude.

— Ce cauţi aici? a rostit Kai.

Le vorbea lui Michael Crist şi lui Will Grayson. Amândoi stăteau sub o copertină.

Will purta doar o pereche de jeanşi şi un tricou alb, în timp ce Michael era îmbrăcat mai gros. Aşa, în hanorac, semăna straniu de mult cu Michael cel din liceu. Apa îi stropise jeanşii.

— De ce nu mă aşteptaţi în maşină? i-a întrebat Kai.

Ochii lui Michael s-au îndreptat spre mine, bănuitori. Will s-a desprins de perete, şi-a scos guma de mestecat din gură şi a aruncat-o într-o băltoacă.

— Doar nu vrem să ne fie dor de tine, l-a ironizat Will.

Kai a întins o mână spre mine. I-am pus în palma cheile hotelului.

— Unde este Rika? i-a întrebat pe băieţi.

— La cursuri, i-a răspuns Michael, după care m-a privit din nou. Suntem doar noi aici.

Aveam o presimţire rea. Am încetinit, lăsându-i să

intre înaintea mea.

Am străbătut un tunel întunecat. La început, nu am văzut nimic în afară de bărbaţii înalţi, care mergeau înaintea mea, dar în scurt timp am distins ceva alb. în faţă au apărut pereţi strălucitori, congelatoare, frigidere şi plite. Ne aflam în bucătărie. Prin ferestre răzbătea o lumină firavă.

Băieţii au aprins lanternele. Will mi-a întins una şi mie.

Am aprins-o.

— Ia zi, Kai —a spus WHl, în timp ce străbateam cu toţii bucătăria –, nu vrei să-ţi dezvirginez eu mireasa?

A izbucnit în râs şi s-a răsucit spre mine, fără a-i lăsa lui Kai răgaz să răspundă.

— Lui Kai nu-i plac virginele, mi-a explicat el. îi plac femeile care ştiu ce au de făcut în pat..

Şi-a plimbat ochii pe trupul meu.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Nu-l credeam. Fusesem virgină în noaptea aceea, cu atâţia ani în urmă, dar asta nu-l împiedicase pe Kai să mă dorească.

Will a adăugat

— Mie, unuia, îmi place să le-o trag de la zero. Aşa, le pot învăţa taman ce-mi place mie şi cum s-o facă după placul meu.

— Vrei să spui că-ţi plac virginele pentru că nu te pot compara cu un altul, i-am zis. Prin urmare, nu-şi dau seama că eşti jalnic în pat

Michael a pufnit. Umerii lui Kai se scuturau de râs.

Will mi-a întors spatele şi m-a lăsat în pace.

L-am urmat cu toţii pe Kai. Am aşteptat în faţa camerei tehnice. Au orbecăit pe acolo, încercând să dea drumul la electrici-

tate. Dar nici măcar după câteva minute nu au reuşit.

— Bine că am adus lanterne, a zis Michael şi a ieşit

Kai a ieşit şi el.

— Ei, măcar aşa, fără curent, toate camerele o să fie descuiate, ne-a spus el. Vestea proastă e că va trebui să urcăm pe scări.

Douăsprezece etaje. *Excelent! .*

— Să ne răsfirăm! a propus Kai, îndreptându-se spre uşile bucătăriei. Faceţi fotografii în fiecare cameră! Vreau prim-planuri cu orice problemă întâlnită. Şobolani, ţevi sparte, scurgeri, orice stricăciune... Vor veni câţiva contractori ca să facă o estimare a costurilor. De-asta vreau să aflu ce reparaţii trebuie făcute şi cât vom cheltui.

Michael şi Will au ieşit din bucătărie. Kai s-a întors spre mine.

— Vezi dacă poţi găsi generatorul! mi-a cerut. Măcar să avem puţină lumină.

Mda> bine. M-am îndreptat spre casa scării. Am aprins lanterna şi am coborât treptele care duceau spre subsol. Aici nu exista nido fereastră. Pulsul meu a luat-o razna când mi-am amintit filmele horror la care se uita Damon când eram mici. Mi-am zis că, din clipă-n clipă, în raza lanternei mele avea să apară o fată în rochie albă şi cu colţi însângeraţi.

Am deschis uşa din capătul de jos al scării. Am pătruns în subsol şi, imediat, am oftat uşurată. Era o sală uriaşă pentru boilere, cu ferestre în partea de sus a pereţilor. Puteam vedea încălţările trecătorilor. Prin ferestre pătrundea o lumină naturală firavă. Am lăsat

lanterna aprinsă, pentru că restul încăperii era întunecos.

Am înaintat pe culoar, luminând ţevi şi rezervoare, cazane şi alte maşinării pe care nu le-am recunoscut. Hotelul nu fusese închis de foarte multă vreme. Probabil că majoritatea maşinăriilor de aici încă erau funcţionale.

Am zărit un generator şi m-am apropiat de el. Habar nu aveam cum funcţionează generatoarele, dar, dacă era nevoie, ştiam cum să caut pe Google.

Am suflat praful de pe comutatoare şi le-am şters de murdărie. Maşinăria nu era foarte mare şi nici foarte puternică. în mod clar, nu putea pune lifturile în funcţiune, dar măcar holurile avea să le lumineze. Am apăsat pe butonul *Power.*

însă nu s-a întâmplat nimic. Trebuia conectat la ceva? Fireşte, nu la o priză din vreun perete. Dacă am fi avut curent, n-ar mai fi fost nevoie de generator.

Poate că era conectat la un fel de baterie. Mi-am scos repede geaca şi m-am lăsat în patru labe, luminând cu lanterna pe dedesubt şi înjur, în căutarea unor fire electrice sau cabluri.

Cineva m-a prins de glezne. Am ţipat. Necunoscutul a tras, iar eu m-am prăbuşit la podea.

— Ce naiba?! am urlat, rotindu-mă să văd cine mă înhăţase.

Inima mi-a stat în loc când i-am văzut pe Michael şi pe Will în faţa mea. Am încercat să-i lovesc cu picioarele.

— Daţi-mi drumul!

* Michael m-a înşfăcat de bluză şi m-a săltat de la

podea.

Cretinule! Am privit în jur, sperând să-l văd pe Kai, însă nici urmă de el.

Michael m-a pus lângă un perete şi mi-a dat drumul.

I-am aruncat o privire duşmănoasă. Mă aşteptam să se năpustească asupra mea. Auzisem ce-i făcuseră Rikăi anul trecut, deci ştiam că le place să bruscheze fetele. Şi totuşi, cine ştie de ce, am rămas nemişcată. Nu peste mult timp, Michael urma să aibă mari necazuri cu mine, dar plănuiam să mă răzbun doar atunci când eram pregătită.

— Habar n-am ce-o fi în capul lui Kai în clipa asta, mi-a spus Michael printre dinţi. O să-ţi dau un singur avertisment. N-o s-o repet a doua oară.

Mi-am împins sfidător bărbia în faţă, făcându-mi curaj.

— Dacă încerci să ne păcăleşti, o să te facem să dispari, a mârâit el. în clipa în care am chiar şi cea mai mică bănuială că pui ceva necurat la cale, n-o să ezit. Pricepi? O să lucrezi pentru Kai, o să ai grijă de el, o să faci orice vrea el şi o s-o faci ca lumea, scumpo! Nu-mi da motiv să te arunc în râu! O s-o încasezi cât ai clipi. Clar?

O, *da, e clar.*

Am început să gâfâi. Mi-am dus sfioasă degetele la buze şi m-am prefăcut că-l privesc cu teamă. *Cu ce-am greşit? O, nu! Te rogy nu-mi face rău. Te rog!* Am scâncit şi am ridicat din sprâncene, de parcă eram nedumerită.

După care am lăsat prefăcătoria deoparte. I-am zâmbit lui Michael şi am râs încet.

. Poate că rahaturile astea aveau efect asupra Erikăi Fane, dar cu mine nu ţineau.

— O să-mi fac treaba, i-am spus. Nu mi-e frică de tine.

Michael m-a privit necruţător.

— Ce-o să-mi faci? Eşti sportiv şi persoană publică. Curând, o să te însori cu fata pe care-o iubeşti de atâta timp. Ai foarte multe de pierdut. Iar ăsta—am făcut un gest spre Will, care stătea în spatele lui – e treaz doar între momentul când se ridică din pat şi până ajunge la frigiderul din bucătărie, unde-şi ţine berea.

Will m-a străpuns cu privirea.

Am continuat:

— Călăreţii sunt slăbiţi şi pe moarte. E un moment perfect ca duşmanii lor să lovească.

Mi-am ridicat geaca de jos şi m-am îmbrăcat la loc.

— Tatălui lui Damon i-ar plăcea la nebunie sa vă distrugă, taică-tău se străduieşte să-ţi bage beţe în roate cu afacerile tale imobiliare. Damon e cine ştie pe unde, Rika cutreieră prin oraş zi de *zi,* înarmată doar cu micile ei scheme kung-fu.

Apoi m-am adresat lui Will:

— Şi nu cumva poliţaiul ăla pe care l-aţi atacat şi din cauza căruia aţi făcut închisoare vă dă târcoale în ultimul timp, căutând să se răzbune?

Michael era uimit.

Aba! Vasăztcă nu ştiai de chestia asta.

— Ai atâtea pe cap, Michael! Zău aşa! l-am ironizat, vârân- du-mi mâinile în buzunare. Iar în răstimpul ăsta stai cu ochii pe mine, în loc să fii atent la ei.

Mi-am scos mâinile din buzunare. Michael a observat sclipirea lamei din mâna mea dreaptă. M-a apucat de încheietură.

Am râs. Michael ţinea briceagul departe de faţa lui şi se încrunta la mine.

Am rotit vârful briceagului pe care îl ţineam în *cealaltă* mână – briceagul pe care nu îl observase ■— şi l-am împuns uşor pe Michael, imediat sub abdomen.

A făcut un salt în spate şi şi-a dezvelit dinţii.

— Nu eşti doar nepregătit, Michael. Eşti de-a dreptul varză.

Mi-am pus bricegele înapoi în buzunare.

— Voi, băieţi, aveţi nevoie de un model de conduită.

Le-am dat ocol şi m-am îndreptat spre ieşirea din subsoL în urma mea, Michael a şoptit furios:

— Ce naiba, Will?!

— Voiam să-ţi spun că mai are un briceag, i-a zis amicul lui.

Am clătinat din cap, dezamăgită.

Ce pierdere de timp!

După ce petrecusem atâţia ani la munca de jos – făcusem curăţenie, inventarieri, livrări şi preluări –,

mă bucuram, în sfârşit, de puţin respect. Dar acum primisem sarcina de a-i supraveghea pe Kai şi mica lui gaşcă. Ii priveam cum orbecăiau ca să facă cinci paşi, când cu un singur pas ar fi putut obţine ce aveau nevoie.

Mi-am tras şapca şi mai mult pe frunte. Mi-am înăbuşit un căscat.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos în vreme ce urcam scara.

Ne întâlnim la etajul treisprezece.

Mesajul era de la Kai. De unde avea numărul meu? Apoi mi-am amintit că-i trimisesem un mesaj în dimineaţa asta. *Super!* Voia să ne vedem la etajul treisprezece, iar eu eram la subsoL Mi-am pus telefonul la loc în buzunar şi m-am agăţat de balustradă. Am atacat curajoasă scările. însă când am ajuns la al nouălea m-am oprit, cu plămânii gata să cedeze. Privind în sus, am văzut etajele întunecate de deasupra. Erau luminate doar de becurile de urgenţă.

Am tras adânc aer în piept. Am urcat celelalte etaje ceva mai lent. Când am ajuns la al treisprezecelea, am deschis uşa care dădea spre casa scărilor.

Am simţit un junghi în coaste. Aveam gâtlejul uscat. Credeam că sunt într-o formă mai bună de-atât, ce naiba!

Am păşit intr-un hol întunecat. La stânga şi la dreapta, mocheta cenuşie cu desene albe se pierdea treptat în culoarul scufundat în bezna.

— Hei! am strigat.

M-am întors spre dreapta şi am aprins lanterna. Am simţit pe spinare un curent de aer. Am privit înapoi. O adiere mi-a atins buzele.

M-am răzgândit şi m-am întors spre stânga. Am pornit pe hol, cercetând fiecare uşă pe lângă care treceam. În cele din urmă, am văzut una deschisă. Am aruncat o privire înăuntru. În capătul opus al camerei, draperii albe fluturau în vânt.

Probabil că uşile de la balcon erau deschise.

Am intrat, cu ochii în patru. Kai era în balcon. Dând draperia laoparte, am ieşit alături de el.

— Balconul de la etajul doisprezece, a spus Kai.

S-a sprijinit de balustradă. A întors capul spre mine.

l-am imitat poziţia şi m-am uitat în jos, peste balustradă. Fiecare etaj avea un balcon. Cel de sub noi nu era cu nimic diferit de cel de-aid: ornamente complicate doplite în piatră, o balustradă groasă, totul ud din cauza ploii.

Deodată, m-am încordat. *Etajul doisprezece.*

O bănuială îmi dădea târcoale.

— Tu chiar crezi că te-aş fi ajutat să cauţi prin hotel, dacă aş fi ştiut că Damon e aid? l-am întrebat. Sper că nu vrei să cumperi hotelul ăsta fiindcă ţi-am spus o poveste despre el, când aveam şaptesprezece ani.

A zâmbit în colţul gurii.

— Să-ţi răspund la prima întrebare: da, am crezut că o să mă ajuţi să caut. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să mă îndrumi într-o direcţie greşită. A doua întrebare: nu-s sigur că Damon ţi-a spus unde se

ascunde.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că-mi amintesc că era tare posesiv cu tine, a spus Kai. Bănuiesc că ştii că Damon e în oraşul ăsta. Dar mai cred şi că stă cu ochii pe tine tot atât de mult precum stă cu ochii pe noi.

în sinea mea, mă amuzam.

Auzisem despre al doisprezecelea etaj al hotelului după ce mă mutasem cu Damon şi cu tatăl meu. Gabriel îşi apăra intimitatea cu înverşunare. Până atunci construise patru hoteluri: primiri în Meridian City, unul în San Frandsco, al treilea în Sankt Petersburg şi al patrulea în Bahrain – locurile unde călătorea cel mai des. Pentru un om care îşi câştiga o parte din bani ocolind legea, intimitatea, siguranţa şi nevoia de a fi invizibil erau uneori o necesitate.

însă fratele meu nu era aici. Sau cel puţin nu fusese atund când verificasem cel mai recent. Kai îşi pierdea timpul.

— Am mai explorat locul ăsta o dată* îţi aminteşti? î-am spus. Mi-a aruncat o căutătură amuzată. M-a întrebat cu aroganţă: – Atunci n-am ajuns prea departe împreună. Tu *îţi aminteşti}* Instantaneu, obrajii mi-au luat foc şi m-am uitat în altă parte. Kai a privit din nou peste balustradă. L-am imitat. Am cuprins cu ochii abisul care se întindea până jos. Când mi-am întors ochii spre el, expresia lui Kai era plină de curiozitate. Felul în care sprâncenele lui negre se uneau, ca şi cum îşi cumpănea următoarea mişcare, modul în care-şi întindea gâtul îl faceau să pară foarte

tânăr. Asemenea unui copil care încearcă să-şi ia inima în dinţi şi să sară de pe o stâncă, aşa cum au făcut amicii lui.

Oare ce voia să facă?

Mi -am desfăcut eşarfa de la gât. Kai mă privea. Am lăsat-o cât de jos am putut, după care i-am dat drumul, lăsând-o să plutească spre balconul etajului doisprezece. Eşarfa s-a umflat în vânt. În cele din urmă, s-a agăţat printre barele balustradei. Adierea a împins-o în balcon.

Fără să-l privesc, am intrat înapoi în cameră. Kai m-a urmat.

Dacă avea chef să încalece balustrada şi să se sinucidă, era treaba lui.

Dar exista posibilitatea să. aibă dreptate. Damon nu fusese aici când îl căutasem, însă asta nu însemna că nu-şi schimba ascunzătorile. Poate chiar era aici. Trebuia să trag de timp.

Odată ieşită în coridor, am luat-o la dreapta, spre scările pe care venisem.

Am coborât amândoi treptele, în pas alergător. După două etaje, am ajuns pe un palier unde ar fi trebuit să găsim o uşă care marca al doisprezecelea etaj. Insă în locul uşii exista doar un perete. Niciun semn nu dădea de înţeles la ce etaj ne aflam. Nimic. Doar un perete alb.

l-am aruncat o privire. Am ajuns amândoi la aceeaşi concluzie, fără să scoatem un cuvânt. Am coborât din nou. Am pus mâna în acelaşi timp pe clanţa uşii ce

ducea la etajul unsprezece. Palma lui a atins-o pe a mea. Am simţit un curent electric stră- bătându-mi braţul şi l-am retras instantaneu. Kai a deschis uşa. Am intrat în grabă şi ne-am îndreptat direct spre camera 1122, cea aflată exact sub camera 1322.

Am dat buzna în cameră şi am ieşit în balcon, plină de nerăbdare. O pală de vânt m-a izbit în faţă. M-am uitat după eşarfa.

Nu ne-a luat mult să ne dăm seama că – aşa cum bănuiam – eşarfa mea hu aterizase aici. Am văzut doar o plantă ofilită într-un ghiveci, o masă ruginită, din fier forjat şi o frunză uscată.

Fireşte, eşarfa nu era aici, dar...

Am păşit spre dreapta şi am privit peste balustradă.

Iată eşarfa! Flutura deasupra noastră. O bucată de ţesătură atârna de la balconul de mai sus.

— Uite-o! am exclamat.

Kai s-a încruntat. S-a aplecat peste balustradă şi a privit în sus. Părea nedumerit. Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Ce naiba?! a murmurat el. Trebuie să ajungem acolo.

Şi cum ai de gând să ajungem? Deocamdată, lifturile nu funcţionau. Nici frânghii nu aveam.

A dat să se urce pe balustradă. Imediat, l-am apucat de haine şi l-am tras în jos.

— Nu-i nevoie s-o recuperezi, am spus sec. E o eşarfă ieftină. Las-o baltă!

— îţi faci griji pentru mine?

— Absolut deloc.

A surâs. Apoi a dat să se urce iar pe balustradă.

Din nou, l-am tras în jos.

•— Nu pot sâ te ţin. Eşti prea mare. Dar tu poţi să mă ţii. Lasă-mă pe mine!

L-am ocolit şi am sărit pe balustradă. Kai mă ţinea de braţ, ca să nu mă dezechilibrez. Ştiam că, dacă aş fi privit în dreapta, aş fi văzut abisul de sub picioarele mele. Un pas greşit, şi totul se termina. Aşa că nu m-am uitat într-acolo.

Picioarele îmi tremurau. Drace! Nu aveam nevoie să recuperez eşarfa aia nenorocită, dar, pe de altă parte, nu voiam să aflu dacă el era în stare să se caţăre până sus.

Cu o mână m-am agăţat de braţul lui. Am întins-o pe cealaltă, ca să-mi păstrez echilibrul, şi m-am ridicat încet. Inima mi s-a strâns în piept.

—■ Te ţin bine, m-a asigurat Kai.

Am privit în jos. Ochii lui întunecaţi îi fixau pe ai mei. Cu celălalt braţ, mi-a cuprins picioarele. Deodată, mâinile mi s-au înmuiat. Am întins degetele, încercând să apuc ţesătura. Kai m-a strâns mai tare. Din păcate, de eşarfa mă despărţeau cel puţin 25 de centimetri.

M-am sprijinit de umărul lui Kai şi m-am ridicat încet în vârful degetelor de la picioare. Am întins celălalt braţ, forţându-mi muşchii, însă tot nu îmi era de-ajuns. M-am strâmbat de efort şi, încă o dată, am încercat să apuc eşarfa. Mi-am schimbat uşor poziţia, dar în zadar.

Am oftat.

— Nu ajung la ea.

Lăsându-mă iar pe tălpi, am privit în jos.

Respiraţia mi s-a oprit în piept.

Kai se holba la mine, cu braţele în jurul coapselor mele. Aproape că-şi băgase faţa intre ele. Am deschis gura, dar n-am putut rosti nidun cuvânt.

Am văzut un zâmbet în ochii lui, iar inima mea a pornit în galop. N-aveam chef să aflu ce-i trecea prin cap în clipa asta.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Ticălosul reuşea cu greu să-şi ascundă rânjetul!

Am sărit înapoi în balcon. Kai s-a dat în spate. Mi-am netezit hainele, trăgându-mi în jos bluza şi geaca.

— Da.

Tipul se va folosi de tine. Atât. Nu trebuia să uit că scopul lui era să-l găsească pe Damon. Voia răzbunare. Ştia că Damon ţine la mine, iar asta mă facea să am valoare.

Am încercat să-mi ignor bubuitul inimii. Nu m-am lăsat mişcată de scânteia din privirea lui.

Nu face aceleaşi greşeli! Nu-l lăsa să te atingă! Nu-l dori! Nu-l poţi avea.

Cu şase ani în urmă, uitasem să-mi zic aceste lucruri. Dar acum era altfel.

lacerea se prelungea şi ploaia uşoară foşnea în jurul nostru.

— De ce .porti hainele astea?

Vocea lui era liniştită, blândă.

Mi-am ferit privirea. Cuvintele lui nu mă afectau. De-a lungul anilor primisem destule critici despre aspectul meu.

Ce, nu-ţiplac bocancii mei secondhand, cu şireturi rupte şi boiul zgâriat? Te fac să te simţi naşpa? Există vreo regulă cum că jeanşii mei trebuie să fie mulaţi, pentru ca nişte bărbaţi necunoscuţi să se holbeze la

fundul meu de parcă aş fi o maşină care trece pe stradă?

— Port ce vreau! m-am răstit la el. Nu mă îmbrac ca să-i fac cuiva pe plac.

L-am simţit cum se apropie.

—• Dimpotrivă! Mă întreb dacă nu cumva te îmbraci aşa tocmai ca să-i faci cuiva pe plac.

M-am uitat în ochii lui. După mulţi ani de eforturi, învăţasem cum să fac aşa încât faţa mea să nu exprime nicio emoţie. Când eram adolescentă, nu-mi reuşise.

Am înţeles încotro bătea. Poate că începusem să mă îmbrac aşa ca să-i fac pe plac lui Damon. Niciodată nu mi se dădeau bani să-mi cumpăr haine. Chiar şi acum banii pe care-i primeam erau prea putini ca să-mi permit să mă duc la cumpărături. Dar eu eram mulţumită de hainele pe care le primeam de la fratele meu şi aş fi purtat cu bucurie brice, dacă aşa puteam rămâne lângă el.

În anii în care crescusem, hainele astea îmi oferiseră siguranţă. În casa lui taică-miu erau mulţi bărbaţi. Când; purtam astfel de haine, păream mai necoaptă. îmi ascundeau rotunjimile şi mă ajutau să trec neobservată.

— Sunt haine bărbăteşti, a adăugat Kai, ceva mai aspru. Haine bărbăteşti *purtate.* Ale cui sunt? Ale lui Damon? Toate?

— Ce-ţi pasă? Eu îmi fac treaba. Te duc peste tot cu maşina, îţi renovez cocina pe care o numeşti casă, fac curat în *dojo.* Pentru munca asta n-am nevoie să port

o rochie de bal.

A zâmbit.

Eşti un mister total. Mă faci curios. Atâta tot. Hai să începem cu chestii simple. Cum te cheamă?

— Banks.

— Care-i numele tău, Banks?

îmi venea să pufnesc..

Dar n-am facut-o.

Se pricepea la flirtat mai mult decât prietenii lui.

Banks era numele meu de familie. îmi plăcea deoarece credeam că voi câştiga mai mult respect dacă folosesc un nume care nu sună feminini Pe deasupra, tata prefera să-mi zică „Banks”, pentru că nu-i plăcea deloc prenumele meu.

Oricum, asta nu-l privea pe Kai Mori.

— De unde eşti? a continuat el. Unde-s părinţii tăi? Chiar ai făcut şcoală acasă?

S-a apropiat mai mult de mine. Am făcut un pas în spate.

— Unde locuieşti? Ai prieteni? Cum suporţi să lucrezi pentru rahatul ăla dezgustător? Cum de poţi dormi noaptea?

Kai se tot apropia de mine. Spatele meu s-a lipit de uşa de sticlă.

— Hai să-ţi pun o întrebare mai simplă!

Fierbinţeala pe care o răspândea trupul lui Kai pătrundea prin geaca mea. Tot corpul îmi vibra.

— Azi merg să mă confesez. Vrei să vii cu mine, *Banks!*

Ochii lui au poposit pe buzele mele, iar respiraţia

mea s-a iuţit. O, Doamne! Briza purta spre mine mirosul lui. Am tras aer în piept. Lumea se învârtea cu mine.

Am întors capul. Am depănat în minte cele întâmplate când ne-am cunoscut... Povestea pe care o spusese şi care îmi pătrunsese pe sub piele în ziua aceea, în confesional. Dumnezeule! îmi plăcea cum mă simţeam când vorbeam aşa, cu el.

Mi-am încleştat pumnii. I-am întâlnit din nou privirea şi m-am silit să vorbesc cât mai sec cu putinţă.

— Domnule Mori, ai uitat că de obicei te duci să te confesezi la sfârşitul lunii? i-am zis, prefecându-mă naivă.

L-am fixat cu un surâs atotştiutor. Expresia amuzată i-a pierit de pe chip. S-a întunecat la faţă.

Exact! Să nu uiţi niciodată că ştiu totul despre tine!

Mi-a spus scurt:

— Ne vedem la muncă.

Ochii lui erau calmi, dar din replica asta am înţeles că acceptase provocarea mea.

Fără niciun alt cuvânt, a ieşit din cameră.

Am rămas câteva momente aşa, cu ochii la eşarfa care flutura în balconul de deasupra.

Mă mândream cu faptul că eram tot timpul cu un pas înaintea celorlalţi. Să deţii informaţii înseamnă să ai putere. Iar puterea e mai de preţ decât banii.

Şi totuşi am simţit că mă învăluie teama.

Kai nu era prost.

Mai devreme sau mai târziu, avea sa mă ajungă din urmă.

CAPITOLUL 10
BANKS

În prezent

Delcour se află pe malul celălalt al râului care străbate cartierul Whitehall. îmi aminteam că, în copilărie, când locuiam cu mama, zăream clădirea asta în depărtare, din apartamentul nostru din centru. înaltă, neagră, cu finisaje aurii. Parcă era desprinsă dintr-un film vechi. îmi inspira imaginea unor gangsteri în costume cu dungi subţiri, a unor maşini cu cauciucuri albe, a unor doamne în rochii elegante. Delcour avea un pic din stilul *artdeco^* un strop din strălucirea Hollywoodului de altădată şi era cât se poate de ostentativ. De fiecare dată când o priveam, eram cuprinsă de admiraţie. Nu pricepeam cum de poate o clădire să fie frumoasă şi obsedantă în acelaşi timp, dar Delcour dovedea că e posibil. Trona în mijlocul oraşului, asemenea unui giuvaier purtat de un om care duce în spate un sac cu cartofi.

Mă simţeam stingheră în astfel de locuri.

Probabil că în clădirea aceea locuiau tineri care semănau cu mine, însă, spre deosebire de mine, ei

aveau cu totul alte priorităţi: pantofi de firmă şi Za///-uri triple, fără spumă şi cu lapte din soia.

Liftul s-a oprit şi uşile s-au deschis. Vibraţia muzicii – până mai adineauri simţită doar sub tălpi – a ajuns la urechile mele.

Aveam gura uscată. M-am silit să înaintez şi am intrat în penthouse-ul lui Michael Crist.

— Bună! m-a salutat un bărbat în pantaloni şi cămaşă, ambele negre. îmi dai voie să-ţi iau haina?

— Nu.

Am păşit pe lângă garderoba din hol, fără să iau în seamă expresia lui uimită, şi am pătruns în apartament. Muzica se auzea tare. Bărbaţii erau îmbrăcaţi lejer: unii în costum, cu gulerul cămăşii desfăcut; alţii – în jeanşi şi tricou. însă femeile erau foarte aranjate. Aşa cum se întâmplă în general.

Luminile discrete se reflectau în podeaua de marmură neagră. Am intrat în living şi, când i-am văzut pe toţi cei strânşi aici, mi s-a ridicat părul pe ceafa.

Dar m-am silit să mă relaxez. Da, grupurile mari mă făceau să mă crispez, dar mă descurcam. Câteva perechi de ochi m-au privit, trecându-mi în revistă ţinuta. În continuare, scrutam încăperea.

Unde naiba era el?

Am făcut câţiva paşi. Căutam părul lui negru, aranjat la perfecţie, şi privirea lui plictisită, dar în zadar. Multi oaspeţi păreau să fie jucători în echipa Storm – coechipierii lui Michael. Până şi Kai, care avea peste un metru optzeci înălţime, s-ar fi pierdut printre siluetele

de doi metri sau chiar mai înalte de-atât.

Din difuzoare răsuna melodia *Cry Littk Sister.* Deodată, am văzut-o pe Erika. Tocmai venea de pe terasă. Lumina lumânărilor îi făcea pielea să strălucească. Privirile noastre s-au întâlnit, iar ea şi-a croit drum spre mine.

— Bună!

Mi-a adresat un zâmbet mic, dar amabil.

Mai mult ca sigur, ştia că nu voiam să am deloc de-a face cu ea, însă nu o arăta.

— Kai mai e pe-aici? am întrebat, fluturând plicul pe care-l ţineam în mână. A zis că vrea să-i aduc ceva în seara asta.

A tăcut pentru o secundă şi s-a uitat în ochii mei.

— Vino după mine!

Am urmat-o prin bucătărie şi apoi într-un hol. În stânga mea era un teren de baschet privat, chiar aici, în apartament.

Normal că Michael avea aşa ceva! Se putea altfel?!

Câţiva ţipi îşi lăsaseră sacourile deoparte, iar acum alergau de cblo-colo pe teren. Le-am privit feţele. Kai nu se afla printre ei.

Erika a pătruns într-un hol slab luminat. I-am privit spatele. I-am admirat salopeta neagră. O pereche de bretele i se încrucişau peste omoplaţi. Erika era frumoasă, simplă şi elementul în jurul căruia gravitau Cei Patru Călăreţi.

Era tot ceea ce eu nu aveam să fiu niciodată, pentru nimeni.

Şi totuşi nu mă dumiream de ce Damon era obsedat

de ea.

A luat-o la dreapta şi a deschis o uşa. Am auzit numaidecât voci de bărbaţi şi râsete. Rika mi-a făcut loc să păşesc pe lângă ea.

Am intrat, privind în jur. în mijlocul încăperii era o masă de joc la care stăteau şase inşi, inclusiv Michael şi Will. Kai era aşezat cu spatele la mine. Alţi bărbaţi zăboveau la câteva mese răspândite prin cameră, iar într-un colţ, sprijinită de perete, am văzut o femeie cu un pahar în mână.

Câţiva – printre care Michael şi Will – mi-au aruncat o privire, dar ceilalţi nu m-au băgat în seamă.

M-am apropiat de Kai. Nu m-am uitat în spate, să văd dacă Rika mă aştepta sau dacă plecase.

I-am trântit plicul în mână.

— Aş fi putut să-ţi aduc actele la tine acasă, mai târziu, i-am spus pe un ton iritat. Sau la *dojo^* mâine-dimineaţă.

în ultimele două zile mă pusese să alerg de colo-colo non- stop, cu tot felul de treburi. Era târziu şi aveam nevoie de somn.

S-a făcut că n-a auzit reproşul meu. A deschis plicul.

I-am întors spatele, cu gând să plec.

— Rămâi!

Kai a scos din plic hârtiile pe care mi le dăduse Gabriel. Am aruncat o privire în direcţia lui Michael, care stătea cu ochii pe mine. îmi venea să rânjesc. Probabil că bietul băiat era încă supărat pentru ce-i făcusem ieri, la hotel.

Kai a răsfoit contractul. în cele din urmă, a scos un pix din buzunarul de la piept. Era de aşteptat. Gabriel ştia că fostul amic al lui Damon urma să aibă obiecţii faţă de unele clauze.

— Nu ne-o prezinţi pe prietena ta, Kai? a întrebat uri bărbat aflat de partea opusă a mesei.

Kai nu i-a răspuns. Citea cu atenţie paragrafele.

Apoi s-a foit în scaun şi a ridicat ochii către mine.

— Gabriel se ţine de glume?

A îndreptat vârful pixului spre un alineat din contract, care menţiona că Vanessa trebuie să aibă copii »la timp”.

Sprâncenele lui au ţâşnit în sus. Kai se uita lung la mine, ca şi cum era vina mea.

Am dat din umeri.

— Dacă nu eşti în stare să-i faci copii, o să i-o dăm pe Vanessa unui tip mai viril. Tu hotărăşti.

Trăsăturile lui frumoase au rămas neclintite. Şi-a întors iar privirea către contract. A tăiat cu pixul alineatul acela şi a trecut la următoarea pagină, tăind propoziţii ici şi colo.

— Deci în lumea ta e floare la ureche să dai o persoană altei persoane?

— Ar trebui să ştii asta deja, i-am trântit-o eu.

Doar îi fusesem *dată* lui până se însura cu Vanessa, nu?

— Ea este Banks, a anunţat Kai cu voce tare, astfel încât să se facă auzit de cei de la masă. Lucrează pentru GabrîelTorrance. De când lucrezi pentru el?

însă n-a aşteptat răspunsul meu.

— E cam ciudat că o tânără a fost primită în vila unei jigodii de milionar» nu credeţi?

Pixul se mişca iute pe pagini, încercuind şi notând comentarii.

— Gabriel îţi cunoaşte familia? Ai tăi au legături cu el?

Un zâmbet pieziş i-a îmblânzit expresia severă.

— Mi-ar plăcea să aflu cum ai ajuns acasă la Torrance. Mă întreb la ce poate folosi o femeie într-o casă plină de bărbaţi...

Pricepând aluzia, câţiva bărbaţi de la masă au chicotit.

— ... şi mă mai întreb cu cât te plăteşte. Sau...

După o pauză, a rostit tărăgănat:

— ... cum şi cât a plătit *pentru* tine...

S-a uitat la mine. A strâns paginile contractului şi le-a pus la loc în plic. Poate gândea cu voce tare ori poate îmi bătea un apropo: avea de gând să afle singur răspunsurile la propriile întrebări. Nici n-ar fi fost greu. Era de-ajuns ca un detectiv particular să discute cu maică-mea.

— Sunt convins că Torrance a dat mai puţin bani

pe ea decât plătesc eu de obicei pentru o femeie, a comentat Will.

Au izbucnit alte chicote.

După privirea pe care mi-a aruncat-o, era limpede că înfăţişarea mea îl scârbea.

— Hai, lasă vrăjeala! a intervenit femeia din colţ. De parcă eu îţi iau vreo leţcaie! Oricum, mai degrabă vrei giugiuleală, nu sex.

Unul dintre bărbaţii de la masă a pufnit, abia reuşind să-şi reţină râsul. Ceilalţi nici măcar nu s-au obosit să-şi ascundă amuzamentul.

Will s-a încruntat la ea şi s-a plâns:

— Au! Hai că mi-ai zis-o!

Femeia a zâmbit şi i-a făcut cu ochiul.

Probabil că ea era Alex. Studentă şi totodată prostituată de lux, cu tarife scandalos de mari. Locuia la etajul şaisprezece, în Delcour. Prietenă cu Rika, avându-l pe Will Grayson client fidel.

Lui Damon îi plăcea fata asta. însă nu-i convenea că tipa nu făcea tot ce voia el.

Kai mi-a întins plicul, apoi a comentat:

— Am aşa de multe întrebări în legătură cu tine... Mai că-mi vine chef să plătesc pe cineva ca să afle răspunsurile.

încercam să par plictisită^ însă inima mea deja o luase la goană. Mă aşteptam la aşa ceva. Eu făcusem cercetări despre el şi despre prietenii lui. Fireşte, el făcuse acelaşi lucru în ceea ce mă privea.

Ar trebui să-i fac mâine o vizită maică-mii.

— Dâcă-l convingi pe Gabriel să accepte modificările mele, semnez contractul, mi-a spus.

Am pus mâna pe plic, dar Kai nu i-a dat drumul. L-a tras în jos, silindu-mă să mă aplec.

Când mi-a şoptit la ureche, respiraţia lui mi-a gâdilat pielea.

— Chiar te rog: continuă să mă subestimezi!

L-am privit înlemnită.

Atât de aproape. Voiam să plec, dar nu puteam. O senzaţie ciudată îmi umplea pieptul.

Ai spus că vrei să fii vânată. Doamne! De ce-mi revenise replica asta în minte, după atâta amar de timp? Amintirile au năvălit toate deodată.

Mirosul lui, gura lui, trupul lui apăsându-l pe al meu... Era mereu rece ca gheaţa.

Până când începuse să mă dorească. Atunci mi-am dat seama cât de lacom putea fi Kai. ‘

Zvâcnetul pe care-l simţeam între picioare s-a înteţit. Am smuls plicul din strânsoarea lui şi mi-am îndreptat spatele.

— Pot face şi altceva pentru dumneavoastră, domnule Mori?

Mâna lui a coborât pe rezemătoarea scaunului. Acum părea concentrat iar la jocul de cărţi.

— Du nişte prosoape curate la piscină!

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu sunt aici ca să-ţi slugăresc amicii.

— Eşti aici pentru mine şi ca să fad tot ce-ti cer.

Mi-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Sau vrei să te întorci în Thunder Bay şi să-i spui lui Gabriel că, din cauza ta, contractul nu va fi semnat?

Mda, ţi-arplăcea, nu? Ai cheile şi codurile de acces în hotel, deocamdată nu ai semnat contractul, iar eu voifi învinuită pentru anularea înţelegerii.

Susţinându-i privirea, am ieşit din cameră. Michael mi-a strigat:

— Prosoapele sunt în debara, în holul de sus!

Am strâns din dinţi. Fierbeam în sinea mea. I-am auzit pe ceilalţi chicotind în spatele meu. *Ce cretini!*

Strecurându-fnă printre oaspeţi, am urcat repede treptele. Evident că nu mă încânta să le fiu servitoare, dar voiam să-mi termin treaba cât mai repede, ca să pot pleca de aici. îndată ce schimbam prosoapele, aveam de gând s-o şterg, cu sau iară permisiunea lui Kai.

Muzica de jos s-a estompat treptat. Odată ajunsă sus, am pătruns intr-un spaţiu deschis şi vast, plin de televizoare şi de canapele pe care stăteau tolăniţi câţiva oaspeţi.

Am păşit pe hol, prin întuneric, deschizând câteva uşi. Am descoperit două dormitoare, o baie şi un birou. Abia după aceea am găsit debaraua. înăuntru, pe rafturi, am văzut aşternuturi şi prosoape aranjate cu grijă. Mi-am umplut braţele cu atâtea prosoape câte puteam duce.

— Bună!

Am tresărit, cu inima în gât. în uşa deschisă, cu o mână proptită în şold, am văzut-o pe tânăra de la masa

de poker, de unde plecasem adineauri.

— EusuntAlex.

— Ştiu cine eşti.

Am mai luat un prosop, punându-l peste teancul din braţele mele.

— O s-o iau ca pe un lucru bun, a venit replica ei.

Ia-o cum vrei tu.

— Nu-mi vine să cred că Rika îţi tolerează prezenţa, i-am spus, închizând uşa debaralei. Câţi dintre cei de-aici o să-ţi devină clienţi în seara asta?

Spre uimirea mea, fata a izbucnit în râs.

— De fapt, în seara asta nu lucrez.

în ochi i s-a aprins o scânteie. Trebuia să recunosc: îi vorbisem grosolan dinadins, dar ea s-a purtat impecabil.

— Iar Rikăi îi place să umblu oriunde, m-a tachinat ea. Zice că mă pricep să sărut.

Mda, bine.

— De obicei, femeile ştiu să sărute mai bine. Ţi-o spun din proprie experienţă, a adăugat ea, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Dintr-odată, mă simţeam ciudat

— Bărbaţii habar n-au ce să facă cu propria limbă.

A izbucnit iar în râs.

— Pentru săruturi îi taxez în plus.

Mi-am adus aminte de sărutul pe care-l împărtăşisem cu Kai. Nervii mei au scăpărat. Categoric, Kai ştia să-şi folosească limba.

Alex şi-a dat ochii peste cap. A continuat:

— Bărbaţii ori se poartă de parcă aş fi un cornet de

îngheţată... A închis ochii şi s-a prefăcut că linge o îngheţată, gemând şi
făcând mişcări exagerate cu limba.

— ... ori ai crede că au o tornadă în loc de limbă.

A închis din nou ochii. Limba ei schiţa cercuri care sugerau mişcarea unui ciclon.

-— îmi vine să le zic: »Hei, cumva am nevoie de o bavetă atunci când te sărut?”.

Mi-a făcut cu ochiul. Am chicotit. Slavă Domnului că nu avusesem nenorocul de-a fi sărutată aşa! Probabil c-aş fi fost tentată să-l muşc de limbă pe .tipul respectiv.

A păşit pe hol, aruncând o privire prin uşa întredeschisă.

— Dar Will..., a şoptit Alex.

Lumina care se strecura afară din cameră îi facea ochii să scânteieze.

— Will chiar se pricepe la sărutat. Ştie cum să-şi folosească limba atât cât trebuie. îţi dă senzaţia că gura lui e între picioarele tale. Te trec fiori.

M-am uitat şi eu în cameră. Will ţintuise o fată de perete. Gura lui era lipită de a ei. Pleoapele fetei fluturau. Mâna lui se plimba pe pielea bronzată. Apoi i-a săltat o coapsă şi şi-a apăsat trupul între picioarele ei. Doar straturile de haine îi mai despărţeau.

Am auzit geamătul ei stins.

— Mai întâi cu blândeţe, a spus Alex, fără să-l scape din ochi. Te savurează şi te aţâţă, după care se mişcă mai apăsat. Şi aî impresia că nimeni nu ţi-a mai tras-o aşa, deşi scula lui nici măcar nu te-a pătruns încă.

Will i-a lins buza de sus. Imediat, a prins-o pe cea de

jos între dinţi. Pe urmă Will a continuat cu săruturile.

Simţeam furnicături. Am strâns din dinţi şi am închis ochii pentru o clipă.

— Will îşi face bine treaba, să ştii, a spus Alex, cu răsuflarea tăiată. Nido parte din trupul unei femei nu trebuie lăsată nesărutată. E foarte priceput.

Ritmul muzicii de la parter îmi vibra în tălpi, dar nu o auzeam. O auzeam doar pe ea, pe fata din cameră, icnetele şi gemetele ei. Nu era nevoie să mă întreb ce-i facea Will, pentru că vedeam totul cu ochii minţii.

În parte, tot ce ştiam la nivel raţional era adevărat: bărbaţii erau în stare să mă rănească, să mă folosească, să mă arunce ca pe o cârpă şi aşa mai departe.

Dar, indiferent ce-mi spunea creierul, tot nu puteam ţine la distanţă pofta care se strecura în mine. în ultima vreme, mi se întâmpla din ce în ce mai des.

Voiam să cresc, să mă maturizez.

— Chiar mi-ar plăcea să-ţi fac asta acum, a şoptit o voce în urechea mea.

Am deschis imediat ochii. Alex stătea în spatele meu.

— Mi-ar plăcea să te dezbrac şi să-mi bag limba între picioarele tale.

Am făcut ochii mari şi am scăpat prosoapele pe podea. *Rahat!*

— Alex!

Vocea baritonală a sfâşiat dintr-odată tăcerea. Am încremenit. Alex a tăcut. Am simţit cum se foieşte în spatele meu.

—• Nu şi pe ea! i-a zis Kai.

— Tu ai avut parte de partida aia de sex în trei, cu Michael şi Rika – partida pe care o voiam eu –, iar acum o vrei şi pe ea? a ripostat Alex. încep să cred că-mi eşti rival, Kai.

Partidă în trei. Am înghiţit anevoie. Ştiam despre chestia asta, dar nu aveam nevoie să mi se reamintească.

S-a lăsat tăcerea. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Alex dispărând pe hol. Mi-am încleştat coapsele şi m-am răsucit în loc. Eram foarte conştientă de umezeala pe care o simţeam între picioare.

Kai s-a sprijinit de peretele opus. Se uita la mine, cu braţele încrucişate la piept De data asta, ochii care mă scormoneau nu erau reci ca gheaţa.

Zgomotele care răzbăteau din cameră creşteau în intensitate, în minte mi-a apărut o imagine: Kai deasupra mea, cu şase ani în urmă.

Respiraţia mea tremura. Stomacul meu facea tumbe. M-a luat ameţeala.

— Cred că... Cred c-o să vomit.

— N-o să vomiţi. Eşti excitată.

M-am îmbujorat. Mă străduiam să-mi controlez respiraţia.

— Desfă coapsele! a cerut Will. Desfă picioarele pentru mine, scumpo!

Kai avea o privire amuzată. Amândoi stăteam nemişcaţi, ochi în ochi.

— Da! a gâfâit fata. O să-mi dau drumul.

— Oho! Ce sexy! a exclamat Will. Da, freacă-ţi-o! Vreau să te simt udă.

Aveam senzaţia că mă sufoc. Mi-am imaginat-o imediat, pe patul din cameră, fâcând ceea ce el o rugase să facă.

— Mmm... Ahhh! a gemut ea. Hai, vino!

— întoarce-te!

Eram lac de sudoare. Mi-am lăsat ochii să rătăcească pe trupul lui. Chiar şi îmbrăcat, îmi dădeam seama că sub haine Kai era superb. Am închis ochii. încercam să ţin la distanţă senzaţia care mi se acumula între picioare. Voiam să fiu atinsă. Voiam să scap de haine. Voiam să mă bucur de toată atenţia lui Kai, întinsă pe un pat, undeva. Nu conta unde. îmi aminteam senzaţia delicioasă pe care mi-o stârnise corpul lui. Totul era nespus de clar, în mintea mea.

Tablia patului a început să se lovească de perete. Au izbucnit gemete şi mici ţipete.

Mi-am trecut ochii peste mijlocul lui Kai şi peste picioarele lui lungi. îmi doream să fiu eu femeia din cameră.

Pentru o clipă, mi-am închipuit cum ar fi să mi se întâmple mie asta.

— Dacă te mai uiţi aşa la mine, o să avem probleme, a spus

Mi-am ferit privirea. Simţeam nevoia să ies de aid.

— Acum pot să plec?

Nu mi-a răspuns. În schimb, s-a apropiat de mine.

Şi-a proptit o palmă pe peretele din spatele meu.

—- Ştii la ce m-am gândit de-a lungul anilor, de foarte multe ori? m-a întrebat Kai. La noaptea aia. Tu şi cu mine, în Tumul cu Ceas, când stăteai în poala mea şi te atingeam. îţi aminteşti?

N-am spus nimic.

— Mi-a plăcut să deţin controlul asupra ta, a continuat Kai, cu voce joasă. Cu tine a fost altfel decât cu altele. Controlul e o iluzie. De obicei, durează doar câteva minute.

Ochii lui îi sfredeleau pe ai mei.

— Dar cu tine am simţit că te-aş putea controla pe veci. Am simţit că puteam cuprinde în palmă tot ce reprezinţi tu. Ca să te doresc, n-a fost nevoie să spui sau să faci multe.

Am făcut un pas în spate, dar m-am lovit de perete. Ce voia de la mine? îi plăcea să se culce cu fete de condiţie mai joasă decât a lui? Nu mă consideram dezgustătoare, nici hidoasă, dar ştiam cum arăt în hainele ponosite ale lui Damon. Purtam haine lălâi tocmai ca să nu atrag atenţia. Insă Kai se purta ca şi cum nu observa hainele mele, părul meu ciufulit şi unghiile murdare.

Se purta ca acum şase ani. Ca şi cum eram doar o adolescentă.

Dar nu una oarecare. Eram specială. Dorită. Râvnită.

S-a aplecat la urechea mea. Şoapta lui mi-a stârnit o fluturare în piept.

—- Dă-ţi jos geaca şi descheie-ţi bluza!

Am avut pornirea de a-l îmbrânci, dar am rămas nemişcată. Chiar voiam să fac ce îmi cerea. Voiam să-i simt din nou mâinile pe pielea mea.

Am clătinat din cap, în semn de refuz.

Brusc, a întins mâna şi mi-a scos şapca. Părul mi s-a revărsat pe umeri. A apucat o şuviţă, răsucind-o între degete. Senzaţia pe care mi-a stâmit-o mi-a ftcut pleoapele să fluture.

Pe urmă mi-a strâns în pumn părul de la ceafă. Am icnit de durere.

— Hai să fim chit! a mârâit Kai, silindu-mă să-l privesc în ochi. Ai stat cu ochii pe mine. M-ai urmărit. Ai numărat de câte ori pe zi fac duş. Te-ai uitat şi când eram sub duş? Ia zi!

Am strâns din dinţi. Fierbinţeala respiraţiei lui mi-a învăluit buzele.

Şi-a coborât privirea spre gura mea.

— M-ai privit în timp ce mi-o trăgeam cu altele? Descheie-ţi bluza, micuţo! Hai să vedem dacă-mi convine ce primesc în schimb, drept răsplată fiindcă m-am trezit cu tine pe capul meu.

Buzele lui aşteptau deasupra mea. Dorinţa din trupul meu s-a dezlănţuit.

Mi-am proptit palmele în pieptul lui.

— Nu! Tu să-ţi scoţi cămaşa!

Kai mă privea plin de curiozitate, la numai câţiva centimetri distanţă de faţa mea. Pielea îmi luase; foc.

Atingerea hainelor mă irita. Era o senzaţie aproape dureroasă. Voiam să mă dezbrac. Voiam să-l simt lipit de mine.

I-am atins faţa, trecându-mi degetele peste maxilarul lui şi pe gât, în jos. Era cald şi neted. îmi doream mai mult.

Ochii lui au coborât iar spre gură mea. A întredeschis buzele, dar n-â zis nimic ca să mă oprească. Strânsoarea din părul meu a slăbit.

Am început să-i deschei cămaşa. Degetele îmi tremurau în aşa hal, încât, până la urmă, am înşfăcat ţesătura şi am smucit-o. Nasturii au zburat care încotro.

Kai a mârâit. M-a apucat mai tare de păr şi fruntea lui a coborât spre a mea.

L-am împins. Kai a păşit în spate.

— Nu mă atinge!

Am înaintat spre el, silindu-l să păşească în spate până când s-a lipit de peretele opus.

Pe chipul lui a apărut un amestec de uluire şi furie. Nu i-am lăsat răgaz să reacţioneze. M-am repezit la el. I-am ţintuit încheieturile de perete, în lături. M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am lipit faţa de gatul lui.

Buzele mele l-au atins.

Uşor, în sus şi în jos, peste carotida care-i pulsa pe gât şi peste scobitura tulburătoare ce se prelungea spre claviculă.

S-a cutremurat.

Doamne! Avea o piele atât de catifelată şi de caldă! Furnicăturile mi-au cuprins buzele, răspândindu-se pe

faţă şi în jos, prin toţ trupul. Am deschis gura, trecându-mi buzele peste tot ce întâlneam în cale. Eram foarte tentată să-l sărut măcar o dată. Să-mi lipesc buzele de pielea lui şi să o gust. Mi-am trecut nasul pe sub urechea lui Kai, adulmecându-i parfumul. Am răsuflat prelung. S-a lipit de perete. A lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Mă invita să continui.

A încercat să-mi îndepărteze mâinile, dar l-am strâns cât am putut de tare, într-un avertisment tăcut.

M-am sprijinit pe tălpi şi i-am eliberat încheieturile.

— Ţine-ţi mâinile acolo!

Desfăcându-i sacoul şi cămaşa, mi-am mutat gura şi mâinile pe pieptul lui. Degetele mele au coborât pe piele, atingând muşchii încordaţi. Cu degetul mijlociu, am schiţat câteva cercuri în jurul unui sfârc. Apoi l-am atins cu buzele. Mi-am încleştat coapsele.

Nu voiam să se termine niciodată. îmi doream să mă cuprindă în braţe, să mă învăluie în parfumul lui sexy, ameţitor.

Dar ar fi fost o greşeală.

Kai mă privea, respirând anevoie.

Mi-am lăsat mâinile să cadă pe lângă corp şi am păşit în spate.

— Nu sunt „micuţa” ta. Oricum, ai dreptate în privinţa controlului. Chiar este o iluzie. Uită-te la tine! Nu ai deţinut controlul niciodată.

Am rânjit şi m-am aplecat să-mi ridic şapca.

Deodată, Kai m-a înşfăcat şi m-a tras spre el.

— Nici tu n-ai deţinut controlul^ mi-a şoptit la ureche. Ai atât control cât te las eu să ai.

L-am ironizat:

— Vai de mine! Ai câştigat. Muşchii sunt mai tari decât mintea, nu? Dar uiţi un lucru. Pot să spun „nu” oricând vreau, iar ce se întâmplă acum ia sfârşit. Sau poate vrei să ajungi iar în închisoare?

A rămas nemişcat, tăcut.

Ştia că am dreptate. Fireştei şi el ar fi putut spune „nu”, dar mi se părea puţin probabil.

Respiraţia lui îmi înfiora firele de păr. Şi-a slăbit strânsoarea pe braţele mele.

Mi-a vorbit calm:

— Aşa este. Poţi să spui „nu” oricând.

A început să-şi treacă buzele peste gâtul meu, exact cum îi făcusem eu cu câteva secunde mai devreme.

— Oricând vrei tu.

Genele mele au fluturat. Kai mi-a cuprins faţa în palmă şi a răsucit-o spre el. Nasurile noastre s-au atins, buzele s-au apropiat atât de mult, că-i puteam simţi gustul. Dar nu ne-am sărutat.

Zvâcnetul dintre picioare mă înnebunea. Gândul mi-â zburat la casa aia dărăpănată şi la patul din camera de sus. În clipa asta îmi doream să fiu acolo. Nicăieri altundeva.

De fapt, cine controla pe cine? Amândoi eram varză.

Mâna lui mi-a atins talia, apoi a coborât mai mult. I-am cuprins degetele exact când Kai m-a apucat de locul dintre coapse. Am scâncit:

— O, Doamne!

Voiam să-i îndepărtez mâna, dar era atât de bine!

Fir-ar să fie! Nu mai aveam aer. Deodată, am

încremenit. Mi-am adus aminte de feşele pe care le purtam în jurul pieptului.

Nu reuşeam să trag aer în piept.

— Stai! am strigat, îndepărtându-i mâinile. Stai, stai, stai! Nu pot să respir.

M-âm sprijinit de perete, ca să nu mă prăbuşesc. *Isuse! Ce-o mai fi şi asta?* Coastele şi plămânii mă dureau.

Trebuia să ies de aici.

— Bună, Kai! a rostit o voce de femeie.

Două fete se apropiau de noi, pe hol. Nu le cunoşteam.

M-au cântărit din ochi. Nu mi-a scăpat privirea pe care au schimbat-o între ele. Au trecut pe lângă mine. Nici măcar n-au aşteptat ca uşa toaletei să se închidă în urma lor înainte de a izbucni în râs.

Am privit în pământ.

— Pot să plec de aici?

Kai se uita la mine. Cămaşa descheiată îi lăsa la vedere pielea măslinie.

— Nu-ţi bate capul cu ele! S-au îmbătat.

Mi-am pus şapca, fără să mă obosesc să-mi îndes părul sub ea. Nu mai aveam răbdare.

— De parcă-ţi pasă! m-am răstit la el. Vrei să mă simt aiurea. De-aia m-ai pus să vin aici, cu toţi oamenii ăştia în jur: ca să-mi aminteşti care mi-este locul.

— Eu nu».

L-am privit furioasă.

— Nu vreau s-aud vrăjeala ta! Crezi că nu sunt obişnuită să fiu tratată urât de oamenii cu un anumit statut? Bărbaţii au impresia că, dacă-mi zic să mă

aranjez un pic, îmi fac o favoare. Iar femeile râd de mine. Toată viaţa mea a fost aşa. Mă doare-n cot de ce văd ei atunci când se uită la mine! Lumea ta e goală şi nu mă poate învăţa nimic.

Mă dezamăgisem pe mine însămi. Din nou, mă lăsasem purtată de val, alături de Kai. Dar, din fericire, lucrurile nu ajunseseră prea departe. Mă consolam cu gândul că pusesem capăt acestui moment de intimitate.

Mi-am ridicat bărbia.

— II am pe Damon. Doar pe el îl vreau.

Şi-a îngustat ochii. Ii auzeam răsuflarea îngreunată. Era adevărat. Fratele meu era singurul bărbat care voia să fiu puternică. Singurul bărbat care nu m-ar fi rănit niciodată.

Am făcut stânga-mprejur şi am coborât repede treptele. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Kai. Venea în urma mea, dar nu se grăbea. Mi-am dat seama că, de fapt, nu voia să mă ajungă din urmă.

În două minute aveam să ies din Delcour şi să plec de aici.

însă, când am ajuns la parter, am văzut că în living lumea se încăierase. *Ce mama naibii?*

Lev stătea deoparte, cu degetele împreunate la ceafa, şi rânjea. David şi Michael se proţăpiseră unul în faţa celuilalt. Ilia stătea cu braţele încrucişate la piept. Rika, Will şi mulţi alţii aşteptau pe margine, urmărind scena.

— Ce s-a-ntâmplat? a strigat Kai, trecând în grabă pe lângă mine.

Recepţionerul părea zguduit.

— îmi pare rău, domnule. Domnul Crist a zis că oricine poate urca la petrecere, dar domnii aceştia mi-au părut puţin altfel. Când am vrut să-l sun pe domnul Crist, ca să verific, au urcat cu liftul, fără să aştepte confirmarea. îmi cer scuze!

Privea îngrijorat când la Michael, când la Kai. Nu prea ştiam de ce-şi cerea iertare de la Kai. Doar hu era apartamentul lui.

— Nu-i nido problemă, i-a zis Michael, apoi s-a răsucit spre amicii mei. Cine sunteţi?

Mi-am făcut loc printre oameni şi am intervenit

— Ei lucrează pentru Gabriel. David, ce-i cu voi aici?

îi văzusem în Thunder Bay cu câteva ore în urmă, când mersesem acasă la Gabriel, ca să iau contractul. Băieţii ar fi trebuit să rămână acolo peste noapte. Nu mă aşteptam să-i întâlnesc în oraş, la o oră aşa de târzie.

David m-a întrebat:

— Vrei să mergi acasă?

■— Tocmai plecam.

Dar Kai a făcut un pas în faţă, aruncându-mi o privire.

— Stai jos! mi-a ordonat.

Furioasă, l-am săgetat cu privirea. *Poftimf*

Nici gând! Să-i ia dracu’ şi pe Kai, şi aerele lui de şef! Mă săturasem de el.

— Nu eşti pregătit să te încaieri cu tipii ăştia, i-am spus cu aroganţă.

îmi venea uşor să vorbesc aşa, când îi aveam pe

băieţi alături. Da, chiar eram o mică nesuferită.

Kai i-a vorbit lui David:

— Gabriel a fost de acord cu schimbul ăsta. Acum ea lucrează pentru mine. Căraţi-vă!

David a păşit în faţă. S-a apropiat de Kai.

— Nu Gabriel ne-a trimis. O să plecăm dacă ne-o cere *ea,* nu tu.

Kai şi-a întors privirea spre mine şi m-a provocat:

— Du-te cu el! Ai curaj?

Inima mi-a tresărit un pic. Cât de mult îmi amintea Kai de Damon în clipa asta!

Dar contractul tot nu era semnat. Odată semnat, puteam s-o şterg. Pe urmă nu mă interesa dacă el voia să vină după mine sau nu. însă, dacă rupeam înţelegerea acum, Gabriel avea să dea vina pe mine.

Cei din jurul nostru păstrau tăcerea. încă auzeam muzica de la petrecere şi sporovăială invitaţilor.

— Cui îi aparţii? m-a întrebat Kai, cu voce scăzută.

— Lui Kai, a bombănit cineva.

•— Gura, Rika! s-a răţoit el, fără să mă scape din ochi. Cui îi aparţii? -

Simţeam ochii tuturor pe mine. îmi venea să-mi sept briceagul din buzunar şi să-l înjunghii. *Să-l ia dracul* Ani şi ani la rând mă luptasem să mă ridic deasupra unor nenorociţi asemenea lui, ca să dobândesc şi eu un anumit statut. Iar acum Kai mă apuca de glezne şi mă trăgea înapoi în groapă. Toţi cei de faţă aveau să vadă cât de neputincioasă eram.

I-am susţinut privirea. Ura ardea în ochii mei. Mi-am încleştat fălcile atât de tare, că dinţii au începuţ să mă

doară.

Am păşit alături de Kai. M-am întors cu faţa la David, Lev şi Ilia.

I-am răspuns aproape şoptit:

— îţi aparţin ţie.

Şi o să te omor pentru că mi-aifâcut asta! Un nod mi s-a înţepenit în gat. M-a cuprins greaţa.

Kai s-a aşezat pe un scaun negru, capitonat.

— Bun..., a spus el. Puteţi s-o duceţi acasă.

N-am aşteptat ca băieţii să facă vreo mişcare. M-am repezit printre gură-cască. Am trecut valvârtej pe lângă amicii mei, care s-au întors să mă urmeze. O mână mi-a atins uşor spatele. , – Poate să meargă şi singură! s-a răstit Kai. N-o atinge!

Mâna —- probabil a lui David – s-a retras numaidecât.

Am urcat cu toţii în lift, iar Ilia a apăsat pe buton. Cum s-au închis uşile, am izbucnit. Am izbit cu pumnul în peretele liftului, din nou şi dm nou. Mi-am luat avânt şi am lovit cu picioarele, urlând:

— Fir-ai tu al dracului să fii!

Tot braţul drept, de la degete până la umăr, mă durea. Loveam iar şi iar peretele, cu pumnii şi cu picioarele.

Din fericire, băieţii ştiau că trebuie să-şi ţină gura şi să se ferească din calea mea.

Păşeam de cold-colo, gâfâind. Kai mă umilise. Am lovit din nou peretele cu palma. Durerea mi-a săgetat braţul drept. *Mă umilise—*

— Ce vrei să facem? m-a întrebat David.

Nu l-am privit şi nici nu i-am răspuns.

Ştiam ce aveam de făcut. Kai trebuia să semneze contractul ăla afurisit. Odată ce semna, totul avea să fie OK. Fratelui meu i se va permite să se întoarcă acasă în siguranţă, iar tata nu ne va mai sta în cale, pentru că ar fi primit ce-şi dorea. Pe urmă puteam trăi aşa cum voiam.

Dar aveam o bănuială că afurisitul de Kai nu avea deloc de gând să semneze contractul. Asta era problema. Avea să tărăgăneze totul, iar asta mă afecta direct.

N-ar fi trebuit să-l las să mă atingă niciodată.

Mi-am amintit ceva ce fratele meu îmi spusese odată: *Băieţii vor doar sex. I-o tragem oricărei fete care se arată dornică. Niciun tip n-o să te iubească pe bune. 0 să te aburească şi o să obţină ce-şi doreşte, iar după aceea o să caute o altă tipa, mai sexy. Promite-mi că n-o să laşi pe nimeni să tefolosească aşa! Nufi o târfă! Fii tare!*

Fratele meu mă învăţase că bărbaţii se vor folosi de mine. Din câte văzusem până acum, avea dreptate.

Kai se excita, la fel ca oricare bărbat, însă dorinţa pe care o simţea pentru mine n-ar fi putut să eclipseze niciodată cruzimea de care îl ştiam capabil. Ştiam cât de urât se purtase cu Erika, anul trecut. Iar azi îmi dovedise personal cât de crud este.

Deţinea un control total asupra mea. O ştia şi tocmai o dovedise. .

Trebuia să nu mai reacţionez faţă de el. Indiferent dacă simţeam dorinţă, mânie sau teamă, trebuia să mă închid total în faţa lui. Să-l fac să se plictisească de mine.

În caz contrar, urma să ne dezlănţuim amândoi.
Şi ăsta ar fi fost începutul războiului.

CAPITOLUL 11
KAI

Trântind uşa vestiarului, mi-am îndesat hainele în geanta de sport şi am tras fermoarul. Se făcuse târziu, iar sala era goală. Deşi sperasem să mă epuizez făcând sport, nu mă simţeam obosit.

Era zece şi jumătate noaptea. După încă un antrenament şi încă un duş, tot eram mult prea treaz.

Mi-am luat telefonul din birou şi am încuiat uşa.Toată lumea plecase. Locul era tăcut şi întunecat.

Deodată, telefonul meu a bâzâit.

Am privit ecranul. Mă suna mama.

M-am dezumflat, deşi ştiam că avea să sune. În seara asta nu venisem acasă la ai mei, pentru cină.

îmi iubeam părinţii, dar uneori invidiam abordarea părinţilor lui Michael, care-l lăsau pe el să aleagă când îi vizita.

Am ridicat telefonul la ureche.

— încă nu te-ai culcat?

— încerc să nu adorm, a ciripit ea. Se pare că, pentru fiul meu, metoda asta funcţionează.

Am râs. Am făcut un tur prin încăpere, să verific dacă toate computerele din sală erau închise.

— M-ai sunat ca să-mi faci morală? am întrebat-o.

— Posibil.

M-am îndreptat spre uşa din faţă.

— îţi cer iertare! Ar fi trebuit să fiu cu voi în seara asta.

Mergeam acasă la ai mei în fiecare duminică. Luam împreună micul-dejun şi apoi mă antrenam cu tata, deci nu se putea spune că-i ignoram. însă îmi era greu să merg la ei mai des de-atât, fiindcă de fiecare dată simţeam că tata e dezamăgit de mine.

— Tata e supărat?

— Nu. E doar...

— Dezamăgit. Ştiu.

Mama a tăcut. Până şi ea ştia că am dreptate. Ne învârteam în jurul cozii. Rareori se întâmpla ca tata să ţipe la mine, dar tăcerea lui era şi mai greu de suportat decât ţipetele.

— Am pus la marinat două fripturi în plus, mi-a zis mama. Te aşteaptă, dacă vrei să vii acasă mâine.

— Poate c-o să vin.

În traducere liberă: urma să ne vedem duminică, la fel ca de obicei.

— Te descurci foarte bine, mi-a spus ea. Şi el îşi dă seama de asta. Te iubeşte, Kai.

— Da, ştiu.

Teoretic, mă iubea.

Dacă aş fi murit, m-ar fi jelit. însă mă îndoiam că orice altceva în afară de propria-mi moarte ne-ar fi putut scoate din impasul emoţional în care ne găseam cu toţii de când fusesem arestat, cu ani în urmă.

— Ne vedem curând, bine?

Am tastat codul de siguranţă pentru uşa din faţă,

încuind-o.

— Te iubesc! a spus mama.

în aceste două cuvinte se ascundeau atât de multe lucruri nerostite!

Uram să ştiu că plângea din cauza mea.

— Şi eu te iubesc! i-am răspuns şi am închis.

Lăsând telefonul să alunece în buzunar, ni-am întors şi rti-am zgâit la *Papa.* Dacă nuT găseam pe Damon, urmau să apară iar belele mari şi probabil că niciodată nu aveam să pot privi în ochii tatei.

Am păşit spre aleea de după colţ. Banks se sprijinea de zidul din cărămida, cu mâinile în buzunare.

— Ce-i cu tine aici?

O lăsasem să plece cu o oră în urmă.

— Aştept să mă ia cineva.

— N-ai maşină? am întrebat-o.

— M-ai văzut la volan vreodată?

Păi, nu prea. Idioţii ăia o duceau oriunde trebuia să ajungă.

Că tot vorbeam de lup...

Deodată, bine cunoscutul SUV negru a oprit lângă trotuar. Dávid şi puştiul celălalt – îi uitasem numele – stăteau pe locurile din faţă.

Ori de câte ori îi chema, veneau într-un suflet.

I-am zis:

— Te duc eu acasă. Urcă!

—- Ţi-am mai spus: mă iau ei cu maşina. în plus, merg în Thunder Bay. Trebuie şă mă ocup de nişte chestii.

— Ca să vezi! Tot acolo merg şi eu.

M-am apropiat de maşina mea.

Nu avusesem de gând să merg în Thunder Bay, dar acum îmi schimbasem planul.

Nu-i vorba că eram gelos. Pur şi simplu ñu-mi plăcea faptul că tipii ăia apăreau mereu, purtându-se ca şi cum ea încă era a lor.

Nu le aparţinea^ Trebuia să le reamintesc asta.

Am deschis portiera. I-am aruncat o privire pe deasupra capotei.

— Banks!

A rămas nemişcată pentru un moment. S-a uitat iute la amicii ei. Părea stânjenită. Ar fi vrut, probabil, să riposteze, dar a sfârşit prin a se supune. A urcat în maşina mea şi a trântit portiera, fără să se obosească să-şi pună centura.

Tipii ăia m-au privit încruntaţi. M-a bufnit râsul.

Ieşind în marşarier din parcare, am făcut ún viraj şi âm trecut în viteză pe lângă ei.

Banks nu spunea nimic. Şi eu tăceam. În ultimul timp, o hăr- ţuisem cam mult. Nu voiam ca tot ce era între noi să se reducă la asta. îmi plăcea să vorbesc cu ea.

După petrecerea pe care o dăduse Michael, cu câteva zile în urmă, nu-i mai ieşisem în cale şi o lăsasem să-şi vadă de ale ei.

Din cauză că eram mai degrabă confuz, nu furios.

Ar fi trebuit să-l caut pe Damon. Mă avea la mână şi trebuia să rezolv problemă.

Dar în noaptea aceea, în holul întunecat al clădirii Delcour, mi-am adus aminte cât de uşor era să interacţionez cu ea, să-i vorbesc şi cât de mulţ imi

plăceau acele rare momente de vulnerabilitate când Banks aproape că avea nevoie de mine. Când mă dorea.

Fata era o mare enigmă, în momentul ăsta, nu mă puteam gândi decât la ce s-ar petrece dac-am fi împreună, în pat. Cum m-ar privi? Ce cuvinte ar şopti? Unde m-ar atinge?

Dar Banks era loială familiei Torrance. Cum să fac ceea ce aveam de făcut, şi totuşi să n-o pierd?

Maşina înainta prin noapte, gonind pe pod şi afundându-se în întunericul de pe autostrada ce ducea spre Thunder Bay. Am inspirat adânc. Dintr-odată, aerul din maşină părea greu ca plumbul

Pielea mă furnica pentru că o simţeam lângă mine.

Am întors capul spre ea. Privea pe geam, cu spatele drept şi cu mâinile în poală. încet, a început să-şi netezească jeanşii pe coapse.

Am surprins ocheada pe care mi-a aruncat-o. A strâns din buze.

Am revenit cu privirea la drum, reţinându-mi zâmbetul.

— Chiar ştii să te controlezi, nu-i aşa,puştoaico? Vrei să-mi vorbeşti? Simt că te apasă ceva. Hai, dă-i drumul!

Dar, aşa cum mă aşteptam, a rămas tăcută. Mi-am sprijinit cotul de portieră şi mi-am trecut degetele peste buze. Cum să te porţi cu cineva care nu vrea să intre-n jocul tău?

Mi-a venit o idee.

— Ia zi, cum e tipa? am întrebat.

A ridicat din sprâncene.

— Cine?

— Vanessa.

Şi-a întors iar privirea spre geam, oftând iritată.

— Cred c-o să arate de milioane în noaptea nunţii, când o să te călărească.

Am strâns volanul între degete. Ce puşlama!

— Deci n-ai vorbit niciodată cu ea? am insistat.

Voiam să-i stârnesc gelozia.

— Ba da. De vreo două ori. Odată, la o petrecere, i-a dat bani unui băiat ca să-mi pipăie sânii... Aveam cincisprezece ani. Drept răsplată, Damon l-a legat pe băiat de un copac şi i l-a băgat pe Vblos – şarpele lui •— în chiloţi. Puştiul urla ca din gură de.., şarpe.

Am pufnit în râs.

însă apoi m-am urât fiindcă, pentru o clipă, mi s-a făcut dor de Damon. Nu-mi plăcea să aud că Banks fusese agresată, dar eram bucuros că el o răzbunase. Nu prea îi stătea în fire să facă asemenea gesturi.

De ce era Damon atât de ataşat de ea?

Dar, pe de altă parte, şi eu mă ataşasem foarte repede de ea, din motive pe care nu mi le puteam explica.

— Azi am vorbit cu Michael, i-am zis, schimbând subiectul. Mi-a spus că l-ai ameninţat în *Papa.* După ce te-a înhăţat şi te-a pironit de un perete, ca să te ameninţe el *pe tine.*

Era imposibil să nu mă amuz când îmi imaginam

scena. I-am zâmbit.

— I-ai spus că suntem vulnerabili şi că nu ne concentrăm, nu? Michael chiar începe să-şi facă griji ca s-ar putea sa ai dreptate.

încruntarea ei s-a adâncit. În mod clar, nu ceda la încercările mele de a înfiripa o conversaţie.

— Ştii, ultima oară când te-am văzut, acum şase ani, erai sfioasă şi naivă. O fată care ar fi tresărit la orice adiere.

Am inspirat profund. Oare fata aceea mai exista pe undeva, în sufletul ei?

— Iar acum laşi impresia că-ţi calculezi până şi fiecare sorbitură de apă. Plus următoarele nouăsprezece mutări.

Simţeam cât de tensionată era.

— La doi ani după acea Noapte a Diavolului, Rika ne-a însoţit, tot de Noaptea Diavolului. Atunci, Rika mi-a amintit foarte mult de tine. Fie şi numai prin faptul că am aflat ce anume o însufleţea. Am ajutat-o să păşească dincolo de limita pe care râvnea s-o depăşească. Tu şi Rika semănaţi foarte mult.

în noaptea aceea, Rika îmi amintise de Banks. De o fată de care aş putea fi atras. Cineva care m-ar fi însoţit, indiferent cât de departe mi-aş fi dorit să ajung. Aveam prieteni, ce-i drept, dar nu era acelaşi lucru.

— Semănaţi, însă mai puţin în privinţa autocontrolului. Rika se lasă dusă de instincte, am adăugat, lingându-mi buzele. Ia singură ce-şi doreşte să aibă.

Banks se uita iar pe geam,.purtându-se ca şi cum nu eram lângăea.

— în adolescenţa ei, şi Rika era foarte diferită. Când creştem, suntem aşa cum suntem de nevoie. Suntem cine am fost învăţaţi să fim. Când dobândim libertate,

orizonturile noastre devin mai largi. Atunci nu mai suntem nevoiţi să răspundem decât în faţa propriei persoane. Tu încă nu te bucuri de acea libertate, nu-i aşa? De ce? Eşti pedepsită dacă depăşeşti vreo limită? Te pedepseşte Gabriel dacă nu-l asculţi sau dacă vorbeşte gura fără tine? Damon ţi-a făcut vreun rău?

Continuam s-o descos, în speranţa că aveam s-o epuizez.

Banks şi-a dres glasul.

— Ar fi bine ca tu şi Michael să puneţi frâu proastelor obiceiuri ale lui Will. A luat-o razna de când a plecat Damon, a adăugat ea, fără să ia în seamă întrebările mele. Will e deprimat. Daţi-i ceva de făcut! De fapt, daţi-i mai multe sarcini, ca să nu mai aibă timp să gândească. Trebuie să-i daţi un scop.

Am ridicat din sprâncene. Nu mă deranja că schimbase subiectul, întorcându-se la discuţia despre Michael. Mă bucuram că, în sfârşit, Banks vorbea.

M-am gândit la ce-mi spusese. Will era treaz rareori, iar asta îl transforma într-o ţintă uşoară. Era slab. Poate că Banks avea dreptate. La urma urmei, eu funcţionam mai bine decât Will. Poate că asta se datora faptului că eram foarte ocupat şi nu mai aveam timp să mă întorc cu gândul în trecut.

în maşină s-a lăsat din nou tăcerea. Banks şi-a frecat iar palmele de coapse. Am întins mâna şi am dat drumul la căldură, pentru eventualitatea în care îi era frig.

Luminile de bord îi conturau maxilarului, nasul şi o porţiune de piele de pe gât. Am strâns iarăşi volanul în

palme. Eram plin de energie. Prea multă energie înăbuşită.

Trecuse ceva timp de când făcusem sex.

Poate c-ar trebui să mă vânezi şi pe mine.

Mă străduiam să stăpânesc fierbinţeala care gonea prin mine. Fata asta îmi ocupa gândurile prea mult, iar eu aveam nevoie sa fiu concentrat. Aveam alte femei cu care puteam să mă joc. Alex îmi dăduse cartea ei de vizită de vreo cincisprezece ori. Dacă hotărâm că o vreau, tipa era gata să treacă la treabă.

lacerea a fost întreruptă de un sunet. Lui Banks îi chiorăiau maţele. Am privit ceasul din bord. Trecuse de ora unsprezece.

— Când ai mâncat ultima oară?

Nu mi-a răspuns.

— Niciodată nu te-am văzut mâncând.

— Oricine te ştie ar putea spune acelaşi lucru şi despre tine, mi-a trântit-o Banks.

Aşa era. Aveam un program ciudat. Făceam lucrurile în ritmul meu.

Dar şi mie îmi era foame. După şedinţele, de azi, fusesem ocupat cu contabilitatea şi cu telefoanele. Uitasem să mănânc.

— Ai dreptate, i-am spus. Mor de foame. Ce-ai vrea să mănânci?

— Aş vrea să merg acasă.

Da, cum să nu! Sunt sigur că asta vrei.

— Nicio problemă, i-am răspuns.

— Am vrut să spun *¡a mine acasă,* s-a răstit Banks, supărată, o jumătate de oră mai târziu.

Am chicotit. Parcă prinsese rădăcini lângă un perete, în livin- gul părinţilor mei.

în loc s-o duc acasă la Gabriel, o adusesem la mine acasă. Mă rog... în casa părinţilor mei. La ora asta, ai mei dormeau. Locuiau tot în Thunder Bay, la fel ca părinţii lui Michael şi ai lui Will. Şi, fireşte, la fel ca tatăl lui Damon.

Am pus farfuriile pe masa lungă, sub lumina blândă a unui candelabru din fier forjat. în ciuda dorinţei tatălui meu de a decora încăperile în stil japonez tradiţional, mama câştigase Jupta” şi decorase casa cu mult mobilier din lemn, covoare, picturi şi multe culori.

Dar îi făcuse şi lui pe plac. Proprietatea noastră avea privelişti minunate, iar în casă pătrundea foarte multă lumină naturală.

Am pus pe masă două farfurii şi tacâmuri învelite în şervete.

— Aici e cel mai bun „restaurant” din oraş, i-am spus, întin- zându-i o sticlă cu apă. Ia loc!

Banks a luat sticla, apoi şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a uitat în altă parte.

— Pot să plec?

Mi-am tras un scaun.

— Ştiu că ţi-e foame.

Ochii ei s-au oprit asupra farfuriei, dar, numaidecât, şi-a ferit privirea.

M-am aşezat şi am început să tai friptura.

în continuare, stătea lipită de perete. Simţeam că-mi pierd răbdarea.

— Stai jos!

A mai zăbovit trei secunde, probabil ca să mă calce pe nervi, după care şi-a tras şi ea un scaun şi s-a aşezat.

A lăsat sticla pe masă şi şi-a încrucişat iarăşi braţele la piept.

— Nu-mi place friptura.

Am hotărât să nu-mi mai bat capul cu ea.

Insă ştiam că minte. Inventase un pretext fiindcănu voia să se poarte frumos şi să mâncăm împreună.

Cui nu-i place friptura? Sau poate că fata asta era vegetariană. Insă mie mi se părea că Banks mâncase ¿întotdeauna ce i se dădea. Şi primise mai degrabă fast-food sau resturi de la masa altora^ nu mâncare „organică”, precum broccoli şi lapte de migdale.

Mi-am coborât ochii în farfuria plină: cartofi, fasole verde şi o felie groasă de friptură fragedă.

Dintr-odată, am căzut pe gânduri. Probabil că noi doi semănăm mai mult decât îşi închipuia.

Am lăsat jos furculiţa şi cuţitul. Am simţit mirosul cărnii, iar stomacul meu a chiorăit.

M-am sprijinit de spătarul scaunului.

— Când eram mic, locuiam în oraş, într-un apartament mizerabil, cu două dormitoare.

Am plonjat în trecut, încercând să-mi amintesc fiecare amănunt.

— Găurile din pereţii dormitorului meu erau aşa adânci, că puteai mirosi iarba pe care o fumau vecinii noştri şi curryul pe care-l gătea femeia care locuia deasupra noastră.

Am privit faţa de masă. îmi aminteam că în fiecare zi

urcam scările acelea, iar biata mama mă căra în spate.

— Dar mama s-a străduit cât a putut să avem o casă primitoare.

Mă gândeam la mâzgâlelile mele, cu care ea decorase pereţii.

— Drămuia foarte bine banii şi făcea minuni din nimic.

Banks a rămas tăcută.

Am continuat:

— Tata îşi termina studiile şi totodată muncea din greu, aşa că venea foarte târziu acasă. Am mâncat atât de des macaroane cu brânză, că n-am mai cerut niciodată să-mi gătească aşa ceva. Nu că n-ar fi bune. Ba chiar sunt minunate.

Am zâmbit pieziş.

— Mama se facea luntre şi punte ca mâncarea noastră să fie gustoasă şi să arate frumos. Toate sendvişurile noastre erau decorate cu pătrunjel.

Chiar că nu mai mâncasem macaroane cu brânză după ce plecasem din apartamentul ăla.

— îmi amintesc de,o seară, când aveam vreo cinci ani. Tata a venit acasă. Iar eu mâncasem deja. Macaroane cu brânză, fireşte. Mă uitam la televizor. Mama i-a pus tatei în faţă o friptură. încă o mai aud sfârâind în farfurie. îmi amintesc felul în care mirosea untul cu care o gătise.

Tata s-a înfuriat. Se uita la ea cu un amestec de mânie şi nedumerire. Tata fusese obişnuit să se descurce cum putea. Crescuse într-o familie săracă. Dar nu şi mama. Ea provenea dintr-o familie bogată. Refuzase un logodnic bogat, ca să se mărite cu tata.

Fusese dezmoştenită. Bunicii mei nu m-au cunoscut niciodată.

— „De ce risipeşti banii”? am repetat cuvintele tatei, pe un ton aspru. „Dacă familia mea nu mănâncă friptură, atunci nici eu nu mănânc friptură.” Dar mama i-a spus că bărbaţii importanţi se hrănesc cu friptură şi nu voia ca tata să uite că e un bărbat important.

Am ridicat ochii spre Bariks şi m-am silit să zâmbesc.

— Pe urmă tata chiar a devenit o persoană importantă. Acum putem pune oricând friptură pe masă.

Am coborât ochii în podea. Dând farfuria laoparte, am adăugat în şoaptă:

— Nici măcar nu-i nevoie să fiu important ca să mănânc aşa ceva.

Nu eram important.

Nu încă.

Tata mundse pe brânci ca s-o răsplătească pe mama pentru toate sacrificiile făcute fiindcă îl alesese pe el. Iar eu ce faceam? Pierdeam vremea, conduceam maşini plătite de el şi mâneam tot ce pofteam, indiferent cât costa. Insă nu-mi câştigasem dreptul de a mânca orice.

Eram un nimic, pe lângă tot ce realizase el.

Anul trecut, după ce ieşisem din închisoare, îmi primisem fondul fiduciar. Investisem mare parte din bani, încercând să fac ceva cu viaţa mea. Dar eram un infractor şi norul acesta negru stăruia deasupra mea. îl puteam întrezări tot timpul în ochii tatei. Niciodată nu voi avea puterea să şterg ruşinea asta.

Ochii mă usturau. Am clipit, ferindu-mi privirea. Nu meritam să stau la masa lor, darămite să mănânc

friptura asta, care era a tatei.

Brusc, Banks s-a mişcat. Şi-a desfăcut şervetul, dând la iveală tacâmurile. Ş-a apucat să taie carnea. A desprins o bucăţică şi a dus-o, timid, la gură.

A mestecat încet. Dintr-odată, a închis ochii şi a dus o mână la buze.

Un val de căldură mi s-a răspândit prin trup.

— Ebună?

A deschis iar ochii şi a dat aprobator din cap. A scos un mic geamăt de mulţumire.

Umerii mi s-au relaxat. A continuat să mănânce, acum ceva mai hotărâtă. Am zâmbit.

Friptura marinată a mamei era fantastică, dar şi eu mă pricep destul de bine la gătit.

Mi-am tras din nou farfuria în faţă, am apucat furculiţa şi cuţitul.

— Mă bucur că ţi-ai schimbat atitudinea faţă de friptură, am spus, tăind o bucată.

— *De fapt,* n-am mâncat friptură niciodată.

Am înghiţit carnea fragedă. Papilele mele gustative erau în al nouălea cer.

— Niciodată?

Banks a ridicat dintr-un umăr. Şi-a mestecat îmbucătura.

— Ţie ce-ţi place să mănânci?

S-a grăbit să-şi mai taie o bucată. Probabil că era hămesită.

— Ouă, pâine prăjită..., mi-a spus ea. Chestii de-

astea.

— Nu prea poţi să te saturi cu ele.

Şi-a ferit privirea, fără să ia în seamă încercarea mea de a obţine mai multe informaţii. M-am uitat la mâinile ei. Sub unghii avea un strat subţire de mizerie, iar geaca pe care o purta era roasă la mâneci. Ouă şi pâine prăjită? Aveam vaga bănuială că doar atât îşi permitea să mănânce. Cu cât o plătea Gabriel?

Acum, sarcina de-a o plăti cădea în grija mea. Mi-am pus în gând să-i dau bani chiar a doua zi.

— înainte nu purtai mănuşile astea, am comentat, arătând către mănuşile ei de piele, fără degete. Ai vreun motiv să le porţi acum?

— Ca să nu-mi zdrelesc încheieturile când îţi dau una peste mutră.

A băgat în gură o altă o bucată de came.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs. Poate că aş fi lăsat-o să-mi dea un pumn, însă tot n-ar fi câştigat lupta.

A terminat de mâncat friptura, fasolea verde şi mare parte din cartofi. Abia acum a desfăcut sticla de apă. A sorbit prelung din ea.

Părea... mulţumită.

îmi plăcea s-o hrănesc. Nu era genul de persoană care le permite celorlalţi să facă diverse lucruri pentru ea, aşa că asta nu avea să se repete prea curând. Am decis să savurez momentul.

A sorbit iar din sticlă şi a pus dopul la loc, ştergându-se la gură cu mâneca.

Mi-am terminat şi eu friptura, în vreme ce ea aştepta tăcută. Mi-a spus:

— Nu ştiu unde-i el.

Mi-a aruncat o privire plină de hotărâre.

— Şi, chiar dacă aş şti, nu ţi-âş spune.

Nu încerca s-o facă pe dificila. Era doar sinceră şi directă. I-am cântărit vorbele.

Am ridicat şervetul şi m-am şters la gură, privind-o la rândul meu.

— înţeleg. Dar tot nu te las să pleci;

CAPITOLUL 12
BANKS

În prezent

A doua zi, de dimineaţă, un ţârâit supărător m-a smuls din somn. Am sărit din pat, pipăind noptiera, în căutarea telefonului meu. L-am înhăţat, l-am scos din încărcător. Clipeam des, ca să îndepărtez rămăşiţele de somn. Pe ecran a apărut numele lui Gabriel. I-am răspuns numaidecât.

— SuntBanks.

— Un mesager va aduce contractul la *dojo*-*A* lui, în dimineaţa asta, m-a anunţat tata. Asigură-te că-l semnează!

Mi-am frecat faţa, încercând să mă trezesc de-a binelea. Aseară n-ar fi trebuit să mă îndop cu came. Aveam mai multă energie când mâneam mai puţin.

— Ţi-am mai spus: cred că nu are nici cea mai mică intenţie să-l semneze. Vrea să aibă acces în *Papa* deoarece crede că Damon se ascunde acolo. Ne duce de nas.

— Ce-mi pasă mie ce plan are el? s-a răstit tatăl meu. A intrat în horă. Acum trebuie să joace.

Kai nu avea să semneze contractul. Nu eram sigură ce intenţii avea în privinţa mea – probabil că nici măcar el nu ştia –, dar înţelesesem cât se poate de bine că lui Kai nu-i plăcea să facă lucrurile aiurea. Din câte auzisem ieri-seară, nu voia să se însoare cu o femeie pe

care nu o cunoştea şi să-i zică tatălui său că se legase, pur şi simplu, de Gabriel Torrance, Tatăl meu şi tatăl lui Kai nu se intersectau des. în ciuda faptului că fiii lor fuseseră odată buni prieteni, Katsu şi Gabriel se urau.

— Damon nu se află în *Papa,* aşa-i? m-a întrebat Gabriel.

M-am ridicat din pat şi m-am apropiat de fereastră. Am ridicat storul jerpelit. Afară ploua.

— Aşa cum ţi-am mai spus, cred că la un moment dat a fost acolo. Dar se pare că a plecat.

Eram sigură că frate-miu avea mai multe ascunzători în oraş. Dacă ar fi fost în *Papa,* rie-ar fi văzut venind şi ar fi şters-o în alta parte.

— O să-mi spui dacă te sună sau dacă-l vezi, da? a insistat, pe un ton ameninţător.

Damon era o bombă cu ceas, iar Gabriel simţea că-i scapă printre degete.

— îmi dau seama că-i eşti loială lui Damon, dar eu surit cel care te plăteşte. Tu, fetiţo, eşti protejată doar atât timp cât eşti în graţiile mele. Să nu uiţi asta!

Am lăsat storul să cadă. Mă simţeam din ce în ce mai iritată.

— Iar tu să nu uiţi că doar datorită mie îl struneşti pe Damon! i-amstrigat.

Am închis ochii. Regretam că mă luase gura pe dinainte. *Rahat!*

Tata a tăcut. îi mai vorbisem obraznic o dată. Fusese de-ajuns încât să nu repet faza niciodată.

Am tras adânc aer în piept, ca să mă calmez.

— Suntem în aceeaşi barcă. Nu-ţi face griji! Ai încredere că voi alege cel mai bun mod de a-mi face

treaba! îl cunosc pe Damon mai bine decât oricine. O să-l aduc acasă.

Un timp, nu a spus nimic, dar auzeam voci în fundal. Slavă Domnului că în clipa asta nu eram în faţa lui! Altfel, m-ar fi pedepsit pentru obrăznicia mea.

Spre surprinderea mea, tata a oftat şi a spus:

— Bine. Ar fi trebuit să te naşti băiat. Tu eşti fiul care ar fi trebuit să fie Damon.

O povară grea îmi apăsa umerii. Intr-un fel, îmi plăcea la nebunie să aud că tata voia ca fratele meu să-mi semene mai mult, şi nu invers. îmi umplea inima de mândrie.

Dar nu eram băiat. Şi *niciodată* nu aveam să fiu. Totul se reducea la ce aveam între picioare.

Indiferent ce-aş fi făcut sau cât de mult aş fi trudit, nu aveam cum să schimb acest lucru.

— Uite că femeile nu sunt totuşi complet inutile. Kai te place, aşa că foloseşte-te de ce ţi-a dat Dumnezeu şi convinge-l să semneze contractul! Să nu te-ntorci aici fără hârtia aia semnată!

Mi-a închis.

Am aruncat telefonul între aşternuturi. Am strâns din dinţi, încercând să-mi recapăt concentrarea.

Eram atât de obosită!

Aseară ar fi trebuit să mă întorc acasă. Nu ar fi trebuit să urc în maşina lui, să-i mănânc mâncarea şi să-l las să-mi depene poveşti care-mi stârneau emoţii pe care n-ar fi trebuit să le simt.

Ce-mi păsa mie că îi plac macaroanele cu brânză, pentru numele lui Dumnezeu?!

Mi-am trecut mâna prin păr, netezind firele care scăpaseră din cozile împletite.

Drace! Am închis ochii, am gemut şi mi-am înfipt unghiile în pielea capului. Dintr-odată, îmi simţeam părul atât de strâns legat, că-mi venea să rup benzile de cauciuc şi să-mi las părul liber.

Mă durea capul. Pielea mă ardea, iar stomacul mi se încleşta de foame. Tanjea să-l umplu iarăşi, cum făcusem aseară.

Unde eştiy Damon ? Nu-i nevoie să trăim în felul ăsta. De ce m-ai părăsit?

Ştiam răspunsul. Plecase pentru că ştia că o să-l aştept. Mereu îl aşteptasem.

Dar, cu cât Kai îmi ocupa mai mult timpul, cu atât mai confuză eram. Aseară fusese atât de deschis când îmi povestise despre apartamentul lui din copilărie! Apoi se întristase, amintindu-şi cum reuşise tatăl lui să devină un om important. Lăsase multe lucruri nespuse. Multe pe care nu avea nevoie cu adevărat să le spună, probabil.

Se considera o dezamăgire pentru tatăl lui.

M-am uitat în jur, prin mica mea garsonieră a cărei podea vibra ori de câte ori cineva trecea pe holul din faţa uşii.

Geamul murdar era acoperit de un stor îngălbenit. Chiuveta era goală. Pe raftul de lângă ea stăteau aranjate singura mea farfurie, singurul meu castron, singurul meu pahar şi un set de tacâmuri. Mai exista şi o canapea luată de la un magazin secondhand şi câţiva bolţari cu un placaj deasupra, care slujeau drept măsuţă de cafea.

Kai Mori n-avea habar cât de norocos este. El măcar avea pe cine să se bazeze, era educat, se bucura de oportunităţi.

Eu nici măcar o diplomă de bacalaureat nu aveam.

Şi nici bani. Dar nu aveam de gând să las de izbelişte singura persoană la care ţineam.

Kai putea oricând să avanseze în viaţă. Mă săturasem să-i stau în preajmă şi să mi se amintească de faptul că eu nu aveam şansa asta.

Aveam să trăiesc mereu ca acum.

⁂

Am urcat în grabă scara îngustă. Am ajuns la etajul doi. Pe podeaua din lemn scorojit stăteau împrăştiate mucuri de ţigări strivite sub talpă. Respiram pe gură, fiindcă duhoarea care se răspândise în clădirea asta îmi stârnea greaţă. Să locuiesc cu Damon şi cu Gabriel nu era o plăcere, dar îi eram foarte recunoscătoare fratelui meu pentru că mă luase de aici, în urmă cu unsprezece ani.

Am bătut în uşa apartamentului mamei mele. Cifra 3 lipsea din numărul locuinţei – 232 —,lipit deasupra vizorului. Se mai vedea doar urmă întunecată a lipiciului.

— Mama! am strigat, bătând iar cu pumnul în uşă. Mamă, eu sunt!

Locuiserăm amândouă în cartierul ăsta dărăpănat din Meridian City. îmi luase doar zece minute să ajung aici, pe jos.

Când venisem să locuiesc în oraş, după ce Damon intrase în închisoare, aş fi putut să mă mut iar aici, cu ea – ca să ne ajutăm reciproc –, dar nu dorisem asta

şi, din fericire, nici ea nu-mi ceruse să vini încă avea un stil de viaţă foarte dubios.

însă trebuia să vorbesc cu ea. Aveam nevoie să punem la punct o poveste comună, în cazul în care cineva – de pildă, Kai – ar fi venit aici, ca să întrebe de mine. Numele lui Gabriel nu era trecut pe certificatul meu de naştere. Top cei care ştiau că sunt fiica lui lucrau pentru el, aşa că mama era singura verigă slabă. Voiam să mă asigur c-o să-şi ţină gura. Kai nu trebuia să ştie că se poate folosi de maică-mea ca să mă şantajeze.

Am aşteptat un minut. Nimeni nu a răspuns şi niciun sunet nu răzbătea dinăuntru. Am vârât în broască cheia pe care o şterpelisem. Am descuiat uşa, am intrat şi am privit rapid înjur, în living eră dezastru.

— Ce naiba?! am icnit, îngreţoşată de miros.

Un bărbat dormea pe canapea. Am închis uşa fără să mă obosesc să nu fac zgomot. Era limpede că nu mă auzise nici când bătusem la uşă.

Am cercetat camera întunecată şi sordidă. Lumină firavă se strecura printr-o spărtură din storuri şi printre draperiile de prost gust, din catifea albastră. M-am apropiat de măsuţa de cafea: cutii cu mâncare chinezească veche de o zi, ţigări şi sticle de bere răsturnate. Am pus mâna pe o pipă. Sticla era înnegrită de la resturile substanţelor care arseseră în ea. Trupul mi s-a încordat instantaneu.

Am lăsat pipa la loc pe măsuţă. M-am uitat la tipul care dormea pe canapea, cu jeanşii descheiaţi şi cureaua desfăcută. O cameră video stătea pe braţul

canapelei. Una high-tech, cu microfon.

S-o iadracu'l

M-am repezit la masa din bucătărie, am răsturnat un scaun şi am apăsat cu putere pe eL Un picior s-a desprins. Cu el în mână, am pornit pe hol, către dormitor. Am deschis uşa cu piciorul.

Am găsit-o pe maică-mea. Un alt tip – unul mai tânăr – zăcea în pat, alături de ea. Cearşaful li se încurcase între picioare, pe podea căzuse o veioză, iar ploaia udase pervazul, acolo unde fereastra era întredeschisă. Peste tot fuseseră aruncate haine.

Duhoarea de ţigări m-a lovit precum un val; M-am silit să nu tuşesc.

La dreapta am văzut trepiedul camerei video.

Ticălosul! Am izbit noptiera cu piciorul de lemn.

— Afară! am urlat. Ieşi dracului afară!

Am lovit din nou, dărâmând sticluţele de parfum de pe noptieră.

— Ce naiba se-ntâmplă? a îngăimat bărbatul, ridicându-se în capul oaselor şi frecându-se la ochi.

— Scoală-te, cretinule!

Am izbit patul cu talpa.

— Ieşi imediat de-aici!

Mama s-a ridicat în capul oaselor şi s-a acoperit cu cearşaful. O şuviţă de păr negru îi atârna peste ochi.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Gura! am mârâit, ridicând lemnul deasupra capului.

Tipul —- cred că era cu doar câţiva ani mai mare decât mine – era pe jumătate îngrozit, pe jumătate

nedumerit.

OK. Hai să mă exprim şi mai clar!

I-am urlat în faţă:

— Ieşi! Acum!

Aveam faţa încinsă. Am izbit de câteva ori cu piciorul de lemn în perete, deasupra capului său.

— Pleacă naibii odată! Afară, afară, afară!

— Ce dracu! s-a răstit el, coborând din pat şi adunându-şi hainele. Care-i problema ta?

— Nik, ce faci? a întrebat mama.

M-am prefăcut că n-o aud.

Gâfâiam. Camera video, bărbaţii ăştia, drogurile... Maică-mea era o târfa afurisită. Simţeam gust de fiere.

Tipul şi-a pus jeanşii în grabă, şi-a înhăţat pantofii şi tricoul de pe un scaun. A ieşit din cameră, însă nu înainte să-mi arunce o privire încruntată.

Mama şi-a pus la repezeală cămaşa de noapte şi halatul. M-am luat după tip, ca să mă asigur că-şi lua şi prietenul cu el.

Ţopăia într-un picior, căznindu-se să se încalţe.

— Omule, trezeşte-te! i-a zis tipul mai tânăr amicului său.

Celălalt s-a urnit de pe canapea. Am luat camera video.

— Hei, e a noastră! a strigat tânărul. Am plătit-o pe ţipă! înregistrarea ne aparţine!

Strângeam în pumn piciorul de scaun, privindu-i ameninţător.

— Gábriel, am rostit rar. Gábriel Torrance.

Cei doi au schimbat o privire. Pur şi simplu le-a picat faţa. La nevoie, numele de familie al lui taică-miu îmi era de folos.

Tipii nu ştiau că, de fapt, tata nu dădea doi bani pe ce facea maică-mea.

— Afară! am repetat o ultimă oară.

Au ieşit în silă. Şi-au luat hainele, drogurile şi au plecat. Cel mai tânăr mi-a mai aruncat o privire încruntată înainte să iasă din apartament.

— Oricum, tipa nu e bună la pat, mi-a zis cu răutate.

Cum au ieşit, am trântit usa în urma lor.

Am aruncat piciorul de scaun pe canapea.

Am auzit paşi în spatele meu.

Mama a intrat în living. Halatul ei de mătase roşie îi ajungea până la jumătatea coapsei, âcoperindu-i parţial cămaşa roz de noapte. Işi rodea unghia de la degetul mare. Bărbia îi tremura.

— La ce foloseşte camera video? am întrebat-o.

— Aveam nevoie de bani.

— Bani îţi dau eu!

— Nu-mi ajung nici măcar pentru chirie!

Avea lacrimi în ochi. Furioasă, m-am repezit la

canapea şi am aruncat cât colo pernuţele noi. Le cumpărase recent.

— Şi prostiile astea ce sunt? am spus acuzator.

Păşeam prin living. Am izbit o tapiserie agăţată de un perete şi am măturat cu palma un bol de cristal de pe masă.

M-am uitat la ea: unghii false, cu manichiură franţuzească. Bronz artificial. Gabriel mă plătea prost. Aveam un „salariu de femeie”, în comparaţie cu câţi bani primeau David, Lev şi Ilia. După ce-mi achitam chiria şi utilităţile, restul salariului meu ajungea la ea. Reuşeam— nu ştiu cum – să mă descurc cu foarte puţin. De ce nu putea şi ea să facă la fel? îmi venea s-o strâng de gât

— în lume sunt milioane de oameni care se descurcă cu bani puţini! i-am strigat în faţă.

Totul se ducea de râpă. Mă simţeam ca închisă în cuşcă. îmi uram viaţa. îi uram pe Damon, pe tata, pe Kai şi pe toţi ceilalţi. Vbiam doar să dorm încontinuu, un an întreg. Oare când aveau să se schimbe lucrurile?

Acum, când mă uitam la ea, mă vedeam doar pe mine.

— Tata are dreptate, am mârâit. Eşti o târfa drogată! Ce-o să fad când nimeni n-o să mai vrea să plătească pentru găoaza ta uzată şi bătrână? Sânii deja îţi atârnă până la genunchi!

M-a plesnit peste obraz.

Mi-am ţinut respiraţia.

Usturimea de pe pielea mea pătrundea tot mai adânc. Am închis ochii.

Isuse! Mama îmi mai dăduse câte o palmă, în copilărie, dar nu-mi aminteam să mă fi plesnit vreodată peste faţă.

Se zgâia la mine. în ochii ei injectaţi am văzut un ocean de suferinţă. A dus o mână la gură. Nu-mi dădeam seama dacă era şocată de propriul gest sau tristă pentru că ajunseserăm într-o asemenea situaţie.

Am băgat mâna în buzunar. O lacrimă mi s-a prelins pe obraz. Am scos cei şaized şi patru de dolari pe care-i aveam. I-am lăsat pe măsuţa de cafea şi iri-am îndepărtat.

— Ăştia-s toţi banii mei.

Mi-am jurat în sinea mea că era ultima oară când mai primea vreun sfanţ de la mine.

Cu toate acestea, ştiam că mâine aveam să-i dau alţi bani, ca să poată trăi câteva zile din ei.

Iar săptămâna viitoare urma să-i aduc şi mai mulţi bani.

Mereu mă întorceam la ea. Ce puteam să fac? Nu voiam ca mama să ajungă în stradă. încă o iubeam.

Mama plângea înăbuşit, cu capul în mâini. Am dat să plec.

— Ai bani de mâncare? a spus.

Am râs scurt.

— Mai ia o doză, i-am spus, arătând spre pipa de sticlă. După aia, n-o să-ţi mai pese dacă am sau nu ce să mănânc.

Am trântit uşa în urmă şi am expirat prelung. Am închis ochii. Tot trupul îmi tremura.

— Sunt importantă, mi-am şoptit.

Lacrimile mi s-au prelins pe obraji, iar eu m-am silit să îndepărtez orice îndoială, să îndepărtez bănuiala că eram folosită. *Nu.* Tata avea nevoie de mine tot mai mult, pe zi ce trece. Nici Damon nu mă folosea. Voia să fiu fericită. Ştiam că asta era dorinţa lui. Şi aveam să fiu fericită, în cele din urmă.

Dacă eu nu aveam grijă de mama, cine ar fi avut?

Lumea avea nevoie de mine. Eram valoroasă.

Refuzam să mă las azvârlită deoparte, ca ea. Ei n-aveau să-mi facă aşa ceva. Cine altcineva ar mai făcut ceea ce faceam eu pentru ei?

Camera video a trosnit în pumnul meu. Am izbucnit în suspine. Nici măcar eu nu mai puteam crede în cuvintele mele.

0, *Doamne!* Am rupt-o la fugă. Lumea din faţa mea se înceţoşase şi lacrimile îmi scăldau faţa. Aveam să ajung ca mama.

Lunile se prefăceau în ani* Oamenii ca mine nu răzbeau la lumină.

Mama avea să moară în apartamentul ei. Şi eu urma să mă sting în oraşul ăsta, la fel de ignorantă, de needucată şi de săracă precum eram acum.

Am coborât în fugă scările şi am dat buzna afară.

Ploaia rece îmi izbea faţa, aidoma unor ţurţuri. Senzaţia alina fierbinţeala care mi se scurgea pe sub piele, asemenea lavei.

Alergam pe trotuar, ocolind trecătorii aflaţi în drum spre serviciu. Habar nu aveam încotro mă îndreptam. Pur şi simplu simţeam nevoia să evadez.

Să fug cât de departe şi de repede eram în stare.

Ploaia răpăia în jurul meu. Cu ochii în pământ, nu vedeam decât picioarele trecătorilor. Şe auzeau claxoane, dar n-am ridicat capul, să văd dacă pe mine mă claxonau.

Ploaia pătrunsese prin bocancii mei. Nu legasem şireturile. În curând, şapca mi s-a lipit de cap, îmbibată de apă.

Călcam prin băltoace. Încet-încet, fiecare bucăţică de material mi se lipea de piele. Mi-am şters apa de pe faţă, dar ploaia continua să cadă şi abia dacă vedeam la doi metri în faţa mea.

însă nu m-am oprit. Alergam fără să-mi pese dacă urmă să mă izbesc de vreo maşină.

Era numai vina lor. Fratele lui Michael îl băgase pe Damon în închisoare. Slavă Domnului că murise deja, fiindcă altfel l-aş fi ucis cu mâna mea! Dacă nu ar fi stat după gratii, Damon ar fi absolvit facultatea şi am fi plecat împreună.

Iar idioţii ăia... Fratele meu ar fi încasat un glonţ pentru ei, dar ei o aleseseră pe Erika Fane, fără cea mai mică ezitare. Ani la rând, Damon le apărase pielea, iar ei se descotorosiseră de el ca şi cum ar fi fost un nimic. Nici măcar nu se luptaseră pentru el.

Un sunet ascuţit a sfâşiat aerul. Am ridicat ochii. Ajunsesem pe trotuarul care străbătea podul. Mi-am întors ochii istoviţi spre apă. Un remorcher împingea o bagă de-a lungul râului. Sirena lui stârnea ecouri în furtună.

Am aruncat în râu camera video pe care o strângeam în mână şi am urmărit-o dispărând în apa neagră.

Mi-am lăsat privirea în pământ şi am clătinat din cap. îl înţelegeam pe Damon, pentru că ştiam cât de mult suferea. Ştiam cum gândeşte.

La noi acasă, nimeni hu-l iubea. Tatăl nostru era un tiran, iar mama lui Damon îl teroriza. Aducându-mi aminte toate lucrurile pe care fratele meu nu dorise să le văd atunci, în turn, stomacul mi s-a întors pe dos.

Ea nu ştiuse că eram acolo şi că văzusem totul.

Din toate aceste motive, Damon a devenit foarte posesiv faţă de cei câţiva oameni buni din viaţa lui.

Faţă de mine, de prietenii lui...

Oricine ne ameninţa devenea, în mod automat, duşmanul lui.

De aceea o ura frate-miu pe Erika – sau Rika, aşa cum îi spuneau toţi. Damon nu avea dreptate în privinţa asta, dar îl înţelegeam.

Intrase la închisoare pentru că se încurcase cu Winter, o fată pe care Damon ştia foarte bine că nu-i era îngăduit s-o atingă.

Şi apoi, anul trecut, împinsese lucrurile prea departe şi fusese nevoit să se ascundă.

Dacă Damon ar fi vrut cu adevărat să fim doar noi doi, pe cont propriu, m-ar fi luat cu el. Şi-ar fi dat uitării prietenii. Ar fi dat-o uitării pe Rika. Pur şi simplu ar fi plecat şi m-ar fi luat şi pe mine, ca să fim, în sfârşit, liberi.

Dar nu se întâmplase aşa. Acum înţelegeam că nici nu avea să se întâmple vreodată.

Mi-am muşcat buza de jos, încercând să nu mai

plâng. Niciodată nu aveam să plecăm de aici. Şi fratele meu se folosea de mine.

încrucişându-mi braţele la piept, am continuat să merg. încercam să nu mă gândesc la nimic, dar în zadar. Am mers şi am tot mers. Am traversat podul, am trecut pe lângă piaţa în aer liber de pe State Street. Şi apoi pe străduţele părăginite şi pustii din Whitehall. Lacrimile continuau să curgă. Strângeam din dinţi, cuprinsă de un tremur.

Ploaia îmi udase hainele, capul mi-era apăsat de şapca îmbibată şi aveam pielea rece ca gheaţa. Frigul mi se răspândea prin corp.

în cele din urmă, m-am oprit şi am ridicat privirea.

Sensou strălucea roşiatic – o emblemă care avea lângă ea un labirint cuprins într-un alt labirint, cu caractere japoneze în centru. Probabil că picioarele mele ştiau mai bine decât mintea mea unde trebuia să fiu.

Eram ca o maşinărie.

Cu mâini tremurânde, mi-am suflecat manşeta gecii şi m-am uitat la ceas. Era opt dimineaţa. Aseară, Kai îmi spusese să fiu aici la nouă.

Trebuia să-l sun pe David şi să-l anunţ că nu mai e nevoie să mă aducă aici cu maşina.

Am tras de uşa din faţa a ¿ij^-ului, dar hu s-a clintit. Era încuiată.

Am dat ocol clădirii şi am pătruns pe aleea întunecată. Toate clădirile din jur erau din cărămizi şi fuseseră vopsite în negru – până şi scara de incendiu.

Am alergat spre uşa din spate, m-am adăpostit sub streaşină şi am tras de clanţă.

Nici uşa asta nu a cedat.

M-am cuprins cu braţele şi m-am sprijinit de zid.

Frigul îmi intrase în oase. Mi-am sprijinit bărbia în piept. Am închis ochii.

La ora asta, mama fie fuma droguri cumpărate cu banii pe care i-i dădusem, fie îşi cumpăra vreo haină nouă.

Nu-i aşa că i-ar fi plăcut la nebunie să mă vadă făcând orice, numai să-i aduc şi mai mulţi bani? La drept vorbind, ce crezuse c-o să se întâmple cu mine după ce Damon mă cumpărase, cu ani în urmă? îl întrebase de ce mă voia atât de mult. Iar el îl răspunsese scurt: „Contează?”

Nu conta. Intr-o lume perfectă, mama ar fi vrut să-şi permită să mă întreţină. Mama pur şi simplu habar n-avea ce plănuia Damon să-mi facă, însă faptul că nu ştiuse nu fusese de-ajuns ca s-o împiedice să mă vândă.

Eram ceea ce spusese Kai că sunt: o unealtă. Ceva de care alţii se foloseau.

Ochii mi s-au înlăcrimat din nou. Mi-am şters obrazul cu mâneca.

— ’Neaţa!

Am privit iute în dreapta.

Pantalonii negri ai lui Kai erau stropiţi de ploaie. S-a apropiat. Ducea atârnată pe umăr o geantă de sport şi ţinea un ziar deasupra capului. Mi-am întors faţa de la el, conştientă că era înroşită de plâns şi plină de pete. Nu voiam să mă vadă aşa... La urma urmei, trebuia să-

mi păstrez reputaţia de fată dură.

— Ce...?

S-a oprit lângă mine, sub streaşină.

— Eşti udă leoarcă. Ce s-a-ntâm...

— Te rog, nu-mi pune nicio întrebare! M-a prins ploaia şi... o să-mi treacă.

Mi-am încleştat pumnii, încercând să-mi încălzesc degetele. Nu reuşeam să-mi stăpânesc tremurul.

Nu îi privisem deloc faţa. Pentru un timp, nu s-a mişcat.

Intr-un târziu, am auzit uşa deschizându-se.

— Intră! Haide!

Ţinea uşa deschisă. Am trecut pe sub braţul lui şi am intrat în bucătăria ¿fo/0-ului. II puteam suna pe David, ca să-mi aducă haine uscate. Sau poate găseam pe-aici vreo bluză în plus, dintre cele purtate de angajaţi! Sensou. Deocamdată mai puteam răbda puţin în jeanşii mei uzi.

A intrat şi Kai. A lăsat jos geanta şi a aprins luminile. Eu îmi muşcam buzele, tremurând. Am ridicat ochii şi am văzut că purta o cămaşă albă. Pieptul i se reliefa prin ţesătura umedă. Am rămas cu privirea la el. Părul îi era ud şi puţin ciufulit. Arăta incredibil de bine. Pentru scurt timp am uitat de frig.

Mi-a întins un prosop şi m-a luat de mână. încerca să mă ducă undeva.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

Nu aveam nevoie de grij a nimănui.

— Crede-mă că nu vrei să te lupţi cu mine în momentul ăsta! m-a avertizat. Fă ce ţi se spune! Te

pricepi la asta.

M-a luat din nou de mână, trăgându-mă după el. L-am urmat prin bucătărie, în holul de la intrare şi apoi spre capătul lui. Locul era pustiu şi întunecat. Singura lumină venea de la micile spoturi aflate la baza pereţilor.

A deschis uşa care se deschidea spre vestiarul femeilor şi mi-a făcut loc să trec pe lângă dulăpioare, spre duşuri.

A deschis uşa unei cabine şi a rotit robinetul. Imediat, din capul duşului s-a revărsat un şuvoi cald. Odată cu el, aburul a început să se răspândească prin încăpere.

Doamne, cât de îmbietoare era ideea de-a face duş!

— Tremuri, a observat el, întorcându-se spre mine. Dă-ţi jos hainele!

A întins mâna spre nasturii gecii mele. I-am plesnit degetele.

— Nu.

Mi-am încrucişat braţele la piept, cuprinsă de jenă.

— Nu mă atinge!

— Nu aveam de gând să te ating, mi-a zis Kai, cu o voce dintr-odată mai blândă. Voiam doar să-ţi scot geaca.

Am clătinat din cap, în semn de refuz.

— Uite ce-i: nu e musai să-ţi scoţi hainele – mi-a explicat el, ridicând iar tonul –, dar trebuie să te încălzeşti.

Mi-am privit încheieturile degetelor, acum albite de frig.

— O să mi se usuce hainele.

A oftat. Brusc, m-a luat în braţe, m-a ridicat de la podea şi m-a băgat sub duş.

încercam să-l îmbrâncesc. A închis uşa cabinei şi ne-am îngrămădit amândoi înăuntru.

— Nu!

Supărat, m-a ţistuit şi m-a lăsat jos, însă nu mi-a dat drumul din braţe. Mă strângea la pieptul lui.

Dobitocule!

Mi-am proptit palmele în pieptul lui şi am mârâit nemulţumită, dar în curând fierbinţeala apei mi-a pătruns prin haine şi mi s-a prelins pe piele.

Ah...

Pielea mi s-a umplut de furnicături delicioase. Sângele mi se încălzea şi fiecare celulă revenea la viaţă, odată cu fierbinţeala.

Mă simţeam aşa de bine, că-ini venea să zâmbesc.

Pleoapele mi s-au îngreunat. Apa caldă îmi învăluia spatele, revărsându-se în jos, pe picioare, răspândindu-se pe capul şi gâtul meu.

Caldă. Eram aşa de caldă. Voiam doar să...

Am gemut. Mi s-au înmuiat genunchii.

Trupul mi-era din cale-afară de istovit. Kai m-a strâns mai tare, îndemnându-mă să mă sprijin de el şi să mă relaxez. Exact asta am făcut. Nu m-am mai împotrivit.

Mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Mi-a scos cu grijă şapca. Acum apa mi se prelingea pe păr, iar restul lumii părea departe.

Am închis ochii şi am savurat senzaţia.

0 să mai stau doar un minut, mi-am spus în sinea mea.

M-am cuibărit la pieptul lui şi m-am abandonat pentru un minut. El m-a cuprins toată cu braţele lui – o mână zăbovea pe mijlocul meu, iar cealaltă, pe un braţ. Fierbinţeala apei se amesteca plăcut cu fierbinţeala pielii lui, pe care o simţeam prin cămaşa udă. Aveam o stare de pace pe care n-o mai trăisem vreodată. Nici măcar alături de Damon.

Nici nu-mi mai aminteam când fusesem atât de aproape, fizic, de cineva.

Apa se revărsa peste noi, înăbuşind zgomotul furtunii de afară, respiraţiile noastre, chiar şi gândurile mele. Nu mai voiam să gândesc. Măcar pentru cinci minute, nu voiam să vorbesc, să-mi fac griji, să mă opun sau să mă lupt, să fiu înfricoşată sau furioasă ori să urăsc totul. Nici măcar nu voiam să stau în picioare.

— Chestia asta nu înseamnă nimic, am murmurat, ghemuită la pieptul lui.

S-a cutremurat de râs. ‘

— Absolut nimic» mi-a zis Kai. îţi promit.

Ceva mi-a atins fruntea. Degetele lui mi-au dat laoparte părul care mi se lipise de faţă. Mâna lui mi-a petrecut o şuviţă de păr după ureche şi un alt val de plăcere m-a străbătut până în degetele de la picioare. Dintr-odată, am devenit conştientă de şoldurile mele ude, care se lipiseră de ale lui.

Era ca în rai.

M-a mângâiat pe păr, mai încet şi mai blând, după

care m-a cuprins din nou în braţe, strângându-mă cu putere.

•— îmi plac cozile tale.

Vocea lui profundă suna dogit.

— Părul tău are o culoare frumoasă. Ca a lemnului de mahon. De ce-l ascunzi?

Am deschis gura, gata să-i dau o replică usturătoare, dar am tăcut. încă nu voiam să se termine momentul ăsta.

Probabil că era normal să se mire, dar treaba asta nu-l privea.

— îţi ascunzi părul, porţi haine bărbăteşti. Cine eşti tu, puştoaico?

Părea să fie o întrebare retorică, de parcă gândea cu voce tare. Intr-un fel, voiam să-i răspund.

Am zâmbit pieziş.

— Sunt un nimeni.

— Nu e adevărat. Niciodată nu l-am văzut pe Damon să fie posesiv cu o femeie, dar în noaptea aceea a fost posesiv cu tine.

Mi-a ridicat bărbia, silindu-mă să-l privesc.

— Ce însemni tu pentru el?

Am deschis gura şi, din nou, n-am ştiut ce să spun. Am clătinat din cap.

— Ţi-a făcut vreun rău?

Ochii negri ai lui Kai mă străpungeau. Vocea lui a devenit o şoaptă:

— Nu e nimeni aici, în afară de noi doi. Te-a rănit? De ce îi eşti aşa de loială?

Ochii începeau să mă usture iar. în mine se dădea o

luptă între iubirea pentru fratele meu şi dorinţa jalnică de a mă agăţa de cineva.

Apa cădea peste părul lui negru, i se scurgea pe gât, apoi dispărea sub gulerul cămăşii. Mi-am lăsat privirea să rătăcească peste maxilarul lui ferm şi peste gura lui. Avea buze pline, iar cea de jos avea un locşor plat, ca şi cum cineva şi-ar fi apăsat degetul acolo, lăsând o adâncitură. Dintr-odată, am simţit din nou gustul cărnii cu care mă hrănise aseară şi am retrăit senzaţia de a muşca din friptură.

Eram zăpăcită. Kai nu era duşmanul meu.

Voia răspunsuri. Iar eu îl voiam înapoi pe fratele meu.

— Cum a fost în închisoare? l-am întrebat Noi am plătit nişte indivizi ca să-l protejeze pe Damon.Tu şi Will cum v-aţi descurcat? A fost nasol?

Pe neaşteptate, în ochi i-am citit durerea. Mi-a aruncat o privire goală.

Mi-a răspuns:

— Şi Michael a plătit pe cineva care să ne protejeze, dar...

S-a oprit, iar eu am aşteptat. La fel ca în confesional, cu atâţia ani în urmă, Kai trebuia să-şi adune curajul ca să poată vorbi.

A înghiţit în sec.

— I-am spus odată Rikăi că nu vreau să mă întorc acolo. Că nu ştiam că oamenii pot fi atât de hidoşi.

Mi-a întâlnit privirea şi a adăugat:

— Dar vorbeam despre mine.

M-a mângâiat pe păr* Părea tulburat.

— Nu a fost aşa de simplu cum crezuse Michael. Nu e de-a- juns să plăteşti pe cineva. Eram bogaţi, tineri, veneam dintr-un mediu privilegiat şi ispăşeam jumătate din sentinţa pe cate alţii o primiseră pentru aceleaşi infracţiuni. Ameninţările, privirile... Noaptea, din alte celule ajungeau până la noi tot felul de aluzii oribile la adresa noastră... Nu voiam decât să plec acasă.

Un nod dureros mi s-a înţepenit în gât. îmi părea rău şi pentru el, şi pentru fratele meu.

Kai a.vorbit mai departe:

— Tata m-a învăţat să mă bat. M-a învăţat cum să ucid, dacă aş fi nevoit s-o fac. Dar m-a mai învăţat şi cum să fac lumea mai bună.

A tăcut puţin, gânditor, după care şi-a continuat povestea:

— La închisoare, un truc de supravieţuire este ca în prima *zi* să intri cu capul sus, să-i priveşti pe toţi în ochi şi să găseşti pe cineva pe care să-l pocneşti. Să-ţi etalezi forţa în văzul tuturor.

îl ascultam. Mai auzisem acelaşi lucru undeva.

— Am aşteptat până a treia zi de la sosirea noastră. L-am ales pe cel mai mătăhălos tip din închisoare. îl văzusem profitând de dimensiunea lui. îl ameninţase pe Will încă din prima zi. M-am dus aţă la el şi l-am pocnit.

Aproape că vedeam scena în mintea mea.

— Spre surprinderea mea, nu- l-am învins imediat, a continuat Kai, zâmbind slab. Până la urmă, m-am ales cu nasul spart, cu trei coaste rupte şi cu o buză umflată.

Am chicotit. Nu se întâmplă des ca un Călăreţ s-o ia pe coajă.

Expresia lui a devenit gravă.

— Dar el s-a ales cu şira spinării ruptă.

Dumnezeule!

încă părea supărat pe el însuşi.

— Eu eram antrenat. Ar fi trebuit să ştiu ce efect au loviturile mele.

— S-a vindecat?

A dat aprobator din cap.

— Da, dar a durat două luni, iar o parte dintre nervii lui au fost afectaţi definitiv. Nu-şi mai simţea trei degete de la mâna dreaptă.

Tipul ăla ar fi putut s-o păţească mai rău. Mult mai rău.

— în ziua următoare – a continuat el –, masa mea era cea mai încărcată din tot blocul de celule.

— Deci le-ai câştigat respectul.

— Da, purtându-mă ca un animal, a subliniat Kai. Lucrul ăsta m-a cam speriat, pentru că nu era prima oară când alesesem să reacţionez violent atunci când n-ar fi fost cazul. M-am întrebat dacă avea să devină un obicei. Pierdeam legătura cu viaţa pe care voiam s-o trăiesc şi cu persoana care voiam să fiu, pentru că mă purtam ca un cretin.

Şi-a plecat privirea.

— Nu vreau să-mi distrug viaţa.

Nu-mi puteam lua ochii de la el, însă Kai mi-a evitat privirea. Mi-am dat seama că se simţea la fel de inutil şi de stingher cum mă simţisem eu dintotdeauna.

Voiam să-l ajut să se simtă-mai bine.

— Hei...

L-am apucat de bărbie.

A ridicat ochii.

I-am zâmbit uşor.

— Uneori, când totul şi toţi cei din jurul meu sunt greu de înfruntat, privesc în sus.

A ridicat din sprâncene. Mi-am lăsat capul pe spate şi mi-am pironit ochii în tavan.

încet, m-a imitat.

Aburul plutea deasupra capetelor noastre* lăsând să se întrevadă tavanul din granit alb al băii. Micile cristale sclipeau în lumina slabă şi, pentru o clipă, mintea mea a început să plutească prin pâcla aceea. Uşoară ca o pană, avântându-se spre cer.

— îţi schimbă perspectiva. Ajută, aşa-i?

A zâmbit, iar umerii i s-au relaxat.

— Ar trebui să încercăm asta afară, când e noapte.

Să încercăm? Noi?

Dintr-odată, şi-a dres glasul şi mi-a dat drumul.

— O să-ţi aduc nişte haine, mi-a spus el. Aşază-te! Mai bu- cură-te puţin de apa caldă.

Am încuviinţat din cap, făcând un paş în spate fără tragere de inimă. Kai a ieşit de sub duş. Era stânjenit? Nu voiam să plece, dar părea foarte grăbit s-o facă. Poate regreta că-mi spusese toate astea. Eu, pe de altă parte, eram bucuroasă.

Kai a arătat spre podeaua duşului.

— Rămâi aici, bine?

A închis uşa de la baie, apoi a strigat:

— Alex!

Am rămas pe loc. Frigul mă părăsise. Picioarele mi se îngreunaseră. M-am sprijinit de perete ca să-mi susţin greutatea.

Kai nu mă atinsese într-un fel necuviincios. Doar mă ţinuse în braţe, fără să se lăcomească sau să încerce să obţină mai mult. Nici măcar Damon nu se arătase atât de răbdător cu mine.

în rarele ocării când fratele meu simţea nevoia să fie afectuos, nido îmbrăţişare nu dura mai mult de câteva secunde. Mama era, probabil, ultima persoană care mă îmbrăţişase aşa cum o făcuse Kai.

M-am lăsat să alunec în jos, de-a lungul peretelui. Mi~am îndoit genunchii. Am închis ochii. Sângele mi se încălzise, iar respiraţia mi s-a calmat.

Eram toropită. Braţele şi picioarele mele păreau să cântărească zece tone. Habar nu am cât timp am picotit aşa. Putea să fi trecut o oră sau un minut.

O voce blândă m-a strigat:

— Banks!

M-am mişcat, gemând.

— Banks, a repetat vocea, de data asta mai aproape.

Am deschis încet ochii.

Alex, fata cu care vorbisem la petrecerea lui Michael, se lăsase pe vine, aproape de mine. Purta un şort de sport roz-aprins şi o bustieră albă. Se ţinea departe de stropii duşului.

— Kai mi-a spus să-ţi aduc nişte haine, m-a lămurit ea.Te-am aşteptat afară. Voiam să ştii că ţi-am adus

ceva de îmbrăcat. Dar pori sta aici cât vrei.

Mi-am tras nasul şi m-am ridicat de la podea.

— Mi-a ajuns.

Alex s-a ridicat odată cu mine. A făcut un gest spre cuierul din perete.

— Bine. Prosoapele sunt aici. Ai şi o sacoşă pentru hainele tale ude. Pe bancheta de afară o să găseşti haine uscate.

Am dat din cap. Apreciam mult faptul că Alex se gândise la toate. Nu-i sunasem pe niciunul dintre bodyguarzii tatei, aşa că nu aveam haine uscate. Trebuia să port ceva cât timp se uscau hainele mele. Ştiam că aici au maşini de spălat şi uscătoare pentru prosoapele folosite la sală.

Alex s-a făcut nevăzută» iar eu am închis robinetul. Am luat un prosop din cuier, mi-am şters părul strâns în cozi. M-am dezbrăcat la repezeală. Ana aruncat pe jos geaca udă. Cămaşa mea din flanel, bocancii, şosetele, jeanşii şi lenjeria au aterizat pe podea. Să-mi scot feşele cu care îmi înfăşurasem pieptul era o uşurare nemaipomenită. în sfârşit, sânii mei au fost eliberaţi din strânsoare.

Am închis ochii şi am gemut de plăcere. M-am înfăşurat într-un prosop şi am îndesat repede hainele ude în sacoşa albă pe care mi-o adusese Alex. Do/o-ul vindea astfel de sacoşe la biroul de recepţie. Mi-am desfăcut cozile şi mi-am frecţionat pielea capului cu celălalt prosop.

Am deschis uşa şi am luat micul teanc de haine lăsat de Alex. Câteva femei stăteau de vorbă în vestiar. Probabil că sala se deschisese deja pentru clienţi.

După ce am închis iar uşa, am cercetat hainele primite.

— Ce?! am izbucnit.

O pereche de colanţi negri, mulaţi şi b bustieră gri, de sport, cu logoul Nike în centru. Unde erau celelalte haine? Nu puteam purta rahaturile astea!

Mi-am pus colanţii. Mi-ar fi plăcut să am măcar un hanorac.

Materialul moale al colanţilor mi se mula pe coapse şi pe fund. Senzaţia era neplăcută. Mi se părea ciudat să port ceva elastic pe piele. Dar când mi-am scos prosopul şi m-am întins să-l pun în cuier, am observat

cât de plăcut era şă mă mişc în colanţii ăştia. Erau mult mai uşori decât jeanşii mei.

Am tras bustieră pe mine, potrivindu-mi repede sânii în ca.

0, Doamne! Mă simţeam goală. Mi-am lăsat părul să atârne pe piept. încercam să-mi acopăr sânii, care păreau că mai au puţin şi se revarsă din bustieră.

Am întredeschis uşa. Am aruncat o privire afară. Nu voiam să ies îmbrăcată aşa.

Dar nu era cazul să-mi fac griji. Toate femeile de-aici erau îmbrăcate ca mine. Nu aveam să ies în evidenţă. Din cauza lui Damon, îmi era ruşine de corpul meu. El mă făcuse să cred că, dacă îmi lăsam o gleznă la vedere, toţi bărbaţii s-ar fi aruncat asupra mea, ca o haită de lupi.

Mi-am şters bine tălpile şi am ieşit. Am luat cu mine sacoşa cu haine ude şi am pus prosoapele în coşul de lângă cabina de duş.

Am pătruns în vestiar. Câteva femei se pregăteau să-şi înceapă antrenamentul.

— Arăţi bine.

Am ridicat capul. Alex stătea cu mâinile în şolduri. A dat aprobator din cap. Ochii ei mă cântăreau cu atenţie.

M-am încordat.

S-a apropiat şi m-a luat de mână.

— Avem cam aceeaşi măsură la haine, mi-a zis Alex. Nu mi-am dat seama, văzându-te în hainele tale obişnuite.

Mi-a luat sacoşa din mână şi i-a întins-o unei angajate – o femeie tânără, îmbrăcată într-o bluză cu logoul sălii Sensou –, care a dispărut, cu tot cu hainele mele ude.

— Nu port haine chiar aşa de largi, am mormăit.

M-a pus să mă aşez la măsuţa de toaletă şi m-a apăsat pe umeri. Picioarele mele istovite au cedat imediat. M-am aşezat pe un scaun. Imediat, a început să mă pieptene.

— Pot să mă pieptăn şi singură, am mârâit,

întinzând mâna spre pernă.

Dar ea şi-a retras mâna.

— Ba nu poţi, m-a contrazis. Trebuie să mănânci.

A luat de pe masă un obiect învelit în folie de aluminiu şi mi l-a aruncat în poală.

L-am ridicat. Era moale şi cald.

— Ce-i asta?

— Kai a comandat câţiva *burritos.*

Am lăsat ruloul să-mi cadă în poală.

— Nu-mi trebuie.

— Kai mi-a spus că o să zid asta.

Mi-a prins în pumn câteva şuviţe. Le-a periat capetele.

— Mi-a mai zis câteva lucruri: că eşti îndeajuns de isteaţă încât ştii să-ţi alegi bătăliile şi că o persoană aşa de pragmatică precum eşti tu nu va despica firul în patru pentru un amărât de *burrito.*

Mi-a scăpat un zâmbet. Kai avea dreptate.

Mirosul delidos al lipiei mi-a pătruns în nări şi, dintr-odată, stomacul mi-a chiorăit. Nu mâncasem nimic azi-dimineaţă.

Alex a reuşit să-mi descâlcească părul, iar eu am desfăcut ambalajul ^z/m7a-ului şi am muşcat o dată. Ouă moi, câmat condimentat, ceapă, ardei gras şi ardei iute cu puţină brânză. N-am mai rezistat. Am muşcat iar, deşi nu terminasem de mestecat prima îmbucătură.

— Bravo!

Alex mi-a făcut cu ochiul şi a pornit uscătorul de păr.

Deodată, pe lume eram doar eu şi ^wmio-ul meu. De obicei rareori îmi acordam răgaz de-a lungul zilei, aşa încât să-mi dau seama dacă mi-e foame sau nu. Adesea, trecea chiar o zi întreagă în care mâneam doar un ou şi o felie de pâine prăjită. Marina avea mai mereu mâncare pe foc, aşa că mai înhăţam câteva resturi de la ea sau îmi turnam într-un bol supă din oala de pe plită. însă de obicei ori mâneam ceva la repezeală, ori plecam de acasă fără să mănânc nimic.

Alex trecea peria prin părul meu. Şuviţele lungi îmi gâdilau pielea goală de pe braţe şi de pe spate. Am simţit furnicături şi mi-am lăsat capul pe spate, ca să-i uşurez munca. Am respirat prelung şi am continuat să mestec *burrito-vL* Dinţii periei îmi masau pielea capului.

Am terminat repede de mâncat şi m-am afundat în scaun, savurând senzaţiile stârnite de pene. Uscătorul de păr nu mai bâzâia. Am deschis ochii. Alex se uita la mine lung, în oglindă, îşi strânsese părul într-o coadă, în creştet, iar faţa îi era încadrată de două şuviţe.

Părul meu lung de aproape jumătate de metru mi se revărsa pe spate; De un car de ani nu mai avusesem părul desfăcut, spălat şi uscat cu fohnul.

— Când ai fost atinsă ultima oară? m-a întrebat Alex. Adică atinsă pe bune.

Mi-am proptit bărbia în piept, evitându-i privirea. Oare mă lăsasem prea mult purtată pe aripile plăcerii?

S-a aşezat lângă mine şi m-a privit în ochi.

— Cu toţii avem nevoie de atingeri, să ştii, mi-a spus încet. Stă în firea fiecărui om. Dar, dacă nu primeşti atingeri din partea altcuiva, nu e greşit nici să te... atingi singură. îmi pari foarte încordată. Cred că asta te-ar ajuta. Eu mă ating de cel puţin două ori pe zi.

M-am încruntat la ea. Nu-mi plăceau oamenii care împărtăşesc prea multe despre propria persoană.

Tipa a râs. Zâmbetul ei larg şi luminos îi împrumuta o dulceaţă ca de copil. Asta contrasta mult cu trupul ei de femeie. Ştiam că jumătate dintre bărbaţii aflaţi la petrecerea aceea avuseseră acest trup în patul lor. Oare şi Kai se culcase cu ea?

Alex m-a înghiontit. M-am smuls din visare.

— Vorbesc serios. Să fii atins e o nevoie profund omenească. A * închide ochii!

Get

— E un experiment, m-a lămurit ea, văzându-mi expresia zăpăcită. N-o să te ating în niciun loc intim.

Nu. M-am tras deoparte.

Dar ea s-a apropiat de mine.

— închide ochii şi imaginează-^ că eu sunt *eH*

— Cine?

— Bărbatul din fantezia ta.

Fantezia mea? Ce naiba?

— Fă-mi pe plac două minute, mi-a şoptit Alex, aplecându-se spre mine. Dacă o faci, îţi dau hanoracul meii.

Am pufnit.

Şi totuşi... mi-ar fi plăcut să am un hanorac.

Bine. Am închis ochii.

O simţeam mişcându-se lângă mine. Mâna ei mi-a atins talia, facându-mă să tresar.

— îl vezi în mintea ta, mi-a şoptit. Imaginează-ţi-l pe bărbatul din fantezia ta: ce poartă, cum arata camera în care sunteţi, felul în care se apropie de tine.

Pleoapele mele au fluturat. Imaginea mi-a apărut în minte.

— Nu..., am murmurat fără să vreau.

Degetele ei mi-au mângâiat pielea, stâmindu-mi fiori de plăcere pe braţe.

— Ba da, mi-a şoptit Alex la ureche. îl vezi, nu-i aşa? Te atinge chiar în clipa asta. Mâna lui e pe mijlocul tău. Trupul lui e lângă trupul tău. Vocea lui îţi murmură la ureche, îl vezi?

M-am cutremurat. Respiram tot mai anevoie. Dintr-odată, m-am pomenit înapoi în mormântul acela gol,

în faţa mea era pieptul dezgolit al lui Kai. Voiam să-i cuprind mijlocul şi să-mi îngrop nasul în gâtul lui. Mă împresurau parfumul vag al săpunului pe care-l folosea şi mirosul de pământ umed» Mai era şi un alt miros: cel al lui Kai. Stăruia în părul lui, în gura lui, pe pielea lui*

— Te vreau, mi-a şoptit el.

I-am simţit respiraţia fierbinte în ureche.

— Te vreau în gura mea.

Mâna lui mi-a alunecat pe ceafă şi m-a apucat uşor de păr. Am scâncit, simţind cum mi se întăresc sfârcurile.

Şi-a lipit gura de gâtul meu. Am inspirat scurt, printre dinţi. Buzele lui mă sărutau şi îmi .sugeau pielea. Dumnezeule! Mi-am înclinat capul într-o parte, oferindu-mă lui.

— O să te mănânc toată, a spus el.

Atingerea lui posesivă a coborât spre interiorul coapsei mele, în fantezia mea, ne aflam împreună, pe un pat. Capul lui era între picioarele mele. Deşi simţeam că mă înroşisem toată de ruşine, îl voiam acolo.

— Mă simţi? m-a întrebat el. Simţi cât de mult te vreau? O să-mi implânt limba în tine şi o să te ling până o să ţipi şi-o să mă implori să te las să-ţi dai drumul. Eşti a mea.

Pieptul mi s-a cutremurat. Gâfâiam. Mâinile lui din ce în ce mai lacome mă faceau să transpir.

— Pune mâna pe mâinile mele, scumpo! mi-a şoptit. Arată-mi cum vrei să te ating!

Mi-am lins buzele uscate. N-am ezitat nicio clipă. Am apucat mâna de pe coapsa mea, însă m-am oprit. Era o mână moale, catifelată, care nu părea să fie a unui bărbat.

Am deschis ochii. Lângă mine stătea Alex.

— Dumnezeule!

Am dus o mână la gură. Eram copleşită de ruşine. Ea făcuse toate astea. Sfinte! I-am dat drumul la mână. S-a retras fără tragere de inimă şi a oftat:

— Oricine-ar fi tipul ăla, e norocos.

Am clătinat din cap, uimită de ceea ce tocmai se întâmplase. Stomacul meu încă făcea tumbe.

Alex s-a aplecat spre mine.

— La noapte, să-ţi aminteşti fantezia asta şi s-o duci până la capăt, chiar dacă eşti singură în patul tău.

Nu-i de mirare că Will o ţinea pe statul lui de plată.

— Sau, dacă vrei—a adăugat, ispitindu-mă cu o voce unduitoare –, sună-mă şi o să te ajut să-ţi dai drumul.

Zvâcnetul dintre picioarele mele s-a înteţit.

Ce nebunie! mi-am zis în sinea mea. Puteam să-i fac faţă unui tip de o sută douăzeci de kilograme, dar o prostituată de lux mă făcea să mă ruşinez.

Am dat să mă ridic. Kai a strigat în vestiar:

— Banks a terminat?

Alex s-a ridicat de pe banchetă, a luat peria şi mi-a dat părul pe spate.

— A terminat. E uscată şi îmbrăcată!

— Atunci, adu-o aici!

M-am ridicat iute şi m-am repezit la dulapul lui Alex, de unde am înşfăcat hanoracul ei gri. Era lung. Speram să fie îndeajuns de lung şi de larg încât să-mi acopere formele.

M-am apropiat de uşa întredeschisă şi am întrezărit silueta lui Kai prin sticla semimată. Mi-am pus hanoracul.

— Sunt aici! am zis, deschizând uşa de tot. Ai nevoie de ceva?

El a ficut numaidecât stânga-mprejur şi s-a îndepărtat fără să se uite la mine. Era sigur că aveam să-l urmez.

— Vreau să stai la recepţie pentru o oră. Fata din

schimbul unu e blocată în trafic.

Am vrut să trag fermoarul, dar dintr-odată hanoracul a fost smuls de pe mine. Când m-am răsucit în loc, am văzut-o pe Alex. Zâmbea larg, ţinând hanoracul în mână. M-a împins pe uşă.

Ce naiba?!

A trântit uşa de la intrarea în vestiar. M-am căznit s-o deschid, dar Alex ţinea clanţa, pe partea cealaltă, ca să nu mă lase să intru.

Am strâns pumnii şi am mârâit.

S-o ia dracu’pe Alex!

— Când plouă, traficul o ia razna, a continuat Kai, care mergea mai departe pe hol. Ai zice că n-au mai văzut ploaie până acum. O să scanezi cârdurile clienţilor, o să le dai prosoape, dacă cer, şi vei răspunde la telefon. N-ar trebui să dureze mult.

Mi-am trecut o şuviţă de păr după ureche şi l-am urmat, iară chef. Nu ştiam ce să fac cu mâinile: mai întâi le lăsam să coboare, ca să-mi acopăr mijlocul dezgolit, apoi le ridicam ca să-mi ascund decolteul.

— O să-ţi arăt cum să foloseşti interfonul. Poţi să mă chemi, dacă e nevoie, m-a instruit el,

M-am oprit în dreptul biroului. S-a aplecat peste el. A luat nişte chei şi un walkie-talkie.

Ceva a căzut pe podea, în holul de la intrare, iar eu şi Kai ne-am uitat într-acolo. Michael rămăsese înlemnit, cu sprâncenele ridicate incredibil de mult. Se holba la mine.

Mi-am dat ochii peste cap şi am strâns din dinţi. *N-ai decât să râzi. cretinule!*

Iritat, Kai a ridicat braţele. Michael şi Rika încremeniseră în hol. Michael scăpase pe jos sticla lui cu suc, iar acum lichidul se împrăştia pe podea.

' – Ce-i cu voi? a izbucnit Kai.

Când s-a răsucit pe călcâie, a dat cu ochii de mine.

S-a încruntat instantaneu şi s-a îndreptat de spate.

Privirea lui a coborât spre tălpile mele goale, pe urmă a urcat încetişor pe colanţii primiţi de la Alex, pe mijlocul meu dezgolit, pe bustiera de sport şi pe părul meu lung, lăsat liber.

în cele din urmă, ochii lui Kai i-au întâlnit pe ai mei. Mi s-a pus un nod în stomac.' Cunoşteam privirea asta« Era aceeaşi pe care-o avusese în Noaptea Diavolului, chiar înainte să mă vâneze.

Şi-a arcuit o sprânceană şi s-a întors spre prietenii săi.

— La ce te holbezi? a mârâit Kai către Michael. Vestiarele sunt într-acolo!

Michael căuta să-şi ascundă rânjetul. Rika îl străpungea cu privirea.

— Nu uita să respiri, nesimţitule! a spus ea înţepat, mergând cu pas apăsat spre capătul holului.

El a urmat-o.

— Scumpo, pur şi simplu sunt puţin şocat. E o schimbare uriaşă!

— Gura! ■

— Rika, nu fi...

N-am auzit restul discuţiei.

Rămăsesem pe loc, cu capul ridicat, dar cu privirea în podea.

. – O să mă schimb imediat ce mi se usucă hainele, i-am spus lui Kai. De unde pot să fac rost de o bluză cum are cealaltă recepţioneră?

A rămas tăcut pentru o clipă şi m-a măsurat iar din priviri.

Pe urmă a trecut pe lângă mine şi s-a apropiat de hol.

— Nu mai avem bluze de-astea.

CAPITOLUL 13
BANKS

Cu şase ani în urmă

După ce am aruncat cheile pe birou, am închis uşa şi m-am dus să trag draperiile. Mi-am scos hanoracul, mi-am aruncat pantofii cât colo şi am deschis sertarul de sus al comodei lui Damon, de unde am scos o pereche de boxeri şi un tricou. Căs- când, am intrat în baie. Simţeam sub tălpi răcoarea podelei de marmură albă.

Fratele meu n-avea să se întoarcă acasă cel puţin până-n zori. Oare Kai încă avea de gând să meargă la *Papa* în noaptea asta? Probabil luase cheia hotelului după discuţia noastră de azi-di- mineaţă, când nu ştiuse că avea să mă vadă din nou.

Uram gândul că se duce acolo fără mine.

Am aruncat hainele purtate în coşul pentru rufe murdare, mi-am pus tricoul şi boxerii, m-am spălat pe faţă, pe dinţi şi mi-am periat părul. Am ieşit din baie, stingând lumina.

M-am băgat în pat. Am luat perna în braţe şi am stins veioza de la capătul patului. în cameră s-a făcut întuneric. Zumzetul aparatului de aer condiţionat se prelingea prin casă, inducându-mi o stare de calm. Respiraţia mi-a încetinit.

Kai era, cel mai probabil, foarte supărat pe mine. Nu

avea motive să nu-l creadă pe Damon. îmi închipuiam că se simţea trădat, minţit şi foarte enervat.

îndeajuns de enervat încât să considere că ar fi trebuit să păstreze vrabia din mână şi să n-o dea la schimb pentru cioara de pe gard. Poate că în noaptea asta urma să împartă cu Chloe camera aia de hotel.

Dintr-un motiv necunoscut, mă bucuram că gândul ăsta îmi provoca suferinţă. Era mai simplu să simt furie. Mai că-mi doream ca el să alerge în braţele lui Chloe. Asta ar fi însemnat că era la fel ca toţi bărbaţii pe care-i cunoşteam: oportunist, mincinos şi lacom.

Dacă mă dezamăgea, puteam să revin la. starea de dinainte, când nu mă afectase gândul că băiatul ăsta nu era al meu. La urma urmei, îl aveam pe Damon. Iar aici eu eram regina. Frate-miu nu aducea niciodată fete în camera lui. Niciodată nu mă obligase să plec ca să aibă parte de intimitate. Ăsta era spaţiul nostru. în viaţa lui de acasă, nicio femeie nu era mai importantă decât mine.

Trebuia pur şi simplu să mă bucur de lucrurile pe care le aveam. Am căscat din nou. Pleoapele mi se îngreunaseră. Am închis ochii.

Dar apoi uşa camerei s-a deschis şi podeaua a scârţâit.

Am privit peste umăr şi am înlemnit când am văzut o siluetă înaltă, întunecată, care se apropia de pat. S-a oprit chiar lângă mine. Şi-a scos tricoul.

— Te-ai întors aşa de repede? l-am întrebat.

— Sssst!

Nu am mai insistat. Am întors capul şi am rămas cu ochii deschişi în întuneric.

Nu a aprins lumina. Mi-am zis că e un semn bun şi că, prin urmare, Damon nu avea de gând să urle la mine.

Am simţit o apăsare pe saltea, în spatele meu. Damon s-a aşezat pe pat, ftcându-l să scârţâie sub greutatea lui.

Habar nu aveam de ce voia să fiu aici în seara asta. într-adevăr, dormeam alături de el deseori. Ştiam că acum e supărat şi că în seara asta ar fi fost înţelept să-l evit.

S-a răsucit cu faţa spre mine. Braţul lui mi-a încolăcit talia.

Plămânii mei parcă se micşoraseră. Am încercat să trag mai mult aer în piept. Venele de pe gâtul meu pulsau tot mai tare.

Ce voia să facă?

Respiraţia lui mi-a atins ceafa. Brusc, mi-a sărutat pielea. Şi-a strecurat o mână pe sub trîco şi mi-a strâns cu lăcomie sânii în palmă.

— Ce faci...?

Strigătul mi-a înţepenit în gât.

Şi-a coborât mâna între picioarele mele. M-a înşfăcat de zona aceea sensibilă şi şi-a împins şoldurile în fundul meu.

— Damon, nu! am strigat, luptându-mă să-i îndepărtez mâinile şi să cobor din pat.

Dar mă ţinea cu toată puterea. M-a împins pe spate şi s-a urcat pe mine. Mi-a pironit braţele deasupra capului. Şi-a apăsat gura pe a mea.

Am încercat să ţip. Plângeam. *Nu, nu, nu, te rog! N-o face!* Am strâns din pleoape, am încercat să-mi feresc capul. Greaţa mi-a inundat stomacul, asemenea unei avalanşe. Nu, nu, nu...

Când şi-a băgat limba în gura mea, am încetat să mă zbat. Ceva nu era în regulă. Am tras adânc aer în piept.

Nu simţeam miros de ţigări Davidoff. Nici urmă de fum de ţigară pe pielea lui, în respiraţia lui, în părul lui.;.

M-am zbătut. Am reuşit să-mi eliberez braţele şi l-am plesnit peste faţă.

— Nu eşti Damon? am urlat.

M-a apucat iar de încheieturi şi mi le-a ridicat deasupra capului. Respiraţia lui fierbinte mi-a învăluit faţa. Gâfâiam. Era prea greu şi se apăsa pe mine.

— Iar tu nu ţi-o tragi cu Damon, aşa cum a zis el. Am dreptate?

Michael?! Ce naiba căuta aici?

— Cine eşti?

— Dă-te jos de pe mine! am mârâit, zbătându-mă. Ce faci?

Ar fi fost aiurea să intre chiar în clipa asta unul dintre body- guarzii noştri. Ar fi fost şi mai rău să intre chiar fratele meu. Ar fi spus că toate astea sunt din vina mea.

Michael mi-a dat drumul la o mână. S-a aplecat spre stânga şi a aprins veioza. L-am văzut pe Michael Crist zgâindu-se la mine.

Mi-a eliberat şi cealaltă mână. S-a sprijinit într-un cot. Ochii lui îmi cercetau corpul. Mi-am tras iute tricoul în jos.

A rânjit.

— Nu-i de mirare că Damon te ţine ascunsă.

S-a lăsat pe spate şi s-a întins lângă mine, punându-şi un braţ sub cap.

— Uneori, şi eu sunt posesiv cu Rika Fane, a spus, întorcân- du-şi ochii spre mine. Dar *ea* nu mi-e soră.

M-am încruntat. Deodată, mi-a picat fisa. Cum de ştia

adevărul?

Sau poate că doar bănuia, iar eu îi confirmasem suspiciunea pentru că mica lui farsă mă speriase.

Michael a zâmbit pieziş, probabil încântat de zăpăceala mea.

— Semeni mult cu Damon. Nu ştiu cum de Kai nu şi-a dat seama.

— Nu sunt sora lui şi...

— E treaba lui Damon ce vrea să facă, dar tu, puştoaico, îi strici noaptea lui Kai.

S-a ridicat din pat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Acum nu vă mai stau în cale. Tu şi prietenul tău cel mai bun vă puteţi face de cap.

A ras.

— Am o idee mai bună, a spus, plesnindu-mă peste coapsă. Hai să mergem în oraş!

M-a apucat de glezne şi m-a tras spre capătul patului.

Am căzut pe spate.

— Ce?! Nu!

Parcă vorbeam de una singură. M-a săltat pe un umăr. Lumea s-a întors cu susul în jos. Mi s-a făcut inima cât un purice.

— Hei, nu! Nici măcar nu sunt îmbrăcată!

M-am zbătut, iar Michael s-a poticnit şi s-a lovit de noptieră.

M-am sprijinit cu mâinile de perete, ca să nu cădem grămadă.

— Ştii ce? M-am săturat să fiu nevoită să le tot spun cretinilor să-mi dea drumul! i-am zis.

— Atunci, taci! Ştiu că vrei să mergi în oraş.

Am simţit ceva pe spate – mâneca hanoracului său. îl ridicase de jos.

S-a îndreptat spre uşă. Mă îndepărtam tot mai mult de pat, de noptieră, de dormitor.

Umărul lui îmi apăsa stomacul.

Am scâncit:

— Haide, frate! Lui Damon n-o sa-i placă.

— N-o să afle.

Ba da! Fratele meu avea să fie acolo unde erau şi ceilalţi Călăreţi. Cum să nu mă vadă?

Michael mi-a strâns coapsele cu un braţ. Acum cobora scara. Nu m-am mai zbătut. Nu aveam chef să mă scape.

S-a oprit brusc. Am simţit o adiere pe picioare. Deschisese uşa de la parter.

— Vorbesc serios! Damon o să mă omoare dacă mă găseşte iar cu Kai.

Nu m-a luat în seamă.

— Hei! am strigat, lovindu-l în spate cu picioarele şi cu pumnii. Nu fi cretin! Nu mai vreau să-l văd pe Kai. N-a ridicat nici măcar un deget ca să mă oprească atunci când am plecat. Şi nici măcar nu e îndeajuns de bărbat încât să vină personal după mine!

M-a plesnit peste fund. Arsura mi s-a răspândit pe piele, fa- cându-mă să tresar.

Uşa de la dormitorul tatălui meu s-a deschis şi o rază de lumină s-a strecurat în holul întunecat.

—■ Ce naiba se petrece aici?

Tata a ieşit din dormitor. Privirile noastre s-au întâlnit.

— Gabriel! am gâfâit. Michael a dat buzna în camera lui

Damon. Nu vreau să merg cu el!

Tatăl meu şi-a arcuit o sprânceană. Michael s-a întors cu faţa la Gabriel.

S-a aşternut tăcerea. Am rămas nemişcată, aşteptând ca Michael să-mi dea drumul.

Dar n-a ficut-o.

— Aici, porţile se închid peste noapte, i-a zis tata lui Michael. Dacă scoţi fata din casă, n-o mai poţi aduce înapoi decât în zori.

Am strâns din pleoape. De frustrare, sângele îmi fierbea în vene. Nu mă miram. La urma urmei, ce mă aşteptam să spună Gabriel când un tip pe jumătate dezbrăcat se strecoară la el în casă şi-i răpeşte fiica?

Absolut nimic.

Uşa s-a închis la loc, iar Michael a făcut stânga-mprejur. în timp ce cobora treptele, se scutura de râs.

Mi-a strâns şi mai tare coapsele sub braţ.

— Ai un tată-model. Eşti în siguranţă mai degrabă cu mine decât cu el.

Odată ajuns la parter, a ieşit pe uşa din faţă.

— Ascultă, Michael! Nu pot să merg cu tine. Deja l-am enervat pe Damon.

— Ţi-am mai zis: n-o să afle.

M-a lăsat jos. În sfârşit, tălpile mele au atins pământul.

încă eram ameţită. A deschis portiera din spate a Mercedesul său Clasa G şi, dintr-odată, din maşină s-au revărsat râsete şi muzică. înăuntru era plin-ochi. N-am recunoscut pe nimeni.

— Fa loc! a cerut Michael.

Mi-a făcut vânt în maşină şi a adăugat:

— Ty, ocupă-te de faţa ei!

Portiera s-a închis în urma mea.

Am privit în jur. Bancheta din spate era plină până la refuz. Fetele stăteau în poala băieţilor. Doi puşti împărţeau locul din dreapta şoferului. Michael a urcat la volan. Cei din maşină m-au privit, pe urmă şi-au continuat conversaţiile.

Probabil că erau deja beţi.

Michael şi-a azvârlit tricoul şi hanoracul în direcţia celor din dreapta lui şi a pornit motorul.

Brusc, o fată mi s-a aşezat în poală. ,

i

Pentru o clipă, am uitat să respir. Purta pantaloni scurţi şi o geacă de piele, bocanci şi o eşarfa. Avea faţa vopsită aşa încât să semene cu o *calavera*| Ochii ei fuseseră conturaţi cu dermatograf negru, iar pe tâmple avea desenate nişte flori superbe.

Ce naiba voia să facă?

A înmuiat un burete de machiaj într-o cutiuţă cu fard alb şi l-a apropiat de faţa mea.

M-am dat înapoi.

— Ce fad? am strigat, ca să acopăr melodia *Save Yourselfi* ce răsuna în maşină.

— Te deghizează, a răspuns Michael. Las-o să-şi facă treaba!

Fata a zâmbit. Buzele rujate în nuanţa vinului roşu s-au întredeschis. Dinţi ei albi ca perlele au sclipit. S-a aplecat şi a început să mă machieze.

— Se apropie miezul nopţii, a şoptit fata, cu entuziasm. *Dia deMuertos.*

Ştiam că sărbătoarea Zilei Morţilor dura de la Halloween până după Ziua Tuturor Sfinţilor, pe întâi

noiembrie. Dar de ce...

Aha, machiajul! Acum am înţeles de ce avea toată faţa machiată şi ce anume voia să facă.

Aşa se explica şi prezenţa lumânărilor în dmitir.

Nu ştiam multe despre această sărbătoare. îmi aduceam aminte doar că o dată, în copilărie, asistasem la o paradă de Ziua Morţilor, în Meridian City.

— Ţi-e frig? m-a întrebat Michael.

Un hanorac a aterizat pe bancheta din spate.

[1] în original, *sugar skull.* în contextul sărbătorii Zilei Morţilor, de origine mexicană, este vorba despre reprezentarea unui craniu uman împodobit cu diverse culori. Conform tradiţiei, astfel de cranii sunt confecţionate din zahăr şi simt folosite drept ofrande sau daruri. (N. red.)

T.-am înşfăcat. *Super!* Nu aveam pe mine decât o pereche de boxeri şi un tricou.

Deodată, m-am trezit cu adidaşii mei Vans în braţe. Michael îi luase de la mine de acasă. M-am îmbrăcat la repezeală cu hanoracul. începeam să mă încălzesc.

— Unde mergem? am cerut să ştiu.

Mi-am dat părul pe după urechi, ca să-i fac lui Ty munca mai uşoară.

Ochii ei au strălucit.

— Mergem să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

Michael a deschis uşa dublă de la intrarea în hotelul *Papa.* Instantaneu, urechile mi-au fost asaltate de răcnete şi ovaţii.

Durase mai puţin de trei sferturi de oră să ajungem în Meridian City. Străzile care duceau din orăşelul nostru

de coastă spre metropolă erau cufundate în întuneric şi liniştite.

în holul de la intrare erau pe puţin treizeci de persoane. Am privit în jur şi mi-am tras gluga pe frunte. Mă temeam că vopseaua albă nu-mi ascundea îndeajuns trăsăturile. Grupuri de adolescenţi se răzleţiseră printre coloanele negre, care se ridicau către tavanul întunecat şi înalt, decorat cu lambriuri de lemn şi candelabre de cristal. Câţiva puşti se aşezaseră pe canapele şi pe scaune tapiţate. Alţii stăteau lângă ferestrele mari, împodobite cu frumoase draperii albe, cu plante şi pomişori în ghivece înalte.

Nu mai fusesem aici până acum. Tata nu prea avea motive să ne ducă în oraş. Ştiam că hotelul ăsta era în pericol de a fi închis. Stadionul care ar fi trebuit construit cu ani în urmă rămăsese doar un plan pe hârtie, iar afacerile aveau de suferit. Ce păcat că hotelul ăsta era pustiu şi că nimeni nu-i admira măreţia!

Michael şi-a petrecut un braţ pe după gâtul meu. Era tot fără tricou.

— Ai picioare frumoase, a spus, aruncând o privire prin hol. Deocamdată eşti ferită de Damon, dar să nu crezi că eşti la adăpost şi de noi, ceilalţi!

S-a uitat provocator la mine.

— Iar tu să nu crezi că nu ştiu să-mi port singură de grijă! i-am întors-o eu. Nu mă deranjează să lovesc o fată.

Michael a chicotit. Nu era genul de om care îşi manifestă emoţiile cu uşurinţă. Prin urmare, am simţit un fior de mândrie la gândul că mă considera amuzantă.

S-au răspândit cu toţii care-ncotro. Fata care mă machiase m-a luat de mână şi m-a tras spre lifturi. Michael

şi alţi câţiva ne-au urmat.

Fata a început să-mi explice:

— Jocul ăsta e o combinaţie între „de-a v-aţi ascunselea” şi „şapte minute în paradis”.

Şapte minute în paradis? îl jucasem deja în seara asta.

— Te ascunzi şi, dacă eşti găsită, tu şi tipul respectiv petreceţi câteva minute între patru ochi.

— Şi dacă nu vreau să particip?

Michael a apăsat butonul pe care fusese înscris numărul 13. Uşile au început să gliseze.

— De ce să nu vrei? a întrebat. E distractiv.

Da, cum să nu! Distractiv! Adică fratele meu juca aşa ceva sperând să aibă ocazia de-a pipăi o fată, într-un dulap întunecat? Ori minţeau, ori îndulceau situaţia, ca să nu mă sperie. Oricum, nu eram deloc interesată de jocul lor.

Mi-am întors ochii către fată, ignorându-l pe Michael.

— Câţi „căutători” sunt?

A ridicat din umeri.

— Câte unul pentru fiecare dintre noi. Uneori, mai mulţi. Mai mulţi?

Liftul urca. Stomacul meu parcă îmi coborâse în călcâie. Simţeam fiori pe pielea picioarelor, iar gura mi se uscase.

Michael s-a aplecat la urechea mea. A şoptit:

— Doar nu vrei ca amicul tău, Kai, să găsească altă fată, nu?

Buzele mi s-au strâmbat într-un rânjet.

— N-am garanţii c-o să mă găsească *pe mine,*

— Atunci, asigură-te c-o să te găsească!

Mi-am lins buzele şi am simţit aroma artificială, de

cireşe negre, a rujului cu care mă dăduse fata. Când uşile liftului s-au deschis, tipa mi-a dat drumul. Am rămas locului, în vreme ce toţi treceau pe lângă mine, grăbindu-se să iasă pe palier.

Eu însă nu mă grăbeam.

Coridorul era întunecat şi plin de zarvă. Zgomotul discuţiilor era acoperit de o melodie a celor de la Fear Factory. Am încleştat pumnii. Dintr-odată, m-a cuprins neliniştea. Nu voiam să intru într-o situaţie* din care n-aş fi putut ieşi. M-aş fi simţit ceva mai bine dacă ar fi fost şi David aici.

Gândul ăsta mi se părea de-a dreptul ironic. M-a pufnit râsul.

Am mers în urma celorlalţi, pe coridorul plin de lume. Uşile camerelor de hotel erau deschise, ca şi cum totul ar fi fost un spaţiu comun uriaş.

Aplicele de pe pereţi răspândeau în jur o lumină palidă, iar candelabrele care atârnau din tavan erau stinse. Etajul avea o atmosferă tulburătoare, ca de peşteră. Am păşit prin dreptul uşilor larg deschise. Din fiecare cameră se revărsa muzică. Ai fi putut crede că eşti într-un cămin studenţesc, nu într-un hotel. Probabil că închiriaseră tot etajul.

Din camerele întunecate, luminate doar de lumânări ieşeau şi intrau adolescenţi mascaţi. Când am aruncat o privire într-una dintre camere, am văzut câteva perechi dansând lasciv. Două fete se sărutau şi se pipăiau. O alta încălecase un băiat aşezat pe un scaun.

Dacă fratele meu mă găsea în hotel, plănuiam să dau vina pe Michael. Din cauza lui ajunsesem aici.

— Hei, oameni buni! a strigat Will.

Se cocoţase pe o ladă frigorifică şi îşi plimba privirea peste mulţimea din coridor.

În jurul lui s-au adunat vreo douăsprezece persoane. Eu îmi
ţineam gluga trasă pe frunte şi capul plecat. încă nu-l zărisem pe Kai. Michael rămăsese lângă mine, aşa că nu mă simţeam în pericol Din camera din dreapta mea se răspândea miros de mâncare. Am simţit un junghi de foame. Nu mai mâncasem de nu ştiu când.

— Ca să meargă treaba, o să ne limităm la douăsprezece camere: de la 1312 până la 1322, ne-a explicat Will. Doamnelor, cunoaşteţi regulile jocului. Căutaţi-vă o ascunzătoare bună într-una dintre camere! Puteţi să vă schimbaţi ascunzătoarea, dar, dacă sunteţi prinse în timp ce vă schimbaţi locul, v-aţi ars.

Will a zâmbit atotştiutor. I-a privit pe băieţii din jurul lui şi i-a avertizat:

— Iar dacă fetele vă cer să vă ţineţi mâinile acasă, aşa să faceţi! Au răsunat câteva chicote. Am făcut imediat un pas în spate. Unde era Kai? Dacă el nu juca, atunci nu voiam să joc. Dumnezeule! Dacă mă găsea frate-miu?!

Oare ce să fac? Să găsesc un loc sigur unde să rămân până se termina prostia asta sau să intru în joc şi să caut cea mai bună ascunzătoare?

O siluetă întunecată a ieşit dintr-o cameră, în spatele lui Will, şi s-a apropiat încet. O aplică i-a luminat masca. Speram să fie cea argintie.

Era neagră. în gât mi s-a pus un nod. Era masca fratelui meu. Mi-am plecat dinnou ochii.

— Aveţi un minut la dispoziţie ca să vă ascundeţi, a zis Will. Băieţi, dacă ajungeţi la iubita prietenului vostru

înaintea lui, aveţi cincisprezece minute la dispoziţie împreună cu fata, într-o debara.

Au izbucnit fluierături şi râsete.

Will a ridicat o goarnă la vedere.

— Când auziţi goarna asta, înseamnă că timpul s-a scurs şi că puteţi începe căutarea.

I-a întins goarna unui puşti de lângă el. Will a coborât de pe lada frigorifică. Şi-a pus masca. Deci intra şi el în joc.

Am început să mă retrag, pas cu pas. Nu voiam să mai stau pe-aici, ca nu cumva să dea Damon peste mine, dar nici nu aveam de gând să fiu găsită. Ştiam o ascunzătoare perfectă.

— Pe locuri..., a spus Will. Fiţi gata...

în dreapta mea era camera 1332.

— Start! a urlat Will.

N-am mai stat pe gânduri. Făcând stânga-mprejur, am alergat spre capătul coridorului. în spatele meu au izbucnit chicote şi mici ţipete de entuziasm. Am deschis uşa camerei 1312, privind repede de jur împrejur, să văd dacă mai era cineva înăuntru.

Era pustie. *Bun!*

Celelalte fete alergau pe coridor. M-am repezit la pat şi am urcat cu grijă pe saltea, apoi m-am strecurat în spatele celor trei rânduri de perne moi şi răcoroase, sprijinite de tăblie. M-am întins de-a lungul tăbliei. M-am asigurat că pernele au rămas la locul lor, fără să-mi trădeze prezenţa.

Inima mi-o luase la galop şi aveam senzaţia că plămânii mei se micşoraseră. De frică, abia mai răsuflăm. Deşi,

dacă mă gândeam mai bine, nu era vorba de frică. Mai degrabă simţeam euforia vânătorii.

Ştiam că-mi găsisem o ascunzătoare bună. Era chiar la vedere, sub nasul tuturor.

într-o dimineaţă, cu mulţi ani în urmă, când m-am trezit, Damon era ca scos din minţi. Nu ştiu cum, în timpul nopţii mă îngropasem printre perne. Aveam vreo treisprezece ani şi eram micuţa, foarte slabă. Patul nostru era chiar mare. Frate-miu se trezise în dimineaţa aceea şi nu mă văzuse în pat. Crezuse că mă trezisem mai devreme. Mă căutase prin toată casa, dar şi afară, strigându-mă pe nume.

Mă trezisem din cauza zarvei şi mă ridicasem dintre perne. Când şi-a dat seama ca fusesem chiar sub nasul lui, nu a fost deloc bucuros.

Cred că în ziua aceea se cam speriase. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, ţinea la mine.

Deodată, uşa s-a lovit de perete. S-au auzit chicote. M-am încordat, ţinându-mi respiraţia.

— După draperii! a şoptit o fată. Să văd dacă încap în dulăpior.

Au urmat foşnete, scârţâit de balamale şi un bufnet. Muzica răzbătea prin pereţi, asemenea unui ecou subteran. Am strâns lângă mine perna din dreptul meu, încercând să-mi stăpânesc tremurul.

în depărtare am auzit urlete înăbuşite.

Deodată, băieţii au început să gonească pe coridor.

Am închis ochii. *Cinci camere.* Dacă nu le întorceau pc toate cu susul în jos, nu aveau cum să mă găsească.

Se auzeau uşi trântite de pereţi şi voci masculine, dar nu puteam distinge cuvintele.

Uşa camerei în care eram s-a deschis brusc. Clanţa s-a lovit de perete, iar eu am tresărit înfricoşată. Sângele îmi gonea năvalnic prin vene. Am înlemnit.

— Cine nu-i gata îl iau cu lopata, a şoptit jucăuş o voce. Cineva a chicotit.

Bravo! Condu-l la tine! Tot ce aveam de făcut era să rămân aici, până când le găseau pe celelalte şi începeau să se... joace.

O fată a ţipat în altă cameră. Fusese descoperită.

— Caută în dulap! a sugerat o voce masculină.

Intraseră doi ţipi.

Stăteam nemişcată. Am auzit un foşnet şi am ciulit urechile.

— Nu!

O fată a izbucnit în râs. Cineva a tras draperiile în lături şi am ştiut că unul dintre băieţi o găsise pe fata care se ascundea acolo.

— Şterge-o! s-a răstit ea. Nu-mi fac de cap cu puştani de-a noua. ■

— Ce noroc pe capul tău! a răspuns el. Mie îmi plac femeile mai în vârstă.

Tipa a pufnit dispreţuitor, iar băiatul a chicotit.

— E o fată în dulăpior. Ia-o pe ea! i-a propus ea.

— Cretino! s-a răstit a doua fată, care se ascunsese în dulap.

— Mersi de pont! a spus celălalt băiat.

S-au auzit foşnete şi proteste, o uşă trântită (să fi fost cea de la baie?) şi apoi paşi.

După câteva secunde de tăcere, fata care se ascunsese după draperie a vorbit:

— Să nu sufli nicio vorbă despre chestia asta!

Salteaua s-a lăsat sub mine. Speriată, am făcut ochii mari.

— Nu-ţi face griji! i-a spus el. O să vrei chiar tu să se afle. Cei doi s-au foit pe pat.

Am tras pernele mai aproape de mine, ca să mă asigur că nu mă dau de gol. Respiraţii precipitate, mişcări neîncetate, săruturi. Fata a gemut; apoi tăblia s-a lovit pe neaşteptate de perete.

Isuse! Deşi tipa declarase că nu face sex cu băieţi mai mici decât ea, era clar că-i plăcea cam mult ceea ce se întâmpla.

Din cauza mişcărilor neîncetate, mă clătinam pe pat. Capul îmi zvâcnea involuntar când într-o parte, când în cealaltă. Nu puteam să rămân aici cât timp şi-o trăgeau ei.

M-am întors pe burtă, mi-am înfipt coatele în saltea, apoi m-am tras într-o parte, alunecând pe podea. M-am ghemuit pe covor. Am rămas nemişcată pentru o clipă, trăgând cu urechea la gemetele şi săruturile lor zgomotoase.

Cei doi nu mă observaseră.

M-am târât pe lângă pat şi m-am îndreptat spre uşă. Voiam să mă asigur că holul era gol. Bănuiam că toate fetele fuseseră descoperite.

Exact în clipa asta, uşa camerei s-a deschis din nou. Un puşti cu masca ridicată pe creştet m-a văzut imediat.

— Ia te uită!

La dracu, nu!

Am ţâşnit în picioare şi am alergat pe lângă el, pe hol.

Şi am nimerit în braţele altcuiva.

Am ţipat, am tras braţul drept în spate, ca să-mi iau avânt, şi l-am pocnit direct în faţă.

S-a poticnit.

— Rahat!

Şi-a scos masca, a lăsat-o să cadă la podea şi şi-a acoperit nasul cu palmele.

Era Will Grayson.

M-am dat înapoi, mărind distanţa. în acelaşi timp, situaţia mă şi amuza. Tipii ăştia mă hărţuiseră toată seara. Era doar o chestiune de timp până aveau să pună mâna pe mine.

Pe hol s-au auzit hohote de râs. Will şi-a privit mâinile, să vadă dacă sângera.

— Omule, nu poţi să-i faci faţă? i-a strigat cineva.

Câţiva au râs. Nu-l scăpăm din ochi pe Will. Eram pregătită de luptă. Nu aveam de gând să mă las prinsă.

Will s-a răstit la amicii lui:

— Şi ce-aţi vrea să fac? Doar nu pot să lovesc o fată!

— Chiar aşa! Nu poţi! l-am zgândărit eu. Toată lumea se strica de râs.

Will a mârâit:

— Tâmpită mică!

Am zâmbit, chiar dacă mâinile îmi tremurau. Mă simţeam ceva mai în largul meu. Eram obişnuită să mă încaier cu băieţii.

A păşit spre mine, ameninţător.

— Fiindcă ai făcut chestia asta, o să te închid într-un dulap.

— Dacă poţi să mă prinzi.

Am tras aer în piept şi am făcut un pas în faţă. Mi-am repezit pumnul drept spre faţa lui, dar a parat lovitura. Palma mea stângă l-a izbit în falcă, de jos în sus. Capul lui Will a zvâcnit în spate.

Trucul a funcţionat!

S-a poticnit şi a mârâit. Brusc, m-a înşfăcat de hanorac, m-a smucit spre el şi m-a săltat pe un umăr. Nu din nou!

— Doar aşa poţi să câştigi lupta, nu? m-am răstit la el.

Mă zbăteam. Spectatorii ovaţionau.

— Şi pe tipii cu care te baţi îi iei pe umăr? Sau îţi place să stea aplecaţi, cu fundul la tine?

Holul răsuna de râsete. Deodată, m-am trezit că zbor prin aer. Cu un icnet, am aterizat pe podea. Ce naiba?!

Nu mai aveam aer. Am început să tuşesc, încercând să-mi recapăt suflul.

Will s-a aruncat pe mine. M-a pironit la podea, cu faţa în sus, şi m-a apucat de încheieturile mâinilor. Mă zbăteam ca să scap din strânsoare, dar, în cele din urmă, a reuşit să mi le ridice deasupra capului, ţintuindu-le acolo. Nu aveam destulă putere. *Ticălosul!*

M-am zvârcolit sub greutatea lui. Ceilalţi zbierau în jurul nostru.

Will a icnit de efort. Se străduia să mă ţină nemişcată. Simţeam duhoarea de bere stătută în respiraţia lui.

— Aşa-i că asta voiai, prăpădite?

— Să ţi-o trag!

M-am zbătut sub el. Will se amuza.

Râdeau cu toţii. Fratele meu avea dreptate. În privinţa femeilor, la asta se reduce totul, mereu. Stăteam întinsă pe spate. Fără îndoială, idiotul de deasupra mea era convins că aici îmi era locul.

Cu un mârâit, mi-am adunat puterile şi l-am azvârlit cât colo. Am apucat să-l pocnesc în nas. Imediat, m-a împins cu putere. Ne-am ridicat amândoi – el ţinându-se de nas şi strâmbân- du-se de durere.

M-am repezit din nou la d.

Dar cineva din spatele meu m-a înşfăcat de hanorac. Un braţ mi-a cuprins mijlocul şi m-a ridicat de la pământ.

— Potoleşte-te!

Pieptul lat de care stătea lipit spatele meu s-a cutremurat. Posesorul lui se prăpădea de râs.

Gâfâind, mi-am răsucit capul, ca să-l văd*

Şi am dat nas în nas cu o mască argintie. Gluga hanoracului era trasă pe frunte, însă i-am remarcat părul negru.

EraKai.

S-a uitat la Will şi l-a întrebat:

— Ce naiba crezi că faci?

Will îşi lăsase capul pe spate şi acum încerca să stăvilească hemoragia cu degetele. Un fir de sânge i se prelingea pe buza de sus.

— O iau pe coajă, asta fac! a mormăit el, spre hazul celorlalţi. Fata ştie să se bată.

— Te-am lovit pentru că m-ai lăsat să te lovesc! m-

am răţoit la el. Hai să ne răfuim! De data asta, ne batem pe bune.

Will şi-a dat ochii peste cap.

Kai m-a lăsat la podea şi a păşit în faţa mea, ca să mă privească în ochi.

— Nimeni nu vrea să-ţi facă rău, scumpo. Eşti teafără?

Mi-am dat părul pe după ureche. Deodată, mi-am dat seama că gluga îmi alunecase de pe frunte. M-am uitat în jur. *Numai să nu mă vadă Damon aici!*

Mi-am tras gluga pe ochi şi m-am făcut mică.

— Eşti de la altă şcoală? m-a întrebat Kai. Asta-i o petrecere pentru cei din Thunder Bay. Ar trebui să fii aici?

Nu mă recunoscuse.

Apoi mi-am amintit că eram deghizată.

Pe deasupra, purtam hainele mele de noapte şi un hanorac. Eram altfel îmbrăcată decât fusesem la cimitir.

Am păşit în spate.

Cu cât rămâneam mai mult aici, cu atât creştea riscul să fiu descoperită. Venise vremea s-o şterg.

— Stai puţin! mi-a cerut Kai, făcând un pas spre mine. Asta-i o petrecere particulară. Cine eşti?

Mi-am furişat privirea spre puştii aflaţi în hol. Se uitau la noi, plini de curiozitate.

— Aş putea să-ţi comand un taxi, a propus Kai.

Pe măsură ce băteam în retragere, el se apropia încet de mine.

— Ai maşină? Câţi ani ai?

— Kai, las-o să plece! Hai încoace! a strigat Will, luând-o spre altă cameră.

Am mai făcut un pas. Eu şi Kai ne priveam ochi în ochi. Inima mea a luat-o la galop.

I-am răspuns la întrebare:

— Sunt destul de mare încât să fi văzut şi să fi auzit lucruri maiurâte.

Kai a încremenit.

Emoţia mă sugruma. Picioarele mele voiau s-o rupă la fugă.

Se uita pătrunzător la mine. Recunoscuse replica mea. Işi amintise. Mă temusem că nu avea să-şi aducă aminte. Poate că doar visasem cele petrecute azi-dimineaţă, în confesional. Poate că nu se întâmplase deloc.

Kai şi-a înclinat capul într-o parte.

Rahat!

Am mai făcut un pas în spate, am trecut de mulţimea de gură-cască şi am continuat să mă îndepărtez.

— Michael m-a adus, i-am zis.

Am înghiţit în sec. Aveam gura uscată.

— N-are nicio legătură cu tine, am adăugat. Nici măcar nu vreau să fiu aici.

M-am împiedicat de un obiect aflat pe podea. M-am uitat în jos, apoi, temătoare, m-am uitat iar la el. însă Kai rămăsese înlemnit, cu ochii la mine.

Nu avea de gând să spună nimic?

Am continuat să mă retrag de-a-ndărătelea. Mă temeam să-i întorc spatele.

Kai a făcut un pas.

— Ce faci?

încă un pas.

— îţi las un avans, a zis Kai.

Am simţit o strângere de inimă.

— Dar nu... Nu vreau să joc!

— A, dar te-ai jucat cu mine toată seara, a zis Kai, cu voce dogită. Fugi! Ai grijă! Atunci când nu se uită nimeni, mă transform în cineva cu totul diferit.

Cu răsuflarea tăiată, m-am rotit pe călcâie şi am zbughit-o. Mai mult ca sigur, în lobby erau oameni. Şi recepţioneri. Am alergat spre capătul holului fără să privesc înapoi şi am dat buzna pe uşa deasupra căreia scria *Exît.* Voiam să cobor pe scări.

Lumina strălucitoare m-a orbit. M-am sprijinit de balustradă şi am gonit pe trepte, în jos. Am auzit uşa care dădea spre palier închizându-se cu un bufnet. Imediat, s-a deschis din nou.

Am tras aer în piept şi am sărit , câteva trepte. Nu mă puteam abţine să mă uit în spate. Am privit peste umăr. Mă aşteptam să-i văd pantofii sau o urmă de mişcare, dar nu am văzut nimic. Pe scări nu se auzea niciun alt pas, în afară de ai mei.

Brusc, Kai a aterizat pe palierul pe care mă aflam. Sărise de la etajul de sus, peste balustradă.

S-a ridicat cât era de lung şi ochii lui negri m-au străpuns prin masca înfiorătoare. Inima mi-a sărit în gât. Am ţipat. Am luat mai multă viteză. Kai îmi sufla în ceafă.

Muşchii picioarelor ardeau, fruntea mi-era acoperită de sudoare, dar, Dumnezeule, cât de aţâţată eram!

Voiam să mă prindă.

De data asta, n-am privit înapoi. Nu voiam să-l văd venind. Voiam doar să-i simt apropierea. Să-i simt braţele în jurul meu. Să simt pericolul şi să fiu nevoită să-l înfrunt.

Gâfaiam. Fiecare bucăţică din pielea mea dorea cu disperare să fi atinsă, pipăită, sărutată, muşcată şi suptă. Doamne! Ce făcea din mine băiatul ăsta?

Am deschis cu putere uşa care dădea spre lobby. Cu coada ochiului, am zărit o străfulgerare de negru şi am zâmbit. Eram aproape euforică la gândul că el era atât de aproape de mine.

Am dat buzna în lobby şi am privit în jur. Câţiva oameni pierdeau vremea pe aici, în încăperea slab luminată. La birou nu era niciun recepţioner. N-am văzut niciun paznic, niciun îngrijitor. Niciun angajat. Nu că aş fi avut de gând să cer ajutor, dar, ţinând cont că nu eram singuri, Kai probabil că avea să se stăpânească.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am împleticit în spate, cu ochii aţintiţi asupra uşii. Peretele alb, care se vedea dincolo de micile gemuleţe pătrate ale uşii, s-a înnegrit, acoperit de silueta lui.

Simţeam o fierbinţeală în pântec. Când a deschis uşa şi a intrat, fixându-mă cu privirea, am rămas fără suflare.

Părea mult mai mare. Eram speriată, iar frica mea îl facea să pară uriaş. Probabil că ar fi putut să-şi înfăşoare de două ori braţele în jurul meu.

L-am provocat din ochi: *Fă-o!* Fusese o zi al naibii de lungă, iar eu eram foarte obosită. Cu toate acestea, prin

vene îmi curgeau văpăi. Mă simţeam mai vie ca niciodată. Voiam să văd cum liniştitul, cumpătatul şi rezervatul Kai Mori îşi dă arama pe faţă. *Hai, vino după minei*

Cu vârful limbii, mi-am lins buza de sus şi am simţit gust de sudoare.

Kai a ţâşnit spre mine.

Am scos un icnet, făcând stânga-mprejur şi gonind spre prima uşă care mi-a apărut în faţă. Nu mai conta că atrăsesem atenţia celor din hol. Am ţâşnit pe uşă.

Am alergat prin sala de bal. M-am ascuns în spatele unor draperii negre, exact în clipa în care uşa s-a deschis din nou.

Mi-am acoperit gura. Respiram prea zgomotos. Uşa s-a închis la loc. Auzeam doar bătăile nebuneşti ale inimii mele. Intrase şi el aici?

Oare se dăduse bătut?

Voiam să mă găsească. Deşi iureşul vânătorii îmi dăduse sângele în clocot, eram şi îngrozită.

— O simţi, nu? a strigat el.

Am închis ochii, tremurând din tot corpul.

— Deja sunt în tine.

Clitorisul meu pulsa dureros şi nu m-am putut stăpâni să duc o mână între picioare. O, *Doamne!*

— Ştiu că eşti aici. Văd că draperiile se mişcă.

M-am lăsat să cad pe bancheta de lângă geam. Mă holbam la draperiile negre.

— Vreau ceva ce nu e al meu, a mârâit Kai, iar eu am ştiut că era foarte aproape. Dar noi doi nu suntem aici, corect?

Poftim?

A adăugat:

— Noi doi nu existăm şi toate astea nu se întâmplă cu adevărat în clipa asta.

Mi-am muşcat buzele, ca să nu zâmbesc. Damon nu avea să afle niciodată. Şi, dacă nu ştia, nu aveam să sufăr.

— Noi nu suntem aici, am şoptit.

Apoi draperiile s-au dat laoparte, brutal, Kai s-a apropiat de mine. îşi scosese masca. M-a apucat de ceafă şi m-a tras spre el.

Am scâncit Mi-a strivit gura cu buzele lui şi, dintr-odată, Kai era pretutindeni. Cu o mână îmi strângea ceafa, cu cealaltă mă apucase de fiind. I-am înlănţuit gâtul cu braţele. Mijlocul lui mă apăsa dureros de tare între coapse, iar eu mă luptam să mă lipesc şi mai mult de el. Voiam să-l simt peste tot. Ne sărutam lacom şi frenetic, devorându-ne unul pe celălalt. Kai avea gustul a tot ce-mi dorisem vreodată.

I-am muşcat buza de jos, în vreme ce-mi făceam de lucru cu catarama curelei lui.

— Te vreau doar pe tine, am şoptit, cu gura lipită de a lui. Cu el nu e aşa. Doar ţie îţi vorbesc.

M-a împins pe spate, mi-a scos la iuţeală hanoracul şi tricoul, apoi a început să-mi sugă un sân. S-a cuibărit între picioarele mele. Se freca de mine, înnebunit.

Am închis ochii şi am gemut. Sfârcurile mi-au luat foc, iar flacăra aceea mi s-a răspândit pe toată pielea mea. *Doamne!*

— Dar acum gata cu vorba! a zis el printre dinţi, trecând

la celălalt sân.

Avea o limbă aşa de fierbinte, încât o arsură plăcută a înmugurit între coapsele mele.

Şi-a descheiat jeanşii şi s-a frecat de mine, iar eu mi-am săltat şoldurile, ieşindu-i în întâmpinare. Umflătura groasă de sub boxerii lui se freca fără contenire de clitorisul meu.

Ne-o trăgeam fără să ne scoatem hainele. Am scos un strigăt, iar Kai mi-a pus o mână pe gură. S-a aplecat şi m-a muşcat uşor de ureche.

— O simt, mi-a şoptit el, apucându-mă de şolduri. Mă vrei, nu? Vrei toate astea?

Am dat aprobator din cap. Eram lac de sudoare. Gemeam şi mă frecam mai tare de el, încercând să ating orgasmul care îmi dădea târcoale.

— O să-ţi desfac picioarele şi o să ţi-o trag din toate poziţiile. Am gemut din nou. Am întors capul şi l-am sărutat lacom. Isuse! Cuvintele lui mă scoteau din minţi.

Am murmurat:

— Trage-mi-o! Vânează-mă, fură-mă şi trage-mi-o! Ascunde-mă!

- Mi-a cuprins ceafa în palmă, m-a tras la pieptul lui şi s-a frecat mai apăsat de mine. Amândoi am gâfâit, am icnit şi ne-am sărutat până când ne-am dat drumul. Un curent electric a izbucnit între coapsele mele, prelingându-mi-se în jos, pe picioare. M-am umezit.

— Eşti a mea, a gemut el.

Mi-am strecurat mâinile pe sub hanoracul lui. Avea spatele ud de sudoare. Mi-am îngropat faţa la pieptul lui, în vreme ce orgasmul se stingea încet. Pulsul îmi zvâcnea în

urechi.

Am rămas aşa, nemişcaţi şi încinşi, incapabili să facem vreo mişcare. Mi-am încolăcit picioarele pe după mijlocul lui. Secundele se scurgeau, transformându-se în minute, iar minutele acelea se tot prelungeau...

Şi-a răsfirat degetele prin părul meu. Mi-a tras capul pe spate, silindu-mă să ridic ochii. M-a sărutat cu tandreţe. Un sărut profund, lung şi domol. M-aş fi lăsat sărutată aşa întreaga viaţă.

— Hai să ne vedem mâine, la Tumul cu Ceas!

Am clătinat din cap.

— Nu pot să vin aşa de repede.

— Nu mai vreau să aştept.

M-a sărutat pe gât şi i-am simţit mâna între picioare, frecându-mă.

— Ori găseşti o cale să ieşi din casă, ori găsesc eu una să intru la tine. Nu mă deranjează s-o facem iar în spatele altor draperii, dacă e nevoie.

Apoi şi-a băgat mâna în boxerii mei şi şi-a strecurat vârful degetelor în mine.

— Ah!

M-am foit în loc. Mă durea.

Dar mă şi excitasem. Aveam aşa de multe de simţit, de experimentat!

— îmi place să te vânez, a spus el, zâmbind pieziş. îmi place preludiul nostru.

Am dat din cap.

— Şi mie-mi place.

— Atunci, vrei să te ascunzi cu mine?

Să mă ascund de fratele meu? Să mă ascund de David, de Lev şi de Ilia şi să mă furişez cu Kai?

Din nou, am încuviinţat din cap.

— Perfect!

M-a sărutat. Deşi ştiam că nu eram deloc realişti – fiindcă să ne întâlnim pe furiş n-avea să ţină mult –, promisiunea altor clipe furate mă încânta. Voiam doar să fiu cu el. Voiam să-l simt.

Fiindcă mă pierdusem în săruturile lui, la început nu am observat muzica. Mi s-a părut că aud stropi căzând în jurul nostru. Aproape c-am privit pe fereastră, să văd dacă ploua, apoi am distins melodia şi notele cristaline, ca de xilofon. Un cântec de leagăn obsedant răsuna în liniştea sălii de bal.

Am rămas nemişcaţi, privind în sus şi în jurul nostru.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Deodată, o femeie frumoasă a apărut din culise şi a păşit pe ringul de dans. Şireturile balerinilor negri fuseseră înnodate pe picioarele ei de un alb fantomatic, iar părul negru ca abanosul se unduia. Se mişca şi făcea piruete pe melodia stranie. Tutu-ul ei negru era ponosit, dar se vedea limpede că altădată fusese elegant şi scump. Era împodobit cu pene şi paiete. Femeia părea o fiinţă de vis.

— Vezi şi tu ce văd eu? mi-a şoptit Kai.

— Da, i-am răspuns, incapabilă să-mi iau ochii de la ea. E dansatoarea!

CAPITOLUL 14
KAI

— Hei, puştoaico! i-am strigat lui Banks, care tocmai trecea prin dreptul biroului meu. Intră să stăm de vorbă un minut!

A şovăit puţin, apoi a intrat. Am cântărit-o din ochi. Purta iar hainele ei vechi, care o acopereau din cap până-n picioare. Abia aşteptase să se îmbrace iar cu ele.

M-am ridicat de la birou şi i-am azvârlit un set de chei.

Le-a prins în mână.

— Ce-s astea?

— Cheile pentru uşa din faţă a ¿¿j/o-ului, în caz că am nevoie să iei ceva de acolo ori să laşi ceva aici... Ai acces liber la duşuri, la spălătorie, la cămară, ai mâncare în bucătăria angajaţilor...

Am făcut o pauză cât timp am pus nişte chitanţe în dosarul dintr-un sertar.

Apoi am adăugat:

— Poţi veni şi pleca din *dojo* oricând vrei.

— Am deja un duş, un pat şi un loc unde să-mi spăl rufele.

I-am întâlnit privirea încăpăţânată. Era foarte isteaţă. Ii picase fisa. Mda. Probabil că nu fusesem tocmai subtil.

— N-am spus că nu ai toate astea. Pur şi simplu ai nevoie de chei ca să-ţi fad treaba. Atâta tot.

— De unde ştii că n-o să te jefuiesc?

Am închis sertarul şi am zâmbit.

— Pentru că mă pricep să citesc oamenii. Şi nu-mi pare că e stilul tău să furi.

Era adevărat că Banks avea nevoie de chei, în eventualitatea în care ar fi trebuit să intre în *dojo* atund când era închis; dar, pe de altă parte, intuise corect. Gabriel o lăsa să trăiască în sărăde, iar acest lucru se vedea dar, judecând după cum se îmbrăca Banks. în plus, nid acum nu ştiam unde locuieşte şi în ce condiţii. Banks spusese că trăieşte în oraş, dar mă îndoiam că locuinţa d era cât de cât sigură sau confortabilă. Voiam să mă asigur că avea unde să se ducă, în caz că deddea să se mute. Do/a-ul era un loc sigur, curat, iar Banks ar fi avut la dispoziţie orice dorea.

Cu excepţia unei maşini. Ar fi fost o idee bună să-i fac rost de una, ca să nu mai meargă prin ploaie, aşa cum se întâmplase în dimineaţa asta.

Şi-a pus cheile în buzunar şi a dat să plece.

— Văd că ţi s-au uscat hainele.

Mi-am plimbat ochii pe pidoarele ei. Le văzusem dezgolite o singură dată.

— Am mai adăugat câteva clauze în contract. Vreau să i-l dud înapoi lui Gabriel, i-am spus, dregându-mi vocea.

Hârtiile sunt pe masă.

Banks s-a apropiat şi a luat plicul.

— Mai e şi altceva? m-a întrebat.

Nu mai aveam altceva de zis.

Dar nici nu voiam s-o las să plece.

Am pus pixul în suport şi am privit-o.

— Da. Indiferent cât de mult te acoperi, tot nu e de-ajuns. Eşti frumoasă.

S-a încruntat, după care a ficut stânga-mprejur şi a ieşit repede din birou.

Am clătinat din cap, zâmbind. Era cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunoscusem vreodată.

Alcx a trecut pe hol, prin dreptul uşii deschise.

— Alex!

A intrat în birou. Avea pe umeri un prosop alb. Pieptul îi lucea de transpiraţie.

Am căutat în portofelul meu şi am scos un cârd bancar negru.

— În următoarele zile, ia-o pe Banks la cumpărături! i-am spus, întinzându-i cârdul. Se apropie petrecerea lui Will, iar Banks o să aibă nevoie de haine.

Expresia ei încordată s-a destins. Cât ai clipi, mi-a luat cârdul, încântată.

— Deci acum sunt *shopper* personal? a întrebat pe un ton poznaş. Ura!

— O să te plătesc pentru osteneală.

— Ei, nu-i nevoie! a făcut ea, ridicând din umeri. O să-mi cumpăr şi eu ceva. Aşa, o să fim chit.

S-a întors să plece.

— Alex, să-i iei şi nişte haine de toată ziua!

— Şi dacă zice că nu vrea?

Am stins lampa de pe birou şi m-am apropiat de uşă.

— Atunci, cumpără-i ce vrei tu. O să aibă câteva opţiuni la dispoziţie când o să lase ifosele deoparte.

Am ieşit amândoi din birou.

— Câţi bani am voie să cheltuiesc? m-a întrebat.

— O să te anunţ atunci când mesajele trimise de bancă o să mă sperie.

Am legat toate plicurile cu un elastic şi mi-am luat geanta de sport. Era trecut de şase. Deşi fluxul de clienţi nu scăzuse, mă săturasem.

Will nu mă ajuta deloc, Rika era ocupată fie cu cursul de scrimă pe care îl ţinea în *dojo*$_y$ fie cu orele de la facultate, iar Michael era aproape mereu plecat. Eram singurul care seara nu mai avea nimic de făcut.

Nu mă deranja. îmi plăcea ce făceam aici şi cum evoluau celelalte afaceri imobiliare ale noastre. Voiam să ajung şi la *Papa.* De data asta, de unul singur.

I-am dat lui Caroline teancul de cecuri, ca să le împartă angajator, mi-am luat la revedere de la ea şi am ieşit pe uşa din faţă.

Nori negri se rostogoleau peste oraşul întunecat, asemenea valurilor unui ocean. Era neobişnuit de cald. Simţeam miros de asfalt încins.

Mi-a sunat telefonul. După ce am descuiat portiera maşinii, l-am scos din buzunarul jeanşflor şi am răspuns.

— Alo!

Am aruncat geanta de sport pe bancheta din spate şi

am luat telefonul cu cealaltă mână.

Nu auzeam nimic.

— Alo!

— I-ai tras-o deja?

Instantaneu, am încremenit.

Damon.

Vocea lui mă tulbura. Habar n-aveam de ce. De fapt, glasul lui avusese acest efect asupra mea de la bun început, dar abia acum îmi dădeam seama, după ce trecuse foarte mult timp de când n-o mai auzisem.

O voce glacială. Aşa era. îţi stârnea senzaţia că vârful unui cuţit îţi înţepa pielea.

— E drăguţă când doarme, a continuat el. În nenumărate nopţi m-am uitat cum dormea lângă mine. Aş vrea să pot dormi şi eu aşa.

Mâna mea strângea portiera atât de tare, că mă durea. Mi-am relaxat degetele.

— Se apropie Noaptea Diavolului. Mai sunt câteva zile, a subliniat Damon, ca şi cum nu aş fi ştiut. Ce planuri ai anul ăsta?

Tăceam. M-am uitat înjur, să verific dacă era prin preajmă.

Dacă i-am tras-o deja? Probabil se referea la Banks. Deci Damon aflase că acum Banks lucra pentru mine.

— Ştii că nu sunt prost. Chiar crezi că o să mă găseşti în *Papa?* Crezi că locul ăla nu are camere de supraveghere şi că nu te-aş fi văzut venind? Ai impresia că Banks te-ar fi lăsat să intri acolo dacă ar fi crezut că există cea mai mică posibilitate să mă ascund în hotel? Va fi mereu a mea.

Pe lângă mine treceau maşini, iar briza fierbinte se insinua pe aleea unde parcasem maşina.

Da, intr-un fel, speram ca Banks să mă conducă la Damon.

— Eşti plictisit, nu-i aşa? mi-a zis batjocoritor. Eşti foarte plictisit pentru că, atunci când erai în preajma mea, aveai un pretext să fii pervers, aşa cum ai fost dintotdeauna. Pe atunci puteai să te vezi mai limpede şi să-ţi dai seama că eşti un monstru. în spatele uşilor închise, nu te porţi deloc nobil, Kai.

— Unde eşti?

— Pe-aproape.

M-am strâmbat auzindu-i răspunsul evaziv.

— Rika stă singură prea mult, a continuat Damon. Michael e plecat mai tot timpul. N-ar fi trebuit să te muţi atât de departe de ea, pe celălalt mal al râului.

Am închis ochii.

— Azi-noapte a purtat cei mai ispititori chiloţi de mătase.

Tonul lui căpătase o notă confesivă. Am strâns mai tare telefonul în pumn.

— A fost aproape de nesuportat să văd că un corp atât de sexy stă de unul singur în patul ăla rece. Dumnezeule! Cât de mult voiam să i-o trag! în camera întunecată, fiind pe jumătate adormită... poate că nici n-ar fi simţit diferenţa faţă de corpul lui Michael.

Minţea. Se juca cu mintea mea. Nu avea cum să intre în apartament. Da, uneori Michael mai lipsea de-acasă, dar îşi luase precauţii serioase. Sporise măsurile de siguranţă, schimbase toate codurile de acces, angajase

mai mulţi agenţi de pază... Ba chiar pusese telefonul şi maşina Rikăi sub urmărire. Ar fi trebuit să mă simt vinovat. La urma urmei, Rika era şi prietena mea şi ar fi trebuit să-i zic despre ce făcuse iubitul ei, dar ştiam că s-ar fi opus daca ar fi ştiut că e urmărită. Michael avea dreptate. Măsurile astea erau necesare.

Eram surprins că Michael nu-i montase dispozitive de urmărire şi pe bijuterii. Damon era îndeajuns de isteţ încât să nu o răpească folosindu-se chiar de maşina ei. Cu siguranţă, s-ar fi descotorosit repede de telefonul ei.

— Dar trebuie să am răbdare, a spus el, cu regret în glas. Am aşteptat atât de mult, aşa că n-o să mă grăbesc tocmai acum.

Să se grăbească sa facă ce anume?

~ Te-ai legat la cap degeaba cumpărând hotelul *Papa,* a continuat el. N-o să mă găseşti.

Mi-am mutat privirea pe hotelul de vizavi. I-am zis:

— N-aş spune „degeaba”. Micuţa ta sălbatică e mult mai încântătoare decât am crezut.

Era purul adevăr. L-am lăsat să tragă singur concluzii din replica mea.

Am continuat să-l întărât:

— Acum înţeleg de ce o placi aşa de mult. Pricep de ce ţi se pare ademenitoare, deşi umblă în haine largi, deşi nu poartă machiaj şi nu îşi aranjează părul...

îmi plăcea mai mult această latură a jocului, când eu eram în ofensivă.

— Banks e tare inhibată. E fascinant s-o vezi când se dezlănţuie, să-ţi dai seama că-i place să fie privită ca femeie.

Apoi am rostit tărăgănat:

— Şi să-ţi dai seama că-i place să facă chestii de femeie. Damon tăcea.

L-am ironizat:

— Ai amuţit aşa, dintr-odată?

— Nik e a mea, a rostit cu voce încordată. Tu nu vei fi niciodată atât de importat cum sunt eu pentru ea.

Nik? Asta era prenumele ei?

— Şi o să te ucid în faţa ei, m-a ameninţat Damon.

— Păi, atunci, ieşi la lumină! De ce să aşteptăm până la Noaptea Diavolului? Hai să încheiem cu asta!

Am trântit portiera. Am păşit pe stradă, prin ploaia rară. Nu ştiam dacă Damon era sau nu în clădirea asta, dar mă uitam la ea ca şi cum m-aş fi uitat la el.

— Sau poţi să fugi iar. Ori una, ori cealaltă.

— Dar nu asta vrei, a spus el cu viclenie. Ţi-am mai zis că nu sunt prost. Ştiu ce cauţi. Nu vrei răfuială sau răzbunare. Nici măcar despre Banks nu e vorba.

Mă uitam la o fereastră de deasupra, dorindu-mi ca Damon să apară la geam.

— Haide! m-a provocat el. Pune-mi întrebarea aceea despre lucrul de care amândoi ştim că nu vrei ca Will, Michael şi Rika să afle!

Răsuflăm anevoie.

— întreabă-mă unde am îngropat cadavrul atunci când am făcut curăţenie în urma ta, acum şase ani!

Am închis ochii şi stomacul mi s-a strâns ghem.

Nu uitase. Nu avea să uite niciodată.

Faptul că ispăşisem trei ani de închisoare pentru că

atacasem un poliţist nu era cel mai nasol lucru pe care-l făcusem vreodată. Nici măcar nu începusem să plătesc pentru fărădelegile mele.

— Nu-mi spune unde ai îngropat-o! am zis cu glas sugrumat.

Eram descurajat, dar mă străduiam să mă ţin tare.

— Dacă-mi spui, o să te îngrop alături de ea. Şi sunt convins că nu ţi-ar conveni să împărţiţi acelaşi mormânt.

Am încheiat apelul. Stăteam la capătul aleii, privind în continuare hotelul. În amintirea mea a revenit noaptea aceea de coşmar.

Ne distraserăm, dar apoi totul o luase razna. Zăpăcit şi furios, fusesem incapabil să mă stăpânesc. Mânia mă mistuise. îmi dorisem să-i fac rău. Deşi nu o cunoşteam foarte bine, o uram.

Mi-am adus aminte că, pe vremuri, îl iubisem pe Damon. Ştiam că Gabriel Torrance se înşală. Aş fi făcut orice pentru fiul lui. *Făcusem* totul pentru fiul lui.

Ucisesem pentru el, dar apoi, cu un an în urmă, Damon mi se întorsese împotrivă şi fusese cât pe ce să mă omoare.

Am privit din nou hotelul. Oare Damon avea dreptate? îmi irosisem timpul? Poate că ar fi trebuit s-o urmăresc pe iubita lui.

în ciuda nenumăratelor întrebări, aveam două certitudini: Damon era aici, în oraş, şi încă o voia pe Rika. îi intuisem corect intenţiile.

Am hotărât că mâine îl voi suna pe Gabriel, ca să-l anunţ că vreau să renunţ la hotel. Nu semnasem

contractul, deci nu încheiaserăm nicio înţelegere la modul oficial.

Ploaia se înteţea. M-am întors să plec, dar m-am oprit dintr-o- dată. Pe aleea de vizavi am văzut-o pe Banks. A coborât dintr-un SUV. A privit în jurul ei, fără să mă observe, şi a dat fuga spre uşa din spate, aceeaşi pe care intraserăm cu doar câteva zile în urmă.

Ce căuta aici?

Un tunet a bubuit deasupra. Am traversat strada în fugă. Farurile unei maşini au luminat pâcla pentru câteva clipe.

Ajuns în spatele hotelului, am scos legătura mea cu zeci de chei. Mi-am amintit că-i dădusem lui Banks cheile hotelului, însă memorasem codul de acces. Am tastat codul şi am deschis uşa, strecurându-mă iute înăuntru.

Nu-i spusesem că azi are ceva de făcut la hotel. Prin urmare, nu pentru mine venise aici.

Am activat aplicaţia-lantemă a telefonului. Am păşit prin bucătărie, prin salon, pe urmă am ajuns în lobby. Mă uitam după ea în toate părţile. Unde dispăruse?

Am distins un zumzet surd; un zgomot care părea să răzbată din pereţi sau de sub podea. Am zărit cum numerele de deasupra uşii liftului se aprindeau pe rând.

Liftul urca tot mai mult.

Deci ascensoarele din hotel funcţionau?

Am întins mâna, vrând să apăs butonul care chema liftul la parter, dar m-am oprit şi m-am tras înapoi« La ce etaj voia să ajungă ea?

Numerele se aprindeau... Opt, nouă şi zece... Şi mai departe: unsprezece, doisprezece...

Apoi s-au oprit.

Etajul doisprezece.

. Am apăsat cu înverşunare butonul liftului. Sângele îmi clocotea în vene.

Glumeşti! Nu se poate! Deci liftul *chiar ajungea* la etajul doisprezece.

Am aşteptat să coboare. Aveam telefonul pregătit, în caz că aş fi avut nevoie de lumină.

Cum naiba reuşise Banks să pună lifturile în funcţiune?

Îndată ce uşile s-au deschis, am intrat, am apăsat grăbit buto- • nul pentru etajul doisprezece şi mi-am trântit palma pe butonul de închidere a uşilor.

Banks ştiuse de la bun început că Damon e aici. Se întâlnise cu el, văzuse cum ne dădeam cu toţii de ceasul morţii ca să-l găsim şi trăsese cu urechea la conversaţiile noastre. Iar eu eram conştient că Banks nu e de partea noastră. Nu se sfiise să ne spună cui îi este loială. Şi atunci de ce îmi venea s-o strâng de gât mai mult pe ea decât pe Damon?

Mi-am încleştat fălcile. Dacă îi plăceau aşa de mult bărbaţii neînduplecaţi, aveam să-i arăt cât de neînduplecat puteam fi.

Am apăsat din nou butonul. Eram aşa de furios, încât abia acum am observat că luminiţa nu se aprindea.

Şi nici liftul nu o luase din loc.

Ce naiba? Doar urcase acum un minut Acum de ce nu se urnea?

Am mai apăsat butonul de câteva ori, întrebându-mă

dacă liftul primise comanda să coboare. Absolut nicio mişcare.

Interiorul liftului era scăldat într-o lumină rece. Am căutat alte butoane pe care aş fi putut apăsa. Am căutat ceva – orice – care să-mi dea de înţeles cum să ajung acolo unde voiam.

Liftul urcase la etajul doisprezece. Deci acel etaj exista. Acum eram convins.

Am apăsat pe butonul pentru etajul unsprezece, ca să mă asigur că funcţionează.

Bingo! Butonul s-a aprins deodată. Cablurile au început să tragă liftul în sus. Uşile s-au deschis la etajul unsprezece. Am privit îndelung holul întunecat care mi se deschidea în faţă, după care am apăsat pe butonul cu numărul treisprezece. Uşile s-au închis numaidecât şi cabina a urcat din nou, aducându-mă la etajul treisprezece.

Cum reuşise Banks să oprească liftul la etajul doisprezece?

Să fi existat o scară de acces pe care o puteam găsi la imul dintre etajele astea? Trebuia să existe una care ajungea la etajul doisprezece. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi izbucnit un incendiu sau dacă s-ar fi defectat ascensoarele?

Am întins mâna şi am încercat singurul lucru care mi-a trecut prin cap. Am apăsat simultan pe butoanele unsprezece şi treisprezece.

Spre uimirea mea, s-au aprins amândouă.

Dar liftul tot nu s-a mişcat.

în schimb, în spatele meu a răsunat un bâzâit scurt. M-am rotit pe călcâie. Un mic panou argintiu montat în

perete se ridicase, dând la iveală o tastatură.

Inima mi-a tresărit. Deci asta era! Aşa ajunsese ea la etajul doisprezece.

Dar când fuseserăm aici împreună, Banks nu scosese nicio vorbă despre tastatura ascunsă. -

M-am apropiat. Butoanele transparente erau marcate cu cifre negre. Alături, am văzut un mic ecran luminat în verde.

Am tastat singurul cod de acces pe care-l cunoşteam: cel pentru uşa de la intrarea în clădire.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am încercat din nou, apăsând la sfârşit pe simbolul #.

Tot nimic.

îmi trebuia un alt cod. Unul pe care nu-l ştiam.

Deodată, mi-am amintit ceva ce Banks îmi spusese cu mult timp în urmă.

Etajul le este inaccesibil oaspeţilor cazaţi în hotel. Liftul nu ajunge până acolo. S-a descoperit că nu eposibil. Etajul e zidit tot.

însă nu era adevărat. Ea se oprise la etajul acela.

M-am aplecat spre peretele din spate şi mi-am lipit capul de panoul de oţel. Am pipăit marginea. Am observat un mic spaţiu acolo unde peretele se unea cu panoul.

Un spaţiu.

Acesta nu era un perete, ci o uşă, iar liftul se deschidea atât în faţă, ¿rd///în spate.

Isuse!

Deodată, uşa din faţa mea a început să se deschidă.

M-am tras în spate. Peretele argintiu – cu tot cu uşa secretă – a continuat să gliseze. în faţa mea a apărut Banks. A căscat ochii când m-a văzut.

Un spaţiu întunecat şi uriaş se deschidea în spatele ei. Nu existau uşi numerotate, nici coridoare, nici vreo mochetă ponosită...

Era un penthouse.

M-am uitat acuzator la ea.

— Ai ştiut de la bun început!

Banks nu s-a clintit.

Am păşit în penthouse, silind-o să dea înapoi.

— Du-mă la el!

— Nu e aici.

I-am aruncat o privire ameninţătoare.

— Nu-i aid! a mârâit Banks.

— Minţi!

— Am crezut că e aid. M-am întors ca să mă asigur.

Am trecut pe lângă ea. M-am uitat în jur.

încăperile erau întunecate. Livingul se prelungea după colţ, deschizându-se într-o bibliotecă şi într-un salon cu mai multe culoare care duceau, probabil, spre nişte dormitoare. Peste tot erau canapele, veioze, mese şi covoare.

Am observat balconul aflat dincolo de uşile franţuzeşti, cele la care încercaserăm să ajungem data trecută.

Apartamentul părea să ocupe întregul etaj. Probabil că avea mai multe balcoane, de jur împrejurul dădirii.

— Cum ai făcut liftul să funcţioneze fără curent? am

întrebat-o.

Şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Lifturile au un disjunctor.

— Şi ştiai despre asta când am fost cu toţii sud?

Şi-a ferit privirea.

Evident că ştiuse.

La nările mele a ajuns o aromă de cuişoare. Am recunoscut-o de îndată.

De obicei, Damon fuma ţigări Davidoff, dar când şi când se răs&ţa cu ţigări Djarum Black. Mirosul era înţepător şi greu de uitat.

— Sigur ţi-ai dat seama că n-aş renunţa niciodată la Damon pentru tine, a spus Banks, cu voce solemnă. Ştiu de ce sunteţi în stare tu şi prietenii tăi.

M-am repezit la ea, cu faţa schimonosită de furie.

— De ce sunt *eu* capabil? Vrei să zici că Damon e victima?

Mă săturasem de atitudinea ei şi de faptul că, pentru ea, totul era ori alb, ori negru.

— Am fost prietenul lui. Mereu i-am stat alături, iar el a încercat să ne facă rău. Damon e o ameninţare.

Am păşit mai departe în penthouse. Am înaintat pe un hol scurt şi am aruncat o privire în dormitoare. Mult praf, câteva aşternuturi şifonate şi miros rânced. Era clar că spaţiul stătuse închis mult timp.

Am intrat într-o camera. Dincolo de nişte uşi duble de sticlă se zărea balconul. Am remarcat imediat o scrumieră pe o comodă şi m-am apropiat s-o cercetez.

Am luat între degete un chiştoc negru – era de la o ţigară Djarum Black de-a lui Damon – pierdut într-o

mulţime de chiştoace albe şi l-am dus la nas. Mirosul de pământ şi de cuişoare avea aceeaşi dulceaţă copleşitoare bine cunoscută.

L-am lăsat să cadă înapoi în scrumieră. Apoi am remarcat şi chiştoacele albe, de ţigări Davidoff. Pe lângă Djarum Black, Davidoff era marca lui preferată.

Privind prin dormitor, am băgat de seamă cearşafurile mototolite, pernele de la capul patului, sticlele de Corona din coşul de gunoi şi podeaua presărată cu foliile din pachetele lui de ţigări. Cu o meticulozitate demnă de un criminal în serie, Damon avea obiceiul de a le împături la maximum, până când nu mai rămânea nimic de împăturit.

— Poate că Damon nu mai e aici în clipa asta, dar a fost, i-am zis lui Banks*

Mi-a susţinut privirea, în tăcere*

— Unde-i? am întrebat, apropiindu-mă de ea.

— -Habar n-am,

— Unde este?

— Nu ştiu.

Am pironit-o de perete, scormonind-o cu privirea.

— E posesiv din cale-afară cu tine, aşa-i?

Banks a strâns din buze. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înţelegeam. De ce era Damon atât de ataşat de ea? De ce îi era ea atât de loiala? Plus că nu aveam nici cea mai vagă idee cine era fata asta cu adevărat. însă de un lucru eram sigur: puteam să-mi bat joc de Gabriel, puteam încerca să-l ademenesc folosindu-mă de Rika, dar fata din faţa mea era singura persoană care-l scotea din minţi pe Damon.

Ea era slăbiciunea lui.

— La urma urmei, poate că nici nu e nevoie să-l caut, am adăugat Te am pe tine. Damon sigur o să vină la mine, dacă-i ofer un motiv îndeajuns de bun.

Ochii ei m-au fulgerat. Am surprins în ei o scânteie de îngrijorare.

Scânteia asta a fost ca o revelaţie. Surprinsesem o fisură în carapacea ei dură şi rece.

Şi, pentru o clipă, am uitat total de Damon Torrance.

— Roagă-mă să nu-i fac rău lui Damon! i-am cerut, cu voce spartă.

S-a zgâit la mine.

M-am apropiat cu un pas. îi simţeam căldura corpului.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că tot ce ai de ficut e să ceri?

Aveam nevoie de Damon ca să aflu unde se găsea cadavrul ăla blestemat, înainte ca fostul meu prieten să se folosească de informaţia asta împotriva mea. Dar nu era musai să-l rănesc. Doar de el depindea. Şi, poate, şi de ea.

Ochii ei nu se clinteau dintr-ai mei. Abisul lor verde s-a umplut de lacrimi. Bărbia îi tremura. A clătinat încet din cap. Se lupta cu ea însăşi.

— Aşa-i că nu poţi s-o faci? N-o să mă rogi nimic.

Şi-a plecat ochii în podea. Umerii i s-au încovoiat

— II iubeşti?

— Da.

Vorbise în şoaptă, cu capul în pământ, dar am auzit-o.

— Da, a repetat, dând aprobator din cap. îl iubesc tare mult Mai mult decât voi iubi pe oricine vreodată.

Şi-a ridicat ochii înlăcrimaţi spre mine.

— Dacă l-aş găsi, aş putea să-l ţin în frâu. Dă-mi o şansă! *Da.*

îl iubesc tare mult.

Mai mult decât voi iubi ţe oricine vreodată.

Deci Banks îşi deschidea totuşi inima, dar numai pentru el.

Mi-am îndreptat spinarea. Simţeam că îngheţasem pe dinăuntru.

— Plângi? Pentru el?

Nu a rostit niciun cuvânt, nu mi-a cerut nimic, dar în ochii ei citeam limpede că era a lui. Fusese a lui dintotdeauna.

— Bine, am spus, răsucind cuţitul în rană. Plângi pentru el, apoi imploră-mă! Roagă-mă să-l las în pace, şi o voi face.

A strâns din dinţi. O străfulgerare de mânie i-a străbătut chipul

— Ai şansa să-i salvezi viaţa, Banks! Tot ce ai de făcut e să mă rogi. Hai! Vreau să văd cât de departe eşti dispusă să mergi pentru el!

Fierbeam.

— Roagă-mă!

Ea a ţipat. Mâna ei înmănuşată a ţâşnit spre faţa mea.

Când m-a plesnit, capul mi-a zvâcnit într-o parte şi arsura loviturii mi s-a răspândit pe buze.

Inima mea a tresărit.

— Fir-ar să fie! Cât de jalnică eşti!

Am zâmbit cu aroganţă. Mi-am întors iar faţa spre ea.

— Eşti căţeluşul lui Damon. Dacă te porţi frumos, îţi

oferă privilegiul de a-i linge scula, după ce i-a tras-o unei femei adevărate?

Banks a urlat.

M-a plesnit peste acelaşi obraz.

De data asta, gâtul mă durea din pricina loviturii neaşteptate. Am inspirat adânc, suportând durerea. Tipa avea putere în braţ.

Mi-am dus limba la colţul buzelor. Acolo unde dinţii mei crestaseră pielea am simţit gust de sânge.

M-am repezit la ea, proptindu-mi palmele pe peretele din spatele ei. Stăteam nas în nas.

— Niciodată n-o să fii mai mult decât eşti acum: doar un lucru de care bărbaţii se folosesc. Asta eşti, nimic mai mult! Iar peste cincizeci de ani o să sfârşeşti singură, fără să ştii cum e să simţi asta.

Mi-am şters cu degetul mare picătura de sânge din colţul gurii, apoi i-am mânjit obrazul.

M-a lovit peste mână. Mă simţeam euforic, ca drogat. Nu îmi dădeam seama dacă eram furios, excitat sau disperat din cauza acestei înfruntări. M-am dezlănţuit. Trupul meu a preluat controlul.

Cu o mână am apucat-o de ceafa şi cu cealaltă, de fiind. I-am lipit trupul de al meu.

— N-o să ştii cum e să simţi *asta,* am mormăit cu buzele lipite de buzele ei.

Mi-am apăsat scula – deja în erecţie – pe pântecul ei. îmi doream cu disperare să o simt.

A scâncit. Deşi trupul ei s-a încordat ca şi cum ar fi fost înspăimântată, mi s-a agăţat de umeri. îi simţeam unghiile înfipte în pielea mea.

— N-o să ştii nici cum e să simţi *asta,* am şoptit.

Mi-am lăsat mâna să alunece în jeanşii ei. I-am strâns tare fundul moale şi catifelat.

A gemut şi a închis ochii, însă nu mi-a scăpat modul în care şi-a depărtat piciorul, desfacând un pic mai mult coapsele şi arcuindu-şi spatele.

Nu ştiam dacă o făcuse dinadins sau dacă pur şi simplu se lăsase dusă de val, la fel cum se întâmpla cu mine.

— N-o să te rog nimic, a spus Banks.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

Am proptit-o cu spatele de perete, apoi am săltat-o şi mi-am apăsat scula între coapsele ei.

— Dă-l naibii pe Damon! Acum suntem doar noi doi.

A început să gâfâie. M-a încolăcit cu picioarele. Obrazul ei, pe care îl mânjisem cu sânge, lucea de sudoare. O atingeam neîncetat pentru că, dacă i-aş fi acordat cel mai mic răgaz de gândire, s-ar fi smuls din braţele mele.

— Te plac, i-am şoptit. încă-mi amintesc cât de bine m-am simţit cu tine, în clipele acelea furate.

Dintre toate femeile pe care le cunoşteam, mintea mea se întorcea mereu numai la ea.

Nu mai aveam răbdare. Am sărutat-o, reducând la tăcere toate cuvintele, grijile şi trecutul nostru încărcat. Mi-am vârât limba în gura ei şi am gustat-o ca şi cum ar fi fost o îmbucătură delicioasă.

De ce eram obsedat de fata asta rece, atât de dură? De ce mă simţeam gelos pentru că, probabil, le oferise trupul ei multor bărbaţi din casa lui taică-său, dar mie

abia dacă se îndura să-mi arunce o vorbă?

Dă-o dracului! Mă dorea. Nu-mi păsa de minciunile care-i ieşeau pe gură. Nu mai eram doi adolescenţi, iar eu nu eram băiatul cel bun. Avea să facă pentru mine ceea ce făcuse pentru Damon, pentru David şi pentru oricare altul care intrase şi ieşise din casa lui Torrance. Urma să afle că şi eu eram la fel de nemilos. Mă subestimase, dar acum voiam să-i demonstrez că o bucată din ea era a mea, aşa cum era şi în cazul celorlalţi ţipi.

I-am descheiat geaca şi i-am tras-o în jos, pe braţe.

— Scoate-ţi cămaşa!

Am lăsat-o să stea pe picioarele ei. Şapca i-a alunecat de pe creştet, iar părul i s-a revărsat liber. Mi-am tras puloverul şi tricoul peste cap, lăsându-le să cadă la podea.

Şovăia. A ridicat braţele, acoperindu-şi trupul încă îmbrăcat.

— Eu...

Am luat-o în braţe şi am redus-o la tăcere cu un sărut. A scos un geamăt. Cu un gest brutal, i-am rupt cămaşa cadrilată, făcând nasturii să se împrăştie peste tot. M-am tras în spate. Am rămas descumpănit pentru o clipă când am văzut feşele lungi care-i cuprindeau pieptul.

Ce naiba?!

Aveam s-o întreb despre ciudăţenia asta mai târziu, când mi se limpezea mintea.

Pe birou era un cuţitaş pentru scrisori. Am strecurat tăişul din alamă rece pe sub feţe şi am tras

tare. Materialul s-a sfâşiat, iar sânii ei frumoşi au ieşit la iveală. Gâfâiam. I-am scos cămaşa grăbit, apoi am tras-o spre mine, lipindu-mi pieptul de sânii ei.

— N-o să afli nici cum e să simţi asta, i-am murmurat la ureche, buimăcit.

Mă ameţea senzaţia stârnită de sfârcurile ei tari care-mi împungeau pieptul.

Am cuprins-o în braţe. Pielea nespus de moale a spatelui ei şi modul în care părul ei mă mângâia mă înnebuneau.

S-a agăţat de mine, respirând anevoie, tulburată.

— Sunt a lui. Ii aparţin lui Damon.

Am îmbrâncit-o spre pat.

— Mai spune-o o dată!

Mi-am lipit buzele de gâtul ei şi am muşcat.

— îi aparţin lui, a repetat Banks, lăsându-şi capul pe spate. Nu voi fi niciodată a ta. Te urăsc!

— Dar mă şi vrei.

Am împins-o. Banks a căzut pe saltea.

Privind în ochii ei, mi-am desfăcut cureaua şi fermoarul jeanşilor. M-am descotorosit cât ai clipi de restul hainelor.

Ea respira tot mai accelerat. Se uita la scula mea. Era tare şi ţeapănă, aşa cum fusese încă de când mă plesnise.

Acum aveam nevoie de pasiune. Şi, atât timp cât era mistuitoare, nu conta dacă pasiunea asta era furie.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. I-am privit sânii. Erau îndeajuns de mari încât să-mi umple palmele. Muream de nerăbdare să posed fiecare bucăţică din

corpul ei.

M-am apropiat de pat.

— Vrei să mă opresc? îţi acord o şansă. Roagă-mă să mă opresc şi o să te ascult!

Tăcea. Dar apoi şi-a încordat falca şi a mârâit:

— Mda, ştiam că numai gura e de tine. Hai, opreşte-te, laşule! Am zâmbit.

I-am apucat betelia jeanşilor şi chiloţii şi i-am tras în jos. Hainele ei erau prea largi, aşa că au alunecat imediat. A scos un ţipăt şi a închis ochii. Dar ştiam că reacţiona aşa doar din orgoliu.

Banks stătuse lângă ţipi mai duri decât mine, însă nu avea să uite curând clipele astea. Micuţa târfa Torrance era numai a mea, atât timp cât catadicsea să-şi ţină picioarele desfăcute.

M-am lăsat peste ea, cu un geamăt. Corpul ei fierbinte s-a lipit de al meu.

I-am săltat un genunchi şi am sărutat-o, în timp ce mă stre- curam între picioarele ei. Dumnezeule! Locul acela atât de cald şi de umed... Trupul a început să-mi tremure.

I-am acoperit gura cu a mea. Scâncetele şi icnetele ei vibrau sub buzele mele.

Am coborât o mână între noi, mi-am potrivit penisul între coapsele ei şi am început să împing.

Banks a icnit, încordată toată.

— Mi-e teamă.

— Nu te teme! Nu-i musai ca Damon să afle că-ţi place mai mult când ţi-o trag eu decât când ţi-o trage el.

Cu un mârâit, m-am opintit tare şi adânc, cufundându-

mă în vaginul ei strâmt. Am simţit o senzaţie ciudată: un fel de obstacol a cedat sub scula mea.

Banks a ţipat, cu capul pe spate şi cu chipul schimonosit de durere.

— Au! Doamne!

Ce mama dracului ?! M-am oprit.

Trupul ei se cutremura. Unghiile ei săpau în pielea umerilor mei şi respiraţia i se înteţise. O durea. Nu simţea plăcere.

Mi s-a curmat răsuflarea.

Nu> nUi nu... Cum?! Nu!

Stăteam neclintit, privind-o fix, în vreme ce penisul meu pulsa în trupul ei.

Era virgină?

Mă simţeam zăpăcit.

Deci chiar era virgină?!

Banks încerca să-şi recapete suflul. Treptat, s-a liniştit. Şocul • iniţial s-a risipit. Amândoi am rămas nemişcaţi. Trăsăturile ei începeau să se relaxeze.

A deschis ochii, privindu-mi faţa buimacă.

O, *Dumnezeule! Ce-am jacut?*

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet slab.

— Nici măcar n-ai bănuit, aşa-i?

CAPITOLUL 15
B ANKS

— Ce naiba se petrece?

Mă privea cu ochi îndureraţi. Toată aroganţa şi duritatea de mai înainte dispăruseră complet.

Ştiam de ce era tulburat. Nu i-am răspuns. Am clipit printre lacrimi.

Mă durea. Damon îmi spusese c-o să doară.

Voiam să mă desprind de el, dar, dacă mă îndepărtam, Kai ar fi ştiut că nu puteam suporta ceea ce se întâmpla. Cu toate acestea, nu m-am putut stăpâni să mă zvârcolesc sub corpul lui. încercam să îndur durerea.

Simţeam un fel de arsură. Senzaţia era foarte neplăcută. Lacrimile mă sugrumau.

Fireşte, ştiam că o să doară când o faceam prima oară. Şi eram hotărâtă să îndur suferinţa asta o singură dată. Am strâns din dinţi, ca să nu-mi tremure bărbia. Nu voiam să vadă ruşinea care mă cuprinsese. Mi-am zis că n-o să mai fac niciodată chestia asta. Nu era o

senzaţie plăcută.

— Dă-te jos de pe mine! am gemut.

îmi era frig, mă durea trupul şi-i simţeam penisul ca pe ceva străin. Ceva ce nu ar fi trebuit să fie în mine.

— Nu-i nimic, a şoptit el, dându-mi părul laoparte din ochi cu un gest blând. E-n regulă.

— Ai luat ce ai vrut. Dă-te de pe mine!

Am izbucnit în lacrimi. Mi se scurgeau pe tâmple şi în păr. Acum eram pângărită. Damon avea să mă urască.

Kai clătina încet din cap, privindu-mă buimac.

— Nu am ştiut... Am crezut...

Şi-a plimbat degetele peste faţa mea şi apoi în jos, pe braţ.

— Ce naiba se petrece?

Şi-a apăsat fruntea pe fruntea mea, iar eu am dat să-l împing de pe mine, dar apoi am şovăit. De ce îi păsa? Nu asta îşi dorise? Indiferent că pentru mine era prima sau a suta oară, Kai mă folosea ca pe o jucărie. Doar atât eram pentru el. Ce mai conta?

— Ce însemni tu pentru Damon? m-a întrebat.

— Nu contează. Tot pe el l-aş alege. Niciodată nu mi-a făcut rău, aşa cum m-ai rănit tu acum.

A tresărit. Cuvintele mele îl răniseră. Kai încerca să fie intimidant, dar, de fapt, era un om bun. Nu s-ar fi schimbat niciodată.

Nu-i plăcuse să mă rănească.

S-a mişcat puţin. Şi-a scos penisul din mine. Când mi-am apropiat puţin picioarele, am tresărit de durere.

Dar nu s-a ridicat de pe mine. A rămas cuibărit între coapsele mele.

— Priveşte-mă în ochi! mi-a cerut.

L-am ascultat. Kai mi-a atins faţa.

— Dacă aş fi ştiut că pentru tine e prima oară, aş fi fost mai grijuliu.

Am scuturat din cap.

— Nu contează. Nu-mi pasă.

Mi-am proptit palmele în pieptul lui, l-am împins şi am ţâşnit din pat

M-a prins din spate. Strecurând un braţ pe după talia mea, m-a tras înapoi. Ne-am rostogolit pe pat. Stăteam deasupra, cu spatele lipit de pieptul lui.

Şi-a răsfirat degetele prin părul meu. Mi-a tras gura către buzele lui.

M-am zbătut şi m-am smucit, în încercarea de a scăpa, dar nu mi-a dat drumul. Gura lui, puternică şi stăruitoare, a plutit peste maxilarul meu, peste obraz şi peste ureche, sugând şi muşcând. Mârâiam. Am reuşit să-l plesnesc.

— Loveşte-mă! Fă ce vrei cu mine! mi-a şoptit la ureche. O merit.

Şi-a vârât picioarele între ale mele. A îndoit genunchii şi mi-a desfăcut uşor coapsele.

Mâna lui a ajuns între picioarele mele. Am ţipat, dintr-odată înfricoşată. însă pur şi simplu a rămas aşa, ţinându-mi sexul în palmă.

— Kai! am strigat.

Buzele i s-au oprit pe obrazul meu. Respira anevoie.

— Nu în seara asta.

Ce?

— în seara asta eu nu sunt Kai, iar tu nu eşti Banks.

Vocea lui suna implorator, iar asta m-a făcut să mă liniştesc.

— Thunder Bay nu există, iar noi nu suntem în *Pafa^* a continuat eh Suntem cu şase ani în urmă, când eram fericit şi entuziasmat, tu erai curioasă, dorind să afli de toate, iar cuvintele mele erau de-ajuns ca să te emoţioneze.

Trupul mi s-a potolit ca prin minune, Deodată, ochii mi s-au înceţoşat din cauza lacrimilor. Kai continua să-mi şoptească:

— Tu eşti fata pe care nu o cunoşteam. în confesionalul acela puteam fi oricine. Totul dispăruse în jurul nostru. Puteam să ne ascundem în cămăruţa aceea şi să nu mai luăm în seamă lumea. Eram numai noi doi.

Am închis ochii, copleşită de epuizare.

Cu atâţia ani în urmă fusesem o cu totul altă Banks, nu-i aşa?

Trupul mi s-a înmuiat. Nu mai aveam putere să mă împotrivesc.

Aproape că-mi aminteam cum era să fiu acea Banks. Pe atunci, încă sperasem că aveam opţiuni. Crezusem că pot să-l am pe Kai şi lucrurile drăguţe de care se bucură fetele obişnuite. Atunci râvnisem la săruturile acelea furate şi tânjisem să mă privească. Atunci îmi imaginasem că-şi doreşte de la mine lucruri pe care un bărbat le vrea de la o femeie. Lucruri pe care îmi doream să le fac.

Plămânii îmi ardeau. Am tras adânc aer în piept. Uitasem să mai respir. Doamne! Dorinţa pe care o simţisem cu mulţi ani în urmă a revenit cu putere,

inundându-mă şi înfierbântându-mi pielea. Atât de mult timp mă ţinusem departe de hrana după care tânjeam! Acum mă simţeam atât de slăbită, încât mă clătinam pe picioare. Eram înfometată.

Mi-am răsucit capul spre spate. Ochii lui erau la doi centimetri de ai mei. Degetele i s-au relaxat în părul meu. Priveam în lacurile acelea întunecate, iar mintea îmi era prea înceţoşată ca să gândesc limpede.

— Nu-ţi feri privirea! mi-a spus încet. Uită-te în ochii mei!

L-am ascultat. Am plonjat în ei, m-am predat şi m-am prăbuşit. *Confesionalul.*

Eram iarăşi în confesional. Mult mai tineri, doar noi doi. Ascunşi acolo, în siguranţă.

Eu eram în siguranţă.

Mâna pe care o ţinea între picioarele mele a început să se mişte încet, cu blândeţe.

— Nimeni nu ne vede, a murmurat Kai. Suntem doar tu şi cu mine. Suntem invizibili. Nu existăm.

Pleoapele mi se îngreunau, copleşite de senzaţia pe care mi-o provocau mângâierile lui. *Dumnezeule!*

— Uită-te la mine, scumpo!

Am clipit de câteva ori, concentrându-mi din nou privirea. Mâna lui mi-a urcat pe burtă. Atingerea asta îmi stârnea fiori pe braţe. Am gemut, iar când degetele lui mi-au atins sânii, am făcut un efort să nu-mi desprind ochii dintr-ai lui. Mi-a cuprins un sân în palmă şi l-a frământat încet, aţâţător.

Privirea lui a fugit scurt spre sânii mei. Gura lui Kai era întredeschisă. Avea ochii plini de dorinţă.

Mi-am umezit buzele. Kai a trecut la celălalt sân. Mi-a

dezmierdat sfârcul până când şi acesta s-a întărit ca piatra. O flutu-

rare mi-a răscolit pântecul. Clitorisul meu zvâcnea. îmi doream să-i simt din nou mâna acolo.

Degetele lui au coborât la loc pe pielea mea, întorcându-se spre burtă. De data asta, m-a strâns mai tare de locul dintre coapse. Fiecare celulă din corpul meu a luat foc.

Am închis ochii şi mi-am arcuit spatele. I-am simţit penisul pulsând sub mine.

— Kai...

Fiecare atingere, fiecare respiraţie îmi sporea senzaţia de imponderabilitate. Pluteam, încăperea se rotea. Nu voiam să se termine vreodată.

Mi-am răsucit capul şi i-am căutat gura.

Mi-a prins buza de jos între dinţi. A tras de ea, ispititor.

— Aşa ar fi trebuit să fie, mi-a spus. Nu te-ar fi durut atât de tare dacă te-aş fi pregătit mai întâi. îmi pare rău. Ar fi trebuit s-o iau cu încetul.

Instinctul îmi spunea să fug, să mă închid iar în carapacea mea şi să rămân în întuneric.

Dar în seara asta nu eram Banks, el nu era Kai, iar noi nu ne aflam aici. Nimic din toate astea nu se petrecea.

— Atunci, ia-o cu încetul, i-am şoptit.

A şovăit doar o clipă, după care s-a tras de sub mine şi m-a ajutat să mă întind pe spate. Imediat, mi-am acoperit cu braţele trupul got Inima mea bătea nebuneşte.

II doream, dar mi-era şi ruşine. Nimeni nu mă mai văzuse goală.

în ultimele zece minute, viaţa devenise al naibii de complicată.

Mă privea în ochi. Kai era deasupra mea.

— Te doresc.

Mi-a dat braţele laoparte.

Ochii lui mă străpungeau. Palma lui a urcat spre gât, printre sânii mei. S-a aplecat şi mi-a cuprins un sfârc între buze. Mi-am lăsat capul pe spate, gemând.

I-am şoptit din nou numele.

Mi-am pus mâinile pe braţele lui. Kai şi-a proptit o palmă pe saltea, iar cu cealaltă mi-a cuprins sânul pe care-l săruta. Gura lui fierbinte îmi sugea pielea. Dădea drumul sfârcului şi îl sugea din nou, schiţând cercuri din ce în ce mai largi.

M-a scuturat un fior.

— Ce bine e!

A trecut la celălalt şân.

Apoi gura lui a coborât spre pântecul meu. Mi-am înfipt degetele în părul lui.

— Desfă picioarele! mi-a cerut cu voce răguşită.

Când am ridicat capul, privirea mea s-a oprit imediat între coapsele lui, pe scula lui tare şi umflată.

Am scâncit:

— Nu!

Fără să ridice ochii, s-a lăsat şi mai jos şi mi-a săltat piciorul, apucându-mă de partea din spate a genunchiului.

— Mai întâi trebuie să te pregătesc, scumpo.

Şi-a aplecat capul între picioarele mele, îngropându-

şi gura acolo. Am încercat să-l dau deoparte.

— Nu, nu face asta...

Dar la prima atingere a limbii lui, mi-am simţit dintr-odată pleoapele foarte grele.

Gura lui s-a plimbat uşor în jurul clitorisului. Kai s-a cuibărit între coapsele mele.

La început, asaltul lui a fost blând. Inima îmi palpita. De-a lungul picioarelor mi se prelingeau şuvoaie de furnicături. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi legănat undeva sus, la douăzeci de etaje înălţime, cu părul fluturând în aer.

Voiam mai mult. îl voiam mai adânc în mine.

A început să sugă. Mi-a supt fiecare bucăţică de piele nespus de sensibilă, continuând să-mi frământe un sân. Mi-am săltat puţin capul, ca să-l privesc.

— Eşti atât de strâmtă! a gâfâit Kai. Dar muşchii tăi o să se mai relaxeze. îţi promit.

Ochii lui s-au ridicat spre ai mei. Mi-am muşcat buzele.

— îţi place când îţi fac asta? m-a întrebat, apoi m-a lins încetişor, în sus şi-n jos.

M-am îmbujorat. Un zâmbet mic i-a luminat faţa.

— Dar asta?

Se uita la mine. Şi-a rotit limba în jurul clitorisului meu, iarăşi şi iarăşi.

Am rămas fără suflu. Pleoapele îmi fluturau.

M-a tachinat:

— Sau poate că asta-ţi place mai mult?

Mi-a cuprins clitorisul cu buzele şi a supt tare. Fierbinţeala gurii lui era o tortură care mă făcea să mă arcuiesc şi să gem.

— Ah!

— Cefirumoasăeşti,amurmuratTesimţipregătită,puştoaico?

Tremuram de nerăbdare. Nici măcar nu mă mai deranja că-mi spusese din nou „puştoaico”. De data asta sunase ca un cuvânt de alint.

Am dat din cap şi mi-am strecurat iar degetele în părul lui. Nu eram sigură pentru ce anume eram pregătită. Tot ce ştiam era că voiam şi mai mult.

Şi-a ridicat corpul. M-a sărutat iar. Limba hii mi s-a strecurat printre buze. Am scos un sunet de aţâţare şi trupul meu a preluat controlul. L-am apucat de şolduri şi mi-am desfăcut picioarele. Ridicând genunchii, l-am lăsat să mă pătrundă.

Sfârcurile mi se frecau de pieptul lui. Mi-am săltat capul. L-am sărutat lacom, la rândul meu. Mirosul lui, pielea lui, gustul lui... în momentul ăsta, eram ca nouă.

A îngenuncheat între coapsele mele, şi-a potrivit penisul chiar la intrare. Vârful a pătruns în mine. Senzaţia de arsură m-a făcut să încremenesc din nou.

— Doare.

Eram încordată toată. Mi-era teamă să mă mişc.

— Uită-te la mine!

Mi-am ridicat temător ochii şi am văzut acea mică porţiune plată a buzei lui de jos.

— îndoaie genunchii!

L-am ascultat, înfigându-mi unghiile în şoldurile lui.

— Acum relaxează-ţi coapsele, m-a instruit el. Desft-le cât poţi de mult, până când ating patul, bine? Deschide-te pentru mine. Pur şi simplu deschide-te!

Am făcut întocmai.

S-a împins ceva mai mult în mine, iar eu am inspirat abrupt, însă nu am încercat să-l opresc. S-a aplecat. Cu gura lipită de buzele mele, a murmurat:

— Mă torturezi. Vreau aşa de mult să mă cufund în tine!

— Încă n-ai intrat?

A râs.

— Nu de tot. încă te doare?

Eram pe cale să spun că da. Categoric, nu era o senzaţie plăcută, dar nici nu mă durea.

— Nu mă doare.

Privindu-mă în ochi, a pătruns mai adânc. Simţeam că mă lărgesc şi mă umplu. O senzaţie ciudată.

— Dar acum e OK?

— Nu... Eu nu..., am bâiguit. Nu ştiu.

Kai m-a penetrat complet. Capul penisului m-a atins undeva, atât de adânc, încât m-a făcut să-mi dau ochii peste cap. Doamne!

— Kai...

— Hanks... Isuse Hristoase!

M-a sărutat.

— îmi place la nebunie cum te simt acum.

Degetele mele i-au cuprins şoldurile. M-a muşcat jucăuş de buze, de gât, de ureche şi, cât ai clipi, senzaţia aceea neplăcută a dispărut cu totul.

— Pune o mână pe umărul meu, a spus Kai, aplecându-se ca să mă privească. Vreau să mă simţi când mă mişc în tine.

L-am ascultat. A ieşit lent din mine. Am simţit pentru o clipă ceva umed, dar apoi şi-a împins şoldurile, adâncindu-se din nou în mine.

— O, Doamne! am gemut.

Nu mă mai durea deloc.

M-am agăţat de el şi l-am privit cum se mişca, în vreme ce aerul se umplea de gâfâielile şi gemetele noastre. Aluneca în afară şi înăuntru, tot mai repede.

— Cum mă simţi? m-a întrebat.

L-am tras spre mine. Tânjeam după mai mult, mereu mai mult.

— Ca nişte degete în părul meu, am şoptit. E neted şi tare... Vreau mai mult. Iar când mă apeşi... Ah... Da, acolo!

Am icnit şi am închis ochii. Eram aproape de culme.

Mă masturbasem înainte, dar acum era altceva. Era ca şi cum

un muşchi se încorda tot mai tare înăuntrul meu. îmi doream eliberarea adusă de orgasm.

M-am săltat puţin, i-am apucat ceafa în palmă şi l-am sărutat apăsat, lacom. Părul îi era umed de transpiraţie. I-am şoptit la ureche:

— Fă-mă să-mi dau drumul, Kai.

Am zâmbit.

— Fă-mă să-mi dau drumul, iar eu o să te las să vezi ce fac sub duş, când mă gândesc la tine. Iţi place să te uiţi, nu?

Un mârâit i s-a desprins din gâtlej. Mi-a pironit încheieturile deasupra capului. Am râs, luată prin

surprindere, tulburată şi excitată la culme.

— Şi eu care voiam să fiu de treabă şi să te iau cu binişorul!

M-a strâns de fund, apăsându-se în mine.

Am gemut.

— Da!

Se opintea tot mai iute şi mai adânc, tot mai înfierbântat, până când doar un fir de aţă mă mai despărţea de orgasm. Mă simţeam ca o jucărie meşterită anume ca el să-şi dea drumul. Acum gândul ăsta nu mă deranja absolut deloc.

îmi plăcea la nebunie că mă vedea aşa. îmi plăcea că-şi dorea lucrul ăsta de la mine.

S-a împins în mine iarăşi şi iarăşi, iar genunchii mei se înălţau tot mai mult. Fierbinţeala îmi cuprinsese tot trupul. Văpăi de plăcere au izbucnit înăuntrul meu şi mi s-au prelins pe picioare. Am ţipat şi am încremenit. Pluteam pe creasta orgasmului.

Kai a gemut, s-a mai împins o dată şi, în cele din urmă, a rămas nemişcat, cu capul pe spate.

— Dumnezeule, scumpo! Fir-ar!

S-a lăsat să cadă peste mine. Trupurile şi transpiraţia noastră se contopeau în arşiţă şi euforie. *Isuse!*

în sfârşit, aflasem cum e să faci sex. Nu mai eram în stare să mă opun.

Nu eram sigură că aveam să mai fiu vreodată în stare să mă opun.

Respiraţia mi s-a liniştit treptat, însă nu m-am retras de lângă el. Voiam să-i simt în continuare buzele pe gâtul meu. Aveam să revenim destul de repede la realitate, aşa că mă bucuram de clipele acestea.

Zăceam nemişcaţi, împreună. îmi plăceau căldura şi apropierea lui.

îmi plăcea să simt toate astea.

— De ce te-ai epilat? m-a întrebat pe neaşteptate.

Poftim?

Voia să ştie de ce mă epilasem acolo, jos.

Nasul lui mi-a dezmierdat obrazul, apoi Kai s-a lăsat pe spate, roşu la faţă. M-a privit cu ochi obosiţi.

— Nu că m-aş plânge, m-a asigurat el, zâmbind. Doar că nu mă aşteptam. Mai ales... pentru că erai o virgină care nu se aştepta să aibă parte de „acţiune”.

Mi-am dat ochii peste cap, fără să-i dau vreo replică.

Dar apoi, pe măsură ce mă gândeam cum să-i răspund, amuzamentul meu s-a stins. Ca şi cum chestia asta îl privea pe el!

Mă epilam de ani de zile. La început a fost dureros, dar, cu timpul, durerea pe care o simţeam a devenit tot mai suportabilă.

Când mi-au apărut primele fire de păr pubian, în anii preadolescenţei, încercasem să folosesc un aparat de ras, dar părul creştea la loc prea repede şi devenea mai aspru. Nu după multă vreme, procedasem la fel cu părul de pe picioare şi cu cel de la subsuoară. Mă îmbrăcam ca un băiat, îmi acopeream părul, îmi striveam sânii Sub feşe... Făceam tot ce-mi stătea în putinţă ca să nu fiu femeie.

— Pentru că nu voiam să mă schimb, i-am spus încet. Nu voiam să cresc.

CAPITOLUL 16
BANKS

Noaptea Diavolului

Cu şase ani în urmă

— Ai avut dreptate, a zis Kai.

Nu-mi venea să cred. O priveam amândoi pe femeia care dansa pe podea, aproape ca un fluture, dar şi ca un copil. Atât de inocentă şi de diafană. Era frumoasă.

îmi părea cunoscută.

Părul îi flutura în jurul trupului. Am reuşit să-i disting chipul. Dintr-odată, inima îmi era prinsă ca într-o menghină. Plămânii mi s-au golit de aer.

Dumnezeule, nu!

NightMist. Mai auzisem melodia asta.

M-am făcut mică în spatele draperiilor.

Imposibil să fie ea!

■— Am crezut că e doar o legendă, a şoptit Kai.

Femeia îşi mişca braţele şi picioarele cu o graţie aproape nepământeană. Zbura. Plutea ca şi cum în realitatea ei forţa de gravitaţie nu exista. Era superbă.

Ştii cine este?

Kai mă privea fix, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

Am încuviinţat din cap. Eram prea îngrozită ca să încerc să mint.

— E Natalia Torrance. Mama lui Damon.

Şi-a întors faţa spre ea, nedumerit

— Mama lui? Dar...

Ea dispăruse cu trei ani în urmă. într-un final, Damon

suferise prea mult. îşi ficuse rău singur, mă obligase să-l rănesc şi se retrăsese în sine. într-o noapte, Natalia împinsese totul prea departe.

Părul i se învolbura înjur, în valuri. Nu o cunoşteam bine, dar trăiserăm în aceeaşi casă cam doi ani, înainte ca Natalia să fugă din calea furiei lui Damon.

De atunci, nu mai apăruse.

Dar tot frumoasă era. Avea doar treizeci şi patru de ani. Gabriel o văzuse pentru prirha oară într-un spectacol de balet, la Sankt Petersburg, când ea avea treisprezece ani. Şi o dorise de îndată. Când Natalia a împlinit şaisprezece ani, era deja soţia lui şi-l născuse pe Damon. Ca vârstă, era mai apropiată de propriul fiu decât de soţul ei.

Mă îndoiesc că mama lui Damon se obosise să se intereseze despre mine. Pentru ea, eram o non-entitate. Ştia cine sunt şi ce anume însemn pentru Gabriel, dar niciodată nu păruse să-i pese. Nu mă băga deloc în seamă. Trăia într-o lume a ei.

După ce a privit-o mai atent, Kai a recunoscut-o.

— Da, ea e. A plecat acum câţiva ani, nu? Ce caută aici?

Habar n-aveam ce să-i răspund. Nu ştiam ce se va întâmpla când Damon avea să dea cu ochii de ea. Femeia asta n-ar fi trebuit să se afle în preajma lui.

Pe de altă parte, acesta era hotelul soţului ei – probabil că ea şi Gabriel încă erau căsătoriţi. Dar Damon îi poruncise ră plece. O ameninţase c-o va ucide dacă o revedea vreodată.

Trebuia să-l scot pe frate-miu de aici, înainte să o vadă.

— Să-i spunem şi lui Damon? m-a întrebat Kai.

— Nu! am strigat imediat, luându-l de mână. Nu vrea s-o vadă.

Sau, mai bine zis, nu era bine s-o vadă. Trebuia să ajung la el şi să găsesc un motiv să-l scot din *Papa.* Tata putea scăpa de Natalîa fără ca Damon să afle vreodată.

Eu şi Kai am ieşit de după draperii şi, strecurându-ne pe lângă pereţi, ne-am apropiat în tăcere de uşi.

— Ah! a exclamat Natalia.

Am înlemnit. *Rahat!*

— Nu ştiam că mai e cineva aici, a spus ea. Ce faceţi, copii?

Am întors încet capul spre ea. Stătea acolo, parcă oprită în toiul unei piruete, cu braţele uşor depărtate de trup.

— N-ar trebui să fii nici în Thunder Bay, nici în Meridian City, i-am spus, făcând un pas în faţă.

M-a privit o clipă, străduindu-se probabil să-şi dea seama cine se ascunde sub fardurile de pe faţa mea.

— Tu eşti! a strigat Natalia.

Işi amintea de mine.

S-a răsucit spre uşă. Ochii i s-au luminat.

— Fiul meu e aici? A trecut atât de mult timp…

— Stai departe de el! am prevenit-o. Vorbesc serios.

M-a privit iar, cu un zâmbet. îşi făcea de lucru cu tutunul ei.

— îţi place? m-a întrebat. Vechile mele costume încă îmi vin bine. încă sunt drăguţă, nu?

Drăguţă? Poftim? Tipa era nebună de legat.

-r- Ce se întâmplă? a întrebat Kai, de lângă mine.

Ea abia dacă i-a aruncat o privire, după care s-a uitat

iar la uşi. Voia să-l caute pe Damon.

r

— De-acum e bărbat, a spus cu nostalgie. Tânăr şi puternic.

L-am împins pe Kai spre uşi*

— Tipa e o piază rea. Trebuie să plecăm.

L-am luat de mână şi m-am grăbit să-l trag după mine, spre uşi.

— Să-i spui că mami îl iubeşte! mi-a strigat ea. Sunt singura care-l iubeşte.

M-am răsucit spre ea şi am mârâit:

— Asta nu-i iubire.

În gât mi s-a pus un nod. Mă simţeam furioasă şi totodată neputincioasă. Natalia nu avea să-l rănească din nou pe fratele meu. Damon nu-i va mai permite maică-sii să-i facă rău.

Natalia parcă nu mă auzise. Părea încântată.

— Am auzit că fiul meu e o bestie, a rostit Natalia, pe un ton glumeţ. Nicio fată din oraş nu mai e în siguranţă. Băiatul mamei s-a făcut mare.

— Isuse Hristoase! a exclamat Kai. Ce naiba i-a făcut Iui Damon?

— Pe tine te-a atins? m-a întrebat Natalia.

Ştiam că vorbeşte despre Damon.

Am strâns din dinţi.

— O s-o facă, să ştii, m-a prevenit ea. E un prădător. La fel ca tăticul lui.

Nu avea să se întâmple! Fratele meu nu mi-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Natalia s-a uitat în ochii mei. Următoarele cuvinte i s-au desprins încet de pe buze şi s-au adâncit în mine:

— Vreau să te posede cu forţa. La urma urmei, dormi la el în cameră. Damon nu va rezista parfumului preţioasei sale fetiţe.

A întins mâna şi şi-a trecut cu tandreţe încheieturile degetelor peste maxilarul meu.

— Micuţa lui comoară...

— Hei, hei!

Kai i-a dat mâna laoparte şi m-a tras departe de ea.

Abia acum şi-a întors Natalia privirea spre el.

•— îmi amintesc de tine. Eşti prietenul fiului meu. Deci e şi el aici, nu?

Respiraţia mi s-a oprit în gât.

Brusc, uşile din spatele nostru s-au deschis. Am ridicat capul şi am privit peste umăr. Fratele meu a năvălit în încăpere. Trăsăturile îi erau schimonosite de încordare. Ochii îi ardeau de furie.

— Ştiam că eşti aici, mi-a spus el, fierbând. Ce dracu' se petrece? Cum ai ajuns aici?

Am încercat s-o ascund pe Natalia cu trupul meu. Speram ca Damon să n-o vadă.

În zadar.

Vocea ei a răsunat din spatele meu:

— Damon!

Am închis ochii şi am strâns pumnii.

— Te rog Nik, m-a implorat el, cu buze tremurătoare.

Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Stăteam aplecată deasupra fratelui meu. Se aşezase pe marginea patului. Ea

plecase. Luase de la el ceea ce-şi dorea.

încă simţeam parfumul ei pe pielea lui Damon. Imediat după ¿vizitele maică-sii, Damon se ducea întotdeauna să facă duş. De ce n-ofăcuse şi acum?*

— Simt că putrezesc.

Şoapta apăsătoare i s-a desprins de buze. Şi-a înclinat capul, cu ochii în podea.

M-am uitat la tăieturile abia vindecate de pe coapsa lui – intr-un loc unde majoritatea oamenilor nu le puteau vedea. Se tăiase cu două zile în urmă. După cea mai recentă »vizită a Nataliei.*

în ultimul timp, ea venea mult mai des în camera lui. Anul trecut, fratele meu crescusefoarte repede, devenise mai înalt şi se împlinise la trup. Pometii şi bărbia lui îşi pierduseră moliciunea. Acum arătau precum ale unui bărbat. Umerii i se lăţiseră, iar antrenamentul de baschet de peste vară ii dezvoltase muşchii.

Cu ani în urmă, când mă mutasem aici, am aflat ce se petrecea. Fratele meu refuzase să le spună altora. Nici mie nu îmi permitea să spun nimănui. în cele din urmă, m-am consolat cu speranţa că. atunci când Damon urma să devină adult, ea avea să-şi piardă interesul pentru el.

Dar nu a fost aşa. Mi-am dat seama că Natalîa nu era opedofilâ în sensul strict al cuvântului. Nu o atrăgeau, pur şi simplu, trupul sau tinereţea lui. Era obsedată de el. 0psihopată.

Şi. pe deasupra, geloasă. De-acum. Damon era la liceu. Fetele îi distrăgeau atenţia lui Damon. îndepărtându-l de ea. Iar ei nu-iplăcea asta.

M-am apropiat şi am întins o mână tremurătoare spre umărul lui gol. Era încă dezbrăcat. îşi acoperise mijlocul cu cearşaful negru.

Am încercat să-i surprindprivirea.

— Mai degrabă mi-aşface rău mie. Te rog! Nu mă pune s-ofac din noul

Şi-a lipit fruntea de a mea. Respira anevoie, ca şi cum încerca să-şi înăbuşe suspinele.

— Până la urmă, unul din noi tot o să cedeze, a şoptit el. Trebuie! Vrei să fiu eu cel care cedează?

M-a apucat de bărbie.

. – Semia. *Am nevoie de tine. Fă-o!*

Semia.

„Familie, în ruseşte.*

Nu vorbeam bine rusa – spre deosebire de Damon, nu crescusem intr-o casă unde se vorbea această limbă –, dar învăţasem destul cât să înţeleg dacă o auzeam.

Am clătinat din cap, în semn că nu voiam s-o fac. Situaţia se înrăutăţea. Când avea să se oprească Damon f Mereu avea nevoie de mai mult. Mai dur, mai tare, mai multă durere...

— Te rogi l-am implorat) cu lacrimi în ochi.

Damon a mârâit) a luat cureaua de pe pat şi a ridicat braţul) pregătit să se lovească peste spate.

— Nu!

I-am smuls cureaua din mână. Când o făcea singur, lovea din răsputeri. La antrenamente, băieţii ar fi văzut vânătăile şi i-ar fi pus întrebări.

M-am ridicat, am aruncat cureaua pe podea şi am oftat. L-am apucat de păr. Nimeni nu-i punea întrebări dacă avea tăieturi sau vânătăi pe faţă. Damon se bătea foarte des. Era un pretext ca să ascundă originea propriilor răni.

M-am silit să-mi preschimb groaza şi suferinţa în furie. L-am lovit cu toată puterea peste obraz.

L-am lovit din nou. Iarăşi şi iarăşi. Trebuia să merg până la capăt. Suspinam, iar lacrimile mi se prelingeau pe obraji.

Unul din noi tot o să cedeze, *spusese el.*

Avea dreptate. Alcoolul nu mai era de-ajuns. Nici ţigările, nici fetele de la şcoală, de care sefolosea şi pe care le trata ca pe gunoaie, şi nici durerea. în cele din urmă, mereu avea nevoie de mai mult.

Cineva tot avea să cedeze. Câtă durere putea suporta Damon înainte să capituleze? Cât avea să mai dureze până când nimic nu mai era de ajuns ca să-l liniştească?

M-am repezit la Damon şi l-am apucat de braţ.

— Pleacă! i-am spus. Hai să mergem! Vino!

L-am tras după mine, însă fratele meu parcă prinsese rădăcini în podea.

O pironea pe Natalia cu o privire grea şi pătrunzătoare.

—■ Scumpule! a gângurit ea, apropiindu-se. Ce frumos eşti! Mi-a fost tare dor de tine.

Am tras de el, ca să-i distrag atenţia de la ea. Dar fratele meu încremenise.

— Ştiu că te-ai înfuriat, dar e-n regulă, i-a spus ea duios. Nu-i nimic. Te iubesc oricum. Şi-ţi promit că de data asta va fi mai bine. O să am grijă de tine.

— Damon! am strigat, încercând să rup vraja.

Nu-şi putea lua ochii de la ea. Natalia se apropia tot mai mult de el.

— Mi-ai lipsit, a continuat Natalia. Am nevoie de tine. Sunt atât de singură! Sunt atât de rătăcită, scumpule! Eu...

Damon s-a repezit la ea şi a prins-o de gât, cuprinzându-l tot în palmă.

— Damon...

Mă uitam când la unul, când la celălalt. Habar n-aveam ce să fac.

Natalia a icnit şi a rămas nemişcată. Vârfurile

degetelor de la picioare i se sprijineau de podea. Damon îşi încleştase maxilarele. Simţeam că un foc lichid îmi gonea prin vene.

— Băiatul meu puternic, a şoptit ea. Ce puternic te-ai făcut!

— Damon, uită-te la mine! i-am strigat.

A rămas cu mâna încremenită pe gâtul ei, ca în transă.

— Te-am aşteptat să vii după mine, a spus Natalia, cu răsuflarea tăiată. Să preiei controlul. Acum eşti bărbat. Sunt gata să-i dau fiului meu orice are nevoie.

Am închis ochii.

— E nebună, a murmurat Kai, lângă mine.

— Damon! am răcnit. Uită-te. La. Mine!

îl subjugase complet.

— la-o pe fata asta şi spal-o! l-a îndemnat Natalia. Aşa cum te spăla mami pe tine.

Am cedat nervos. Agonia pe care o simţisem cu ani în urmă s-a revărsat iar asupra mea. îl priveam pe fratele meu printre lacrimi.

— Tu eşti cel mai important, i-a zis ea. Totul îţi aparţine. TotuL

Am clătinat din cap, neputincioasă.

— Dacă o iubeşti, te poate răni, i-a spus Natalia. Dar, dacă o răneşti tu, niciodată nu-ţi va scăpa din mână. Va fi mereu proprietatea ta. Este a ta. Tu nu ceri şi nu-ţi pasă. Ia ce-i al tău! Ia-o!

într-un târziu, fratele meu s-a răsucit, întâlnindu-mi privirea. *Nu!*

II rugam în tăcere, cu lacrimi în ochi. Ne avuseserăm doar unul pe celălalt. Eram în siguranţă doar împreună. Nu i-aş fi făcut niciodată vreun rău. Doar ştia asta!

Natalia voia ca Damon să facă aşa încât să se aleagă praful de noi doi. Voia ca fiul ei să distrugă tot ce mai rămăsese bun în el. Damon era viitorul familiei Torrance. Iar monştrii trebuie să fie puternici.

Era posibil ca Damon să ajungă un bărbat mult mai diabolic dec&t fusese vreodată tata.

— Ia fata! l-a aţâţat ea, mângâindu-i pieptul. Te va hrăni. Ia-o. Arată-i cine eşti!

I-am susţinut privirea.

Rămâi cu mine! Ştiu cine eşti. Mă protejezi, mă duci la cumpărături de ziua mea şi mă laşi să-mi cumpăr orice-mi doresc. Mă trezeşti aducându-mi la pat milhhake-ul meu preferat, în miez de noapte, când te întorci acasă. Ştiu cine eşti.

— Soarbe-o toată! i-a şoptit Natalia. Du-o acasă şi revendic-o!

Urma de teamă din ochii lui a pierit. Dintr-odată, fratele meu mă privea ca şi cum ar fi fost o maşinărie. Ca şi cum nu era cu adevărat aici.

Ca şi cum el nu mai era Damon.

Parcă paralizasem.

Dar apoi Kai şi-a făcut simţită prezenţa. A făcut un pas în faţă, m-a dat laoparte şi l-a apucat pe Damon de încheietura mâinii.

— Las-o să plece! i-a cerut Kai. Las-o naibii să plece, Damon!

— Noi toţi suntem ai tăi, i-a murmurat Natalia lui

Damon, ignorându-l pe Kai. O să am grijă de tine, scumpule. O să mă asigur că păsărică ei dulce va fi a ta.

— Gura, scorpie nebună! a răcnit Kai.

S-a întors spre Damon, care încă mă fixa cu privirea.

— Uită-te la mine, omule! Nu la ea!

N-ar face-o. Nu. Damon nu mi-arface niciodată asta. Niciodată.

— Pune stăpânire pe ea! l-a îndemnat iar Natalia.

Am urlat:

Damon!

Trezeşte-te!

— Nu te uita la ea! a răcnit Kai.

— Fata asta e o parte din tine, a continuat Natalia. Datorită ei, vei fi puternic. Stăpâneşte-o!

— Taci!

Kai s-a pierdut cu firea. A plesnit-o peste faţă.

Priveam scena cu răsuflarea tăiată. Trupul ei s-a răsucit în aer şi Natalia a aterizat cu faţa în jos, peste o masă rotundă. Paharele s-au răsturnat cu zgomot, o vază a căzut şi s-a spart, iar farfuriile şi tacâmurile au alunecat pe podea.

Mi-am luat ochii de la Natalia. Fratele meu se aplecase peste spătarul unui scaun. Icnea din nou şi din nou, cu capul plecat. Natalia tuşea.

M-am repezit la el, suspinând. L-am luat în braţe.

— Nu-i nimic. E-n regulă. E-n regulă. Sunt aici. Ascultă-mi vocea!

Damon se lupta să respire. L-am strâns şi mai tare în braţe.

Multor oameni care au fost abuzaţi sexual în

copilărie nu le place să fie atinşi, dar atunci când Damon avea o criză, nu ştia cum să se lipească mai tare de mine. Parcă ar fi vrut să şe strecoare în mintea mea, acolo unde ştia că ar fi fost în siguranţă.

I-amzis:

— Ea nu are deloc control asupra ta. Suntem liberi. Suntem doar noi doi.

— încă o simt în mine, a spus Damon, cu glas sugrumat. Mă doare.

Am strâns din pleoape.

— Ţine-te de mine!

Ştiam ce îşi dorea, lucrul de care avea nevoie. Iar în seara asta nu i-l puteam refuza.

L-am muşcat în locul unde gâtul se îmbină cu umărul. L-am cuprins în braţe. M-a strâns şi el. Dacă ne privea în clipa asta, probabil că Iui Kai i se părea că ne îmbrăţişăm.

Dar Kai era atent la Natalia.

încă o simt în mine. Nu ştiam dacă se referea la maică-sa, la sentimentul de groază ori la altceva. Mă simţeam din cale-afară de neputincioasă.

Pe obraji îmi curgeau lacrimi. Mi se agăţau de genele ude.

— Mai tare! mi-a cerut.

L-am muşcat mai tare. Simţeam gustul sudorii lui. Mirosul bine cunoscut al ţigărilor sale mă înconjura. Damon nu mi-ar fi făcut rău. Avea nevoie de mine.

Damon mă iubea.

Am simţit gust de sânge. Fratele meu a răsuflat

prelung şi s-a retras.

Calmul lui obişnuit revenise.

— Mulţumesc! mi-a spus. Eşti bine?

Am dat din cap, în semn că da.

— Dar tu?

A schiţat un gest ostenit, întorcându-se şi aranjându-şi hanoracul în aşa fel încât să acopere urnia lăsată de dinţii mei.

Şi, în sfârşit, mi-am îndreptat ochii spre Kai.

Se uita la Natalia, care încă zăcea prăvălită pe jos. Nu reuşeam să-i desluşesc expresia. Părea să se schimbe de la o secundă la alta.

Oare se temea? Dar Kai nu făcuse nimic rău. Dacă nu i-ar fi închis gura, ea...

Nici măcar nu puteam duce gândul ăsta până la capăt. Adineauri, fratele meu pur şi simplu paralizase, iar eu nu înţelegeam ce se petrecuse cu el. Avea să se repete?

Kai o plesnise pe Natalia, iar asta mă bucura.

Damon a păşit lângă prietenul lui« Amândoi se uitau la Natalia. Zăcea pe podea, lângă piciorul unui scaun. Probabil că se rănise. Avea ochii închişi. Se ţinea de coaste.

Kai s-a răsucit spre Damon.

— Te simţi bine? Omule, îmi pare rău. Nu ştiam că...

— Taci dracului! s-a răstit Damon. Maică-mea a zis tâmpenii. Las-o baltă! Pricepi?

Fratele meu s-a uitat urât la Kai. Vorbele lui ascundeau o ameninţare.

Kai nu i-a răspuns. Ştia că Damon minţise.

Sângele se prelingea printre degetele Nâtaliei. Aruncând o privire spre masă, am văzut piciorul spart ăl unui pahar de vin. Era mânjit de sânge.

— E rănită, a zis Kai. Trebuie să chemăm o ambulanţă. Cred că s-a lovit şi la cap.

— Mă ocup eu de toate. Ai făcut destule.

Fratele meu m-a privit peste umăr. A adăugat:

— Ai pus-o în pericol. N-ar trebui să fie aici.

— Da, dar nici nu te-am văzut sărind în apărarea ei, i-a întors-o Kai.

Am făcut un pas în faţă.

— Destul!

Nu era timp de ceartă. Aveam probleme mai mari. Sănătatea mintală a Nataliei se deteriorase mult de când dispăruse, cu trei ani în urmă. Cuvintele pe care le rostise adineauri, chiar de faţă cu Kai... Imposibil de spus cât de imprevizibilă devenise. Lui Gabriel nu-i plăcea să fie făcut de râs. Ce să facem cu ea?

— Pleacă! i-a cerut Damon lui Kai. O să-l chem pe tata.

Kai l-a privit cu nedumerire.

— Nu! Din vina mea e rănită. Vreau să mă asigur că ajunge la un medic.

— Şi când o să le spună celor de la spital că tu ai lovit-o? i-a zis Damon. Mda, asta o să facă minuni când o să trimiţi dosare de înscriere la facultate. Cară-te de aici! Familia mea va avea grijă ca maică-mea să fie

îngrijită şi să-şi ţină gura. Nu-ţi face griji! Nimeni nu vrea să asiste la scene jenante.

Kai a şovăit, probabil nu prea convins că Natalia urma să fie îngrijită. însă, în mod vădit, familia Torrance avea probleme foarte serioase. Trebuia să înţeleagă: Damon voia ca tatăl lui să se ocupe de Natalia. Fără spitale. Fără poliţie. Era în interesul nostru ca femeia asta să tacă.

Kai m-a luat de mână.'

— Vino!

Dar Damon m-a înşfăcat şi m-a tras spre el.

— Ea mea!

— Ba pe dracu'! i-a trântit-o Kai, încruntat. Am văzut-o limpede pe faţa ta, frate: eşti varză. Erai gata să-i fad rău lui Banks.

Damon a clătinat din cap, vrând să-l contrazică, însă nu s-a mai obosit să se apere. Iată un lucru pe care-l admiram la fratele meu. îmi doream să-mi înfrânez şi eu pornirea de a mă justifica, la fel ca el. Oamenii vor crede mereu doar ceea ce vor să creadă; nu deoarece ştiu că au dreptate, ci pentru că e în firea lor să susţină că au. Dacă încerci să te aperi, le hrăneşti pofta de scandal. Dacă nu te aperi, ai pus punct discuţiei.

Şi totuşi mă întrebam dacă nu cumva Kai avea dreptate. Ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi intervenit?

Damon s-a răsucit spre mine.

— Mergi cu el! Du-te!

Ce?

— E-n regulă, mi*a spus eL Du-te, dacă vrei!

— Damon...

— Ştiu că vrei să pleci cu eL N-ani nevoie de tine. Niciodată n-am avut.

Respiraţia mi s-a oprit în piept. De ce făcea asta de fiecare dată?

Kai m-a tras de mână.

:— Haide!

M-am smuls din strânsoarea lui. Eram incapabilă să-l privesc.

— Pleacă! întoarce-te la petrecere!

— Banks!

— N-o să-l părăsesc niciodată! m-am răstit la Kai.

M-am apropiat de fratele meu şi l-am luat de mână. îmi doream să-l văd pe Kai plecat.

în seara asta, îl alesesem de două ori la rând pe Damon. Kai nu ştia că eu şi Damon suntem înrudiţi şi poate că âr fi înţeles mai multe dacă ar fi aflat, însă informaţia asta tot n-ar fi schimbat nimic. Pentru mine, Damon era mereu pe primul loc.

Fratele meu m-a strâns de mână – un gest subtil, care-mi transmitea că mă iertase.

— Aşa-s fetele, frate! Ce să le faci? i-a spus lui Kai, pe un ton amuzat.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Simţeam privirea lui Kai. Era un băiat de treabă, dar nu avea să accepte să fie alungat a treia oară. Am rămas cu ochii la Natalia, Fiecare secundă în care Kai încă era de faţă mi se părea cât o eternitate.

— Mda, aşa-i, a aprobat Kai. Ce seară nebună! Ne vedem luni, la şcoală.

Cu coada ochiului, l-am văzut îndepărtându-se.

A plecat. Mă durea inima. Nu s-a răsucit ca să mă vadă încă o dată. Mai târziu, când aveam să rămân singură, pierdută în gândurile mele, aveam să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi urmat, dacă aş fi mers cu el şi ne-am fi ascuns împreună, pentru tot restul nopţii.

Damon m-a tras spre el. M-a sărutat pe frunte.

— Ce fată bună eşti! Niciodată nu m-ai dezamăgit.

Natalia a gemut şi a deschis ochii. Sângele îi năclăise o mână. Deşi părea a fi o tăietură adâncă – sau chiar mai multe –, hemoragia nu era gravă. însă trebuia să ajungă la doctor. Avea nevoie de copci.

Damon mi-a întins telefonul lui şi s-a lăsat pe vine, cu ochii la maică-sa.

— Sună-l pe David! mi-a cerut. Spune-i să-şi mişte fundul încoace, ca să te ia, iar tu aşteaptă-l în hol!

— De ce nu mă duci tu acasă? Hai să mergem şi...

Mi-a răspuns fără să o slăbească din ochi:

— O să vin mai târziu acasă. Trebuie să fac curat aid.

CAPITOLUL 17
BANKS

în prezent

Am iuţit pasul pe strada aglomerată, strecurându-mă printre. trecători. Aveam o mână în buzunarul gecii, iar în cealaltă ţineam un plic mare, în care se găsea contractul revizuit, pentru Kai. Ar fi trebuit să-l găsesc la *dojo,* dar, după ce îmi terminasem treburile de dimineaţă, îmi trimisese un mesaj, cerându-mi să ne întâlnim la clubul lui. Afurisitul ăla ştia că nu am maşină!

Încă nu eram pregătită să dau ochii cu el.

Noaptea trecută, amândoi, în hotelul acela, ascunşi la etajul secret, într-o cameră fără telefoane, fără televizor… Părea ceva de neimaginat. Ca şi cum mă trezisem dintr-un vis, iar acum tot încercam să adorm la loc, ca să mă pot întoarce acolo. Chiar se petrecuseră toate doar cu câteva ore în urmă?

Azi-noapte încercase să mă tragă de limbă, dar nu insistase prea mult. Când ridicasem din nou garda, Kai hotărâse că nu. vrea să strice atmosfera, după tot ce se petrecuse între noi. Trebuie să recunosc: se pricepea să

interpreteze semnalele pe care le transmiteam.

Dorise să mă ducă acasă, dar plecasem singură. Ieşisem în noaptea ploioasă. Toate lucrurile frumoase pe care le trăisem au pierit subit, iar eu nu ştiam cum să le retrăiesc. Vina şi ruşinea, senzaţia că Damon mă privea şi mă judeca... De ce nu puteam să trec peste asta?

Mi-am tras-o cu un tip şi mi-a plăcut. Ei, şi? Cui îi pasă?

Dar acum era din nou ziuă. Deşi ceva mai lent, consecinţele începeau să apară. Abilităţile mele erau limitate; nu-mi permiteau să jonglez cu dorinţa faţă de un bărbat şi, totodată, cu exigenţele altuia.

Urcând în grabă scările clădirii Hunter-Bailey, am deschis uşile duble şi am intrat. Numaidecât, am fost înconjurată de mirosul de lămâie al soluţiei de curăţat mobila. Lemnul strălucea peste tot, iar în stânga mea, pe hol, ticăia un ceas cu pendulă.

M-am apropiat de micul birou de la recepţie.

— Vreau să discut cu Kai Mori, vă rog!

Tânărul brunet, îmbrăcat într-un costum simplu, cu o cravată subţire, a dat aprobator din cap, ca şi cum mă aşteptase.

— Domnul Mori este în salon. Cum intraţi în sala de mese, o luaţi la dreapta.

Recepţionerul m-a condus spre o altă pereche de uşi duble.

Hm... în mod obişnuit, femeile nu aveau acces în clubul ăsta. Eram surprinsă că mă lăsase să intru. Bănuiam că aici era mâna lui Kai.

A deschis uşile. S-a dat laoparte ca să-mi facă loc,

iar eu am străbătut sala de mese. Angajaţii pregăteau mesele, pentru prânz.

Când am păşit în salon, am privit în jur, cuprinsă de sentimentul plăcut emanat de încăperea mare. Pielea maronie a canapelelor strălucea în lumina lampadarelor. Draperii de un verde-deschis acopereau ferestrele franţuzeşti. Candelabre aurii, capete de cerbi, de elani, ba chiar şi unul de leu stăteau etalate pe pereţi. Pe scaune şi canapele fuseseră puse perne ecosez. în partea din spate a salonului ,am văzut un bar. Pe pereţi erau rafturi încărcate de cărţi, iar deasupra şemineului trona o tapiserie care înfăţişa o scenă de război.

Dumnezeule! Dacă naziştii ar fi câştigat Al Doilea Război Mondial, probabil că aşa ar fi decorat salonul.

L-am zărit imediat pe Kai, lângă o fereastră. îşi scosese sacoul şi îşi suflecase mânecile cămăşii. Dintr-odată, mi s-a uscat gura. Era aproape dureros să-l văd aici, aplecat peste o masă plină de hârtii.

Ari-noapte, mâinile acelea mă atinseseră peste tot. Ultima oară când îi admirasem chipul frumos şi serios – care în clipa asta părea aproape iritat—, trăsăturile lui oglindiseră o plăcere pură.

Cu toate că bărbatul acesta era capabil de atâta autocontrol şi era atât de rezervat, putea fi şi dur, dezlănţuit.

Michael şi Will îl flancau •— unul cu telefonul la ureche, iar celălalt tolănit într-un fotoliu. Will îşi ţinea lipit de frunte paharul în care pluteau cuburi de gheaţă. Stătea cu ochii închişi. M-am apropiat, fără să iau în

seamă privirile pe care mi le aruncau ceilalţi bărbaţi din încăpere.

Kai a ridicat ochii spre mine.

— Ai întârziat.

Vorbise pe un ton tăios, dar ridicase uşor colţurile gurii, ca şi cum îşi aducea aminte de ce azi-noapte nu prea apucasem să dorm.

M-am justificat:

— Azi-dimineaţă a trebuit să merg în Thunder Bay.

— De ce?

— Gabriel vrea să ştie de ce n-ai semnat contractul.

Kai s-a oprit din ce făcea şi m-a privit din nou. Michael a lăsat telefonul deoparte.

— Şi ce i-ai zis? m-a întrebat Kai.

Am aruncat plicul pe masa din faţa lui. Câteva dintre hârtiile răsfirate au zburat.

-— Că tragi de timp. Acelaşi lucru pe care i-l tot zic de la o vreme încoace.

— Ce...

Telefonul lui a prins viaţă. Kai şi-a curmat vorba.

Supărat, s-a răstit:

— Da!

A ascultat, din ce în ce mai nedumerit.

— Instalatori de la firma A&J? N-am cerut să...

M-am aplecat peste birou şi i-am luat telefonul. Ştiam că sunase un angajat, de la *dojo.*

— I-am lăsat cheile într-un plic, sub birou, i-am spus. Şi am dezactivat sistemul de alarmă al casei. Spune-i să înceapă de sus, de la băi! Am nevoie de o estimare de preţ cât de repede posibil.

— Ăăă..., da, doamnă, s-a bâlbâit el.

Am încheiat apelul.

Pe drumul de întoarcere din Thunder Bay telefonasem ca să chem instalatori, electricieni şi contractori. Crezusem că voi fi la *dojo* şi că-l voi întâlni pe Kai acolo.

I-am înapoiat telefonul.

— Instalatorul a venit acasă la mine? m-a întrebat Kai. Ce ţi-am spus eu?

M-am îndreptat de spate, cu mâinile în buzunare.

— Vanessa vine peste trei zile.

încruntarea lui s-a risipit încet. Cu coada ochiului, am văzut că Will a pus paharul deoparte şi a ridicat uşor capul.

Kai tăcea.

— Gabriel mi-a dat vestea în dimineaţa asta, l-am lămurit eu.

Şi acum simţeam un nod în stomac, la fel ca atunci când Gabriel mă anunţase despre sosirea Vanessei.

Am comentat:

— Incredibil, nu? în ce te-ai băgat?

Stăteau cu toţii nemişcaţi. Greu de zis dacă erau uluiţi sau furioşi. în mod clar, bucuroşi hu erau.

— Sunt convinsă că ai impresia că pui la cale cine ştie ce mare schemă, dar înţelegerea pe care ai făcut-o rămâne valabilă, indiferent dacă eşti sau nu pregătit. Mireasa ta va apărea curând aici. I-am rezervat un apartament la hotelul *Mandarin,* până renovăm casa.

Kai a înhăţat plicul, a scos hârtiile şi a început să le răsfoiască.

— Gabriel n-a ţinut cont de modificările mele, a comentat el.

— Şi nici nu va ţine cont. Accepţi sau nu?

Kai era strâns cu uşa. Dar care era problema lui? Acum ştia cum să ajungă la etajul doisprezece. Nu avea nevoie de hotel şi nu-şi dorea să se lege, prin alianţă, de familia Torrance. De ce nu renunţa, pur şi simplu? Şi de ce acceptase, de la bun început, să încheie o înţelegere?

— Dacă nu semnez, Damon va fi vânat, m-a avertizat Kai. Eu, Michael, Will şi Rika... vom trece la treabă. Ne vom ocupa de Damon aşa cum ştim.

Am dat din cap, în semn de aprobare. înţelegeam situaţia. Dacă nu semna, lui ţ)amon nu i se garanta că avea să fie binevenit în oraş. Dacă fratele meu se întorcea acasă, ei aveau să-l hăituiască.

— Dar, dacă nu semnez – a adăugat cu voce scăzută tu vei pleca.

De-aia se agăţa de înţelegerea asta tâmpită?

A înghiţit în sec.

Nu voia să plec.

Şi nici eu nu mai eram convinsă că-mi doream să plec de lângă el. Dar contractul nu mă putea obliga să rămân. Kai sigur ştia asta. Eram aici doar pentru că Gabriel mi-o poruncise.

— Pot să plec oricând vreau, i-am reamintit eu.

— Te-ai întoarce la el, nu-i aşa?

Mi-am ferit ochii» Nu voiam să port discuţia asta cu el, şi mai ales nu de faţă cu prietenii săi.

Vocea lui Kai era ciudat de calmă.

— Tu vrei să semnez contractul?

— Da, am spus fără tragere de inimă. Vreau ca Damon să se întoarcă acasă.

Mi-a aruncat o privire dură. Băieţii ascultau în tăcere.

— Azi-noapte, când m-am trezit, te doream iarăşi, a spus eL

Pulsul mi s-a accelerat; M-am îmbujorat de jenă.

Kai s-a lăsat pe spate, în fotoliu. A inspirat profund.

Am dat-o în bară, băieţi, le-a zis prietenilor săi.

Michael s-a uitat la el şi a comentat:

— Nu ne putem împotrivi propriilor dorinţe, corect?

Deci găsirea lui Damon nu era singurul scop în afacerea asta. La un moment dat, intrasem şi eu în joc. Gabriel mă silise să lucrez pentru Kai, iar eu mă supusesem. Dacă nu se semna contractul, Kai n-o primea pe Banks.

Kai a vorbit mai departe:

— Porţi hainele lui Damon. Abia dacă mănânci. El te controlează: ce şi cât mănânci, dacă îţi faci sau nu prieteni, de câtă libertate te bucuri. Tu ce vrei, puştoaice? Dacă ai fi bărbat, ce ţi-ai dori? Pe ce-ai pune mâna?

M-am repezit spre Kai, ocolind fotoliul în care stătea WilL Am înşfăcat contractul de pe masă şi un pix. Am găsit ultima pagină. Am mâzgălit iute numele *Kai Mori,* imitând aproape la perfecţie semnătura lui. O văzusem pe alte documente» în *dojo.*

Am împăturit contractul, l-am pus înapoi în plic şi i l-am întins.

îl provocam să-şi ducă intenţiile până la capăt *Hai să terminăm odată cu asta! Fie anulezi înţelegerea asta cretină fi*

mă laşi să plec, fie îi dai lui Gabriel contractul şi îi permiţi fratelui meu să se întoarcă acasă!

— Acum ai o sclavă până la nunta ta, am zis sfidător. Ce-o să-mi faci, durule? O să mă dezbraci pe loc şi o să mi-o tragi aici, pe masă?

Kai a luat plicul şi a zâmbit cu amărăciune.

— Nu. Ce descrii tu e drăguţ, dulce. Asta o să-i fac viitoarei mele neveste, m-a luat el peste picior. De jucăriile mele mă folosesc ceva mai brutal.

în stânga mea, Will a pufnit.

Michael şi-a frecat faţa. Părea exasperat. Kai mă străpungea cu privirea. S-a ridicat, şi-a luat sacoul de pe fotoliu şi şi-a tras în jos mânecile cămăşii.

— Du-te la *dojoi* mi-a poruncit. Ne aşteaptă o zi lungă.

***

Câteva ore mai târziu, eram lac de sudoare. Kai mă muncea ca pe hoţii de cai.

După ce discutasem cu instalatorul şi cu doi contractori, care îmi spuseseră că un an ar fi un termen rezonabil pentru renovarea şandramalei jalnice în care locuia Kai, m-am întors la *dojo.* Restul zilei a fost aglomerat. A trebuit să mă ocup de o mulţime de tâmpenii. O maşină de spălat explodase, un coechipier idiot de-al lui Michael îşi scăpase telefonul în vasul de toaletă, iar o ţipă care venise aici pentru a patra şedinţă de aikido din săptămâna asta vomitase în hol. De ce naiba trebuia să mă ocup eu de rahaturile astea?

Kai era nervos, iar eu încercam să mă conving să nu plec de Ia *dojo,* Nimeni nu mă putea reţine şi nu eram

legată de niciun contract. îmi tot repetam că făceam toate astea pentru fratele meu. Nu-mi rămânea decât să rabd până se termina tărăşenia.

Mi-am zis că nu-l voi lăsa pe Kai să câştige. încerca să mă scoată din sărite. Era în joc mândria mea.

Mi-am mai spus şi că aveam o datorie. îmi luasem un angajament faţă de Gabriel şi n-aveam de gând să dau înapoi.

Dar adevărul e că nu aveam unde să mă duc. Azi îmi primisem salariul – o sumă mai mare decât salariul pe care mi-l dădea tata pentru o lună de muncă. Dacă plecam acum, fără să am vreun plan, urma să rămân pe cont propriu. Gabriel nu m-ar fi primit înapoi, dacă anulam înţelegerea. M-as fi trezit pe dinafară. N-aş mai fi fost ochii şi urechile lui Damon.

Aveam toate motivele să rămân aici.

Dispoziţia mea nu s-a înseninat deloc când au apărut Rika şi Alex, în vreme ce eu dădeam cu mopul, ca să curăţ voma de pe podea. Părul lor se revărsa în valuri, purtau parfumuri de sute de dolari şi nişte şorturi drăguţe, deşi afară erau doar 20 de grade. Asta îmi sporea amărăciunea.

Şi, mai ales, gelozia.

Corpul lui Kai, care mă atinsese azi-noapte, o atinsese odată şi pe Rika.

Tipa asta nu-mi plăcuse niciodată. Iar resentimentele mele au crescut când am auzit ce făcuse împreună cu Michael şi Kai, în sauna din Hunter-Bailey. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Ataşamentul meu faţă de Kai crescuse. în fiecare clipă când ne aflam

amândoi în aceeaşi încăpere, fără ca el să mă atingă, îl doream şi mai mult.

Uram faptul că Rika şi Kai se intersectau în fiecare zi. în vreme ce priveam cum Rika se îndreaptă spre vestiare, abia puteam să-mi stăpânesc ura.

Am pus prosoapele folosite în maşina de spălat şi am ieşit din spălătorie, trântind aşa de tare uşa, încât s-a izbit de perete.

Venise timpul să plec acasă. Aveam nevoie de o pauză şi de o plimbare lungă, departe de locul ăsta.

Am intrat în birou, ca să-l anunţ pe Kai, dar nu era acolo. Tocmai mă pregăteam să plec în căutarea lui, când telefonul fix de pe birou a început să sune. Am ridicat imediat receptorul.

— Bună ziua! Aţi sunat la Sensou.

— Cine-i acolo? a întrebat un tip.

— Cine întreabă? i-am întors-o eu.

— A, Banks! Tu eşti! a exclamat, recunoscându-mi vocea. Sunt Michael. Unde-i Kai?

Am ieşit în hol, cu tot cu receptorul fără fir. M-am uitat la stânga, apoi la dreapta.

— Cred că a plecat pentru câteva minute. Să-i transmit, un mesaj?

— Nu. Ai uitat că n-am încredere în tine?

Am chicotit. M-am îndreptat spre capătul holului.

— Foarte bine faci, Michael! Ţi-ai învăţat lecţia.

Deodată, m-am oprit. Kai şi Rika stăteau de vorbă în lobby. Am rămas pe loc, privindu-i. Asprimea din ochii lui se îmblânzise.

Deodată, aerul îmi părea greu de respirat.

Stătea prea aproape de ea. îi zâmbea prea dulce şi mâna lui zăbovea prea mult timp pe braţul ei.

— Dar înKai ai încredere, când stă în preajma comorilor tale? l-am întrebat pe Michael.

— Ce vrei să spui?

Kai a plecat spre Sala Mare, iar Rika se apropia de mine.

Când a trecut prin dreptul meu, m-am lipit de un perete şi mi-am lăsat ochii în jos. A intrat într-una dintre sălile de antrenament.

Mi-am dres glasul şi i-am răspuns:

— Nimic. Ai vreun mesaj de transmis sau nu?

Michael tăcea.

— OK. O să-i spun că ai sunat.

— Stai!

— Da?

A oftat, însă n-a adăugat nimic. Am aşteptat să vorbească mai departe.

— Alo! Eşti acolo?

— Te crezi deşteaptă, nu? Dacă ai fi în locul meu, în situaţia mea, ce-ai face ca să-ţi duci toate planurile la bun sfârşit? Ziceai că noi trei, Călăreţii, suntem slabi. De ce? În ce privinţă?

îmi venea să râd. Vorbea serios?

Deodată, eram intrigată.

— îmi ceri sfatul?

— îţi cer sa-mi arăţi că nu te dai mare degeaba, puşlamă mică! s-a răstit Michael. Să zicem că tu eşti la conducerea echipei mele. Ce ai face?

— De ce crezi că te-aş ajuta?

— Deoarece am impresia că mori de nerăbdare să-ţi pui abilităţile la treabă.

Avea dreptate. Kai nu mă folosea la întregul meu potenţial, iar mie îmi plăcea să am un cuvânt de spus. Aş fi dat orice ca să-i zic ce părere am despre el şi despre „operaţiunea” lui de doi bani.

M-am oprit în uşa sălii şi am privit cum Rika lovea manechinul de antrenament. Avea o strategie: lovea repede, dar metodic. Se oprea când şi când, ca să-şi corecteze poziţia.

Şi, dintr-odată, mi-a picat fisa.

Michael voia să-mi gâdile orgoliul.

în japoneză, *sensou* înseamnă „război”. Locul ăsta, numele pe care i-l pusese Kai, ce faceau ei aici... Totul avea un scop mai complicat.

Poate că Rika nu era dură, dar se antrena. Poate că Michael era nepăsător, dar era vigilent. Poate că Will era slab, dar îl avea alături pe Kai.

Iar Kai se pregătea.

Oamenii ăştia erau duşmanii mei.

— Dacă aş fi în locul tău – i-am răspuns calm –, primul lucru pe care l-aş face ar fi să mă concediez pe mine. Nu-ţi sunt prietenă.

I-am închis telefonul în nas.

Vbiam să se termine odată totul.

Mă săturasem de jocuri şi de aşteptare. Ştiam că fratele meu era parţial de vină pentru prostiile în care se băgase anul trecut, însă avea motive întemeiate să nu-i sufere pe tipii ăştia. Nu luptaseră pentru el.

Renunţaseră la Damon atât de uşor.

Iar eu aveam toate motivele s-o urăsc *pe ea.*

Am păşit în prag. I-am urmărit antrenamentul.

Chiar dacă Damon avea să se întoarcă acasă, chiar dacă se împăca, printr-o minune, cu prietenii lui, iar resentimentele se domoleau, Kai tot n-ar fi însemnat pentru mine mai mult decât însemna în clipa asta. Cu atât mai puţin când era şi Rika prin preajmă. Se culcase cu ea pentru că o dorise. Deşi dorinţa asta se atenuase odată cu timpul, nu avea să dispară niciodată. Uită-te la ea! Le avea pe toate: isteaţă, bogată, frumoasă. Unde mai pui că o considerau cu toţii o dulceaţă de fată!

Mi-am trosnit degetele.

Mda, era mai bine să fiu furioasă. Azi-noapte mă pierdusem pentru un timp, cufundată în plăcerea de a fi strânsă în braţe, atinsă, sărutată... Dar aşa ceva aduce doar confuzie.

Furia e directă. Are o ţintă.

— Ai nevoie de ceva?

Am clipit şi am ridicat ochii. Rika mă privea peste umăr şi gâfâia. Nu-mi dădusem seama că mă observase.

Fără să-mi ascund amuzamentul, am intrat încet în sală.

Am gesticulat spre manechin.

— Te-ai bătut vreodată pe bune?

Şi-a îndreptat umerii.

— Da. De ce întrebi?

Am dat ocol manechinului de lemn, cântărind-o din ochi.

— Te concentrezi mult asupra poziţiei tale şi asupra modului corect de a executa mişcările, i-am explicat. Dar când oamenii se bat, de obicei luptă pentru supravieţuire. Nu există reguli. Nu există fair-play. Şi nici nu ţi se va acorda timp să-ţi pregăteşti loviturile potrivite. O să se aleagă prafid de toate planurile tale.

— Nu-ţi face griji! Ştiu să trag de păr, să zgârii şi să lovesc cu picioarele, dacă e nevoie.

S-a răsucit iar spre manechin.

— Şi să muşti, am adăugat. Când Damon o să te lege iar fedeleş, arată~i cât de bătăuşă eşti! O să se amuze.

S-a întors fulgerător spre mine. Furia îi clocotea în ochi.

Am zâmbit. Da, ştiam totul despre ce se petrecuse cu un an în urmă pe *Pitbom^* iahtul familiei lui MichaeL Ştiam cât de tare o speriase Damon. Pe atunci nu fusesem de acord cu asta, dar acum... Dumnezeule! Speram că frate-miu avea să se străduiască să-i facă necazuri Rikăi.

— Ştiu că anul trecut i-ai împiedicat pe băieţi să-l vâneze pe Damon. Ştiu că ţii morţiş să stai singură, în penthouse, fără gărzi de corp, atunci când Michael e plecat din oraş.

Am păşit în faţă, fără să clipesc.

•— Şi mai ştiu ceva: îţi place să fii atinsă de un bărbat, iar bărbatul respectiv nu-i musai să fie logodnicul tău. Nu-i aşa? Prin urmare, atunci când Damon va veni la tine, prefă-te că i te împotriveşti! Aşa, Michaelte va crede când îi vei spune că nu ţi-a plăcut

sub nicio formă ce ţi-a făcut frate-miu.

Faţa i s-a schimonosit de furie, Rika a mârâit. Pumnul ei m-a pocnit în falcă. M-am împleticit într-o parte, cu răsuflarea tăiată. Am închis ochii, din reflex.

Un val de adrenalină mi-a inundat pieptul. *Da! Aşa!*

Mi-am revenit repede, silindu-mă s-o înfrunt. Durerea îmi pătrunsese până la os şi pielea mă ardea. Mi-am dus mâna la buze. Când m-am uitat, am văzut sânge pe degete.

Am lovit-o din toate puterile. Mi-am luat avânt şi mi-am repezit dosul palmei peste faţa ei. S-a prăvălit la podea. S-a echilibrat imediat, sprijinindu-se în patru labe. Gâfăia. A lovit deodată cu pumnii în podea. A urlat de furie. Cât ai clipi, s-a năpustit la mine şi m-a îmbrâncit în piept Ne-am răsturnat amândouă pe saltea.

— Care-i problema ta, tâmpito? a răcnit Rika.

A căzut peste mine.

Dar m-am rostogolit, trimiţând-o la podea ţi încălecând-o. Am apucat-o de păr ţi m-am aplecat deasupra ei*

— Pur ţi simplu te ajut să vezi lucrurile mai clar, Erika Faneî Nu toată lumea îţi cade la picioare!

Am dat să-i trag un pumn în faţă, dar s-a împins în mine. Părul Rikăi mi-a scăpat din strânsoare. Am înşfăcat-o de gât ţi am plesnit-o de două ori.

M-a lovit peste cap. Şapca mi-a zburat cât colo, iar ea m-a apucat de păr. M-a tras în jos. Durerea mi-a săgetat prin pielea capului. M-am strâmbat.

La dracul

De multă vreme ar fi trebuit să mă tund scurt. Părul

era singura parte din mine care încă îi aparţinea lui Nik, nu lui Banks. Habar n-am de ce, nu mă lăsa inima să-l tai.

Strânsoarea mea a slăbit, ceea ce i-a dat timp să mă împingă. S-a ridicat iute. M-a lovit cu piciorul în burta.

Nu puteam să respir. Gâtul mi se încleştase. Am tuşit. Oare stomacul mi se lipise de şira spinării?

— Ai terminat? a urlat Rika.

Un firicel de sânge i se prelingea din nas.

în duda durerii, am simţit o fărâmă de satisfacţie. La urma urmei, şi ea mă făcuse să sângerez. Eram chit.

I-am răspuns:

— încă nu.

M-am aruncat asupra ei. Am apucat-o de gât şi am strâns aşa de tare, că unghiile mi s-au afundat în pielea ei.

Rika a icnit. A făcut ochii mari şi degetele ei s-au încleştat pe încheieturile mele.

Două mâini m-au prins din spate şi m-au tras departe de ea.

— Ce mama naibii?! a mârâit Kai.

l-am aruncat o căutătură urâtă.

Purta pantaloni de trening. Sudoarea îi picura din păr şi pieptul ti lucea.

— Nu! Dă-i drumul! a spumegat Rika, împingându-l pe Kai. Hai să ne luptăm până la capăt!

Am râs când am văzut cele patru semiluni stacojii de pe pielea ei, în dreptul unei cicatrici mai vechi. Mi-am privit unghiile. Urme de sânge se amestecaseră cu mizeria de sub ele.

M-am aruncat din nou spre ea, dar Kai m-a prins şi m-a tras înapoi.

— Destul! a strigat, aşezându-se între noi. Se uită lumea la voi. Ce naiba s-a întâmplat?

Câţiva oameni stăteau în prag, asistând la încăierare. Mi-am rotit trupul spre Rika, am supt sângele din obraz, acolo unde dinţii mei îl crestaseră, şi l-am scuipat la picioarele ei.

A dat să se repeadă la mine.

— Fir-ar al dracului!

Kai m-a înşfăcat de guler, trăgându-mă înapoi. A îndreptat spre mine un deget, în chip de avertizare. M-a privit ameninţător.

Apoi s-a întors spre Rika şi i-a ridicat bărbia, ca să se uite la nasul ei însângerat.

— Te simţi bine?

O întreba *ţe ea* dacă se simte bine? Mica ta prinţesă a lovit prima, idiotule!

— Da.

Rika şi-a smuls bărbia din mâna lui. Mi-a zis sfidător:

— Pot să mă măsor cu tine.

— Sunt convinsă. Poţi multe, după cum am auzit. De pildă, s-o iei la ambele capete!

Rika se pregătea să se repeadă din nou la mine, însă Kai a ţinut-o la distanţă. M-a întrebat:

— Cedracu’ai?

— Nu-mi place tipa asta şi nu lucrez pentru ea, aşa că fac ce vreau! am rostit printre dinţi.

— Ba faci ce vreau eul mi-a zis Kai. Şi cu asta basta!

S-a uitat peste umărul meu şi i-a îndemnat pe gură-cască:

— Vedeţi-vă de treabă, oameni buni! Spectacolul s-a terminat S-a întors spre Rika.

— Lasă-ne singuri, te rog!

O clipă, a rămas nemişcată, străpungându-mă cu privirea. Se înroşise de efort, iar părul ei strâns în coadă arăta jalnic în cele din urmă, a trecut pe lângă noi şi a ieşit din încăpere.

Oamenii s-au împrăştiat care încotro. Sunetul vocilor s-a stins treptat.

— Ce ai împotriva Rikăi? m-a întrebat Kai. N-ai vorbit nici măcar o dată cu ea şi abia dacă îi arunci o privire. Care-i treaba?

Mi-am şters sângele de la gură, fără să-i răspund.

— Eşti geloasă?

I-am aruncat o privire care-i spunea foarte limpede să se ducă dracului. Mi-am pironit ochii în oglinda din spatele lui.

Kai mă privea. Mă simţeam ca prinsă în cuşcă.

— Ce-ai vrut să spui cu „o iei la ambele capete”?

— Ştii foarte bine!

Mica lor partidă de sex în trei, în saună. Kai o posedase din faţă. Michael, din spate. Oare de câte ori repetaseră experienţa asta?

M-a întrebat şoptit:

— Ai auzit ce-am făcut cu Rika, în saună?

Cine nu auzise? Fuseseră văzuţi, iar vestea se

împrăştiase prin tot clubul. în plus, ce simţea Kai pentru ea nu era un secret Se vedea limpede, ori de câte ori o privea.

— Eu...

L-am întrerupt fără menajamente:

— Nu! M-am săturat de balivernele tale şi nici că-mi pasă...

— Sssst!

A dus un deget la buzele mele.

— Hai să nu facem o scenă aici, bine? Trebuie să discutăm despre subiectul ăsta, dar undeva putem vorbi *cu adevărat.*

Privirea i s-a întunecat. Cuvintele lui aveau un sens care-mi scăpa.

Să vorbim cu adevărat? Unde?

M-a ocolit şi a ieşit din sală.

— Ce vrei să spui cu asta? m-am răstit.

— O să afli.

S-a făcut nevăzut.

CAPITOLUL 18
BANKS

În prezent

O ora mai târziu, eram încă la fel de tensionata. înainte de încăierarea din *dojo* fusesem obosită, dar acum eram încordată, plină de adrenalină şi supărată pe mine însămi. Fără să vreau, mă dădusem de gol.

Rika aflase c-o uram, aşa că nu aveam cum să mă mai apropii de ea, dacă aş fi avut nevoie, iar Kai probabil că se delecta cu spectacolul dezgustător al geloziei mele. Ce-mi tot repetase Damon? întotdeauna, cel mai bine e să spui cât mai puţine. Cu cât eşti mai misterios, cu atât mai puţin te pot controla ceilalţi.

Iar eu nesocotisem regula asta.

Am străbătut strada pustie şi am pătruns în Halston Park, cartierul comercial din Meridian City. Abia trecuse de ora nouă. Când am ridicat privirea spre cer, am zărit câteva stele. în oricare altă parte din oraşul ăsta, luminile erau prea strălucitoare ca să poţi vedea stelele.

Ce voia Alex? îmi trimisese un mesaj ca să mă

anunţe că primise o sarcină de la Kai: să ne întâlnim la *McGivem andBoume.* Nu mai fusesem niciodată acolo, dar ştiam că e un magazin de lux.

Mi-am dat laoparte o şuviţă de păr ce-mi căzuse în ochi şi, ascunzând-o sub şapcă, m-am apropiat de uşile de sticlă ale magazinului.

Am vrut să bat la uşă, dar m-am răzgândit înăuntru era întuneric. Doar câteva lumini de urgenţă licăreau îri spate. Magazinul era închis. De ce mi-a zis să vin aici?

Fir-ar al naibii! Mi-am lăsat braţul să coboare şi am dat să plec.

— Să nu îndrăzneşti!

Alex a ieşit din magazin. Purta o bluză albă, vaporoasă şi sexy, care-i atârna pe un umăr, avea colanţi negri şi cizme din piele maro, până la genunchi. Mi-am dat seama că până acum – cu excepţia petrecerii date de Michael – nu o văzusem decât în echipament de sport.

S-a apropiat, m-a luat de mână şi a încercat să mă tragă după ea.

Nu m-am clintit.

— Care-i treaba? Magazinul ăsta nu e închis?

— Nu şi pentru noi. Vino!

A deschis uşile şi m-a tras înăuntru.

— Ce faci?

— Ceea ce Kai m-a rugat să fac. Ţine-ţi gura şi vino după mine!

în spatele nostru a apărut un paznic în uniformă şi a

încuiat uşă.

— Distracţie plăcută, fetelor!

— Mersi, Pip! a zis Alex.

— Phillipe, a corectat-o el.

— Da, cum zici tu.

Am mijit ochii la ea.

— îl cunoşti?

— Nu. Am ftcut cunoştinţă adineauri. Dar deja i s-au aprins călcâiele după mine.

Mi-am dat ochii peste cap. Ce se petrecea aici? în mod clar, magazinul era închis. Dar nu şi pentru noL De ce?

Bocancii mei scârţâiau pe podeaua de marmură. Am privit în sus. Imediat, mi s-a tăiat răsuflarea şi am uitat să mă împotrivesc.

Frate! Deasupra noastră se înălţau cel puţin cinci etaje. Ne aflam în rotonda de jos. Mă uitam peste tot. O scară şerpuia în sus, tocmai până la lucarna din vârful clădirii.

Sus de tot atârna un candelabru uriaş. Totul scânteia în alb şi auriu. La nări mi-au ajuns miros de piele şi o urmă de parfum.

Am trecut pe lângă vitrine de sticlă în care se lăfiiau bijuterii, parfumuri şi poşete. Pretutindeni vedeai imagini care înfăţişau oameni frumoşi, pe iahturi şi în cabane luxoase, etalându-şi ceasurile de zece mii de dolari sau cizmele de piele întoarsă, pe care le puteai cumpăra imediat, chiar de aici. Pe urmă şi tu te-ai fi trezit, ca prin magie, pe un iaht plutind pe Marea Mediterană, într-o cabană din Aspen sau într-un club

exclusivist din Scoţia.

Când eram mică, îmi doream ca eu şi mama să mergem la cumpărături într-un loc ca ăsta.

îmi spuneam că într-o bună zi, când urma să fim bogate şi toate necazurile aveau să dispară, urma să cumpărăm lucruri frumoase, eu aveam să devin populară şi *adevărata* mea viaţă ar fi început.

O parte din mine încă visa la toate astea. Mereu în aşteptare, mereu răbdătoare.

— Ai mai fost pe-aici? m-a întrebat Alex, ducându-mă spre un lift.

— Nu.

— E frumos, aşa-i?

A apăsat butonul pentru etajul patru şi uşile liftului s-au închis. Am început să urcăm.

— Ai văzut cumva *Manechinul* a întrebat Alex. E un film vechi, din anii *80.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am clătinat din cap, în semn că nu.

— în film e vorba despre un decorator care lucra noaptea, într-un magazin ca ăsta, şi părea că se distrează de minune. Tot spaţiul era numai al lui, proba haine, scotocea peste tot şi încerca o mulţime de lucruri.

Liftul s-a oprit. Uşile s-au deschis şi Alex a ieşit imediat, fără să aştepte s-o urmez.

Păşeam după ea, printr-un labirint de rafturi.

— Uite ce: e trecut de nouă. Mai am de făcut câteva lucruri în seara asta. De ce a trebuit să vin aici?

Cu delicateţe, Alex a luat în mână un maiou de mătase – să fi fost lenjerie intimă? – şi o pereche de chiloţi asortaţi.

— Eştiaici ca să probăm haine, să explorăm şi să ne distrăm, mi-a răspuns, uitându-se cu luare-aminte la cele două bucăţi de material vaporos.

A întins maioul acela spre mine, dar m-am tras înapoi. Bretele foarte subţiri, dantelă... Lipsea bucata care ar fi trebuit să acopere burta. *Isuse!* Astea nu erau haine. Erau nişte resturi de material.

Şi-a ţuguiat buzele. M-a măsurat din priviri.

— Hm... Ai păr castaniu-închis şi piele măslinie. Griul-ar- dezie o să te prindă de minune.

M-am încordat.

— Pentru ce? Nu port chestii de-astea.

Şi-a lăsat braţele să coboare, cu un gest agasat. A suspinat:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vrei să bei ceva? Cred că ai nevoie să bei câteva pahare.

Am făcut stânga-mprejur. Voiam să plec. Nu-mi trebuia aşa ceva azi!

Dar, pe neaşteptate, cineva mi-a aţinut calea. Am tresărit şi am păşit în spate.

Will Grayson se holba la mine, rânjind. Nu se clătina pe picioare şi ochii nu-i erau tulburi, ea de obicei.

— Ce-i cu tine aici? am izbucnit. Eşti şi tu treaz măcar o dată?

A râs şi m-a ocolit, pe urmă s-a apucat să răscolească perechile de chiloţi de pe o masă. A ales un chilot tanga

negru şi l-a aruncat în direcţia lui Alex, după care a revenit în căutarea altora pe gustul lui.

Pentru binele lui, speram că voia să caute lenjerie intimă pentru Alex.

— Ştiţi ce? Trebuie să plec.

Le-am întors spatele şi am pornit către lifturi.

— Uşile simt blocate! mi-a strigat el.

— Nicio grijă! i-am zis, privindu-l peste umăr. Asta n-o să mă oprească.

Will i-a aruncat lui Alex altă pereche de chiloţi şi i-a cerut:

— Du-te şi mai alege câteva chestii!

Fata a dat aprobator din cap şi a şters-o, iar el s-a apropiat de mine.

— Uite care-i treaba...

A oftat. Mă privea de parcă aş fi fost copil.

— Nu pari să ai mulţi prieteni... Da, ştiu! E de-a dreptul şocant! Dar se pare că Alex te place, iar eu o plac pe ea, aşa că încerc să-ţi fiu prieten.

— Probabil c-ai avut de plătit, nu glumă, ca să fii prietenul ei.

A ridicat dintr-o sprânceană. Remarca mea nu îi plăcea.

—7 Alex a făcut aranjamente ca să ni se permită să intrăm aici după ora de închidere, fiindcă nu voia să te jenezi din cauza atâtor... Care-i cuvântul?

Şi-a ciocănit bărbia cu degetul, prefăcându-se dus pe gânduri.

— Din cauza oamenilor.

într-adevăr, nu-mi plăceau oamenii; dar să-i evit era

o alegere conştientă, nu un neajuns.

Eram capabilă să le fac faţă, dacă voiam să am de-a face cu ei.

— Kai vrea să cumperi haine, a adăugat el. Nu-i obligatoriu să fie sexy şi feminine şi nici la fel de „stilate” ca fantasticii tăi jeanşi bărbăteşti de căpătat. Buzunarul din spate încă păstrează conturul pachetului de ţigări pe care Damon obişnuia să-l ţină acolo. Insă hainele noi trebuie să fie decente, pe măsura ta şi trebuie să fie *ale tale.* Eu mă afiu aici ca să mă asigur că toate astea seîntâmplă.

— Mai degrabă mi-aş tăia o mână şi aş mânca-o decât să-l las pe Kai Mori să plătească pentru hainele mele, am spus în silă.

— Nu el plăteşte, ci firma Graymor Cristane.

S-a înghesuit în mine, silindu-mă să mă dau înapoi.

— Eşti angajata noastră şi ne reprezinţi. Avem un cont bancar doar pentru haine. Nu e nimic personal. E vorba de afaceri. Iar tu arăţi tot timpul ca un căcat, aşa că iată-ne aici!

A desfăcut braţele, gesticulând spre uriaşul magazin pustiu, slab luminat, în care ne aflam acum, la nouă şi jumătate seara.

Deci organizaseră totul aşa încât să nu mă simt stânjenită de aglomeraţie.

— Acum ia loc! mi-a poruncit Will. Trebuie să găsesc un sutien care să se asorteze cu noii tăi chiloţi.

După vreo oră şi ceva, eram cu toţii în maşina lui Will şi goneam prin oraş, cu portbagajul plin de sacoşe. Will era la volan. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase şi cât de repede se petrecuse totul. Alex era precum o

tornadă, iar ea şi Will turuiau, fără să-mi lase timp să gândesc sau să mă împotrivesc. La început, aleseseră pentru mine haine care nu-mi plăceau deloc. Pe urmă am dat deoparte îmbrăcămintea care nu-mi plăcea, păstrând-o pe cea pe care credeam *&aşfi tolerat* s-o port. Iar după alte câteva minute, jocul începuse să-mi placă şi devenisem mai maleabilă.

Stăteam pe bancheta din spate, încă uluită de experienţa pe care tocmai o trăisem.

Probabil .că aveam să mă descotorosesc de majoritatea noilor haine. Plănuiam să le donez în preajma Crăciunului, ca să fac pe cineva fericit de sărbători.

Mama ar fi fost încântată să le aibă. De ce să nu i le dau?

Nu-mi plăcea ca altcineva să plătească pentru lucrurile mele. Mă facea să mă simt îndatorată.

Dar, pe de altă parte, era distractiv să mă prefac că toate astea erau ale mele. Că, pentru scurt timp, aveam nenumărate sacoşe cu mici comori, că aveam lucruri noi-nouţe, pentru care orice femeie din oraş m-ar fi invidiat.

Ba chiar îmi plăcuse senzaţia stârnită pe pielea mea de lenjeria gri-ardeziepe care Alex m-a pus s-o încerc în cabina de probă. Mi-am imaginat ce faţă ar fi făcut Kai dacă m-ar fi văzut îmbrăcată aşa.

— Mulţumesc pentru haine! i-am spus lui Alex, care stătea lângă mine. Şi pentru că mă duci acasă!

Fata mi-a zâmbit sincer.

— Cu plăcere! Ai fi putut să porţi una dintre noile

tale ţinute, să ştii.

S-a uitat la hainele mele ponosite. Am ridicat din umeri.

■— Oricum o să mă culc în curând. Ziua s-a încheiat. N-are sens să murdăresc lucrurile astea noi.

M-am uitat la Will, care fuma. Alex a început să-şi butoneze telefonul. Ei doi aveau o relaţie ciudată. Erau prieteni cu beneficii, dar se culcau şi cu alţii.

însă cine eram eu să-i judec? Nu avusesem nici măcar o singură relaţie sănătoasă în viaţa mea. Măcar ei se bucurau unul de celălalt.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar.

— Alo! am răspuns.

— Bună, belea mică!

Vocea asta catifelată şi profundă picura plăcut în urechea mea. O singură persoană era capabilă să facă aşa încât cuvintele astea să sune ca o ameninţare. '

Respiraţia mi s-a accelerat, iar inima mi-a pornit înjjalop.

Dumnezeule! Nu-i mai auzisem vocea de atâta timp. Am privit-o iute pe Alex, apoi pe Will, ca să mă asigur că nu le atrăsesem atenţia. Will era cu ochii la şosea, iar Alex privea pe geam.

— BunăiĂâă...

Am inspirat profund. Mi-am lins buzele uscate.

— Nu prea pot să vorbesc acum. Pot să te sun mai târziu?

— Te-ai distrat în seara asta?

în seara asta? Cum de ştia?

Doamne! Kai avea dreptate. Damon era cu ochii pe

mine. Sau poate pusese pe cineva să mă urmărească. Oare aflase despre ce se petrecuse azi-noapte?

— Ei o să-ţi facă rău. Iar el te va azvârli ca pe un gunoi, pentru că asta sunt târfele. Gunoaie.

Bărbia a început să-mi tremure.

— Dacă aş fi avut de gând s-'o las pe soră-mea să-şi ofere păsărică prietenilor mei, te-aş fi dat lui Will prima oară. El mi-a fost cel mai loial.

M-am uitat la Will. Conducea liniştit. Habar nu avea cu cine vorbeam.

— Trebuie să închid, i-am spus fratelui meu.

— O să moară! s-a răstit.

Cine? Kai?

— Şi nu pentru că m-a trădat, ci pentru că m-ai trădat tu. Va muri numai şi numai din vina ta.

Inima îmi bătea aşa de tare, că mi se făcuse rău. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că Damon urma s-o facă. Nu avea nimic de pierdut.

în mintea lui exista o delimitare foarte clară între ce considera el că e bine şi ce considera că e rău. Trădarea era de neiertat pentru Damon.

Mi-am dres vocea şi m-am străduit să mă exprim cât mai vag:

— O să mă ocup eu de asta.

— Deja ţi-am luat-o înainte. E miercuri seară. De obicei, la ora asta Kai poate fi găsit la catedrală, nu?

Am închis ochii.

— Te rog, nu! am şoptit. Mi-a închis.

— Alo?

La naiba! Kai lucra până târziu în serile de miercuri.

Pe urmă făcea duş, mânca şi mergea în Thunder Bay, la catedrala Sfântul Rafael. Uneori intra în confesional, alteori se plimba şi admira lucrările de artă. Câteodată stătea acolo mai puţin de zece minute; alteori, mai mult de o oră.

Oricum, în fiecare seară de miercuri era acolo. Singur.

La urma urmei, era expert în autoapărare. Să-ţi schimbi constant rutina zilnică nu ar trebui să fie o măsură de siguranţă? Şi atunci, de ce se ducea acolo în fiecare miercuri?

Mi-am pus telefonul în buzunar.

— Mă poţi duce la Sfântul Rafael? l-am întrebat pe Will.

— în Thunder Bay? De ce?

— Trebuie să ajung acolo.

— Şi hainele?

— Mă doare-n cot de ele! am izbucnit. Măcar împrumută-mi maşina…Te rog!

— Bine, bine. Te duc.

A oftat. A rotit volanul spre stânga şi a accelerat pe strada îngustă care ducea către autostradă.

Mi-am pus centură.

— Bagă viteză!

CAPITOLUL 19
KAI

În prezent

— Kai?

M-am întors să văd de unde venea vocea.

Catedrala era complet pustie, cu excepţia mea şi a doi îngrijitori care-şi vedeau de treabă, dar uşile rămăseseră heîncuiate. Nu aşteptam pe nimeni. Cu braţele încrucişate la piept, am trecut pe lângă tabloul *Drumul Crucii.* Am aruncat o privire pe după pilonii masivi din marmură.

în partea din spate a bisericii stătea Banks, lângă un vas cu apă sfinţită. Mă căuta din ochi.

De unde ştia că sunt aici?

De fapt, bănuiam: făcuse cercetări temeinice.

Nu fusese la cumpărături? Văzusem pe aplicaţie toate sumele retrase din cont, şi totuşi acum purta aceleaşi haine uzate, aceeaşi şapcă. Două şuviţe îi atârnau de o parte şi de alta a feţei.

Nostim! Părea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să distragă atenţia de la faptul că e femeie, însă nu-şi dădea seama că hainele pe care le purta îi scoteau pur şi

simplu în evidenţă faţa. Fiindcă rotunjimile ei şi pielea netedă nu erau la vedere, tot ce puteai să faci era să priveşti singura parte vizibilă a trupului ei.

După întâlnirea noastră de azi-noapte, îi văzusem corpul, iar acum ştiam ce ascundea sub hainele acelea. Eram excitat.

Am ieşit de după coloană şi m-am îndreptat spre ea. M-a zărit imediat.

— Eşti singur?

Pentru a nu ştiu câta oară, a cercetat împrejurimile. Părea tulburată.

Mi-am stăpânit zâmbetul. Oare ce punea la cale?

Am răspuns jucăuş:

— Acum nu mai sunt singur.

— Păi, eu... Ăăă... Mă gândeam că ar fi o ocazie potrivită să discutăm despre nuntă. Asta-i o biserică frumoasă. Să fac o programare pentru cununie?

Am chicotit.

— Bineînţeles. De ce nu?

Evident că nu aveam de gând să mă însor. Nu mai aveam nevoie nici de acces în hotel, dar îmi plăcea la nebunie să am acces la ea. îmi plăcea fata.

îmi plăcea mult.

Unde mai pui că era singura mea legătură cu Damon. încă nu eram pregătit să renunţ la ea. După ce îi spuneam lui Gabriel că nu aveam să încheiem nicio înţelegere, Banks urma să dispară instantaneu.

— Te-ai confesat deja? m-a întrebat.

— Nu. N-am mai fost la confesiune de când...

Mi-am coborât tonul.

— De când noi doi am fost aici, împreună.

— Pe bune? Dar vii aici în fiecare săptămână.

— Zău? am luat-o în zeflemea. Cum de ai aflat?

Ştiam că mă urmărise* Era ca un satelit plasat pe orbita mea, de cine ştie cât timp.

Am înaintat pe culoar către ea, lăsându-mi ochii să rătăcească prin sala uriaşă. Peste tot scânteia lemnul întunecat: de la arcadele împodobite, care se înălţau 30 de metri deasupra noastră, până la confesionalele din spate şi la rândurile de bănci din jurul nostru. Nu mai fusesem la liturghie de ani întregi. Mirosul dulceag de tămâie şi de flori încă stăruia.

— Ştiai că dintre Michael, Will şi Damon, Damon a fost primul pe care l-am cunoscut? i-am spus. Prieteni adevăraţi am devenit abia în liceu, dar pe Damon îl cunoscusem cu mult timp în urmă. Când aveam zece ani, amândoi am primit confirmarea[III] aia.

Am privit din nou în sus şi împrejur, după care mi-am coborât ochii spre ea.

— Miercurea, aveam oră de religie în catedrală.

— Şi de ce vii în biserica asta?

— Pentru că, deşi nu ştiu pe unde umblă Damon acum, ştiu pe unde a fost. E posibil să revină aici.

A mijit ochii, nedumerită.

— Ce motiv ar avea să revină la catedrală?

Chiar nu ştia? Hm...

Bănuiam că nici Michael şi nici Will habar n-aveau. Nu mi se părea ciudat că Damon păstra multe doar pentru el. în fine, cel puţin unele informaţii.

Informaţii care, odată aflate, l-ar fi făcut să fie

III în confesiunile romano-catolicc şi protestante, Taina Confirmării are loc, pentru credincioşi, la câţiva ani după botez. Pentru catolici, această ceremonie este însoţită şi de prima împărtăşanie a credinciosului. (N. red.)

vulnerabil.

Veneam la Sfântul Rafael în fiecare miercuri – aceeaşi zi din săptămână când, la vârsta de zece ani, veneam aici cu Damon.

Iar acum reveneam în catedrală din mai multe motive. Catedrala Sfântul Rafael era importantă pentru Damon.

Nu aveam de gând să-i explic toate astea lui Banks. îmi plăcea să fiu cu un pas înaintea ei şi, din moment ce încă nu trecuse de partea mea, nu voiam să-i dau nicio informaţie.

— Arăţi tare drăguţ, am complimehtat-o.

Observasem că purta ruj purpuriu, care se potrivea cu nuanţa roz-închis a buzelor ei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce-mi ascunzi?

— Toate lucrurile de care te-ai putea folosi îriipotriva mea.

Iritată, a privit în altă parte. Era conştientă că, de-ar fi fost în locul meu, ar fi procedat la fel. Nu eram parteneri... încă.

— Bine! E corect aşa. Scuze că te-am deranjat!

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre ieşire. Am strigat după ea:

— Am văzut cheltuielile de pe cârdul de credit al companiei. De ce nu porţi hainele noi?

— Ba le port.

S-a răsucit din nou spre mine. Şi-a ridicat bluza, dând la iveală o bucăţică de lenjerie din dantelă gri-închis, care-i scotea în evidenţă burta plată, sânii perfecţi şi

pielea minunată. Partea de jos îi încingea mijlocul chiar deasupra buricului. Să văd fiecare rotunjime – de la conturul sânilor până la forma şoldurilor – mi-a stârnit senzaţia că nu mai am aer.

— Drace!

M-am năpustit spre ea.

Banks a ţipat. A ţâşnit printre bănci şi s-a îndepărtat cât ai clipi. Am izbucnit în râs.

S-a uitat în ochii mei.Un torent de văpăi circula între noi. Mi-am sprijinit palmele pe spătarul băncii din faţa mea. încordată, Banks aştepta.

— Ai gusturi bune în materie de lenjerie intimă. Sunt surprins.

— Will a ales-o.

Zâmbetul mi-a dispărut instantaneu.

— Will te-a văzut purtând lenjeria asta?

A încuviinţat din cap. Lăsa impresia că era foarte satisfăcută de chestia asta.

— Ba chiar mi-a nimerit măsura la chiloţi. Deşi nu cred că un chilot tanga are destul material încât să-l poţi numi „chilot”.

Ticălosul naibii! Am sărit peste bancă, iar ea a zbughit-o înapoi pe culoar. Am alergat după ea. Şapca i-a căzut de pe creştet Părul i s-a revărsat pe umeri.

Am prins-o de geacă. Am împins-o într-un perete de confesional. Mi-am apăsat trupul pe al ei. Doamne! Acum o simţeam pe deplin. Feşele cu care îşi înfaşurase sânii dispăruseră. Fiecare bucăţică din corpul ei era

moale.

Mi-am petrecut degetele în părul ei şi am tras uşor, silind-o să-şi ridice bărbia şi să mă privească în ochi.

— Eşti o mare pacoste! Ţi-aş trage câteva palme la fiind, dacă n-aş şti că o să-mi ceri s-o fac iar, doar ca să mă scoţi din pepeni.

— N-o să mă supun ţie niciodată.

— Ei, nu mai spune!

S-a tras aproape de mine. Mi-a şoptit aproape de buze:

— Fără masca ta nu eşti înspăimântător, Kai Mori.

Am tras-o mai tare de păr, iar ea a gemut şi s-a ridicat pe vârfuri, ca să-şi mai domolească durerea.

Nu eram înspăimântător? Voia să spună că n-o intimidam câtuşi de puţin.

Fir-ar ea a naibii! Chiar că era o pacoste. Mă întărâta încontinuu. Mândria ei afurisită n-o lăsa să cedeze deloc.

Mi-am dezgolit dinţii.

— După ce că ai intrat în necaz fiindcă te-ai încăierat, mai ai şi gura mare!

Banks a înghiţit în sec.

— N-am chef să vorbesc despre Rika.'

— Cred că ai nevoie să vorbeşti despre eâ.

M-am tras în spate şi am privit-o. Furia îi adâncise cuta dintre sprâncene. îmi dădeam seama că nu se mai prefăcea.

Am înşfacat-o iar de geaca şi am tras-o după mine.

— Ce vrei să...?

— Trebuie să mergem undeva unde putem vorbi, i-am

răspuns, silind-o să intre în confesional.

Piciorul meu s-a izbit de băncuţa pentru îngenunchiere. Lângă ea se afla şi un scăunel de lemn. După ce am închis uşa, m-am aşezat şi am tras-o pe Banks în poala mea.

— Dă-mi drumul!

— Nu.

— Nu? s-a zburlit ea.

în cămăruţă era beznă şi abia dacă-i distingeam conturul trupului. Prin panoul de răchită răzbea o lumină firavă. La fel şi prin crăpăturile din uşă. în rest, eram complet ascunşi de ochii lumii.

Din nou.

— N-o să te ating, i-am făgăduit. O să-mi iau mâinile de pe tine chiar acum, pentru că...

Mi-am sprijinit fruntea de umărul ei.

— Pentru că ceea ce s-a petrecut între női aici, în urmă cu şase ani, a fost sincer. Hai să păstrăm măcar sinceritatea aceea! Ascultă-mă!

Ultima oară când fuseserăm amândoi în confesional, auzise totul. Tot ce nu voiam să audă ceilalţi. Voiam să existe măcar o persoană care mă cunoaşte. Nu-mi doream ca relaţia dintre noi să fie întinată fiindcă mă temeam de ce ar fi putut crede ea despre mine. Voiam ca Banks să mă înţeleagă.

Respira anevoie, însă a rămas tăcută. N-a încercat să fugă.

Mi-am lăsat mâinile să se odihnească pe mijlocul ei.

— Când eram copil, tata îmi spunea poveşti despre

războinici japonezi care, dacă erau învinşi în bătălii, îşi faceau seppuku. Ritualul sinuciderii.

Prin mintea mea se perindau ilustraţiile pe care le văzusem în cărţi: bărbaţi şi femei în genunchi, ţinând în mâini un pumnal.

Am continuat:

— Folosind un pumnal mic, îl implântau în propriul corp şi-şi despicau stomacul. Gestul acesta le reda onoarea pierdută.

Ea asculta. M-am lăsat uşor pe spate, trăgând-o odată cu mine.

— Preferau să se sinucidă decât să trăiască dezonoraţi tot restul vieţii. Şi nu doar despre ei era vorba, ci şi despre onoarea familiei lor.

Banks s-a relaxat un pic.

— Când am fost arestat, totul s-a schimbat pentru mine: viitorul, familia, speranţa mea... Chiar şi după ce am ieşit din închisoare, vedeam tristeţea din privirea mamei şi dezamăgirea din privirea tatei.

Lacrimile îmi înţepau ochii. Am simţit-o lăsându-se uşor pe pieptul meu, atentă la ce-i spuneam.

— în afară de a-mi înfige un afurisit de pumnal în burtă, ce-aş fi putut face aşa încât tata să mă privească la fel ca înainte?

I-am cuprins talia cu braţele. în jurul nostru, catedrala scârţâia din încheieturi, măturată de vânt.

— Nu puteam fi cu nicio femeie, Banks. Nu puteam să fac sex. Nu puteam nici să beau, nici să zâmbesc şi abia dacă mâneam câte ceva. Nu puteam să fac nimic care-mi

plăcea, pentru că simţeam că nu merit.

Am şovăit. Nu voiam ca Banks să sufere, dar trebuia să fiu sincer cu ea.

— Toamna trecută, eu, Will şi Michael am dezlănţuit iadul asupra Rikăi. Am acuzat-o, am hărţuit-o, am pus-o în pericol şi am înspăimântat-o. Am terorizat-o, Banks. Ea mi-a văzut cele mai urâte laturi, şi totuşi a continuat să-mi vorbească. Să mă asculte. Să mă ia în braţele ei. Şi de aici...

Mi s-a frânt glasul. în ochi mi-au apărut lacrimi.

— Eu, Rîka şi Michael aveam pur şi simplu nevoie de clipele acelea, în saună. Flecare, din motive diferite. Rika m-a ajutat să simt că nu mai eram singur. M-a făcut să mă simt dorit şi puternic. Pentru prima oară după mult timp, asta mi-a adus liniştea.

Trupul ei tremura în braţele ntele. Plângea încet.

— Dar tu...

Mi-am lipit nasul de gâtul ei, inspirându-i mirosul îmbătător. – Tu mă faci să mă simt hotărât. Mă faci să mă simt

înfometat, nerăbdător. Cu tine, vreau să încetinesc timpul, nu să-l văd trecând mai repede. Când intru pe uşa /fo/o-ului, dimineaţa, pe tine te caut, nu pe ea. Pe tine.

A expirat prelung şi a întors capul spre mine. Ne-am sărutat. Buzele ei s-au contopit cu ale mele. Limbile noastre s-au regăsit.

Am gemut. Penisul mi s-a umflat în pantaloni, dureros de tare.

— Acum poţi să mă atingi* mi-a şoptit printre săruturi.

N-am aşteptat să-mi spună a doua oară.

I-am pipăit mijlocul, simţind dantela lenjeriei şi pielea. Am strâns-o cu putere. Adrenalina gonea prin mine. Mi-am pierdut controlul. Fata asta era atât de dulce!

I-am cuprins un sân în palmă, apoi am tras-o spre mine. Mă îmbătăm cu atingerea ei.

Am sărutat-o şi am muşcat-o de gât.

— îmi place maioul tău nou. îl ador.

— O să-ţi plătesc pentru haine.

I-am dat jos geaca şi i-am tras bluza peste cap.

— Da, aşa să faci.

M-a sărutat iarăşi.

— Pentru început, poţi să-mi plăteşti purtându-te frumos, i-am spus.

I-am frământat sânii prin dantela care-i acoperea.

— Sunt o puşlama de pe stradă, Mori. Lupt murdar.

Micile sărutări pe care mi le presăra pe obraji mă excitau al naibii de tare.

— Acum nu mai e nevoie să lupţi murdar. E rândul tău.

— Rândul meu? Să fac ce anume?

Am ridicat-o uşor din poala mea şi am răsucit-o, aducând-o între picioarele mele. Am apucat-o de şolduri. Banks şi-a pus palmele pe umerii mei.

— Să te confesezi, i-am răspuns. A venit timpul să fad curăţenie în trecutul tău.

A rămas tăcută şi nemişcată, probabil gândindu-se la ce ar trebui să facă, la ce ar trebui să-mi spună. Şi la ce

nu ar fi bine să-mi spună.

— Dă-i drumul! am îndemnat-o.

— Eu...

Degetele ei mi-au cuprins ceafa. A izbucnit într-un râs agitat.

— Ăăâ... lartă-mă, părinte, căci am păcătuit! Au trecut.«

I*am desfăcut jeanşii, lăsându-i să cadă la podea.

— ... şase ani de la ultima mea confesiune.

Şi-a scos picioarele din pantaloni şi m-a încălecat

Am închis ochii şi am apucat-o de fund. lată-mă întors înapoi în timp, când eram fericit. în Turnul cu Ceas, cu multă vreme înainte ca totul să se ducă de râpă.

— Nu ştiu de unde să încep. Am emoţii.

— Ai multe păcate, aşa-i?

I-am auzit râsuL Am zâmbit.

— Bine, hai să te ajut! în ultimii şase ani, te-ai gândit mult la mine?

A şoptit

— Da.

Mi-am apăsat degetele pe trupul eij simţindu-i pielea netedă şi dantela chiloţilor.

— Unele gânduri au fost bune?

Şi-a lipit pieptul de al meu. Buzele ei mi-au atins foarte uşor gura.

— Da.

O fierbinţeală aprigă se rotea încet în mine. Puteam simţi aproape fiecare centimetru de piele dintre picioarele ei. Scula mea îmi apăsa jeanşii.

— Te-ai masturbat în timp ce te gândeai la mine?

A început să gâfâie. Şi-a rotit şoldurile şi s-a frecat de mine.

Am plesnit-o peste fund.

Banks a ţipat şi a tresărit.

— Hei!

Şi-a frecat locul dureros. I-am luat mâna şi am sprijinit-o din nou pe umărul meu.

— Ai fost cam neastâmpărată. Şi ce ai folosit? Un vibrator, o pernă?

— Păi... mâna... mâna mea.

Am plesnit-o din nou peste fiind şi am sărutat-o apăsat, sor- bindu-i ţipătul. Am frecat locul lovit. Trupul ei s-a relaxat iar.

— Ţi-a plăcut azi-noapte? am întrebat-o.

— Da.

încă o palmă peste fund. .

A tresărit.

— Mă placi?

Răsufla greoi în urechea mea, strângându-mă de umeri.

— Da.

Pleosc!

— Mă placi mult?

— Da!

Pleosc! A gemut. Mâinile ei mi se plimbau pe corp. Buzele ei îmi dezmierdau maxilarul.

— îţi place chestia asta, micuţo?

— Da.

Pleosc!

A început să se frece de scula mea, pe deasupra hainelor.

— M-ai minţit vreodată? am întrebat cu voce răguşită.

A rămas nemişcată. Ştiam răspunsul. De data asta, am plesnit-o de două ori peste fund.

— Ah! a icnit, apăsându-se iar în mine.

— Şi eu pot să joc murdar.

Am săltat-o din poală, am răsucit-o cu spatele la mine şi i-am dat jos chiloţii. Mi-am scos geaca şi mi-am desfăcut cureaua. Când mi-am scos penisul din boxeri, am răsuflat uşurat.

Apoi am tras-o iar deasupra mea.

— Poziţia asta se numeşte *reverse cowgirl,* micuţo, i-am mormăit la ureche. Ţine-te bine!

Am împins-o uşor în faţă. Banks s-a sprijinit de mica lespede de sub paravanul de răchită. Eram pregătit s-o pătrund. Era udă. Mi-am împins şoldurile, trăgându-i fundul spre mine, şi m-am cufundat în ea dintr-o singură mişcare.

A inspirat profund. Mi-am lăsat capul pe spate, gemând.

Ce fierbinte şi strâmtă e!

Muşchii ei mi-au prins scula ca-n menghină.

— O, Doamne! a gâfâit Banks.

I-am prins părul în pumn şi i-am tras capul pe spate, împlân- tându-mă din nou.

— Mai tare! Mai repede! mi-a şoptit.

Am început să i-o trag iute şi apăsat, în vreme ce ea se sprijinea de mica lespede din faţa ei. îşi împingea fundul spre mine.

Asta îmi doream. Asta îmi dorisem mereu, încă din prima clipă în care o văzusem. îmi doream pe cineva care mă cunoştea şi care voia să ne pierdem împreună.

Atâţia ani mă simţisem neputincios! Cineva îmi dictase mereu când să mănânc, când să dorm, când să merg şi când să vorbesc. Când am ieşit din închisoare, nu mă simţeam ca un om. Mă simţeam mai prejos decât un câine. Mi se luase orice fărâmă de autonomie. Mă temusem de consecinţele pe care ar fi trebuit să le suport dacă deveneam furios, violent sau ameninţător, aşa că îmi înăbuşeam orice pornire, pentru că nu voiam cu niciun chip să mă întorc la închisoare. Nu voiam să mai fiu vreodată cel care fusesem. Atunci când stătusem după gratii ucisesem o parte din mine şi-mi întristasem părinţii.

Iar când am ieşit din închisoare, tot într-un fel de închisoare eram. Trăiam ca o maşinărie, ca să nu mai fac vreo greşeală. îmi doream din toată inima să simt ceva. Voiam să mă zbat, şi mă lupt, şi să fac sex. Să posed din nou lumea asta de rahat.

Am strâns din pleoape, delectându-mă cu senzaţia asta extra- ordinară. Mi-am desprins mâna din părul ei şi i-am mângâiat fundul. îmi doream să fi fost mai multă lumină, ca să văd dacă se înroşise acolo unde o plesnisem.

Am apucat-o de şolduri şi am rămas nemişcat. Am lăsat-o să preia controlul, să se împingă în mine,

alunecând în sus şi-n jos.

— Hei, Kai! a strigat cineva. Omule, unde eşti?

Era vocea lui Will.

Rahat!

Banks a icnit I-am acoperit gura şi am rămas amândoi nemişcări.

— Sssst! i-am şoptit la ureche.

Proptind-o de perete, i-am desfăcut mai mult picioarele, mi-am scos cămaşa şi am început s-o pătrund din nou.

Alex a strigat:

— Banks!

Ce naiba?! Am încercat să-i înăbuş gemetele.

— O fi pe-aici? Oare Banks l-a găsit? a întrebat Alex.

— Habar n-am. Maşina lui e în faţa catedralei, a zis Will. Kai! Banks s-a desprins de strânsoarea mea.

— M-au adus aici cu maşina, mi-a şoptit ea. Probabil vor să vadă dacă te-am găsit. Trebuie şă ne oprim.

— Nu.

Am sărutat-o pe gât şi i-am pipăit sânii. Eram aproape de orgasm.

— Ah! a scâncit ea. Mai tare, te rog!

I-am sărutat buzele şi obrajii, urechile şi gâtul.

— Da, da! O, Doamne!

I-am acoperit din nou gura. Eram amândoi aşa de aproape de orgasm, încât nu dădeam nifi măcar o ceapă degerată pe faptul că Will şi Alex ne-ar fi putut auzi. Nu-mi păsa decât că Banks avea să se ruşineze, dacă prietenii mei ne-ar fi surprins aşa.

— N-ai fost făcută pentru ei, i-am murmurat la

ureche, în vreme ce-i frecam uşor clitorisul. N-ai fost făcută nici pentru Damon, nici pentru Gabriel, nici pentru oricare altul. Ai fost făcută pentru mine. La noapte te vreau în patul meu.

— N-o să dorm în magherniţa aia.

Am plesnit-o iar peste fund. A întins un braţ pe spate, m-a apucat de ceafă şi m-a sărutat râzând.

Habar n-aveam dacă Will şi Alex plecaseră, dar nu mai auzeam nimic, deci fie o şterseseră, fie auziseră zgomotele care răzbăteau din confesional şi hotărâseră să plece.

îi frecam clitorisul tot mai repede, opintindu-mă cât de tare puteam.

— Haide, scumpo, dă-ţi drumul!

— Kai..., a scâncit ea.

Apoi trupul i s-a încordat. A rămas nemişcată, în vreme ce o penetram cu înverşunare.

Banks a ţipat şi a rămas fără suflare. S-a sprijinit de mine, lăsând orgasmul să-i cutreiere trupul.

Dumnezeule! Cât îmi doream să ştiu ce era în mintea ei acum!

După câteva secunde am ajuns şi eu la orgasm. Cu o ultimă opintire, mi-am dat drumul în ea, înfigându-mi degetele în pielea transpirată a şoldurilor ei. .

Se ţinea strâns de mica lespede. Aştepta să-şi recapete suflul. Deodată, confesionalul devenise înăbuşitor.

Plăcerea îmi măturа trupul. Ameţit, mi-am sprijinit fruntea de spatele ei.

Era incredibilă.

Sfinte! Mama m-ar fi ucis dacă ar fi aflat ce făcusem şi unde. Dar, în realitate, puţin îmi păsa. .

S-a auzit un bâzâit. Am rămas nemişcat, întrebându-mă dacă suna telefonul meu sau al ei şi dacă ar fi trebuit pur şi simplu să nu-l luăm în seamă.

Banks s-a desprins încet de mine şi s-a aplecat după jeanşii azvârliţi pe podea.

A scos telefonul.

A glisat cu degetul pe ecran şi a citit ceva.

— Ce-i? am întrebat-o, văzând că înlemnise.

Şi-a lăsat mâna să coboare pe lângă trup.

— Vanessa a sosit mai devreme. E deja aici, înThunder Bay.

CAPITOLUL 20
BANKS

în prezent

Sunetul slab al soneriei a răzbit până în camera lui Damon. Am închis capacul acvariului în care se afla Kore şi m-am apro- ■? piat de fereastră. în faţa casei oprise limuzina pe care tata o trimisese după Kai.

Am simţit o strângere de inimă. Venise timpul s-o cunoască pe Vanessa, iar eu nu-l voiam alături de ea, în casa asta. Nu voiam s-o ştiu deloc lângă el. De ce sosise Vanessa aici?

Am deschis uşa dormitorului şi am coborât scara interioară. I-aş fi putut spune că vreau să rămân cu el, şi atunci totul s-ar fi terminat. I-aş fi putut spune că vreau să fiu cu el, iar el m-ar fi luat de aia.

Dar nu-i puteam garanta că aveam să-i fiu loială.

Am dat ocol balustradei şi m-am îndreptat spre celelalte trepte. Hanson a deschis uşa şi i-a întâmpinat pe oaspeţi.

— Bună seara, domnule Mori! Domnule Grayson, domnişoară Fane, vă rog să intraţi!

Venise cu Will şi cu Rika? într-un fel, le eram recunoscătoare. Nu voiau ca prietenul lor să facă vreo prostie. Dacă interveneau ei, nu ar mai fi fost cazul să mă bag eu la mijloc. Nu ar mai fi fost nevoie să aleg.

Când l-am văzut pe Kai, paşii mei au încetinit Ochii ni s-au întâlnit. M-am silit să nu-i zâmbesc.

îmi plăcea la nebunie felul în care mă privea. Şi-mi plăcea că era de ajuns să-l văd ca să simt o fluturare în piept.

Şi-a plimbat ochii pe trupul meu. A observat că-mi pusesem hainele noi. Nu purtam nimic ieşit din comun, dar cel puţin noii jeanşi îmi veneau bine. Chiar îmi plăcea tricoul alb, cu decolteu în V şi geaca mea. Ba chiar purtam şi puţin rimeL Alex mă obligase să-l cumpăr aseară, în timpul şedinţei noastre de cumpărături.

— Kai, ce mai foci? a spus Gabriel, apropiindu-se de el cu mâna întinsă.

Dar avea un ton fals, iar Kai era încordat. Nu se puteau păcăli unul pe celălalt.

Am coborât restul treptelor şi m-am oprit în dreptul tatălui meu. Nu eram sigură că acolo ar fi trebuit să stau. Dacă alesesem greşit, ceva mai târziu urma să iau parte la o altă confesiune.

încă mă ustura fundul, după „confesiunea” de aseară.

Gabriel mi-a aruncat în treacăt o privire şi s-a răsucit iar spre

— Ai convins-o să lepede zdrenţele alea, a spus el. Bravo! Banks ne cam lipseşte în ultimul timp.

Tata mi-a atins uşor bărbia cu degetele, iar Kai a mijit ochii la eL

— Bună, Will! a zis tata, strângându-i mâna. Mă bucur să te văd din nou.

Will a dat din cap, în chip de salut. El şi Damon fuseseră foarte apropiaţi. Dintre noi toţi, probabil că el îl cunoştea cel mâi bine pe tata.

— ŞiErikaFane!

Gabriel a făcut un pas în faţă» întinzând o mână spre ea«

— Sunt Gabriel Torrance. Cred că-l cunoşti pe fiul meu.

Jenată, Rika şi-a ferit privirea, dar a dat mâna cu el. Pe urmă şi-a retras iute braţul. Nu-mi venea să cred că Michael o lăsase să vină aici fără el. Uneori putea fi destul de orb, dar nu crezusem că e şi neghiob.

— Crist e un bărbat norocos, i-a spus taică-miu Rikăi, după care s-a dat laoparte, facându-le semn să intre. Hai să mergem în cabinet!

Gabriel a luat-o înainte, pe hol, iar eu l-am urmat. Deodată, cineva m-a apucat de geacă. Am scos un icnet când Kai m-a tras înapoi.

Voia să stau lângă el.

— Unde-i Vanessa? l-a întrebat Kai pe Gabriel.

Fluturarea din pieptul meu, stârnită de apropierea lui, s-a prefăcut într-un nod atunci când a rostit numele ei. Am strâns pumnii.

— E pe-aici, a iris Gabriel, zeflemitor.

A intrat în cabinet. S-a dus la biroul lui şi, după ce am intrat cu toţii, Hanson a închis uşa. Wili s-a aşezat pe

canapeaua tapi- ţată cu piele. Rika a rămas lângă un perete.

Kai s-a aşezat la birou, faţă în faţă cu Gabriel.

Tata şi-a smucit bărbia spre mine.

— Du-te să vezi dacă e gata cina!

— Banks nu mai lucrează pentru tine, a intervenit Kai. De fapt, lucrează pentru mine. Teoretic, bineînţeles.

Contractul nu fusese semnat încă, deci eu nu îi aparţineam lui Kai.

Dar Kai nu a muşcat momeala. S-a relaxat în scaun.

— înainte să semnez contractul vreau să fac cunoştinţă cu mireasa.

Tata a chicotit. A luat trabucul pe care îl lăsase în scrumieră.

— Hanson! Adu-o pe nepoata mea!

Servitorul a schiţat un gest de aprobare şi a ieşit în tăcere din birou.

Am aruncat o privire pe geamul care dădea spre terasă. Câteva femei tinere stăteau la o masă. Nu le-am distins chipurile, dar părul blond-deschis al Vanessei ieşea în evidenţă. Stătea cu spatele la mine.

Dacă el avea să se simtă atras de Vanessa?

— Şi pe când e nunta? s-a interesat GabrieL Pentru o clipă, am crezut că-l întrebase pe Kai. Rika a răspuns:

— N-am stabilit încă data.

— Dar Michael pe unde este?

Rika s-a uitat scurt la Kai, după care a zis:

— Azi are meci.

Tata a rânjit. După cum o privea^ era foarte limpede la ce se gândea.

Kai s-a ridicat şi s-a oprit în faţa Rikăi, acoperind-o cu trupul lui. Tata i-o trăgea din priviri, iar Kai se prinsese. Cutele de pe fruntea lui îi trădau îngrijorarea. Nu se uita la mine. Oare pe unde-i umbla gândul?

într-un târziu, tăcerea a fost destrămată de o bătaie în uşă.

Ne-am întors cu toţii capetele, ca s-o vedem intrând pe Vanessa Nikova.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem. Poate crezusem că va fi jenată şi va evita să se uite la Kai. Sau poate mă aşteptasem să-l văd pe Kai surprins şi vrăjit pe loc de nepoata lui Gabriel.

în schimb, s-au măsurat din priviri preţ de un minut. Vanessa a închis încet uşa.

Era mai rău decât mă temusem c-o să fie.

Kai o cântărea din ochi de parcă chiar lua în considerare să se însoare cu ea.

Vanessa purta o rochie elegantă, argintie. în combinaţie cu părul ei blond şi cu ochii mari, albaştri, rochia o făcea să pară diafană. Semăna destul de mult cu Rika, doar că Rika era altfel. Ea era plină de viaţă, pe când Vanessa arăta ca o păpuşă ţinută în cutie. Absolut neatinsă.

Pe dinăuntru însă nu era chiar atât de pură.

S-a apropiat de Kai. El şi-a îndreptat umerii şi s-a încordat Vanessa i-a întins mâna, zâmbind.

— Bună! a zis cu voce dulce.

Mai să-mi dau ochii peste cap. Tipa asta era vicleană, prefăcută.

— Bună!

Kai i-a luat mâna, a strâns-o şi, în cele din urmă, i-a dat drumul După părerea mea, îi ţinuse mâna cam mult într-a lui.

— Vanessa, el e Kai Mori, a zis Gabriel. Ei sunt prietenii lui, William Grayson al treilea şi Erika Fane.

Vanessa s-a răsucit Tocurile ei ţăcăneau pe podea. S-a apropiat de Will ca să-i strângă mâna. Dar când s-a întors spre Rika, a şovăit A cântărit-o din priviri. Rika i-a întins o mână. Zâmbea forţat.

— Rika se va mărita curând cu Michael Crist, a explicat Gabriel. Un alt prieten de-ai lui Kai. Din păcate, n-a putut fi cu noi azi.

Vanessa s-a relaxat. Fisura din carapacea ei a dispărut. A dat mâna cu Rika.

—Mă bucur să te cunosc!

în încăpere s-a lăsat tăcerea. Câinii lătrau undeva departe. Probabil erau flămânzi. Gabriel îi hrănea pe unii şi îi înfometa pe alţii. Cei care erau aici de ceva vreme învăţaseră că, dacă lătrau, nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile. Gabriel avea constant alţi şi alţi câini, pe care-i supunea la aceeaşi tortură.

Vanessa a încercat să detensioneze atmosfera:

— Dacă tăcem aşa, o să ne împrietenim repede.

Gabriel a izbucnit în râs, Kai a zâmbit, iar eu m-am încruntat. De ce zâmbea?

De ce mai era aici? Ce fel de joc juca acum? Nu avea de gând să se însoare cu ea, aşa că ce rost avea să încerce să se împrietenească?

— Aş vrea să iau puţin aer, i-a spus Vanessa lui Kai.

Vii cu mine?

— De acord.

Ea a zâmbit cu toată gura şi a pornit spre uşa care se deschidea către terasă. .

— Să nu vii după noi! i-a cerut ea în glumă lui Hanson, care se pregătea s-o urmeze. Vrem puţină intimitate.

Au ieşit amândoi. Proprietatea lui Gabriel era mare. Puteau lipsi chiar şi o oră. îndeajuns de mult timp încât ea să-l farmece.

— Du-te şi vezi cum stăm cu cina! mi-a cerut iar taică-miu. Am întors capul. Gabriel se uita la mine. Deci acum urma să le servesc cina celui cu care mă culcam şi miresei lui. Fan-tas-tic!

Am ieşit valvârtej şi am trântit uşa, fără să-mi ascund furia. Oricum, lui Gabriel nu-i păsa. Ştia că-mi voi face datoria în orice condiţii, oricât de mult m-aş fi plâns.

Un câine a scheunat afară. Imediat, un altul a scos un urlet jalnic, ca şi cum ar fi cerşit ceva. Am intrat în bucătărie. îl înţelegeam foarte bine pe bietul animal. Şi mie îmi venea să urlu, să ţip şi să mă lupt până când fie evadam de-aici, fie cineva punea capăt suferinţei mele.

— Uau! a exclamat Marina, care se spăla pe mâini la chiuvetă. Privea cu încântare hainele mele noi.

— Arăţi de nota zece. Când s-a petrecut schimbarea?

N-aveam chef să port o discuţie despre hainele mele. Fripturile pregătite pentru cină stăteau înşirate pe blatul de bucătărie. Am pus mâna pe un cuţit mare.

Şi am început să le tai.

— Acelea sunt fripturile pentru...

Marina a tăcut brusc. Privea cum tăiam carnea în bucăţele.

— Sunt fripturile pentru cină! a spus ea, repezindu-se la mine. Banks, ce faci?

I-am zâmbit. Marina a făcut un pas înapoi, mijind ochii la mine.

Probabil nu-şi amintea când îi zâmbisem ultima oară.

Am luat un castron mare de pe bufet, am pus în el toate bucăţile de came şi am ieşit pe uşa din spate.

Chestia asta nu avea să se sfârşească bine pentru mine, dar, Dumnezeule! Ce bine mă simţeam!

— Unde sunt fripturile? a întrebat Gabriel.

Se uita cu asprime la supa de porumb rămasă de la prânzul băieţilor şi la tăvile cu colţunaşi umpluţi cu came.

Marina îi pregătise pentru prânzul de mâine.

— Am hrănit câinii cu fripturile alea, i-am spus.

Will a pufnit. Vanessa a scos şi ea un sunet ciudat. Mă zgâiam la peretele din faţa mea, pregătită să suport urmările deciziei mele.

îmi dădeam seama că, pentru Kai, era amuzant Stătea de cealaltă parte a mesei. Eram convinsă că şi el se uita la mine.

Gabriel a răsuflat prelung.

— A fost de-ajuns să stea doar două săptămâni cu tine ca să devină obraznică din cale-afară, i-a reproşat lui Kai. Aşa cum era în adolescenţă.

La masă s-a lăsat tăcerea. Will a început să mănânce.

— Dar fata poate fi disciplinată, a adăugat taică-miu.

— Zău? a zis Kai.

Eram iritată. Asta nu era treaba nimănui. *Nu-i momentul potrivit, Gabriel!*

Tata a adăugat:

— Spune-i să-şi scoată mănuşile!

Nenorocitul!

Mi-am dus imediat mâinile la spate. încercam să le ascund.

Gabriel nu mă putea disciplina în clipa asta. Prin urmare, încerca să-şi apere orgoliul umilindu-mă. Kai nu mă văzuse fără mănuşi decât cu şase ani în urmă. Atunci când aveam şaptesprezece ani, înainte ca taică-miu să mă „disciplineze”.

— Mda, poate altă dată, a spus Gabriel, părând mulţumit de sine, Oricum, în curând, ea o să fie problema ta.

— Poftim? s-a mirat Vanessa.

— Fata face parte din înţelegere, a lămurit-o Gabriel, sorbind din supă. Kai primeşte hotelul,pe Banks şi pe tine. Pe Banks o s-o aibă până la nuntă.

Vanessa a rămas tăcută. Nu-i puteam vedea faţa, dar am ghicit ce gândea.

Sau ce bănuia.

— Banks e foarte muncitoare, a intervenit Kai.

A luat un colţunaş şi l-a adulmecat.

— A, ce bine! a comentat Vanessa. Banks, de ce nu te duci să-mi despachetezi valizele? între timp, o să mâncăm.

I-am zis:

— Ţi-am rezervat o cameră de hotel.

Tipa a fluturat din mână.

— M-am răzgândit. O să stau aici.

Eu şi Rika ne-am privit. Niciuna dintre noi nu era încântată să se afle aici.

Foarte bine! N-are decât să facă ce vrea. M-ar fi bucurat ca Vanessa să stea la hotel, ca să nu existe posibilitatea să ne intersectăm.

M-am rotit pe călcâie şi am pornit spre uşă.

— Şi să nu-mi dai hainele la câini! mi-a strigat ea.

Nici prin minte nu mi-ar trece aşa ceva.

Am închis uşa după mine şi am urcat spre camerele de oaspeţi. Sinceră să fiu, nu mă deranja să-i îndeplinesc ordinul, dacă aşa mi se îngăduia să plec de acolo.

Am găsit valiza ei Louis Vuitton lângă patul din camera de după colţ, aproape de cea a tatălui meu. Am început să scot hainele cu încetinitorul, sperând că Rika, Will şi Kai vor fi plecaţi când aveam să termin. Din păcate, Vanessa nu luase cu ea la fel de multe haine cum mă aşteptasem.

Fireşte, putea oricând să-şi cumpere alte haine, aşa că avea doar câteva valize. Am pus pe umeraşe majoritatea hainelor. Am băgat în sertare puloverele, echipamentul ei de sport şi lenjeria intimă. Am aranjat ordonat toate cremele ei hidratante, dema- chiantele, fardurile pe blatul din baie.

Am împins valizele sub pat, am netezit cuvertura şi m-am mai uitat o dată prin cameră, ca să mă asigur că sertarele şi uşile dulapurilor erau închise, pe urmă am ieşit în hol.

Trecuse mai bine de o oră. Poate că deja plecaseră.

Dar când m-am apropiat de fereastra palierului, am băgat de seamă că uşa spre etajul al treilea era întredeschisă.

Ar fi trebuit s-o închid.

Am deschis-o şi am privit în sus, pe scări. Lumina răzbătea pe sub uşa de la capătul lor.

Am urcat treptele încet, cu toate simţurile în alertă. Nimeni nu venea aid, cu excepţia mea şi a lui Damon.

— Normal ¿ă are şerpi! a comentat Rika.

Pe podeaua din camera fratelui meu au răsunat paşi.

Ce naiba căuta aid?

— Ce-i cu tine? a întrebat Kai.

Rika părea îngrijorată.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, Kai. Ţi-ai pierdut mîn- ţile de tot?

M-am încordat. De ce se furişaseră aid? Era şi Will cu d? M-am oprit în capătul scărilor, trăgând cu urechea prin uşa întredeschisă.

— Ce fad acum e o prostie, s-a răstit Rika la el. Altădată te respectam tocmai fiindcă tu nu fad prostii.

— Cazierul meu te contrazice.

Ea a pufnit iritată. Din nou, au răsunat paşi.

— Cu mult timp în urmă, mi-ai spus un lucru important, a continuat ea. Ori de câte ori vrei să fad impresie şi crezi că ai întins coarda destul de mult, -mai fi un pas! Când se întreabă dacă nu cumva eşti puţin sărit de pe fix, oamenii nu se pun cu tine.

- Ei, şi?

— Iar tu ai ficut mai mult decât un pas.

Rika părea de-a dreptul supărată* Preocupată, aşa cum ar trebui să fie un prieten adevărat, în astfel de împrejurări.

— îmi place persoana care sunt acum. De bine, de rău, parţial şi tu eşti responsabil pentru asta, i-a zis ea. Dacă te însori cu ea, îţi distrugi viaţa. Nu aşa vrem noi să trăieşti.

Nu-i puteam vedea prin uşa întredeschisă. Am dedus că stăteau lângă acvariile din partea opusă a camerei.

— Am un plan, i-a spus încet Kai. Trebuie să ai încredere în mine.

S-a lăsat tăcerea. Mai că-mi doream să aud mai multe. Ea îşi facea griji pentru el şi părea la fel de nedumerită ca mine. Ce plan avea Kai? Voiam ca Rika să insiste. Era posibil ca el să-i spună Rikăi lucruri pe care nu mi le-ar fi spus mie.

însă discuţia lor se încheiase.

Am deschis uşa. Kai şi Rika s-au întors spre mine.

El s-a uitat la mănuşile mele. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Aia n-ar trebui să intre nimeni, le-am zis.

Kai s-a apropiat de mine.

— Şi totuşi iată-te! a spus el, aruncâridu-mi una dintre şep- ale mele.

Am prins-o din zbor.

— Tu de ce ai voie să intri aid? Când te-ai mutat cu familia asta? Ştiu sigur că nu te-ai culcat cu Damon, pentru că te-am avut virgină. Şi atund, ce făceaţi voi doi împreună? Cine eşti tu, de fapt?

Am zâmbit pieziş.

— Sunt duşmanul tău preferat.

A întins fulgerător un braţ şi m-a apucat de mâini. Am strâns din dinţi. Mi-a scos mănuşile, aruncându-le pe podea.

La dracu!

Mi-a privit atent dosul palmelor. Pe una dintre ele se vedea cicatricea unei arsuri de ţigară.

De furie, respiraţia i s-a accelerat. Dar nu a pus întrebări. Probabil că era îndeajuns de isteţ să-şi dea seama cum mă disciplina Gabriel.

Din fericire, fusese nevoie de o singură „disciplinare” ca să-mi învăţ lecţia.

Rika a ridicat puţin capul. S-a străduit să arunce o privire discretă către mâinile mele. Cicatricea rotundă avea diametrul unei monede. Pielea era umflată şi roz. în ultimii ani, cicatricea se estompase mult. Am privit cu atenţie micul semn de pe gatul Rikăi. Ştiam că-l căpătase în urma accidentului de maşină care-i omorâse tatăl, cu ani în urmă.

— Habar n-ai ce-mi faci, a zis Kai cu glas sugrumat.

Mi-am ferit privirea. N-am scos nicio vorbă.

Rika s-a îndepărtat ca să ne lase singuri, dar am oprit-o.

— Nu! Rămâi! Kai are nevoie de prietenii lui.

Kai mi-a cercetat chipul.

— Vrei să mă însor cu Vanessa? m-a întrebat. Aşa va fi de-acum încolo între noi doi? Tu vei fi micuţa mea amantă, la care mă voi strecura în toiul nopţii, ca să i-o trag? Ţi-ar plăcea?

— Tu crezi că aş accepta aşa ceva? m-am răstit.

îmi venea să plâng. Bărbia îmi tremura. M-am străduit să nu izbucnesc în plâns.

— Uită-te la mine! mi-a cerut Kai.

Rika rămăsese lângă noi, dar se uita în altă parte.

— Uită-te la mine!

Nu l-am ascultat.

— îmi placi. Te vreau în casa mea. Vreau să te ştiu în patul meu. Nu-mi convine să nu te văd în fiecare zi. Fii cu mine în seara asta!

Imposibil. Nu puteam petrece împreună decât clipe furate.

Motivul era foarte simplu.

— îl urăşti pe Damon? l-am întrebat.

Şi-a îndreptat spatele. Am simţit ca un zid s-a ridicat între noi.

Mi-a răspuns:

— El n-are ce să caute între noi. Nu are loc în viaţa mea.

— Dar are loc într-a mea. îl iubesc.

Nu i-am lăsat răgaz să-mi dea replica. Am făcut stânga-m- prejur şi am plecat, coborând în fugă scările.

Destul! Trebuia să plece. Totul se întorsese cu susul în jos din cauza lui. Voiam ca lucrurile să fie din nou simple. Ca atunci când îi fusesem loială unei singure persoane şi crezusem că acesta e singurul meu scop în viaţă.

îmi doream să revin la vremea în care nu voiam să-i spun „da” luiKai.

Când încă nu mă îndrăgostisem.

Am ajuns la capătul de jos al scării. Brusc, m-am izbit de David.

— Salut! Pe tine te căutam, Banks.

Am clipit ca să-mi îndepărtez lacrimile. Mi-am ferit privirea.

— Ce vrei?

în spatele meu a răsunat scârţâit de paşi pe podea. Lângă noi au apărut Kai şi Rika.

David ne-a privit întrebător. Apoi â continuat:

— Super! Toţi la un loc. Perfect!

M-a privit în ochi.

— Gabriel vrea să discute cu tine. Du-i în casa de oaspeţi!

David a dat să plece.

Casa de oaspeţi. L-am apucat de braţ. Nu! Acolo îşi „rezolva” Gabriel problemele, departe de ochii lumii.

însă David a râs încetişor şi mi-a şoptit la ureche:

— E-n regulă. îţi promit că toată lumea va ieşi teafiră de-acolo.

Trecând pe lângă terasa scăldată în luminile aprinse în cinstea venirii Vanessei, i-am condus pe Kai, pe Will şi pe Rika pe lângă iaz, spre casa de oaspeţi. Era mult mai mare decât orice apartament în care locuisem vreodată cu mama. Kai şi Will mai fuseseră aici. Era locul în care Damon îşi aducea întotdeauna prietenii, în rarele ocazii când îi invita la el.

Acolo, nimeni nu s-ar fi întâlnit cu maică-sa şi nici cu

mine. Casa era complet mobilată, dotată cu trei dormitoare, două băi, o bucătărie şi un salon. De ce alesese Gabriel să-i cheme aici, şi nu în biroul lui?

Faţada casei era împodobită cu uşi de sticlă superbe. înăuntru am văzut câţiva bărbaţi. Pulsul mi s-a accelerat. Ce se petrecea?

Instinctul îmi striga s-o iau la fugă şi să-i scot de aici. Aveam o presimţire rea.

Dar David spusese că va fi în regulă. Nu m-ar fi minţit.

Brusc, uşile de sticlă s-au deschis.

— Kai! a strigat tata. Intră!

Picioarele nu mi s-au clintit. Kai m-a ocolit, urmat de Rika şi de Will. în cele din urmă, m-am mişcat şi eu. Mi-am băgat mâinile în buzunare şi am strâns între degete bricegele pe care le ascundeam acolo.

— îţi place? a întrebat Gabriel, gesticulând spre salonul uriaş. E proaspăt reamenajat! Mă gândeam ca tu şi Vanessasă staţi aici, când veţi veni în vizită. Va fi plăcut să am din nou rude prin preajmă.

Ilia a închis uşa după mine. în spatele tatălui meu aşteptau trei bărbaţi. Se mişcau aproape imperceptibil, ca şi cum nu voiau să atragă atenţia.

însă eu eram atentă. Mi-am dat seama că voiau să ne înconjoare. Ilia stătea lângă mine, Lev şi David lipseau. Probabil erau plecaţi cu treburi.

Kai s-a oprit în spatele unui fotoliu, cu ochii la Gabriel.

— Ce vrei? Tocmai plecam.

Talăl meu s-a apropiat de birou şi a pus mâna pe un

stilou negru. I l-a întins lui Kai.

— Mai rămâne mica problemă a semnării contractului.

Am răsuflat uşurată. Deci Kai nu era în primejdie. Taică-miu ne chemase aici doar pentru contractul ăla idiot, pe care Kai nu-l mai semna odată. Probabil că nu i-l dăduse pe cel pe care îl semnasem eu, la mânie, ieri-dimineaţă.

— Trimite-l la *dojol* i-a spus Kai tatălui meu. Dacă nu mai am modificări de făcut, o să-l semnez.

—. O să-l semnezi acum. Vanessa e suci, nunta a fost stabilită. Semnezi acum!

L-a privit pe Kai. Din ochii lui Gabriel dispăruseră răbdarea şi veselia de până adineauri.

Kai a făcut uri pas.

— De unde să ştiu că n-ai strecurat în contract o clauză pe care n-am văzut-o? Am nevoie de timp să-l citesc, înainte să accept.

Tata şi-a coborât braţul şi i-a aruncat o privire lui Ilia. A schiţat un gest din cap. Era un semnal.

— îmi pare rău, puştoaico, a murmurat Ilia.

Cum?

Apoi m-a înhăţat.

— Hei! am strigat eu.

M-a târât prin încăpere. îmi răsuceam capul în toate părţile, încercând să văd ce se întâmplă. Totul s-a petrecut foarte repede. Oamenii tatălui meu i-au înhăţat pe Rika, pe Kai şi pe Will. Kai şi-a izbit atacatorul în faţă, cu podul palmei. Bărbatul a căzut în genunchi.

Eu am fost dusă cu de-a sila în spatele biroului, alături de tatăl meu. Unul dintre ţipi l-a lórit pe Kai din spate. Cu un geamăt, Kai s-a prăbuşit. Tremurând tot, s-a ridicat anevoie şi s-a uitat la prietenii lui, care fuseseră imobilizaţi

—: Ce căcat mâi e şi ăsta? a urlat el.

Eu mă zbăteam în braţele lui Ilia.

' :— Dacă nu există un contract semnat, nu există nici înţelegere, a scrâşnit Gábriel. N-o să primeşti hotelul, iar Banks rămâne a noastră.

— Nu dau o ceapă degerată pe hotel! a strigat Kai.

Cel care-l lovise a încercat să-l îngenuncheze iar. Kai l-a îmbrâncit şi s-a întors spre tata.

— Iar ea nu e obligată să stea nicăieri, dacă nu vrea. Banks nu e proprietatea ta!

Ochii lui aruncau flăcări. Era furios şi gata de luptă.

Gábriel mi-a zis:

— Vrei să mergi cu el? Du-te!

L-am implorat din ochi: *Nu! Nu-mi face asia!*

— Du-te! mi-a repetat provocator. O să vezi cât timp o să te vrea el! O să vezi ce-o să se întâmple când o să te întorci aici, în genunchi. Doar ştii cum răsplătesc eu lipsa de loialitate. Du-te!

Am strâns tare din pleoape. Simţeam toate privirile aţintite asupra mea. Era de nesuportat. Daca plecam cu el, plecam cu mâna goală. Aş fi fost complet dependentă de Kai.

II doream, dar taică-miu avea dreptate. Chiar voiam să dau vrabia din mână pe cioara de pe gard? Nu mă

puteam baza pe ceea ce ar fi putut fi între mine şi Kai. El reapăruse de curând în peisaj, însă familia o aveam pe viaţă.

— îl vrei? a insistat Gabriel. Du-te cu el!

Tremuram, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile. *Te rog!*

Kai mă aştepta.

Era un chin de nedescris.

Kai a întii^o mână. îi auzeam tremurul din voce.

— Vino, scumpo! la-mă de mână!

Degetele mă furnicau de dorinţa de a-l asculta.

Dar nu m-am clintit. Am clătinat încet din cap, în semn de refuz.

Kai a rămas aşa, fixându-mă cu privirea. Avea o expresie încremenită. Umerii lui s-au încovoiat încet. Fierbinţeala ruşinii mi-a năvălit în obraji. Uram să ştiu că-l faceam să sufere.

însă amândoi ştiam că ceea ce era între noi se terminase chiar înainte să înceapă.

— Nu fi aşa de surprins! i-a spus Gabriel, cu o notă de mulţumire în glas. îl iubeşte pe Damon. întotdeauna îl va alege pe el.

Suferinţa din ochii lui Kai s-a transformat în asprime. Şi-a îndreptat spatele, netezindu-şi cămaşa şi sacoul. Nu mă scăpa din ochi.

Tata s-a întors spre mine, brusc înveselit:

— Nu cred că te mai vrea.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Dacă nu vii cu mine, va fi război, m-a prevenit Kai, cu voce platâ. Şi o să fee aşa încât să doară. Pune-mă la

încercare!

Tata a chicotit Kai nu juca la cacealma. Eram convinsă de asta. Şi era posibil să nu mai fie vorba despre Damon. Acum Kai era furios pe mine.

Din senin, Kai s-a repezit la masă, a luat stiloul şi s-a semnat pe linia punctată;

— Kai, nu! a strigat Rika.

Am icnit de uimire.

Priveam îngrozită contractul semnat.

Dumnezeule!

A aruncat stiloul pe birou şi a împins sfidător hârtiile spre Gabriel. Apoi s-a întins, m-a înşfăcat de guler şi^pţa tras spre d, peste birou. Picioarele mele au spulberat hârtiile de pe birou şi au dărâmat o veioză.

— Kai..., am murmurat, apucându-l de mâini.

M-au podidit lacrimile.

Ce grozăvie făcuse!

M-a lăsat pe podea, lângă el, şi şi-a petrecut un braţ pe după gâtul meu.

— Acum eşti a mea, mi-a spus ameninţător, la ureche. Cel puţin până la nuntă.

— Aşa, băiete! a exclamat Gabriel, cu un zâmbet.

A luat contractul şi a aranjat foile amestecate.

— Kai, ce-ai făcut? a spus Rika.

Dar Kai nu a scos un cuvânt.

— O să-i dau şi miresei tale vestea cea bună, a zis Gabriel.

— Ţinem legătura, i-a spus Kai.

Mi-a strâns mâna şi m-a târât după el. Am ieşit amândoi din casă. Will şi Rika ne-au urmat.

— Kai, ascultă-mă! i-a strigat Rika, încercând să-l facă atent la ea.

Kai nu s-a oprit. A dat ocol casei şi a păşit pe alee. M-am poticnit. Muşchii mă dureau din pricina efortului de-a ţine pasul cu el.

Ne-am oprit în apropiere de maşina lui Will.

— Kai! a mârâit Rika. Nu poţi să faci asta!

— Nu gândeşti limpede, frate, a intervenit Will: Trebuie să luăm contractul înapoi.

— Contractul ăla e cea mai mică grijă a mea! a izbucnit Kai. Aveam nevoie de un avantaj, iar acum îl am.

— Nu! Dă-o dracului! a urlat Rika. Nu poţi să...

Kai i-a curmat vorba:

— Damon mă are cu ceva la mână!

Poftim?

Ne-a privit pe toţi.

— Cu ceva foarte urât. înţelegeţi?

Am îngheţat toţi trei.

Damon îl avea la mână? De ce nu auzisem până acum despre asta?

— Cu ce te are la mână? a întrebat Rika, făcând un pas spre el.

Kai a rămas cu ochii în gol. Şovăia. Ce anume nu voia să ne spună?

— Mama lui Damon a murit din cauza mea, a răspuns Kai. Şocul m-a izbit în plin. Rika şi Will rămăseseră fără replică. Era moartă? Intr-un fel, bănuisem. Nimeni n-o, mai văzuse şi nu mai auzise de ea încă din noaptea aceea, acum şase ani, dar crezusem că Damon sau

Gabriel o omorâseră.

Nu că mi-ar fi păsat vreun pic. Afurisita aia dispăruse de pe faţa pământului, aşa că eram fericită.

Kai a strâns din dinţi.

— S-a întâmplat în Noaptea Diavolului, acum şase ani, în *Papa*$_y$ ne-a lămurit el. Ea îi... *făcea rău* lui Damon. Şi a încercat să-i facă rău lui Banks. M-am pierdut cu firea şi am atacat-o. A căzut şi s-a rănit.

Amintirile din acea noapte mi-au năvălit în minte. Groaza, greaţa care mă cuprinsese, cuvintele dezgustătoare pe care le rostise Natalia, durerea lui Damon şi... Kai pierzându-şi calmul, lovind-o. Apoi vederea sângelui. Kai ne apărase. Da, femeia aia murise. Cu atât mai bine!

— Şi abia acum ne spui toate astea? a bâiguit Rika. După atâta timp?

— N-am ştiut că am ucis-o. Abia anul trecut am aflat, când eram cu toţii pe iaht. Tu, Michael şi Will eraţi în apă, iar eu şi Damon ne încăieraserăm. Mi-a zis că eu am ucis-o. Pusese la păstrare amănuntul ăsta, pentru orice eventualitate.

Kai a inspirat profund.

— În noaptea aceea, după ce am plecat de la hotel, ea nu a supravieţuit. Damon s-a descotorosit de cadavru ca să mă protejeze. Iar acum se foloseşte de chestia asta ca să mă ameninţe. De-aia trebuie să-l găsesc. Nu vreau să risc să mă întorc la închisoare.

— Şi dacă minte? a zis Will. De unde ştii că spune adevărul?

— Tu ai risca, în locul meu? a ripostat Kai. De atunci,

maică-sa nu a mai fost văzută. Vreau să-i dau de ales: ori o scoate la iveală pe Natalia, cât se poate de vie, ori îmi arată cadavrul ei, ca să-mi pot vedea de viaţă şi chestia asta să nu mă mai apese. Iar dacă nu se-ntâmplă nici una, nici cealaltă, o să-i închid gura lui Damon pentru totdeauna.

— Deci de asta ţineai morţiş să-l găseşti? l-a întrebat Rika.

Will a adăugat:

— Trebuia să ne fi spus mai demult, frate. încă de anul trecut. Kai nu a luat în seamă cuvintele lor. M-a împins către Will.

— Ia-o pe Banks! i-a cerut Kai, scoţându-şi geaca.

Şi-a şters nasul. Pe degetul lui mare sclipea o picătură de sânge. Nu observasem când fusese lovit.

— Du-o pe Darcy Street şi pe urmă pleacă! Trebuie să mă liniştesc înainte să mă ocup de ea.

Nici nu m-a privit. S-a urcat în maşina lui şi a plecat în viteză. Rika, Will şi eu am rămas pe alee, privind în urma lui.

Will m-a înghiontit.

— Ai dat de belea!

CAPITOLUL 21
BANKS

În prezent

— Kai! a ţipat Rika, exasperată. Răspunde la telefon! La dracu!

Era a treia oara când îl suna de când plecaserăm din Thunder Bay. Will conducea, iar Rika stătea lângă el. Eu eram pe bancheta din spate, strângând în pumni bricegele ascunse în buzunare.

Avantaj. A spus că eu sunt avantajul lui. Oare mama lui Damon chiar murise? Probabil că asta se străduia Kai să afle. Nimic nu e mai urât decât să ştii că poţi fi acuzat oricând de crimă.

Oare Damon chiar l-ar fi denunţat?

— Trebuie să vorbim cu el, i-a spus Rika lui Will, care tocmai îşi aprindea o ţigară.

însă el a clătinat din cap şi a contrazis-o:

— Ba trebuie să-l lăsăm în pace. Kai ştie perfect ce are de făcut.

— Nu se aştepta ca evenimentele să ia turnura asta, cretinule! Totul are legătură cu ea.

Rika a gesticulat spre mine.

— Iar acum Kai e băgat până peste cap în chestia asta. Trebuie să vorbesc cu Michael.

Şi-a verificat din nou telefonul, iar eu mi-am îndreptat privirea pe geam. Tocmai traversam podul. Mă uitam cum se reflectă luminile oraşului în apa neagră a râului.

Nu eram legată prin acel contract. Sclavia nu mai există. Puteam să fug şi aveam s-o fac. îmi dovedisem utilitatea. Tata obţinuse ce-şi dorise. De-acum, avea să mă primească înapoi cu braţele deschise.

Jar fratele meu nu se aştepta în niciun caz să onorez înţelegerea încheiată de taică-miu.

— Trebuie să vorbeşti cu el.

Auzisem cuvintele Rikăi, dar mi-am dat seama că mi se adresase abia când am văzut cu coada ochiului că se uita la mine.

— Poftim?

— Trebuie să vorbeşti cu el, a repetat Rika. Din cauza ta a ajuns Kai în situaţia asta. Asumă-ţi responsabilitatea!

Am râs. *Isuse!* Nu aveam nici cea mai mică vină. Refuzam să accept că aveam vreo responsabilitate. în situaţia; de faţă, doar bărbaţii şi prostia lor erau de vină. Iar eu mă săturasem să fiu victimă colaterală.

I-am zis:

— Doar ai auzit ce-a spus Kai. Sunt un avantaj. Aşa vrea să mă folosească.

— Şi tu chiar îl crezi? Putea să te ia pur şi simplu, dacă asta voia. A semnat contractul ăla pentru că era furios. Furios pe tine, a subliniat Rika. O să plece urechea la ce-i spui. îl cunosc de mult timp şi, îndată ce se linişteşte...

Am mârâit:

— Eu îl cunosc cu mult înainte să-l cunoşti tu. N-am nevoie să-mi spui cum e Kai!

Rika a strâns din buze şi a tăcut.

— Iar eu îl cunosc de mult mal mult timp decât voi două! a izbucnit Will. Kai a procedat neobişnuit acum, dar se descurcă de o mie de ori mai bine dacă e lăsat în pace, pricepeţi? Dacă e dispus să discute cu cineva, va discuta cu Michael. Mai sună-l o dată, Rika!

A oftat şi a pus mâna pe telefon. L-a sunat iar pe logodnicul ei.

— Ascultă-mă! mi-a strigat Will.

Am ridicat privirea. Ochii lui mă iscodeau în oglinda retrovizoare.

— Cu sau fără contract – a continuat el –, o să iasă urât. Ştii asta, nu?

Da, ştiam. Chiar daca Mori lăsa deoparte furia şi chiar dacă Natalia era în viaţă, Damon tot avea să iasă la iveală.

Şi exista o probabilitate foarte mare să nu câştige înfruntarea.

Will a suflat în aer un rotocol de fum. A scuturat scrumul ţigării pe geam şi a virat pe Darcy Street.

— Dacă îl rogi pe Kai să nu-i facă rău lui Damon, o să te asculte. Tot ce ai de făcut este să-l rogi.

Am apucat mânerul portierei, pregătită s-o zbughesc îndată ce Will debloca portiera.

Dar apoi, gândindu-mă la cuvintele lui, mi-am relaxat încet degetele.

Poate că Will avea dreptate. Kai era capabil să insufle frică. Putea fi înspăimântător şi rău – la fel cum şi eu puteam fi, uneori –, dar nu era crud. Te puteai înţelege cu el. Era rezonabil.

Mi-am luat mâna de pe mânerul portierei. Maşina a

oprit pe pantă.

— Am ajuns, a zis Will.

Am privit pe geam. Casa lui Kai – din cărămidă neagră, cu jaluzele rupte la ferestre şi cu lumina aprinsă în verandă – arăta ca desprinsă din filmele de groază. La ce îi folosea locul ăsta? Kai nu locuia aici.

Unde dormea? Unde-şi pregătea mâncarea, unde făcea duş, unde făcea sex?

— Kai te aşteaptă înăuntru.

Am întâlnit din nou ochii lui Will în oglinda retrovizoare.

— De unde ştii?

— Tocmai mi-a trimis un mesaj, a răspuns Will. Asta-i şansa ta.

Ne despărţiserăm de Kai cu mai puţin de o oră în urmă. Probabil că încă nu se calmase.

— Te rog, vorbeşte cu el! mi-a spus Rika, întorcându-se spre mine.

În niciun caz nu voiam să fac ceva pentru ea. încordarea mi-a învăluit trupul. Dintr-odată, ardeam de nerăbdare să ies din maşină.

Bine. O să-l rog. Nu pentru că ei voiau asta, ci pentru că era posibil sa funcţioneze. Damon s-ar fi putut întoarce acasă, iar eu l-aş ,fi ţinut departe de ei. Foştii lui prieteni şi-ar vedea de viaţă aici, în oraş, în vreme ce fratele meu şi cu mine urma să ne vedem de a noastră.

Am trântit portiera şi am urcat în grabă treptele către casă.

Apoi privirea mea s-a îndreptat către deal, spre casa cocoţată pe culme. Am văzut o lumină la etajul al doilea. Am încetinit pasul.

Arata precum un licurici care pluteşte deasupra unui

lac negru, în noapte. Dar acolo nu mai exista altceva ■— nicio altă casă, niciun magazin. Iar luminile oraşului nu răzbeau prin pădurea deasă care înconjura casa. Eram la înălţime, izolaţi: doar casa aceea şi casa lui Kai. Oare ştia cine locuia acolo?

Am simţit fiori pe braţe. Casa era superbă. Fusese construită într-o variantă de stil gotic de la sfârşitul secolului al XlX-lea. Avea frontoane ascuţite şi poartă neagră.

— Te simţi bine? a strigat Will.

Se aplecase pe geamul din dreptul lui.

I-am întors spatele şi i-am arătat degetul mijlociu. Mi-am continuat drumul spre casă.

Când am ajuns pe verandă, am apăsat clanţa. Uşa nu era încuiată.

înăuntru nu ardea nicio lumină. Doar razele de lună răzbeau prin ferestre, acolo unde jaluzele nu erau trase. Am intrat în hol. Am auzit motorul maşinii lui Will. A demarat chiar înainte să închid usa.

S-a auzit un *clic* sonor. Mi s-a făcut părul măciucă. M-am uitat în toate părţile. Unde naiba era Kai?

Casa arăta la fel ca ultima oară. Sărac mobilată, totul acoperit cu cearşafuri. Nu avea lămpi. Când am întins mâna şi am apăsat pe comutator, vechea plafonieră nu a reacţionat.

Când am păşit pe podea, am observat că în aer pluteau fire de praf. Ca şi cum cineva tocmai fusese pe-aici, stârnind praful.

Am privit înjur, cu ochii mari.

— Kai?

Vântul bătea cu putere. Deasupra s-a auzit un râcâit. De parcă o creangă s-ar fi frecat de o fereastră.

—- Kai! am strigat din nou, de data asta mai tare. Unde eşti?

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos, am glisat cu degetul pe ecran şi am citit mesajul.

Sunt aproape.

M-am rotit de jur împrejur, iscodind peste tot şi încercând să-l zăresc. Am intrat în sufragerie şi apoi în salon. M-am uitat chiar şi în spatele uşilor.

— Ce naiba?! am mormăit.

Nu vedeam nimic. Nido umbră, nicio siluetă. Nu auzeam niciun sunet. Casa era cufundată în tăcere.

— Nu vreau să intru în jocul tău! am strigat către scara ce ducea la etaj.

Telefonul mi-a vibrat din nou.

Deja ai intrat în joc.

Am clătinat din cap, iritată. Ce voia să facă? I se părea amuzant? Mi-am adus aminte cum se distra Kai. Noaptea Diavolului, cu şase ani în urmă. Hotelul, vânătoarea, sala de bal, draperiile... fiica.

Atunci, iureşul acela îmi plăcuse, dar acum nu aveam dispoziţia potrivită pentru aşa ceva.

— Să ştii că plec! am strigat în casa pustie.

Am apăsat clanţa.

Dar uşa nu s-a mişcat. Am apăsat mai tare, apoi am tras.

În stânga mea sclipea o luminiţă verde. Când am

privit spre perete, am zărit o minitastatură. Inima mi s-a făcut cât un purice. Casa avea un sistem de alarmă şi încuietori automate.

Am tras iar de uşă, în zadar.

— Vreau să ies! Dacă nu mă laşi să plec, o să sparg uh geam! Un alt mesaj.

Spuneai că nu sunt înfricoşător. Acum am reuşit să te sperii?

— Sunt iritată, nu speriată.

Mincinoaso!

Ce nesimţit!

Am auzit un scârţâit la etaj. Am ridicat privirea. Vântul vuia printre copaci, iar eu mă simţeam foarte singură.

Kai era undeva prin casa asta.

Dacă îl rogi pe Kai să nu-ifacă rău lui Damon, o să ie asculte.

Mi-am umezit buzele uscate şi m-am silit să vorbesc:

— Trebuie să discut cu tine.

Găseşte-mă!

— Unde eşti?

Stăteam nemişcată.

Am zăbovit câteva secunde, dar nu mi-a răspuns nimeni. Niciun mesaj. Chiar era aici? Nu puteam fi sigură că mesajele veneau de la Kai. Cineva ar fi putut să-i îndese trupul intr-un cuptor, să-i ia telefonul şi să se joace cii mine ca în filmul *Saw,* când tipul cel rău te

întreabă dacă vrei să joci un joc, dar tu oricum n-ai de ales, aşa că îl joci ca să nu fii măcelărit cu un satâr, într-un abator.

Şi uite-aşa, imaginaţia mea a luat-o razna.

Am strâns telefonul în pumn.

— Unde eşti? am strigat din nou.

La etaj.

Nemernicul!

Bine. Ducă-se dracului! Am început să urc scara.

— Dacă mă pui să te caut, o să se lase cu sânge, l-am ameninţat. Un nou mesaj.

Călduţ! Te apropii.

Mi-am rotit privirea, cu toate simţurile treze, şi am continuat să urc.

— De ce faci toate astea?

Am primit doar două cuvinte drept răspuns:

Foarte cald!

Fruntea mi s-a acoperit de o sudoare rece. Treptele de lemn scârţâiau sub picioarele mele. Odată ajunsă în capul scării, am privit la dreapta. Uşa dormitorului era larg deschisă. Am zărit capătul patului şi draperiile albe fremătând din pricina vântului care pătrundea pe fereastra deschisă. Ultima oară când fusesem aici, fereastra nu era deschisă.

Am luat-o către celălalt dormitor.

Rece.

M-am oprit, respirând anevoie. Deci era în dormitorul principal. Gâtlejul mi se uscase. Nu mai puteam înghiţi.

Vino-ţi în fire! Se joacă cu tine.

M-am întors în dormitorul cel mare.

Telefonul meu a vibrat. M-am uitat la ecran.

Pot să-ţi mai spun ceva?

— Ce? am mârâit.

Răspunsul a sosiţ numaidecât.

N-o să ieşi niciodată din casa asta.

Am rămas cu gura căscată. Nu mai puteam gândi coerent.

M-am răsucit, vrând s-o iau la goană, dar Kai a apărut brusc. A ieşit din baie, îmbrăcat în jeanşi şi în hanorac negru. Purta masca lui argintie.

Speriată, am păşit în spate.

— Ce faci?

Totul era negru. Silueta lui era mai mult un contur. Hainele negre, giulgiul nopţii, negrul irisurilor lui… Doar albul ochilor dădea de înţeles că eram în prezenţa unui om.

Am întins mâinile spre el. Drace! De ce nu puteam să gândesc limpede?!

Am simţit o furnicătură între picioare şi am strâns din coapse.

A păşit încet spre mine, iar eu m-am cutremurat. Mâinile îmi tremurau. Am scos un briceag din buzunar şi l-am ameninţat cu voce gâtuită:

— înapoi!

Dar el a continuat să înainteze până când m-am trezit cu spatele la perete, chiar lângă dormitorul principal.

Am mârâit:

— Nu mi-e frică de tine.

Capul lui s-a aplecat într-o parte. Craniul acela argintiu părea să spună: „Ba da, ţi-e frică”.

Spaţiul dintre noi se micşora văzând cu ochii. Mâna în care ţineam briceagul a ţâşnit spre el. încercam să-l sperii. M-a prins de mână şi mi-a smuls briceagul, apoi l-a aruncat peste balustradă. A căzut cu zgomot undeva, la parter.

Mi-a imobilizat încheieturile, ţintuindu-le de-o parte şi de alta a capului meu.

îmi era greu să respir. Trupul lui îmi apăsa pieptul.

A rămas aşa.

Cu capul aplecat spre mine.

Nici măcar nu-i puteam auzi respiraţia.

— Ce vrei de la mine? am îngăimat.

De ce nu spunea nimic?

în jurul nostru casa gemea. Rafalele de vânt o zgâlţâiau din toate încheieturile.

Eram singură. Nici picior de om pe o rază de un kilometru şi jumătate. Masca lui plutea ameninţător deasupra mea şi mă simţeam de parcă aş fi avut un cuţit la gât.

La dracu*! Eram înfricoşată. Dumnezeule!

Sudoarea mi se prelingea pe spate. Un val de fierbinţeală s-a prelins în jos, acolo unde trupurile noastre se atingeau. Coapsele noastre se suprapuneau, iar pieptul meu devenea tot mai sensibil la arşiţa răspândită de pieptul lui. Pântecul lui îl apăsa pe al meu.

Presiunea sporea, chiar dacă niciunul dintre noi nu facea vreo mişcare.

Fir-arsăfie!

Tot nu puteam să respir. Trupul îmi zvâcnea, pulsa şi ardea. Voiam să ţip, să muşc, să...

Să mă predau.

De ce nu mai voiam să fug?

Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui. Eram obosită şi înfometată şi voiam să-mi înfig ghearele în ceva.

— Mi-e teamă, am şoptit. Mă sperii chiar şi când nu porţi mască.

Mă speria fiindcă datorită lui simţeam o mulţime de emoţii.

Kai hu a făcut nicib mişcare. Pur şi simplu mă ţintuia în loc. Strânsoarea de pe încheieturile mele a slăbit puţin.

Mi-am ridicat privirea. Buzele mele i-au atins masca:

— Eu...

Habar n-aveam ce voiam să spun.

Sunt doar un avantaj în jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica, dintre tine şi Damon? Doar o unealtă?

Rika avea dreptate. Dacă să mă ia cu el ar fi fost singura lui dorinţă, m-ar fi luat. Atunci, în casa de oaspeţi, Kai dorise să-l aleg pe el.

Pe wmemăvoia.

Iar eu îmi doream să ştie că fusesem obligată să fac o alegere imposibilă. Dar în mintea mea, în ungherul unde îmi păstram tainele, aveam să ţin mereu la el. Peste zece-douăzeci de ani, aveam să-l urmăresc de la distanţă, să-l văd clădindu-şi viaţa. Şi voi fi fericită dacă

el va fi fericit.

Voiam să ştie că-mi plăcea preludiul nostru.

Voiam să ştie că-l iubeam.

I-am spus:

— Aş vrea să te pot păstra, dar oamenii ca mine nu primesc ce-şi doresc. Ei trebuie să câştige dreptul de-a avea lucrurile de care au nevoie pentru supravieţiiire. Şi, chiar dacă n-ar fi existat atât de multe secrete între noi doi, tot nu m-aş potrivi în lumea ta, Kai.

— Lum^ mea? Vrei să vezi lumea mea?

S-a îndepărtat de mine. A intrat în dormitorul principal.

Ce voia să spună?

Am tras adânc aer în piept. Simţeam că mă voi prăbuşi dacă el nu mă sprijinea, dar m-am silit să-mi revin şi să-l urmez.

Am auzit un râcâit însoţit de un bufnet. Când am intrat în dormitor, l-am văzut scoţând un panou din perete.

Ce Dumnezeu se petrecea?

Şemineul – sau falsul şemineu, după cum bănuiam – era prins de o bucală de podea care se rotea spre exterior. A ieşit la iveală o deschizătură în perete.

Un coridor secret.

Fără să se uite în urmă, Kai a dispărut în coridor.

Unde se ducea?

Casa asta începea să-şi dezvăluie tainele. Ştiam eu că o cumpărase având un anumit scop în minte!

Am păşit cu grijă prin intrarea secretă. Am privit cu atenţie în jur. O scară ducea în jos, luminată de becuri

aliniate pe perete.

Am ciulit urechile, dar nu se auzea nimic. Nici măcar sunetul paşilor lui.

— Kai, unde eşti?

Cuvintele mele s-au pierdut în neant. Cât de mult coborau treptele astea?

Mi-am strâns geaca pe mine, ca să mă protejez de aerul rece, şi am început să cobor. Pentru orice eventualitate, am lăsat deschisă uşa care lega casa de coridorul secret.

Treptele erau din gresie, iar pereţii erau străbătuţi de fire care conectau becurile între ele. Am păşit pe scara în spirală, spriji- nindu-mă de perete. Cu fiecare pas, aerul devenea tot mai răcoros. Coboram rotindu-mă iar şi iar. Am clipit apăsat, ca să nu mă ia ameţeala.

La ce slujeau toate astea?

După un timp care mi s-a părut nesfârşit, am ajuns la capătul

scării În faţă se întindea un tunel. De sus pătrundeau razele lunii. Ştiam că n-ar trebui să-mi fie frică, şi totuşi nu mă puteam stăpâni. Dacă el ţinuse ascuns lucrul ăsta, câte altele ascundea oare? *Mergi înainte, Banksl Cu cât ştii mai puţin, cu atât ţi~e mai frică, aşa că mergi mai departe!*

Am pornit prin tunel, cu ochii-n patru. Am păşit peste un grătar pe sub care curgea un fir de apă. Ridicând ochii, am zărit un alt grătar prin care se vedea cerul negru, spuzit de stele. Mă aflam într-o conductă pentru apa de ploaie. Cel mai probabil, pereţii de piatră şi

tunelul fuseseră construiţi cu zeci de ani în urmă. În dreapta mea se vedeau arcade. Bănuiam că altădată

•

tunelul se ramificase în mai multe coridoare, pentru a oferi acces către alte zone ale oraşului, dar coridoarele fuseseră zidite. Exista o singură direcţie de urmat: înainte.

— Kai! Kai, eşti acolo?

Bineînţeles că nu a răspuns. Poate că nu putea să mă audă.

Am grăbit pasul. Am dat peste altă scară. Am început să urc.

Am înghiţit în sec. Mi se uscase gâtul. De ore întregi nu mân- casem şi nu băusem nimic.

Bine că măcar urcam!

Păşeam grăbită, privind mereu în urma mea, ca să mă asigur că nu sunt urmărită de vreo arătare. Mă dureau muşchii. Am încetinit puţin. Nu eram obişnuită cu un urcuş atât de abrupt. Oare unde ducea scara?

La capătul ei am zărit o uşă care dădea spre o încăpere asemănătoare cu cea prin care trecusem.

Am împins panoul din perete, ca să văd mai bine. S-a mişcat cu uşurinţă. Ce naiba mai era şi asta?

Am păşit într-o încăpere uriaşă, cu tavan boltit şi mobilată somptuos. Podelele de lemn sclipeau în lumina focului din şemi- neu. Sub canapelele tapiţate cu piele neagră şi sub măsuţele din lemn scump se întindea un covor persan lung. Pereţii erau înţesaţi de tablouri. Am văzut o lampă argintie aşezată pe un birou plin de hârtii. Muzica răzbătea de undeva, din

afara încăperii.

Inima mea bătea nebuneşte.

Am urmărit firul muzicii şi am păşit într-un foaier mare. Mi-am lăsat capul pe spate. Am privit spaţiul gol de deasupra mea, rotindu-mă în cerc.

— Dumnezeule!

Holul dădea într-o altă cameră – un living, după cum bănuiam. în spatele meu se înălţa o scară lată, având de o parte şi de cealaltă alte două holuri, care duceau spre spatele..,

Spre spatele casei!

Asta era adevărata lui casă!

Era aşa cum mă aşteptam să fie casa Kai, ba chiar mai mult de-atât.

Simţeam miros de vopsea proaspătă. Am admirat ramele bogat împodobite ale tablourilor, frumoasele măsuţe, scaune şi canapele răspândite prin birou şi prin living. Deasupra mea atârna un candelabru cu ciucuri de cristal care se legănau uşor, în curentul ce bătea dinspre culoar.

Era limpede că această casă fusese decorată de un om atent la detalii. Casa reflecta atât descendenţa japoneză a lui Kai, cât şi cea italiană. Elegantă, echilibrată şi aerisită, dar în acelaşi timp împodobită, bogată în detalii şi la fel de luxoasă ca o vilă europeană.

Am urcat treptele negre. Adrenalina îmi gonea prin corp. Oare prietenii lui ştiau despre locul ăsta?

Era spaţios, dar totodată întunecat şi intim. Asemenea unei încăperi ascunse de priviri indiscrete.

Ca şi cum şi-ar fi creat aici un confesional numai al

lui.

Sau... propriul Turn cu Ceas, propriul hotel *Pafta...*

Am străbătut holurile, călăuzindu-mă după vocea suavă. Cânta o melodie pe care, în cele din urmă, am recunoscut-o: o versiune a melodiei *Pâini It, Black.* Am ajuns în dreptul unui dormitor a cărui uşă era deschisă.

Patul negru, cu baldachin, era aranjat impecabil. Cearşaful, cuvertura şi pernele fuseseră netezite la perfecţie. Pe perete am văzut un tablou înrămat. Zugrăvea o noapte întunecoasă, un soare roşu, ploaie, cocori în zbor...

Iar în centrul imaginii am văzut din nou caracterul acela japonez. Aidoma celui din logoul ¿ojb-ului Sensou.

„Război.” Aceasta era semnificaţia caracterului şi a numelui »Sensou”.

Cineva a închis robinetul duşului. M-am apropiat de uşa băii.

Kai stătea în faţa oglinzii mari şi rotunde, cu un prosop legat în jurul mijlocului. îşi aranja părul cu degetele. Pe spatele lui sclipeau stropi de apă, iar camera era plină de aburi.

M-a privit în oglindă.

încet, am păşit înăuntru.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Casa de pe colină.

— E a ta? Casa ta adevărată?

Ştiam că aşa e, fiindcă mirosul lui era pretutindeni. însă în clipa asta nu mai eram sigură ce anume ştiam cu adevărat şi ce nu. Aveam nevoie s-o aud din gura lui.

A dat din cap, în semn că da. A zâmbit.

— Doar n-ai crezut că locuiesc în cocina aia!

Am pufnit în râs, dar eram şi gata să izbucnesc în lacrimi. Mă simţeam istovită.

— Kai, pentru Dumnezeu...

Am încercat să protestez. Voiam să-l întreb ce naiba se întâmplă şi de ce ţine tăinuit locul ăsta, însă Kai nu m-a lăsat să vorbesc.

— Acordă-mi zece minute, OK?

Arăta la fel de obosit cum mă simţeam eu.

— Acordă-mi zece minute cu tine, după care o să ne ocupam de chestiunile serioase.

A venit lângă mine, mi-a scos geaca şi a pus-o pe o bancă, lângă cada care se umplea cu apă. Şuvoiul ce izvora din robinet stârnea bule. Prima mea pornire a fost să mă opun, dar Kai mi-a luat-o înainte:

— Peste zece minute o să-ţi explic totul.

Abia dacă-mi mai ţineam ochii deschişi. Nu ştiam cât era ora. Probabil că se făcuse târziu. L-am lăsat să mă dezbrace.

Mi-a scos toate hainele, fără să încerce să mă pipăie ori să mă sărute. Nu m-ar fi deranjat s-o facă, dacă n-aş fi fost atât de obosită.

— Intră în cadă! mi-a cerut.

L-am ascultat. Apa fierbinte mi-a îmbrăţişat pielea. Imediat, fiori de plăcere mi-au cutreierat picioarele.

M-am lungit în cadă. Apa mi-a acoperit pieptul. Mi-am cuprins genunchii cu braţele. Kai şi-a scos prosopul. Am crezut că vrea să se bage în apă. în loc de asta, şi-a pus nişte pantaloni de trening.

La vederea goliciunii lui, am simţit o împunsătură în piept şi mi-am muşcat buzele. Mi-am ferit privirea, dar

tot i-am întrezărit zâmbetul – o dovadă că mă surprinsese în timp ce-l admiram.

Mi-a pus hainele lângă cadă. S-a aşezat pe băncuţă. A luat un burete şi l-a înmuiat în apă.

Apoi mi-a petrecut părul peste un umăr şi a început să mă spele pe spate.

Am întins mâna după burete.

— Pot să mă spăl şi singură.

A zis cu blândeţe:

— Ştiu că poţi.

Nu-mi plăcea ca alţii să facă lucruri pentru mine. Mă simţeam aiurea când cineva avea grijă de mine. Nu eram obişnuită.

A stors buretele şi a lăsat apa să mi se scurgă pe spate. Am cedat şi am închis ochii.

— Mmm..., am îngânat.

Mi-am lăsat capul să alunece într-o parte, în vreme ce el trecea buretele fierbinte peste umărul meu şi peste gât. Parcă eram învelită într-o pătură de care nu voiam să mă desprind. Nu vorbeam, iar el nu-mi spunea ce să fac. S-a apucat să-mi spele părul. Mă ameţeau senzaţiile stârnite de degetele lui care-mi masau pielea capului, de apa fierbinte curgându-mi pe păr. Mirosul lui şi al şamponului pe care-l folosea mă făceau să mă simt euforică, mai bine ca niciodată.

Eram aproape fericită.

După ce mi-a limpezit părul, a început să-mi spele corpul. A dus buretele între picioarele mele. Deodată, m-am dezmeticit şi am deschis ochii.

— Foloseşte-ţi mâinile! l-am rugat. E mai plăcut aşa.

Buzele lui s-au arcuit într-un surâs. A lăsat buretele

deoparte. Şi-a săpunit mâinile.

Le-a lăsat să alunece între coapsele mele. S-a aplecat mai mult spre mine.

Eram pe cale să închid din nou ochii, dar apoi am auzit un sunet de apel.

Kai şi-a lungit gâtul, încercând să se uite la ecranul telefonului. Apoi a oftat şi şi-a retras mâinile. S-a şters cu un prosop.

— Ce este?

Mi-am îndreptat spatele.

Kai a glisat cu degetul pe ecran şi a citit ceva. S-a încruntat. Şi-a pus telefonul în buzunar, pe urmă s-a ridicat.

— Michael e la poartă, mi-a răspuns el, aplecându-se să mă sărute pe frunte. Am ceva de rezolvat cu el. Găseşti de îmbrăcat în dormitor. Alege-ţi hainele în care vrei să dormi! Când mă întorc, o să cumpăr ceva de mâncare, bine?

Am dat aprobator din cap. Fără tragere de inimă, l-am lăsat să plece^ Kai a ieşit.

Vasazică prietenii lui ştiau unde locuieşte.

însă mă întrebam dacă intraseră vreodată aici* Deşi făcusem cercetări, nu aflasem despre ascunzătoarea asta. Nu-i văzusem nici pe el, nici pe prietenii lui venind aici.

Casa era superbă. Şi, firește, avusesem dreptate de la bun început – Kai nu avea cum să locuiască în şandramaua aia.

M-am spălat, apoi am scos dopul căzii şi m-am ridicat

în picioare. Am luat un prosop de pe raftul din apropiere, m-am şters şi mi-am înfăşurat materialul moale şi gros în jurul trupului.

Cuprinsă de curiozitate, i-am mirosit sticluţa de parfum. După ce m-am pieptănat, m-am dus în dormitor şi am luat un tricou dintr-un sertar. Mereu purtasem hainele fratelui meu, pentru că doar asta îmi dădea să port. Când am tras pe mine tricoul lui Kai, am zâmbit Voiam să-i simt hainele pe corpul meu, voiam ca mirosul lui să mă învăluie.

Am pus prosopul folosit în coşul din baie şi mi-am împăturit hainele lăsate lângă cadă.

— Nu! a strigat cineva.

Am încremenit.

— Cum ai putut s-o duci aproape de rahatul ăla cu ochi? a urlat altcineva.

Michael. Eram surprinsă că vocea lui răzbea până aici.

Am ieşit pe hol şi m-am apropiat de capătul de sus al scărilor. Privind peste balustradă, am văzut că foaierul era gol. Purtam doar un tricou. Nu aveam de gând să cobor, dacă era cineva acolo. M-am apropiat de treapta cea mai de sus şi m-am oprit. Am auzit zgomote în birou.

— Nu-i nevoie să cer permisiunea ta! E capabilă să facă propriile alegeri! a răcnit Kai.

Ea? Vorbeau despre mine?

— Rikaeamea!

Vocea lui Michael era ceva mai potolită, dar încărcată de aceeaşi furie aprigă.

— E partenera *mea,* dacă ai idee ce înseamnă asta!

Noi doi luăm hotărâri împreună!

— Ştii ce? Sunt şi eu aici! a ţipat Rika. Vorbiţi cu mine!

Aha! Discutau despre Rika.

Probabil că Michael aflase despre cina din seara asta. Aşa cum intuiseră; Kai n-ar fi trebuit ş-o lase pe Rika să meargă acasă la Gabriel.

L-am văzut pe Will. Stătea sprijinit de perete, cu braţele încrucişate la piept, urmărind scena.

Kai a continuat:

— Ţu ai spus că Rika e una dintre noi. Poate să-şi poarte singură de grijă. Este egală cu noi, deci...

— Nu este egală! a strigat Michael. ,

Toată lumea a tăcut.

Drace! Tare mi-ar fi plăcut să le văd feţele în clipa asta.

— Niciodată n-o să fie egală cu noi! a adăugat Michael. Pentru mine, întotdeauna va însemna mai mult decât voi.

Inima mi-a pornit la galop. îmi închipuiam ce faţă făcuse Kai. Replica lui Michael atârna în aer. Oare pe Kai îl durea că prietenul lui rostise aceste cuvinte?

Pe de altă parte, dacă aş fi fost în locul Rikăi, oare nu m-aş fi aşteptat ca bărbatul cu care urma să mă mărit să mă considere mai importantă decât prietenii lui?

Judecând după tăcerea care se lăsase în încăpere, cu toţii îşi dădeau seama că dinamica socială a micii lor echipe tocmai primise o lovitură grea.

— Băieţi, vă iubesc, a spus Michael. Dar nu fiţi neghiobi! Sunteţi prietenii mei. *Ea* este *totul.* Poate că într-o zi o să înţelegeţi despre ce naiba vorbesc!

Deodată, Michael a ieşit în foaier şi s-a apropiat cu pas apăsat de uşă, cu Rika de mână. Fata se uita cu tristeţe peste umăr, către Kai şi Will. M-am tras înapoi, să nu fiu văzută.

Era clar că Rikăi îi părea rău că se ajunsese la ceartă. Michael îşi făcuse griji pentru ea.

Pe deasupra, cu siguranţă nu era singurul bărbat care nu voia ca iubita ori soţia lui să stea în preajma tatălui meu.

Rika şi Michael au plecat, iar Kai şi Will au ieşit şi ei în foaier. Păreau extenuaţi.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat Will.

Kai a rămas cu privirea pe uşa pe care ieşise Michael.

— înseamnă că avem nevoie de Călăreţi noi.

CAPITOLUL 22
BANKS

A

. În prezent

— Bună, bună!

Vocea asta m-a smuls din somn.

Am strâns şi mai tare din pleoape. în cele din urmă, am observat că în cameră era lumină. Ce naiba! Mă simţeam grea ca o piatră de moară.

Am căscat, m-am ridicat în capul oaselor şi m-am întins. O uşă s-a închis. Nişte sacoşe de hârtie au foşnit.

— Te-am trezit?

Am recunoscut vocea lui Alex.

— Mda, am mormăit eu.

Pe bune acum, ce era cu tipa asta? De fiecare dată când o scăpăm din ochi, mă pomeneam cu ea lângă mine. Aş fi vrut să nu mă placă atât de mult.

Am clipit şi am căscat iar.

— Cât e ceasul?

Fără să mai aştept vreun răspuns, m-am întors spre stânga şi spre dreapta. Mă aşteptam să văd un ceas pe noptierele din dormitorul lui Kai. Aseară adormisem

înainte să se întoarcă. Will şi Kai aveau de vorbit, aşa că eu rămăsesem în pat, purtând tricoul lui şi aşteptând.

— Nu-s ceasuri pe-aici, am constatat cu voce tare.

— Aşa-i.

A intrat veselă şi s-a lăsat pe pat, lângă mine, pe partea cu aşternutul mototolit, unde trebuie că dormise Kai,

M-am încruntat. Eram puţin dezamăgită că împătriserăm pentru prima oară acelaşi pat, iar eu dormisem buştean.

— Din câte se pare, casa asta e într-o altă dimensiune. Una în care timpul nu există.

Şi-a încovoiat degetele spre mine şi a scos un sunet care se voia a fi sinistru.

Pe urmă s-a uitat la ecranul telefonului.

—- E două şi jumătate.

— După-amiaza?

A încuviinţat cu un gest al capului. Şi-a dus un braţ pe sub cap.

— Cred că erai obosită.

— Şi Kai pur şi simplu m-a lăsat aici?

Am dat deoparte cuvertura.

— Bineînţeles că nu. Azi a lucrat de acasă, mi-a răspuns ea. Deci a fost aici tot timpul, dar acum e ocupat cu oamenii de la catering. Eu am sosit adineauri. M-a rugat să te trezesc.

Am privit-o nedumerită.

— Catering?

— Pentru petrecere, m-a lămurit Alex. Petrecerea în pijamale pe care Will ţine morţiş s-o organizăm în

Noaptea Diavolului.

A, da! Parcă auzisem de petrecere. Nu ştiam ca urma să fie găzduită de Kai.

M-am ridicat din pat. La nările mele a ajuns miros de cafea şi de pâine prăjită. 0 tavă aştepta lângă uşă.

— Noaptea Diavolului nu e peste câteva zile? am întrebat.

— Ba da, dar de-acum ei sunt bărbaţi. Nu dau petreceri în timpul zilelor de lucru.

A zâmbit dulce. M-am uitat prin cameră, după hainele mele. Mi-am adus aminte că le lăsasem la baie.

— Am foarte multe de făcut, i-am zis lui Alex.

M-am repezit în baie, dar hainele nu erau acolo unde le lăsa- sem. Nu erau nicăieri. *Rahat!*

Dacă Mori semnase contractul, atunci poate că Damon primise de veste şi se putea întoarce acasă oricând. Trebuia să vorbesc cu el. Oare îi spusese lui Kai adevărul despre Natalîa?

— Ba nu! mi-a strigat Alex. N-ai nimic pentru care să-ţi fad griji şi nimic la care să te gândeşti. Kai se ocupă de şeful tău, nu există nicio ştire cum că Damon s-a întors, iar astăzi Kai nu are nicio sarcină pentru tine. Mănâncă liniştită!

M-am întors în dormitor. A pus pe pat tava cu mâncare.

— Nu pot să mănânc, i-am spus. Nu pot să rămân aici. Eu...

M-am dus la comodă. Am deschis câteva sertare. În cele din urmă, în al treilea sertar de jos am găsit o

pereche de pantaloni de casă.

— Poţi face tot ce vrei, mi-a spus Alex cu seriozitate. Şi cred că meritǎm cu toţii puţinǎ distracţie, nu?

Am zâmbit pieziş, *Ce-i chestia despre care vorbeşti? Distracţie? N-am auzit niciodată de aşa ceva,*

— Dacă pleci, Kai o să vină pur şi simplu după tine. Iar noi toţi o să mergem după el. Am impresia că belelele se ţin scai de noi. N-o să fie un capăt de lume dacă ne simţim bine pentru o noapte.

Am ezitat* Da, Kai *ar fi venit* după mine. Nu mă îndoiam. Dacă, printr-o minune, îl găseam pe Damon, aveam nevoie să discut doar cu el, între patru ochi.

Alex a zâmbit. S-a dus la sacoşele lăsate pe un scaun. Ochii ei sclipeau triumfător.

— Fiindcă ştiu că eşti timidă, mi-am luat libertatea de-a alege pentru tine nişte pijamale speciale pentru petrecerea de diseară.

** ♦

După câteva ore – şi după câteva băuturi pe care Alex mi le-a turnat pe gât –, am considerat că sunt pregătită să cobor la petrecerea care era deja în toi. Kai plecase de acasă după ce mân- casem prânzul pe care mi-l adusese Alex. De azi-noapte nu-l mai văzusem deloc.

Mă întrebam dacă era neliniştit sau într-o dispoziţie proastă după cearta cu Michael, de aseară. Oare era supărat pe mine? Poate considera că din cauza mea fusese silit să semneze contractul, deşi nu era adevărat.

Mai ştiam şi că ne împotmoleam tot mai mult în această situaţie. Iar *asta* era, în parte, din vina mea.

Dacă ar fi ştiut că Damon e fratele meu, poate c-ar fi înţeles de ce am sentimente puternice faţă de Damon şi nu s-ar mai fi aşteptat să fac alegeri imposibile.

Ar fi trebuit să-i spun că sunt sora lui Damon. Aşa, ar fi fost un secret în minus, nu? Dar nu aveam nicio garanţie că ar fi renunţat la răzbunare. Pe deasupra, Kai încă nu mă folosise în avantajul lui, dar putea s-o facă oricând. Nu voiam să ştie cât de mare era avantajul pe care îl avea la dispoziţie.

Era limpede că trebuia să vorbesc cu Kai. Ce avea de gând cu contractul? Dacă Vanessa îşi facea apariţia aici?

Şi de ce ţinuse casa asta ascunsă de toată lumea? De ce avea o intrare secretă?

Uf! La urma urmei, poate c-ar fi trebuit să port „pijamaua” pe care mi-o cumpărase Alex. Poate că, dacă mă îmbrăcam aşa, libidoul lui Kai ar fi fost stimulat şi astfel ar fi devenit mai comunicativ.

A, nu! Nici vorbă să port maioul ăla negru şi fusta lungă, transparentă, dedesubtul căreia chiloţii erau cât se poate de vizibili. Ce Dumnezeu! Alex încercase să mă convingă să port chiar şi pantofi cu tocuri!

Mi-am dat jos toate de pe mine şi am cotrobăit în sertarele lui Kai până când am găsit o pereche de boxeri. Mi-am pus o cămaşă albă, găsită în dressingul lui. I-am îngăduit lui Alex să mă machieze – dermatograf, rimei şi puţin ruj -—, dar mi-am lăsat părul neatins, ciufulit ca după somn. I-am spus că prefer să

port părul aşa, mai dezordonat, dar adevărul e că încă nu mă simţeam pregătită să mă aranjez. Nu că nu mi-ar fi plăcut să fiu îmbrăcată frumos şi coafată, dar era mai bine s-b iau pas cu pas. Aveam nevoie să simt măcar o urmă de familiaritate. Se întâmplau prea multe, prea repede.

Cel puţin eu eram ceva mai acoperită decât Alex, care purta chiloţi minusculi, de mătase roşie, cu tiv dantelat şi un corset cu dungi subţiri. M-aş fi învoit să port şi eu aşa ceva, dar numai în intimitate, pentru Kai.

M-a tras de mână.

— Haide!

Odată ajunsă în hol, m-am mirat să constat cât de întuneric era. Luminile de mai devreme fuseseră stinse. în schimb, pe măsuţele aliniate de-a lungul coridorului pâlpâiau lumânări în sfeşnice. La parter răsuna muzică. Cineva a sunat la uşă.

Râsete şi şuşoteli se amestecau cu ţăcănit de tocuri şi clinchet depahare.

Ne-am îndreptat spre scară. Când am ajuns pe treapta de sus şi i-am văzut pe toţi cei adunaţi aici, m-am blocat. Pe unii dintre ei i-am recunoscut Erau vechi colegi de clasă de-ai lui Damon, din Thunder Bay, sau baschetbalişti, coechipieri de-ai lui MichaeL

Mi-am tras mâna dintr-a lui Alex.

— Nu-mi place! N-am ce căuta aici. Nu-mi place chestia asta. Măsimt...

Nu ştiam ce să spun. Aveam corpul destul de acoperit şi, într-a- devăr, cu ceva timp în urmă alergasem prin *Papa* purtând doar tricou şi boxeri, dar acum...

Toate femeile de la parter erau îmbrăcate doar în lenjerie. Erau sexy. Bronzate. Frumoase. Refuzasem să mă îmbrac aşa, dar nici nu simţeam că locul meu era printre ele. Singura persoană de dragul căreia aş fi vrut să port o lenjerie ca asta era Kai. Dar nu puteam s-o fac. Ăsta era mediul lui, nu al meu.

M-am tras în spate. Ar fi fost mai distractiv să rămân aiq, la etaj, şi să explorez casa. Avea zeci de camere şi un pod. Ca să nu mai spun că, dacă exista un coridor secret în birou, musai existau şi altele. Orice altceva ar fi fost mai plăcut decât ce se întâmpla la parter.

Două mâini mi-au cuprins şoldurile, din spate, şi Kai mi-a şoptit pe neaşteptate la ureche:

— Unde crezi că pleci?

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Nu vreau să mă dau în spectacol pentru plăcerea bărbaţilor.

Pieptul lui s-a zguduit de râs.

— Super! Mă bucur să aud asta. Sunt singurul bărbat a cărui atenţie ar trebui să te străduieşti s-o atragi. Oricum, scumpo, ai reuşit să-mi atragi atenţia cu ani în urmă, când purtai hainele altui bărbat.

M-a sărutat pe tâmplă. Răsuflarea lui încinsă mi-a stârnit fiori pe şira spinării.

— Prin urmare, îţi dai seama cât de frumoasă eşti acum, când porţi hainele mele.

Inima mi-a tresărit. Deodată, m-am simţit mai curajoasă.

Kai a trecut pe lângă mine şi a coborât ca să-şi întâmpine oaspeţii. I-am privit spatele musculos. Purta

pantaloni de pijama, asemenea multora dintre musafirii bărbaţi. M-am simţit din nou excitată.

Nu mai eram intimidată. Am privit în jos.

La petrecerea asta nu era chiar atât de multă lume cum crezusem. La parterul casei ar fi încăput cu uşurinţă peste o sută de oameni, însă părea că se strânseseră doar 70-80 de persoane din anturajul lor: prieteni apropiaţi, baschetbalişti, parteneri de afaceri, vechi prieteni din liceu.

Iar locul era amenajat ca pentru o petrecere în pijamale, respectând tema impusă de Will.

Sufrageria era plină de mese cu diverse gustări, iar dintr-un sistem de difuzoare răsuna melodia *Heavy În YourArms.*

Câţiva servitori circulau purtând tăvi cu aperitive, inclusiv pahare pentru vin umplute cu lapte, peste care fusese pus câte un fursec cu bomboane M&M. Am zâmbit. Mi-am adus aminte cum e să fii copil. Nu mă gândeam la copilăria *mea*$_y$ ci la cum ar trebui să fie copilăria în general. Peste tot zăceau mormane de perne. Femei tinere – unele în cămăşuţe de noapte, altele în pijamale în stil bărbătesc, ca a mea – stăteau tolănite pe perne, ronţăind gustări şi discutând.

într-un colţ al livingului se afla un cort frumos, făcut din cearşafuri. înăuntru fuseseră atârnate luminiţe albe, de Crăciun.

— Petrecerea asta nu e deloc în stilul lui Kai, a spus Alex.

Am privit în jur. Atmosfera petrecerii le stârnea oaspeţilor chef dejoacă. Un tip înalt de aproape doi

metri s-a băgat în cort după iubita lui, care chicotea entuziasmată.

— Chiar deloc, a adăugat ea. Eu am pus tóate astea la cale.

Alex a sorbit din paharul ei cu Patron, pe urmă a strivit între dinţi o felie de lămâie.

—. De ce?

A ridicat din umeri.

— Will avea nevoie să se relaxeze împreună cu prietenii lui. Kai a zis că-i o idee bună, aşa că i-a pus casa lui la dispoziţie. În sfârşit!

Mi-a întins un shot, dar am refuzat. încă eram agitată. În plus, voiam să-mi păstrez mintea limpede.

S-a auzit o voce de bărbat:

— Dacă ar fi fost mai priceput, Kai ar.fi găsit o soluţie ca să te aibă fără să semneze un contract.

Michael s-a apropiat de mine. Nu părea s-o fi zis în derâdere, în spatele lui era Kai. Iritat, a clătinat din cap şi a mormăit: – Ţine-ţigura!

Michael purta pantaloni negri de pijama şi era la bustul gol. M-a cântărit din cap până-n picioare.

— Te-ai aranjat destul de frumos, a zâmbit el, după care a coborât vocea: Arăţi chiar mai bine decât ultima oară când te-am văzut în pijama.

Respiraţia mi s-a oprit în gât. Michael s-a răsucit spre petrecăreţi. Aştepta să vadă dacă prietenului său îi pică fisa. Ultima oară, cei doi mă văzuseră în pijama cu şase ani în urmă. Pentru Kai, replica lui Michael făcea aluzie la noi toţi şi la ce se petrecuse în noaptea aceea de demult, în hotelul *Papă.* însă, pentru mine, exprimarea

lui Michael insinua că se strecurase în patul lui Damon şi mă încălecase înainte de cele petrecute la hotel. îmi reamintea că descoperise că sunt sora lui Damon.

Deci Michael aflase cine sunt. Ei, şi? Michael ştia că asta n-ar fi schimbat cu nimic situaţia, iar Michael nu intervenea dacă nu era necesar. Lui Damon îi plăcea tare mult chestia asta. în timp ce Will avea o gură bogată, iar Kai se străduia să-l ţină în frâu pe Damon, Michael avea rareori ceva de comentat despre cum voia să se distreze fratele meu.

— Aseară, a fost cât pe-aci să vă încăierări, le-am spus, schimbând subiectul. Ce s-a întâmplat?

Michael a sorbit din berea lui şi a spus:

— Nimic. Spre deosebire de fete, noi, bărbaţii, ne certam şi pe urmă ne împăcăm.

Mare idiot mai eşti!

— Ce naiba poartă? a întrebat Kai, privind spre holul de la intrare.

I-am urmărit privirea. Rika tocmai intrase. După ce şi-a dezbrăcat de geacă şi i-a dat-o servitorului de la intrare, a rămas într-un şort de pijama, cu imprimeu cu fructe de avocado. Şortul era asortat cu tricoul ei, pe care scria: *Sunt* avocata *căzută-n limbă după tine.*

Michael a chicotit.

— Nu-mi vine şă cred că mai are pijamaua! Mama i-a dat-o cadou când Rika avea vreo cincisprezece ani. Atunci, chiar mi-a părut rău de Rika fiindcă o primise.

Michael s-a apropiat de iubita lui. Rika a încercat să-şi ascundă zâmbetul jenat. El a luat-o în braţe şi au

izbucnit amândoi în râs.

— Deci am fi putut purta şi pijamale obişnuite? am întrebat-o mustrător pe Alex.

Şi-a ferit ochii.

— După cum spuneam, poţi să faci orice vrei.

Mda.

Ar fi trebuit să interpretez altfel exprimarea ei.

A doua uşă după scară.

Din lumânări rămăseseră doar nişte resturi. Kai mi-a cerut să mai aduc câteva din dulapul de pe hol. Câteva uşi duceau către subsol sau erau folosite drept debarale. Ani găsit-o pe cea potrivită şi am deschis-o.

Era o încăpere lungă. Partea din spate şi pereţii laterali erau plini de rafturi. Ţinând în mână sfeşnicul cu lumânarea mea, am intrat şi am întins un braţ, ca să trag de lănţişorul care aprindea becul.

Lănţişorul a scos un sunet, dar becul nu s-a aprins. Am privit în jur. Totuşi vedeam destul de bine.

Oare unde erau lumânările?

Am pus sfeşnicul pe podea. Am cercetat rafturile şi am scotocit. Mă întrebam de ce era musai să aduc lumânări, când în faţa mea se aflau o mulţime de lanterne şi de baterii. Pe de altă parte, bogătaşilor le plac petrecerile cu lumânări, aşa că nu mi-am mai bătut capul.

în sfârşit, le-am găsit.

Dintr-odată, uşa s-a închis cu zgomot şi camera a

devenit mai întunecoasă. M-arri rotit iute pe călcâie.

— Am auzit că ai bătut-o pe Rika, a spus Michael.

S-a apropiat de mine. Era înalt şi mătăhălos. îmi era imposibil să mă strecor pe lângă el şi să ies de-aici.

Inima mi-a luat-o la goană. M-am străduit să mă calmez.

— Nici eu n-am scăpat teafară.

I-am întors spatele şi m-am apucat să scot nişte lumânări dintr-o cutie.

— Şi am auzit că ai făcut şi un comentariu cum că *„o* ia la ambele capete”.

Am chicotit. M-am întors din nou spre el.

— Şi acum ai venit ca să-i răzbuni onoarea?

— Rika e capabilă să-şi ducă propriile bătălii.

Evident, Rika nu avea de ales. Trebuia să lupte singură, pentru că Michael nu era nici gelos, nici posesiv, nici nu-şi pierdea cumpătul. Din câte văzusem, nu-şi bătea capul cu gesturi eroice.

Am clătinat din cap, uimită.

— Dumnezeule! N-ai niciun pic de mândrie?

M-a îmbrâncit în rafturi. Am scăpat lumânările din mână.

S-a aplecat ameninţător spre mine. M-am străduit să respir rar.

— Ai grijă! mi-a zis Michael, fierbând de furie. Rika e cea mai veche amintire a mea. Am iubit-o dintotdeauna. Soarele răsare odată cu ea. Mereu a fost aşa. Şi facem totul împreună. Totul! Nimeni nu ne judecă. Iar dacă

încearcă cineva să ne judece, îl punem la pământ. Ai priceput? Data următoare când vrei să arunci calomnii la adresa Rikăi, uită-te în oglindă! O să vezi doar ură de sine şi gelozie. Nu ştii mai nimic despre noi.

Ne înfruntam din priviri. Pulsul meu atinsese cote alarmante. Oare mi-ar fi păsat dacă Rika ar fi făcut sex cuWill în sauna aceea?

Nu. Nu eram libertină, ca ea, dar nici nu mi-ar fi păsat. Michael avea dreptate. Eram geloasă.

Iar asta era problema mea, nu a Rikăi.

Debaraua s-a luminat dintr-odată. Am privit peste umărul lui Michael şi l-am văzut pe Kai. Probabil mă căuta.

Michael s-a răsucit spre el, dar a rămas pe loc. M-am aplecat şi am ridicat lumânările împrăştiate pe podea. Kai ne privea bănuitor. Sunt convinsă că scena peste care nimerise părea dubioasă.

Rika a apărut lângă Kai.

— Ce se-ntâmplă aici?

Super! Toată lumea era prezentă!

— Exact asta mă întrebam şi eu, a spus Kai, fără să-l slă- bească din ochi pe Michael.

În cele din urmă, Michael s-a dat laoparte şi le-a răspuns:

— Pur şi simplu am pus-o la punct.

Kai a intrat în debara. Rika a păşit în urma lui şi a închis uşa.

— Eşti OK? m-a întrebat Kai, apropiindu-se de mine.

— Se simte OK, a răspuns Michael în locul meu.

— Pe ea am întrebat-o!

Kai l-a fulgerat din ochi. Rika a păşit între ei.

— Nu era nevoie să vorbeşti cu Banks, i-a zis lui Michael. Dacă aş fi în locul ei, şi eu m-aş simţi aiurea.

Am intervenit:

— Nu mă simt deloc aiurea. Apropo, ce-ţi mâi face nasul?

Rika a zâmbit cu jumătate de gură şi s-a apropiat de mine.

— Nu sunt o ameninţare pentru tine, înţelegi? îl iubesc pe Kai, dar nu sunt rivala ta.

—: Nu-mi pasă. Lăsaţi-rnă să ies de-aici!

Am încercat să păşesc pe lângă ei şi să ies din debara.

Michael mi s-a pus în cale, însă fără să mă atingă.

— Eu cred că-ţi pasă foarte mult într-un fel, chiar te înţeleg. Vrei să fim chit?

L-am privit cu nedumerire.

— Poftim?

Să fim chit? Cum adică?

Despre ce tot vorbeşti? l-a întrebat Rika.

Michael i-a aruncat lui Kai o privire, pe urmă i-a răspuns:

— Kai te-a avut. De ce să n-o am şi eu pe Banks, măcar o dată?

— Eşti nebun? a izbucnit Kai. N-o împart cu nimeni.

A înaintat până când au ajuns să stea nas în nas. Michael şi-a îndreptat spatele. Cei doi deveniseră două ziduri, înfruntându-se direct.

— Serios? De ce n-o laşi pe ea să aleagă? Să vedem ce spune!

Kai nu părea în apele lui. Nu ştia dacă era cazul să râdă sau să se bată.

Am rămas cu gura căscată. încercam să-mi dau seama dacă Michael glumea.

Dar Rika nu arăta deloc descumpănită. îl privea neliniştită pe Michael.

Michael s-a răsucit către mine. Privirea i s-a mai îmblânzit.

— Eşti foarte frumoasă, mi-a zis. Rika l-a avut pe Kai. Tu mă vrei? Aşa, toţi vom fi chit.

Eram stupefiată. Doar nu vorbea serios!

— Michael! a exclamat Rika, făcând un pas în faţă. Nu-mi place jocul ăsta.

— Ai impresia că mă joc? a întrebat-o el.

S-a încordat toată.

Privirea mea s-a intersectat cu a lui Kai. Poate că aştepta să-mi audă răspunsul. Dacă alegeam greşit, probabil că avea să intervină.

Kai nu mă împărţea cu alţii.

Mi-am stăpânit un zâmbet. Nici nu voiam să mă împartă.

I-am văzut pe Rika şi pe Michael schimbând o privire. Asprimea din ochii lui s-a stins.

Michael nu vorbise serios. Ea era a lui, el era al ei. Ştiau foarte bine pe cine doreau.

Dar tot nu-mi plăcea că Michael mă lua peste picior. Puteam şi eu să fac asta.

— Dacă m-aş culca cu tine, aş fi pe picior de egalitate cu Rika? i-am spus. Sunt mai ambiţioasă de-atât. Eu

vreau să fiu la egalitate cu Kai.

Michael s-a încruntat. Nu înţelegea. Când m-am uitat la Rika, ea a zâmbit.

— E isteaţă, nu?

— Cum adică?

Michael s-a uitat la Rika, apoi la Kai.

— Cetotspui?

Rika m-a tras uşor spre ea.

— Înseamnă că, dacă m-a avut Kai, atunci şi Banks trebuie să mă aibă.

L-a privit pe Michael.

— Aşa e corect, nu?

Michael s-a încruntat. Kai era uluit.

Inima mi se zbătea în piept. Nu ştiam dacă jucasem cu adevărat la cacealma. Nu mă gândisem atât de departe când deschisesem gura, însă ştiam un lucru. îmi plăcea că în clipa asta simţeam ochii lui Kai pe spatele meu. îmi plăcea să mă privească şi ştiam că voiam să fac asta pentru el.

Rika şi-a pus palmele pe şoldurile mele, iar eu am dat să protestez.

— Eu nu...

— Ce-ţi face el şi-ţi place? mi-a şoptit, aplecându-se spre mine.

— Aăă..., am bâiguit. îmi muşcă buzele.

Rika a gâfâit. Gura ei a acoperit-o pe a mea.

— Da, şi mie îmi place când Michael îmi face asta.

Mi-a muşcat buza de jos şi a tras cu dinţii de ea.

Am scâncit. Respiraţia mea s-a iuţit. Simţeam un

început de excitare.

— Doar că Michael mă muşcă de aici, mi-a şoptit Rika. Mi-a luat mâna şi mi-a dus-o între picioare. Am zâmbit. M-a sărutat. I-am cuprins mijlocul. Ce naiba făceam?

A închis ochii şi mi-a muşcat din nou buza de jos. Limba ei a atins-o pe a mea. Răsuflarea ei fierbinte şi cu aromă dulceagă mă pârjolea. Am gemut. Locul acela atât de sensibil dintre picioarele mele a început să pulseze.

— Ar trebui să le vezi feţele, mi-a şoptit ea, muşcându-mă de lobul urechii. Sunt pe cale să-şi piardă minţile.

Am chicotit. Mi-am lăsat capul pe spate, lăsând-o să-mi devoreze gâtul. îmi plăcea ca el să mă vadă aşa. îmi plăcea să mă . privească în vreme ce simţeam plăcere.

Mi-am aplecat din nou capul, iar părul mi-a căzut în ochi. M-am lipit de Rika şi am preluat conducerea. Am împins-o în spate, peste rafturi. I-am cuprins faţa în palme şi am sărutat-o. A gemut şi a început să se frece de mine.

— Atinge-mă! a gâfâit, cu gura lipită de buzele mele.

— Fir-ar să fie! a icnit Michael.

Cu un zâmbet, m-am repezit să 6 sărut din nou. încet, mi-am băgat mâinile sub tricoul ei. Rika a înţeles mesajul şi şi-a scos tricoul, descoperindu-şi sânii goi. Mi-am muşcat buza de jos. Privind în ochii ei, i-am cuprins un sân în palmă.

Rika a scos un geamăt.

— Banks..., a şoptit Kai, aproape fără suflare.

Nu m-am uitat la el.

Rika a început să descheie nasturii cămăşii pe care o purtam. Fiecare bucăţică din mine tânjea să fie atinsă. Nu aveam răbdare să mai aştept. Puteam să simt limba lui Kai pe spatele meu, chiar dacă nu mă atingea. Ii simţeam dinţii şi mâinile pe sânii mei.

Cămaşa a căzut la podea. Trupurile noastre s-au lipit iar. Sfârcurile noastre se frecau unele de altele. I-am muşcat buzele, dorindu-mi să pot vedea chipul lui Kai. Dar nu eram sigură că era bine să întorc capul spre el. Nu voiam să rup vraja.

Ne-am sărutat, ne-am lins, ne-am muşcat şi am gâfâit. Când ea mi-a luat sânul drept în palmă şi mi-a lins gâtul, fiecare centimetru din pielea mea s-a umezit de transpiraţie. Ne frecam una de cealaltă, înnebunite de dorinţă. Dumnezeule, cât de udă eram!

— Rika, scoate-i boxerii! a cerut Kai cu voce răguşită.

Ea a zâmbit larg. Şi-a strecurat degetele pe sub boxerii mei, trăgându-i în jos. Nu m-am împotrivit deloc.

I-am scos şortul de pijama. Aproape toate hainele noastre zăceau pe podea. Continuam să ne sărutăm şi să ne pipăim.

în sfârşit, am întors capul. Michael stătea în spatele nostru, dar Kai se mutase în colţul de lângă uşă, ca să aibă o perspectivă mai bună. Ne urmărea, cu trupul dureros de încordat Scula lui în erecţie împungea pantalonii de trening.

Obraz lângă obraz, eu şi Rika ne-am uitat la băieţi. Rika îmi presăra mici săruturi în colţurile buzelor.

— Vrem să ne-o trageţi, le-a spus Rika băieţilor.

Am dat aprobator din cap. Mi-am adâncit privirea în

ochii întunecaţi ai lui Kai. Mi-am strecurat degetele sub chiloţii Rikăi, ispitindu-1.

Kai s-a apropiat imediat de mine, şi-a înfipt degetele în părul meu şi mi-a tras capul pe spate. M-a sărutat atât de apăsat şi de sălbatic, că m-a lăsat fără suflare.

Cât ai clipi, Michael a luat-o pe Rika de lângă mine. Am auzit zgomotul unei ţesături sfâşiate, după care şoapta răguşită a lui Michael:

— Ah, Monstruleţule! Te iubesc!

Kai m-a aplecat. Cu chiloţii în vine, mi-am sprijinit mâinile de rafturile din faţa mea, iar Kai şi-a potrivit penisul între coapsele mele. Abia am avut timp să trag aer în piept. Kai m-a pătruns complet, dintr-o singură opintire.

Am ţipat. Durerea aceea dulce m-a străbătut până în adâncuri. Am privit într-o parte. Rika stătea cu pieptul lipit de un raft. Michael îi ridicase un picior, ţinând-o de genunchi, iar acum o penetra înverşunat. Işi lipise faţa de gâtul ei. Rika întinsese un braţ pe spate şi îl ţinea de ceafă.

Kai a scos un geamăt. M-a apucat de păr şi mi-a tras din nou capul pe spate.

— Cred că ţi-a plăcut cam mult ce-ai făcut cu Rika, mi-a murmurat la ureche. Aşa e?

Am scâncit şi am închis ochii. Abia mai eram în stare să gândesc.

— Pot să spun că de-acum încolo n-o să mai încerc să-i sparg nasul, i-am răspuns.

A râs scurt.

— Foarte bine!

M-a tras mai tare de păr. Mi-am răsucit capul spre el, gus- tându-i buzele. Debaraua s-a umplut de gemete şi gâfâieli.

Nu aveam să-l opresc. Nu l-aş fi oprit niciodată. Nu puteam schimba trecutul. Aveam de gând să fur toate clipele care ne mai rămăseseră de petrecut împreună şi apoi, după ce se terminau, urma să tânjesc la ele. Am închis ochii. M-am bucurat de toate senzaţiile pe care le simţeam. Voiam şă mi le întipăresc în memorie.

Kai m-a apucat de şolduri şi mi-a şoptit la ureche:

— îmi placi, micuţo.

Am zâmbit Uram porecla asta la fel de mult cum uram atunci când îmi zicea *puştoaica.*

I-am răspuns:

— Şi tu îmi placi.

Te iubesc. . t

Când m-am trezit a doua zi, am aruncat o privire în jur. Din nou, Kai nu era lângă mine. Oare când plecase? Ne băgaserăm în pat împreună. Măcar apucase să doarmă? Mereu părea că are ceva de făcut sau ceva la care să se gândească. M-am frecat la ochi şi am căscat, apoi m-am uitat la ecranul telefonului. Era trecut de opt. Cam târziu faţă de ora la care mă trezeam de obicei. Merseserăm la culcare cu doar cu şase ore în urmă.

M-am ridicat şi am scotocit iar prin sertarele comodei. Am găsit o altă pereche de boxeri curaţi. Mi i-am pus şi m-am îndreptat spre dressing. Am făcut ochii mari, văzând cât de încăpător era. Cotrobăisem pe-aici

chiar ieri, ca să găsesc o cămaşă pentru petrecere, dar nu avusesem timp să-i admir dressingul.

Am intrat. Mirosul lui Kai mi-a inundat nările. Mă simţeam puţin ameţită.

Dressingul ăsta reflecta perfect personalitatea lui Kai. între toate articolele de îmbrăcăminte exista o distanţă egală. Kai era genul de om care se mândreşte cu fiecare aspect din viaţa lui, indiferent cât de neînsemnat.

Mi-am trecut degetele peste cămăşile albe. Am pipăit bumbacul moale şi răcoros. Mă miram că mă lăsase să-l ating şi să-mi transfer „microbii” pe pielea lui. Am râs încetişor. Kai era o combinaţie între Christian Grey, Howard Hughes şi Patrick Bateman[IV].

Am împins toate umeraşele într-Un capăt, îndesând cămăşile unele într-altele şi stricându-i mica lume perfectă. Am ales una albastră, cu mâneci lungi. M-am îmbrăcat cu ea, am încheiat nasturii şi am ieşit din dressing.

în curând, trebuia să mă duc acasă şi să iau haine curate. De două zile le purtam pe ale lui Kai.

Am ieşit în hol şi am coborât în living. Angajaţi! firmei de catering făcuseră curat după plecarea oaspeţilor. Am observat că acel cort din cearşafuri şi mormanele de perne rămăseseră la locul lor.

L-am auzit pe Kai:

— Damon nu e în *Papa.* Am verificat şi la etajul

IV Protagonistul controversatului roman *American Psycho,* scris de Bret Easton Ellis şi ecranizat în anul 2000. Patrick este un tânăr bancher newyorkez care ascunde, sub o aparenţă de normalitate, porniri ucigaşe şi sadice. (N. red.)

doisprezece.

Am încetinit pasul.

— Şi eşti sigur că nu e la alt etaj? a întrebat Michael.

— Da. Nu e acolo.

M-am uitat pe furiş la ei. Kai şi prietenii lui—Will, Michael şi Rika – stăteau adunaţi în jurul mesei, mâncând micul-dejun.

Nidunul dintre ei nu se schimbase. Purtau aceleaşi haine ca aseară.

Rika a ridicat un plic galben, mare. A răsfirat pe masă un morman de cutii micuţe. Să fi fost cutii de chibrituri?

— Nu ştim dacă ăsta e de la el, i-a spus Rika lui Kai.

— Şi de la cine altcineva ar putea să fie?

— Uită-te la timbru! s-a răstit ea iritată, aruncându-i plicul peste masă. A fost expediat din Ciudad de México. Damon nu e aid.

— Uită-te la cutiile de chibrituri! i-a strigat Kai. Damon ar fi putut să-i ceară cuiva să expedieze plicul dintr-un anumit loc. Şi l-a expediat la adresa ta. Ţi-a transmis un mesaj. Acum nu mă mai ameninţă doar pe mine.

Kai a înhăţat plicul şi i l-a aruncat înapoi.

Chibrituri. În mormanul de mici cutii de pe masă am observat una argintie. i

Am recunoscut-o imediat. Purta logoul *Realm^* un club de noapte din Meridian City, pe care îl frecventau şi foştii amid ai fratelui meu. De fapt, toate cutiile fuseseră trimise de aceeaşi persoană? Din cauza asta era îngrijorat Kai?

Michael şi-a trecut o mână prin păr şi peste faţă.

— Şi ce ai de gând să fad? l-a provocat pe Kai. Să-ţi pierzi minţile alergând în cerc, în vreme ce el râde de noi? Damon se joacă. N-o să facă nimic.

— De unde ştii?

— Pentru că anul trecut a avut o mulţime de ocazii să mă atace, dar s-a oprit! De fiecare dată!

Rika a subliniat:

— Ii place să se joace cu minţile noastre. Asta-i tot. Las-o baltă!

— De ce spui mereu asta? a cerut Kai să afle.

Rika a şovăit, cu ochii la el.

— Cum adică?

— Ori de câte ori vrem să ne răfuim cu el, ne spui s-o lăsăm baltă. Damon mă are la. mână şi, în plus, a încercat să-l omoare pe Will. Ce naiba e cu tine? De ce îl protejezi?

Ea a rămas cu gura căscată, iar inima mea a luat-o razna. Rika părea ofensată de acuzaţia lui Kai.

S-a uitat la Michael, apoi la Will. Amândoi o priveau lung. Rika îl proteja pe Damon? De ce credeau aşa ceva?

Nimeni nu rostea niciun cuvânt. Rika a pufnit enervată. Şi-a luat farfuria şi s-â dus la uşă. Se îndrepta spre mine.

M-am dat laoparte din calea ei. Rika a trecut grăbită pe lângă

*

mine, fără să-mi arunce nici măcar o privire.

Kai m-a observat. Chipul i s-a îndulcit.

— Ti-e foame? m-a întrebat.

>

[1] Am privit masa plină de bunătăţi.

— Da, o să mănânc. Aşteaptă un minut!

Am ieşit din încăpere şi am intrat în birou tocmai la timp ca s-o văd pe Rika dispărând în grădină, cu tot cu farfurie.

După cele petrecute azi-noapte, nu puteam spune că ne împrieteniserăm, dar eram curioasă: dacă Aratele meu îi trimisese Rikăi un plic ca s-o sperie, de ce nu era îngrijorată? Nu numai Kai observase comportamentul ei. Felul în care Michael şi Will o priviseră…

Am ieşit în grădină. S-a aşezat pe pământ, cu spatele proptit de un copac. Şi-a sprijinit capul de trunchiul lui şi a pus farfuria alături.

M-am aşezat şi eu pe pământ.

— Bună!

M-a salutat în tăcere, cu un gest al capului. Era cu mintea aiurea.

— Damon ţi-a trimis cutii de chibrituri? De ce?

A ridicat din umeri.

— Le colecţionez. Tata îmi aducea şi el cutii din călătoriile lui. Am început să le păstrez. Michael a continuat tradiţia. Mi-a adus şi el câteva.

Deci Damon ştia că Rikăi îi plac cutiile de chibrituri.

— Iar Damon ţi-a trimis unele din Meridian City, am zis.

Frate-miu voia ca ea să ştie că fusese în oraş. Sau că era în oraş chiar în clipa asta.

Pentru o vreme, Rika a păstrat tăcerea. Aş fi vrut s-o întreb mai multe – de pildă, de ce nu era mai îngrijorată —, dar nu eram prietene şi ştiam că nu are încredere în mine. Cu toate acestea, după ce se petrecuse azi-

noapte, speram să putem discuta mai deschis.

— Ai crescut alături de Damon?. m-a întrebat ea.

— Da, o perioadă.

Rika a dat să spună ceva, dar s-a stăpânit.

— Ai văzut vreodată chestii... ciudate? m-a întrebat, facân- du-şi de lucru cu degetele.

Deci ştia şi ea?

—- Ţi-a spus Damon ceva? am iscodit-o.

A clătinat din cap, în semn că nu.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar fratele lui Michael, Trevor, mi-a zis ceva odată. N-aveam niciun motiv să-l cred, dar, până la urmă, de ce ar fi inventat o poveste ca asta? Mai ales că ce mi-a istorisit pare adevărat, dacă judecăm după ce fel de om este Damon.

în cele din urmă, a ridicat ochii spre mine. Mi s-a făcut frică de ceea ce se pregătea să spună. Damon nu voia să se afle despre ce se întâmpla în casa noastră. Nu puteam vorbi despre acest subiect.

— Trevor mi-a zis că Natalia Torrance a început să-i facă rău lui Damon încă de când el avea doisprezece ani.

Rika a închis ochii. Şi-a coborât vocea.

— Mi-a mai spus şi că mama lui Damon îl viola.

Deci ştia! Oare îi spusese lui Michael?

— Doamne, îmi vine să vomit numai cât mă gândesc!

A tras adânc aer în piept.

Apoi a ridicat din umeri şi a fluturat din mână.

— Nu contează. Chiar dacă e adevărat, asta nu poate justifica purtarea lui. Dar tot cred că> dacă Damon ar fi vrut să facă ceva, ar fi făcut-o demult. Şi ar trebui să-l lăsăm în pace. Poate că a suferit. Chiar dacă n-o să-l iert

niciodată, să-l lăsăm să-şi găsească liniştea! E un om bolnav. Nimic bun nu se întâmplă dacă, zădărăşti un urs adormit.

Eram de acord cu ea. Fratele meu nu avea nido scuză. O mulţime de oameni au probleme, şi totuşi se comportă normal.

Teoretic.

Dar atunci când eşti victima unui abuz şi trăieşti cu coşmarul ăsta în minte zi de zi, e altfel. Nimeni nu trece teafar peste o asemenea experienţă. Poate că unii pur şi simplu sunt capabili să se prefacă mai bine. Cum altfel să îndure atrocităţile pe care au fost siliţi să le suporte?

— Damon nu a plâns niciodată, i-am spus cu voce liniştită. Niciodată nu l-am văzut cu lacrimi în ochi.

Rika tăcea. Mi-am ridicat ochii către cer.

îmi simţeam pulsul zvâcnind în timpane.

— Când maică-sa venea la el, Damon mă punea să mă ascund. Mă obliga să stau dulap, cu căşti pe urechi. Şi după ce se termina, mă lăsa să ies, iar el se ducea să facă duş. Uneori stătea în baie şi câte o oră. Alteori, trei-patru ore.

Am izbucnit în lacrimi.

Câteodată, scârţâitul patului acoperea muzica din căştile mele. încă îmi aminteam sunetul acela.

— Stătea sub duş atât cât era nevoie ca să-şi revină. Uneori avea tăieturi pe braţe şi pe piept. Depindea de anotimp şi de cât de mult îl acopereau hainele pe care le purta.

Lacrimile mi se prelingeau pe tâmple.

— Când avea cincisprezece ani, Damon a început să se taie pe tălpi, ca să simtă durerea la fiecare pas. Nu

pricepeam cum de putea alerga pe terenul de baschet când avea durerile alea. Uneori, venea acasă cu şosetele îmbibate de sânge.

M-am uitat la Rika. Albastrul ochilor ei lucea de lacrimi.

Am vorbit mai departe:

— Mai făcea şi alte lucruri. Mă punea să-l rănesc... într-o noapte, a venit rândul lui s-o rănească pe maică-sa.

Damon o snopise pe Natalia. Amândoi icrezuserăm că era ultima oară când b vedeam. De atunci, Damon nu se mai tăiase singur, pentru că văzuse cât de bine se simţea rănindu-i *pe alţii.* Nu mai era nevoie să sufere el.

Am continuat:

—- Damon se hrăneşte cu durere. Mereu găseşte o modalitate să ia suferinţa, s-o răsucească şi să şi-o bage pe gât, ca s-o înghită. El e făcut din durere. Voi toţi puteţi s-o îndураţi până când o depăşiţi, dar Damon... El vrea să fie în iad.

Acolo se simţea cel mai bine.

M-am uitat la cer.

— Chiar şi aşa... n-a plâns niciodată.

CAPITOLUL 23
KAI

Inprezent

O atingere diafană mi-a mângâiat faţa» M-am desprins din somn, dându-mi seama că adormisem. îmi simţeam capul atât de greu, că nu puteam să-l ridic de pe pernă.

Am văzut că lumina se revărsa în cameră, iar Banks stătea întinsă lângă mine. Am zâmbit larg. Dintotdeauna urâsem să dorm alături de altcineva, în acelaşi pat.

Dar îmi plăcea s-o văd lângă mine atunci când mă trezeam.

Mi-am strecurat un braţ sub talia ei şi am tras-o mai aproape, însă trupul lui Banks era ţeapăn. Ceva nu era în regulă. Deodată, am observat că era îmbrăcată.

Am deschis larg ochii. îşi răsucise capul spre mine şi mă pri- vealung.

Ochii ei păreau trişti.

M-am ridicat într-un cot.

— Ce este, scumpo? Ce s-a-ntâmplat? De ce eşti îmbrăcată?

Purta aceleaşi haine pe care le avusese când venise aici, cu două zile în urmă.

Mi-a mângâiat obrazul şi a şoptit stins:

— Să nu uiţi cum e să simţi asta.

— Ce?

M-am ridicat în genunchi. Banks îşi ţinea telefonul în

mână. M-a cuprins neliniştea. Ce voia să spună?

I-am luat telefonul din mână. Nu s-a opus.

Priveşte pe geam!

Nu am recunoscut numărul. Nu fusese înregistrat în agenda mobilului. Expeditorul nu se prezentase în mesaj.

I-am cerut, din ochi, o explicaţie, dar Banks n-a scos niciun cuvânt . .

M-am dat jos din pat. Apropiindu-mă de fereastra dormitorului— cea de la care puteai să vezi oraşul în depărtare –, am privit afară şi, dintr-odată, am simţit un nod în stomac.

Spre cer se ridica un nor de fum negru. Şursa lui părea să se afle pe malul acesta al râului; Fumul venea dinspre WhitehalL Am desluşit în depărtare vaietul sirenelor pompierilor şi huruitul unui elicopter care zbura pe undeva pe-aproape.

— Ce-i asta? Ce se întâmplă? .

A înghiţit în sec şi s-a ridicat în capul oaselor. Nu voia să mă privească în ochi.

— Ce-i asta? am urlat.

Am apucat-o de braţ şi am-smucit-o.

Respiraţia i s-a iuţit.

— Sensou.

Nu! I-am dat drumul şi am ieşit în fugă din cameră. Uşa de la intrare s-a deschis înainte s-apuc să ajung la ea. Michael, Will şi Rika au dat buzna înăuntru.

Will m-a prins de braţ, împiedicându-mă să ies. Avea o expresie de suferinţă.

— E prea târziu. A ars.

M-am apucat cu mâinile de cap. Mă holbam la fumul care înnegrea cerul.

Dumnezeule, nu!

Rika plângea încet în foaier. M-am dus cu gândul la tot ce clădisem în locul acela. Toate armele tatei, pe care mi le donase la inaugurarea ¿Zo/o-ului, erau scrum. Toate actele şi contractele de închiriere se risipiseră în fum! Acolo fusese întreaga mea afacere!

Dusă era şi clientela pe care o strânseserăm. Avea să fie nevoie de luni bune ca să refac totul.

Mi-am încleştat maxilarele cât de tare am putut. Durerea pierderii era aproape de nesuportat.

— Vor urma şi alte incendii, mi-a zis Banks.

Cobora încet scara ce ducea lâ parter.

Amărăciunea mea s-a prefăcut în furie.

Damon îi trimisese mesajul acela.

— ŞiosădeafocşiînThunderBay,m-aavertizatea.Gabriel nu mai are cum să intervină.

Mă lăsase să dorm îndeajuns de mult încât focul să aibă răgaz să mistuie totul?

M-am uitat la telefon, să văd la ce oră fusese trimis mesajul.

Cu şase minute în urmă.

Am apelat numărul necunoscut şi am dus telefonul la ureche.

Un mesaj înregistrat anunţa că abonatul nu poate fi contactat. Damon se folosea de o cartelă preplătită. Am închis şi m-am răsucit pe călcâie. Am aruncat telefonul spre alee, în tufişul de dincolo de poartă.

După o clipă, Michael a zis:

— Pompierii au ajuns deja acolo. Pune ceva pe tine!

în loc să-l bag în seamă, m-am apropiat de Banks. Precaută, s-a dat înapoi.

— N-am ştiut despre incendiu.

— Dar l-ai fi oprit pe Damon, dacă ai fi ştiut?

M-a privit cu durere în ochi. Tăcerea ei era foarte elocventă.

Brusc, ceva părea să blocheze lumina soarelui. M-am răsucit şi i-am văzut pe oamenii lui Gabriel proţăpiţi în prag – aceiaşi care o luaseră cu ei în noaptea petrecerii date de Michael, cu ani în urmă.

Cel cu capul ras – bănuiam că e David – a privit dincolo de mine şi a smucit din bărbie spre ieşire.

— Să mergem! i-a cerut lui Banks.

Am păşit între ei şi Banks.

— Ea nu pleacă nicăieri!

— Vanessa a şters-o, a spus David şi apoi a intrat în casă. Cineva a speriat-o. Nu vrea să se amestece în chestia asta.

— Mă doare-n cot! am mârâit şi, făcând un gest spre Banks, am repetat: *Ea* nu pleacă nicăieri.

-— Nunta se anulează. înţelegerea a picat, a subliniat el.

Am făcut un pas înainte. David şi-a desfăcut geaca, punându-şi mâinile în şolduri.

Voia să se asigure că văd pistolul din teaca de la subsuoară. Am dat să mă reped la el, dar Michael a întins o mână spre mine ca să mă oprească.

— Sunt înarmaţi. Noi n-avem arme. Ai răbdare!

Muşchii mei erau ca nişte sfori prea întinse. Strângeampum- nii atât de tare, că mă dureau degetele.

— Nu te-ngrijora! a rânjit David. N-o silim să vină cu noi, dacă vrea să rămână aici.

M-am întors spre Banks, ca să-i întâlnesc privirea. Când s-a uitat în altă parte, am intuit ce hotărâse. Sângele îmi fierbea în vene.

Du-te dracului!

Poate îi alesese fiindcă asta voia sau poate credea că, dacă pleca, îl putea ţine pe Damon departe de noi. Oricare ar fi fost adevărul, mă săturasem să mă străduiesc să fiu bărbatul care credeam că ar trebui să fiu. Cel care fusesem în liceu.

N-aveam să mă milogesc. Dacă-i plăceau bărbaţii care luau pur şi simplu ce doreau, şi eu puteam să iau.

Banks a trecut pe lângă mine şi s-a oprit lângă David.

S-a întors cu faţa la mine. Cu ochii în lacrimi, mi-a spus:

— Ar fi fost aşa de simplu! Tot ce trebuia să faci era să-mi pronunţi numele.

Eram nedumerit. Despre ce tot vorbea? Doar u ştiam numele.

Au plecat. Am rămas toţi patru holbându-ne la SUV-ul negru, care a ieşit de pe alee.

Fumul incendiului ajunsese până la dealuri şi puteam simţi mirosul de lemn ars şi cel al gudronului de pe acoperişul clădirii. Era doar începutul; aveau să urmeze şi alte incendii. Noaptea Diavolului începea abia la miezul nopţii.

M-am răsucit spre Rîka. Avea ochii roşii, dar uscaţi.

— Acum pricepi? i-am spus.

Nu trebuia să mai aibă aşteptări din partea lui Damon. Sensou era locul nostru. Afacerea noastră. Acolo îmi câştigam traiul.

— Aşadar Noaptea Diavolului va veni, indiferent ce-am face noi, a zis Will.

Am încuviinţat din cap.

— Şi avem un singur avantaj, am spus, întorcându-mă spre Michael, Vrem să-l folosim?

A zâmbit într-un fel ciudat.

— De fapt – a spus el –, mai ai o carte pe care poţi s-o joci. Serios?

S-a aplecat spre mine, cu braţele încrucişate la piept.

— Numele ei este... Nlkova, mi-a spus eL Pune-ţi mintea la contribuţie! O să-ţi pice fisa, în cele din urmă.

Nik.

Crezusem că, poate, o cheamă Nikki. Sau Nicole.

Dar nu.

Nikova.

Varianta feminină a numelui „Nikov”. La început, Gabriel Torrance avusese „Nikov” drept nume de familie. Când ai lui emigraseră în America, adoptaseră numele „Torrance”, mult mai „american”.

Dar din când în când Gabriel se mai folosea de numele „Nikov”.

Nu acceptase ca fiica lui ilegitimă să-i poarte numele de fami- lie, aşa că mama lui Banks, ca să-i facă lui Gabriel în ciudă, îşi botezase fiica folosind drept

prenume numele de familie al lui Gabriel.

Isteaţă treabă! Probabil că asta l-a scos din sărite.

Am intrat în biroul lui Gabriel, însoţit de Michael şi de Will.

— Ce-i cu tine aici, băiete?

Doi dintre oamenii lui Gabriel stăteau în spatele nostru, păzind uşa pe care tocmai intraserăm. Ochii mi-au fugit imediat spre Banks, care aştepta lângă tatăl ei. Purta din nou hainele lui Damon.

Acum, după ce aflasem ce anume o lega de Damon, totul căpăta noimă.

însă nu îmbunătăţea absolut deloc situaţia.

— Am venit după mireasa mea, i-am răspuns lui Gabriel Hai să terminăm odată tărăşenia asta!

N-a scos niciun cuvânt. N-a urlat şi nici nu s-a răstit la mine, aşa cum crezusem c-o să facă.

în schimb, Gabriel a clătinat din cap, dus pe gânduri.

A răsuflat apăsat, greoi.

— Am crezut că Damon îşi va înfrânge pornirile şi va învăţa că a-ţi cheltui energia pe nimicuri precum voi e doar o pierdere de vreme.

A tras un fum din trabucul lui.

— Dar are mult mai multă răbdare decât mi-am închipuit şi e foarte încăpăţânat în ce-i priveşte pe prietenii lui.

— Nu suntem prietenii Iui, i-am zis.

— N-o să se oprească, a adăugat Gabriel.

Chiar părea că regretă atitudinea fiului său.

— Pe deasupra, a alungat-o pe Vanessa, deci contractul éste nul. Ar trebui sa fii mulţumit.

Mi-am proptit palmele pe biroul lui. Michael şi Will s-au apropiat. L-am străpuns pe tatăl lui Banks cu privirea şi am aşteptat să se uite în ochii mei.

În cele din urmă, Gabriel a ridicat ochii spre mine.

— Să nu crezi că poţi să scapi aşa de uşor! i-am spus calm, accentuând fiecare cuvânt. N-o să dau bir cu fugiţii. înţelegerea e sfântă, iar tu te-ai ales cu mine.

— Nu mai am altă nepoată pe care să ţi-o dau de nevastă.

M-am uitat la Banks, apoi la taică-său.

— Ai o fiică.

Am auzit icnetul de uluire al lui Banks. A fost cât pe ce să
rânjesc.

Am adăugat:

— Şi nu mă deranjează dacă o să vină la altar în jeanşii jegoşi pe care-i poartă acum. Dac-o aduci la biserică, diseâră, ai cuvântul meu că n-o să-i fac niciun rău fiului tău. Dar, dacă ea nu va fi acolo...

Am dus mâna la buzunarul de la piept al sacoului şi am scos un telefon.

Gabriel a mijit ochii.

— Ce-i cu ăla?

Banks s-a zgâit la telefon.

— Nu cumva e... Nu l-ai distrus?

M-am îndreptat de spate. Am pus mobilul înapoi în buzunar. Telefonul ţinea loc de album pentru anii noştri de liceu. Conţinea poze şi înregistrări video cu toate faptele noastre, bune sau rele; inclusiv înregistrări cu infracţiunile care ne trimiseseră pe mine, pe Damon şi pe Will la închisoare.

După ce Damon ieşise din închisoare, anul trecut, ne gândiserăm să distrugem telefonul, dar apoi ne-am zis că nu ne-ar strica să avem un mic avantaj. După ce am şters toate înregistrările care ne-ar fi putut incrimina, am copiat pe câteva stick-uri USB videoclipurile cu isprăvile lui Damon.

Şi le-am pus la păstrare.

Păstrasem telefonul doar de efect.

Fireşte, aş fi putut folosi înregistrările ca să-l ameninţ pe Damon – aşa cum mă ameninţa şi el pe mine –, dar încă nu aflasem unde era Natalia Torrance. Trebuia să rezolv problema asta.

I-am întors spatele lui Gabriel şi m-am îndreptat spre uşă. Prietenii mei m-au urmat.

— Fata e unul dintre numeroşii mei bastarzi! a

strigat el. Ce te face să crezi că, dacă te însori cu ea, vei avea putere asupra mea? Ştii că nu dau o ceapă degerată pe ea.

Uitându-mă peste umăr, am schimbat o privire cu Banks.

Instinctul îmi spunea s-o scot de aici numaidecât. S-o duc acasă la mine şi să mă asigur că niciodată nu va mai fi nevoită să audă aşa ceva.

Dar ea alesese deja.

— Ţie nu-ţi pasă de ea – i-am răspuns –, dar lui Damon îi pasă. Chiar foarte mult. Chiar dacă peste cinci ani vei fi mort, o să-l am pe fiul tău – şi unicul tău moştenitor – la degetul meu mic.

Ochii mei i-au întâlnit din nou pe ai lui Banks. Am completat

— Dacă o s-o am pe ea.

Azi, Gabriel îmi luase ceva ce iubeam. Acum eu aveam să-i răpesc ceva drag lui.

CAPITOLUL 24
BANKS

în prezent

Kai a ieşit din birou, urmat de Will şi de MichaeL Am auzit cum uşa din faţă se trânteşte cu putere.

în aceeaşi clipă, tata a ţâşnit din scaun şi mi-a apucat cu putere de bărbie.

Am icnit când degetele lui mi-au apăsat carnea.

— Aş vrea să te pot ucide, a scrâşnit el, aplecându-se spre mine.Ţi-aş rupe gâtul într-o clipă, dacă n-aş şti că rahatul ăla de fiu-miu s-ar pierde cu firea şi ar face o prostie.

M-a împins cât colo. M-am prăvălit peste* David. M-a prins la timp şi m-a ajutat să mă ţin pe picioare.

— Fă aşa încât ea să ajungă la Kai tâmositâ! i-a cerut tata.

Am rămas fără suflare.

— Ce?!

Nu mi-a răspuns. A dat ocol biroului şi a ieşit valvârtej din încăpere, lăsându-mă singură cu oamenii lui.

M-am smuls din mâinile lui David şi m-am întors cu spa

P[ere]te, ca să-i am pe toţi în faţa mea. Ce naiba a vrut să sp tata?

McCandless, unul dintre tipii mai tineri, s-a apropiat încet de mine, cu un zâmbet îri ochii lui albaştri.

Dar Ilia a păşit în faţa lui.

Am avut un moment de uşurare. Puteam să-i ţin piept unuia, dar nu tuturor odată. David, Lev şi Ilia nu aveau să-mi facă rău.

Ochii albaştri şi reci ai lui Ilia s-au întors spre mine. Şi-a scos geaca, a aruncat-o pe biroul tatălui meu şi a făcut un pas spre mine.

— De mult vreau să fac asta, a spus.

Mi s-a făcut inima cât un purice şi am rămas cu gura căscată. Doamne, îmi venea să vomit!

M-a înhăţat şi m-a tras spre el, lipindu-mă de trupul lui.

Am mârâit, l-am îmbrâncit şi am luat-o la fugă spre uşă. Dar cei doi paznici erau acolo, iar Ilia m-a prins de geacă, m-a tras în spate şi m-a aruncat la podea.

Am ţipat de durere, pe urmă am sărit în picioare şi am dat iar să fug – de data, asta către uşile ce se deschideau spre terasă.

Era abia după-amiază, însă deja se întuneca. Mi-aş fi putut pierde urma în pădure.

O mână m-a apucat de gleznă şi m-a tras înapoi. Am încercat să-mi proptesc genunchii în podea, ca să mă ridic, dar greutatea bărbatului m-a strivit şi mi-a tăiat răsuflarea.

Deodată, geaca a fost smulsă de pe mine. Şapca

mea zburase cât colo, iar părul îmi atârna în ochi,

M-am uitat în jur, după David şi Lev, dar nu i-am văzut. Unde erau? Doar nu îngăduiau să se întâmple aşa ceva!

Am strâns din pleoape şi mi-am înăbuşit un suspin.

Un pocnet a răsunat în spatele meu. Am auzit gemete şi zgomotul unei mese răsturnate, însă nu puteam să văd nimic.

Apoi Ilia a vârât o mână în jeanşii mei. Când i-a tras în jos, ceva a explodat în mine. M-am zbătut, am lovit cu picioarele şi am încercat să mă răsucesc. îndată ce reuşeam să mă întorc cu faţa la el, plănuiam să-l muşc. Aveam de gând să-l fac praf.

Bărbatul m-a înşfăcat de păr. Mi-a apăsat capul în podea şi a tras mai mult de jeanşii mei. Mi-am încleştat fălcile. Faţa mi s-a schimonosit.

Nu!

— N-ai de gând să ţipi sau să boceşti? m-a ironizat ei

Nu.

L-am auzit când şi-a descheiat jeanşii, apoi s-a aplecat peste mine. Şi-a strecurat o mână între picioarele mele.

— Ai putea fi a mea, a şoptit el. Ce târfa mică şi dulce!

M-am încordat. Mi-am răsucit gâtul dureros de mult şi l-am muşcat de obraz.

— Aaah!

Strânsoarea lui a slăbit destul încât am reuşit să mă desprind. Am pus mâna pe primul obiect care îmi putea sluji drept armă.

Am înşfăcat un bol de sticlă de pe o măsuţă. L-am

strâns bine în mână, m-am rotit şi l-am lovit pe Ilia în tâmplă. Bolul s-a sfărâmat în mâna mea. Cioburile s-au împrăştiat peste tot.

Am rămas cu câteva cioburi în mână. Le-am apăsat în pielea lui. Abia dacă am luat în seamă durerea ascuţită din palma mea. Sticla îmi pătrunsese prin mănuşă.

Ilia a urlat şi s-a prăbuşit pe o parte. Mi-am scos repede bocancii şi jeanşii, care încă îmi atârnau în jurul gleznelor, şi m-am îndepărtat iute. M-am sprijinit de biroul lui Gabriel. Când m-am ridicat, am văzut acolo cuţitaşul lui auriu pentru corespondenţă.

-— Vino aici, scârbă!

înhăţând cuţitaşul şi strângându-l tare în pumn, m-am răsucit iute pe călcâie. Nu ştiam cât de aproape era Ilia. Lama i-a crestat faţa, lăsând o dâră stacojie de la ureche până la colţul gurii.

Palma lui a ţâşnit către obraz, iar bărbatul a căzut în genunchi. Am strâns pumnul —■ simţind durerea iscată de cioburi – şi l-am lovit cu toată puterea, iar şi iar, până am început să gâfâi.

Ilia s-a prăbuşit pe spate. Mă uitam ţintă la el, strângând cuţitaşul în pumn. A trebuit să apelez la ultima mea fărâmă de autocontrol ca să nu mă reped la el şi să-i înfig tăişul în piept.

Voiam ca toţi să ştie că nu-mi pot face rău, că nu aveam să-n- gădui aşa ceva.

Am ridicat ochii către Lev şi David. Rămăseseră în capătul opus al camerei, alături de gărzile de coip ale lui Gabriel. David ţinea gâtul unuia în scobitura cotului, în vreme ce Lev îl pironise pe celălalt de perete.

Deci, până la urmă, mă protejau.

Am lăsat cuţitaşul să cadă pe podea. Am luat şervetul aşezat peste farfuria cu cina lui Gabriel. Din nas îmi curgea sânge, iar picăturile mi se prelingeau pe bărbie. I-am simţit gustul metalic, sărat.

Mi-am pansat mâna rănită folosindu-mă de şervet şi m-am apropiat de bărbatul de la picioarele lui David. L-am înşfăcat de păr.

— Ia-l şi du-l de aici! ăm poruncit, împingându-l spre Ilia.

Dacă aş fi chemat poliţia, a doua zi aş fi fost moartă.

Dar avea să se fiică dreptate. Eram hotărâtă.

Lev i-a dat drumul tipului pe care-l imobilizase. Cei doi bodyguarzi au ieşit împleticit din birou, luându-l pe Ilia cu ei.

Mi-am tras nasul. Simţeam cum sângele mi se prelingea în gâtlej. M-am apropiat de băieţi. Eram doar în chiloţi şi tricou.

Sângele din păr îmi lipise câteva şuviţe de faţă, Lev şi David mă priveau precaut, ca şi cum nu mă recunoşteau.

Nici eu nu eram sigură că mă recunoşteam.

Dar, în mod ciudat, nu-mi păsa. Eram aşa cum ar fi trebuit să fiu.

Am trecut pe lângă băieţi.

— Cheam-o pe Marina! i-am cerut lui David. Am nevoie de o rochie.

Am ieşit din birou.

itaiafa

Stăteam la uşa bisericii, cu braţele f întinse, ca să-i

uşurez Marinei munca. Trupul mi-era tras în zece direcţii diferite în vreme ce ea punea bolduri, cosea şi strâmta rochia pe care mi-o dăduse când aveam şaisprezece ani. N-o purtasem niciodată. Era singura care putuse fi găsită la repezeală.

M-am uitat la uşile închise din faţa mea. *II urăsc.* Şi totuşi de ce nu eram mai agitată? De ce nu eram speriată?

Nu simţeam decât mânie şi hotărâre neclintită. Nu-mi păsa ce se întâmpla cu mine în clipa asta. Kai n-avea decât să facă ce vrea!

— Pot să te dau cu rimei? m-a întrebat Alex.

— De ce nu? am murmurat.

Mi-am frecat buzele între ele. Alex îmi aplicase ruj roşu. Voiam să arăt bine, dar nu pentru Kai. Ceva se schimbase în mine. Nu mă mai gândeam la cum aş fi dorit să fiu.

Alex mi-a rimelat genele şi a adăugat tuş negru.

— Am luat flori pentru tine, a spus Marina şi mi-a întins un buchet.

Am ridicat dintr-o sprânceană. îmi adusese trandafiri albi. I-am aruncat pe o banchetă acoperită cu catifea. Era frumos din partea ei că-şi bătuse capul cu asta, dar Marina mă cunoştea foarte bine» Ştia că nu mă omoram cu florile.

Auzeam cum scăunelul pentru îngenunchere era mutat constant printre rândurile de bănci din catedrală. Alex m-a tamponat uşor sub nas, folosind pudră. Probabil că încă eram roşie, după atacul de adineauri.

Mai aveam umflături pe ici-colo. De când mă

îmbrăcasem la iuţeală şi o zbughisem din casă, înainte ca Gabriel să afle ce se petrecuse, nu-i văzusem pe tata, pe Ilia şi nici pe cei doi paznici. Nu îmi făceam griji pentru mine, ci mai degrabă pentru David şi Lev, care nesocotiseră ordinele lui taică-miu şi mă protejaseră. Urcaserăm cu toţii într-o maşină şi plecaserăm valvârtej. La scurt timp după aceea, Marina venise cu rochia.

De fapt, eram recunoscătoare pentru rochie şi pentru faptul că Alex mă machiase. Cumva, mă simţeam înarmată. Voiam să fiu îndrăzneaţă, nu invizibilă. Nu voiam să arăt aşa cum arătasem mereu: smerită, parcă cerând iertare fiindcă mă născusem. Să-i ia dracu’pe toţi!

I-am făcut semn lui Alex să se îndepărteze. Mi-am ridicat poalele rochiei şi m-am îndreptat spre uşi.

— Ce porţi în picioare? a izbucnit Alex.

Am privit în jos. Care era problema?

Purtam bocancii mei în stil militar, cu bombeurile zgâriate şi cu şireturile desfăcute, ca de obicei.

— Se potrivesc cu ocazia, i-am răspuns ironic.

A oftat din rărunchi.

Am deschis uşile bisericii, fără să mai aştept vreun semn. Uram formalităţile. Dacă viitorul meu soţ ţinea morţiş să sufere, de ce nu merseserăm la primărie?

în faţa altarului din biserica aproape goală stăteau câteva persoane. Câţiva enoriaşi se aşezaseră pe băncile din spate. Cu toţii, unul câte unul, s-au oprit şi s-au zgâit la mine.

Speram ca rochia mea şâ facă senzaţie. Corsetul avea culoarea antracitului şi era mulat, lăsându-mi umerii şi

braţele complet dezgolite, iar tulul alb se unduia pe poale, suprapiinându-se peste negrul frapant.

Kai stătea chiar la altar, cu faţa către Michael. Crist aştepta lângă prietenul lui, dar cu capul întors spre mine. Rochia era de vis, minunată. Speram din adâncul sufletului că arăt bine în ea.

Fără să mai aştept acordurile muzicii nupţiale, am înaintat pe culoar, privind în faţă, spre altar. În biserică se lăsase tăcerea. Simţeam vreo douăzeci de perechi de ochi aţintiţi asupra mea.

Tata era şi el în faţă. Ştiam că va fi prezent. Hanson venise la mine cu puţin timp în urmă, ca să semnez certificatul de căsătorie.

Michael şi Kai erau în faţa mea. Will şi Rika – în stânga.

Am mai văzut şi alte persoane. Bănuiam că erau din partea tatei. După ce se liniştise şi încetase să se învinovăţească fiindcă nu se descotorosise de mine mai curând, probabil îşi dăduse seama că, deşi mă căsătoream lefteră, aş fi ieşit din căsnicia asta având jumătate din averea lui Kai.

Sau chiar toată averea lui, dacă soţul meu ar fi fost lovit de un autobuz apărut din senin,

Din spatele unui paravan a ieşit un preot cărunt, cu ochelari. S-a grăbit să coboare cele câteva trepţe şi să ajungă la noi. S-a uitat nelinişti la Kai. Probabil intuia cât de anormală era „ceremonia” asta.

Kai m-a cercetat din priviri, cu o expresie bănuitoare.

M-a cântărit o vreme, apoi a dat aprobator din cap. Amândoi am păşit în faţa preotului.

-— Porţi rochie, mi-a şoptit Kai. Mă uimeşti.

Porcule!

I-am zâmbit dulce preotului, admirându-i straiele albe şi sofisticate, brodate cu fir de aur.

— Niciodată n-am purtat rochie, i-am răspuns încet. Am zis să profit de ocazie, dat fiind c-o să mă mărit o singură dată în viaţă.

— A, o să ai o mulţime de ocării să porţi rochii, după ce o să fii măritată cu mine, m-a prevenit el. Plănuiesc ca această căsnicie să fie cat mai chinuitoare pentru tine.

Am ridicat sfidător bărbia şi i-am dat replica:

— Fa-ţi de cap cât încă poţi! Simt sigură că în curând o să fiu văduvă.

A chicotit încet. Kai a devenit serios când preotul s-a oprit în dreptul nostru.

— Ascultă-ne rugile, Dumnezeule Sfinte! a început el, depăr- tându-şi braţele. Şi, în mărinimia ta, coboară-ti harul asupra robilor tăi, Kai şi Nikova, care, venind împreună în faţa altarului, recunosc dragostea unuia pentru celă...

— Treci la jurăminte! a mârâit Kai.

Nedumerit, preotul şi-a întrerupt cuvântarea. Mi-am stăpânit un chicot. Bietul om! Era ciudat să-mi aud numele mic în felul acesta. Nimeni nu-l folosise, cu excepţia mamei şi a lui Damon. Iar ei îmi spuneau „Nik”.

Tatălui meu nu-i plăcea prenumele „Nikova”, aşa că mă obişnuisem să mi se zică „Banks”.

Preotul şi-a dres glasul şi a tras adânc aer în piept.

— Kai şi Nikova, aţi venit aici să vă căsătoriţi de

bunăvoie şi din toată inima?

— Da, a răspuns Kai.

Am şovăit, dar, în cele din urmă, am dat din cap, în semn de aprobare. Simţeam prezenţa apăsătoare a tatălui meu.

Am răspuns:

— Da.

— Sxinteţi gata ca, urmând taina căsătoriei, să vă iubiţi şi să vă respectaţi unul pe altul atât timp cât veţi trăi?

— Da, a şuierat Kai, grăbit.

Mi-a tresărit inima. Doamne! Oare toate astea chiar se întâmplau?

— Da, am răspuns şi eu.

în spatele meu, Michael rămăsese nemişcat ca o stană de piatră. La fel şi Will. însă o auzeam pe Rika foindu-se la stânga mea.

— Sunteţi gata să primiţi copiii trimişi cu dragoste de Dumnezeu şi să-i creşteţi în legea lui Hristos şi a Bisericii Sale?

Poftim? Mi-am îndreptat ochii spre Kai. îl privea pe preot cu sprâncenele ridicate.

Nici vorbă! Da, ne prefăceam că ne cununăm legiuit, dar asta era deja o aberaţie! Nu aveam de gând nici măcar să mă prefac că accept aşa ceva.

— Zi mai departe! i-a spus Kai.

Nici el nu era încântat de aiurelile astea.

Am oftat, uşurată.

Din ce în ce mai tulburat, preotul a bâiguit:

— Fiind... Fiind dorinţa voastră să faceţi legământul Sfintei Cununii, daţi-vă mâinile şi declaraţi-vă consimţământul înaintea lui Dumnezeu şi a Bisericii Sale!

Kai s-a întors spre mine. Am strâns din dinţi, ca să nu-mi scape vreun porumbel pe gură. L-am privit în ochL Kai mi-a luat mâinile într-ale lui, însă am refuzat să-i strâng degetele, în ciuda furnicăturilor care îmi cutreierau braţele.

— Kai Genatp Mori – a continuat preotul -—, o iei pe Nikova drept soţie legiuită, aşa încât, începând de azi, să fiţi împreună la bine şi la rău, sănătoşi ori bolnavi, până când moartea vă va despărţi?

Până când moartea ne va despărţi...

Kai părea că şovăie. Am întrezărit o frântură din omul care stătuse la masa tatălui său şi îmi spusese povestea cu friptura.

Apoi Kai a zâmbit cu aroganţă.

— Până la moarte. Da.

Nu mai aveam aer. I-am strâns mâinile, fiindcă doar aşa puteam să-mi stăpânesc tremurul.

— Nikova Sarah Banks, îl iei pe Kai drept soţ legiuit, aşa încât, începând cu ziua de azi, să fiţi împreună, la bine şi la rău, sănătoşi ori bolnavi, până când riioartea vă va despărţi?

Nu-mi venea să cred că totul se petrecea aievea.

Degetele lui Kai le-au strâns pe ale mele, dându-mi de înţeles că era rândul meii să răspund. L-am străpuns cu privirea.

— Până când moartea ne va despărţi, am murmurat. Adică nu peste mult timp, aşa că da, accept!

Kai a râs.

D u-te dracului! N-a fost o glumă.

— Fie ca Domnul, în mărinimia Lui, să întărească acest consimţământ!

Preotul turuia mai departe. Restul ceremoniei a trecut ca prin ceaţă. Am făcut schimb de verighete, iar preotul le-a adresat câteva cuvinte celor prezenţi.

Răsuflarea pe care o reţinusem îndelung mi-a scăpat. M-am uitat în pământ. *Rahat!*

Eram căsătoriţi.

Eu şi Kai ne-am întors iar către preot. Furia îmi clocotea sub piele. *O săfiu cea mai ajurisită nevastă pe care o vei avea vreodată!*

— Sărutul vostru reprezintă fagăduiala unuia pentru celălalt, i-a zis preotul lui Kai. Mergeţi să vă bucuraţi în pace de unirea voastră! Poţi săruta mireasa!

Kai s-a răsucit spre mine, iar inima mi s-a făcut cât un purice.

Insă Kai n-a încercat să mă sărute. În schimb, a plecat pe culoarul pe care venisem la altar şi m-a lăsat în urmă, ca pe o idioată. Am clipit des. Stânjeneala îmi înfierbânta obrajii. *Ce nesimţit!*

Unul câte unul, Michael, Will şi Rika s-au înşiruit în spatele meu, după care martorii tatei au păşit şi ei pe culoar, părăsind biserica. Kai nu s-a uitat înapoi. Ştiam că toţi ochii erau pe mine. Preotul nu ştia ce să facă. Pur şi simplu ă rămas încremenit în loc.

Aşadar, după toate aparenţelei, Kai avea de gând să fie cel mai naşpâ soţ. Aplauze! Se purtase oribil. Eram de-a dreptul impresionată.

CAPITOLUL 25
KAI

Inprezent

Am întins mâna spre castronul mare şi mi-am umplut iar farfuria cu tăitei*soba,*

— S-o ia dracu’de treabă! am mârâit. t .

Mă gândeam la rahatul în care mă băgasem.

Cum de scăpase totul de sub control? Oare ce-mi doream cu adevărat? Care era scopul meu final?

Voiam să-l găsesc pe Damon. Să-mi dau seama dacă u mai păştea vreun pericol pe Rika, pe Michael sau pe Will şi să descopăr ce făcuse Damon cu cadavrul Nataliei, astfel încât să rezolv chestiunea şi fie să mă predau, fie să accept faptul că scârba aia de maică-sa primise ceea ce merita. Dacă era aşa, atunci voiam să mă asigur că era bine dosită; sau, în caz contrar, să mă ocup de ea.

Nici măcar nu ştiam ce să fac în situaţia asta. Gândul de a-mi aminti totul, de a vorbi despre ce se petrecuse… Am închis ochii. Eu nu mă descotoroseam de cadavre. Nu făceam aşa ceva. *Isuşe!*

Viaţa mea era un şir de greşeli uriaşe pe care le săvârşisem în clipele când îmi pierdusem autocontrolul.

Cu excepţia zilei de azi. Când o privisem şi rostisem toate minciunile acelea – jurămintele pe care nu intenţionam să le respect –, crezusem în ele. Ce frumoasă ar fi fost lumea mea dacă mi-aş fi călcat pe mândrie şi i-aş fi spus că o iubesc, dacă ea m-ar fi lăsat s-o îmbrăţişez! Fără îndoială, totul ar fi fost bine dacă aş fi văzut-o zâmbind în ziua nunţii ei.

Am luat beţişoarele şi am continuat să mănânc. Mestecam încet. M-am uitat la telefon. Nu primisem niciun mesaj. Will aşteptase până când Banks ieşise din biserică şi o adusese aici. Poate că ea s-ar fi opus şi s-ar fi zbătut, dar înregistrarea video în care apărea frate-său plana ameninţător asupra ei, aşa că, în cele din urmă, avea să accepte.

însă trecuse mai bine de o oră. Dacă Banks nu apărea curând, aveam de gând să mă duc *eu* după ea.

Exact în aceeaşi clipă am auzit un zgomot slab. Banks a deschis uşa şi a intrat încet în noua ei casă.

S-a uitat în jur. M-am lăsat pe spătarul scaunului. Banks a închis uşa şi şi-a îndreptat umerii. Am zâmbit în sinea mea. Ce-o să mă fac cu ea?

Intr-un târziu, a întors capul spre mine şi privirile ni s-au încrucişat. Mi-am înghiţit dumicatul.

. – Intră! am invitat-o, împingând bolul pe masă.

A păşit şovăielnic în living.

— Care dormitor e al meu? a întrebat.

— Dormitorul meu;

Umerii ei s-aii încovoiat.

— Sunt obosită, Kai.

— Dar eşti şi soţia mea.

Am luat o înghiţitură de apă din pahar.

— De nervi, probabil că scumpul tău frate mai mare se caţără pe pereţii în clipa asta.

A clătinat din cap, dezgustată.

— Nu sunt pionul tău. Crede-mă! Dacă te-ai însurat cu mine, asta nu înseamnă că nu voi fi afurisită.

Chiar speram să fie aşa!

M-am uitat lung la ea. îi admiram rochia. Venise cu mâinile goale – dacă nu cumva îşi ascunsese bricegele într-o jartieră, pe sub rochie. Oare avea impresia că nu va rămâne mult în casa mea? De asta nu venise cu bagaje?

Trebuia să pun pe cineva să aducă aici hainele lui Banks. Sau, la nevoie, putea să le poarte pe ale mele.

— Nu-mi fac griji, am spus. Te dai tu pe brazdă!

A pufnit dispreţuitor. Am luat un castron curat şi l-am umplut cu tăiţei, apoi am luat şi o furculiţă.

— Vino să mănânci!

Am pus castronul şi furculiţa pe masă. Am gesticulat spre scaunul din faţa mea.

Nu s-a clintit. Stătea cu ochii pe mine.

— Dacă mănânci, o să-ţi arăt care e camera ta.

Nu s-a aşezat. în schimb, s-a apropiat de masă şi a luat două castroane. Le-a umplut ochi cu tăiţei, lăsând în urmă doar câteva resturi.

— Ce faci?

— Oamenii mei sunt afară. Şi ei trebuie să mănânce.

A înfipt câte o furculiţă în tăiţeii din fiecare castron.

Poftim?! Cine?

— Oamenii /¿h? Idioţii ăia care lucrează pentru Gabriel? Spune-le să plece!

Am ţâşnit din scaun şi m-am repezit la fereastră. într-

adevăr, pe aleea mea era parcat bine cunoscutul SUV negru. Aveam impresia că tipul cu capul ras stătea la volan.

— N-ai decât să le zici tu să plece! mi-a trântit-o Banks. în seara asta şi-au pus pielea la bătaie pentru mine* iar tu aşa le răsplăteşti loialitatea?

— Şi-au pus pielea la bătaie? Ce vrei să spui? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Doar că...

îşi căuta cuvintele. M-a privit drept în ochi.

— Nu vor pleca. Acum lucrează pentru mine şi nu se mai pot întoarce acasă la Gabriel.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a apropiat de uşa de la intrare.

Am ridicat tonul:

— Lucrează pentru tine? Şi cum o să-i plăteşti?

— Simplu. Jumătate din ce-i al tău îmi aparţine.

A ieşit trântind usa.

» >

Am rămas încremenit şi furios.

Ce pacoste era femeia asta! Ce naiba să fac cu doi tipi care ar fi pierdut vremea în casa mea tot timpul? Aveau să-mi stea în drum. Nu-mi place să-mi sufle cineva în ceafa şi să-şi bage nasul în treburile mele. Abia dacă mă obişnuisem s-o am pe ea prin preajmă!

Am tras iar draperia şi m-am uitat pe fereastră, să mă asigur că Banks nu încerca să fugă cu ei. Geamul din dreptul şoferului a coborât, dând la iveală chipul tipului mai tânăr, care purta creastă neagră, în stil *mohawk.*

Le-a întins castroancle prin geamul coborât, iar puştiul le-a adulmecat mulţumit. A vorbit cu ei câteva

minute, aruncând câteva ocheade spre casă, iar eu am lăsat draperia să cadă.

Nu-mi plăcea cum se uitau ăia doi la ea, de parcă erau mai îndreptăţiţi decât mine să aibă parte de atenţia ei.

Dar cine nu şi-ar fi dorit să se bucure de atenţia ei? Nikova Banks era o femeie frumoasă.

Ari, în biserică, atunci când am văzut-o în rochia ei, a fost cât pe ce să mă pierd cu firea. Tot timpul ceremoniei mă luptasem cu mine însumi. Sub hainele ei obişnuite, Banks îşi ascundea corpul, însă rochia aceea scotea totul în evidenţă: pielea fină, rotunjimile incredibil de ademenitoare.

Părul ei, machiajul... Habar n-am de ce se aranjase. Cu siguranţă^ nu o făcuse pentru mine.

Uşa din faţă s-a deschis şi Banks a intrat. Părea ceva mai liniştită.

Privirile ni s-au întâlnit. îmi doream să primesc şansa de a îndrepta ce făcusem astăzi şi de-a mă purta frumos cu ea.

Dar nu o meritam pe Banks. Indiferent ce făcuse şi cât de mult mă răniseră alegerile ei, mă înşurasem cu ea cu de-a sila, tot aşa cum îi răpisem inocenţa, în camera aceea din *Papa,* Avea nevoie de puţină singurătate.

I-am făcut semn să mănânce.

S-a aşezat şi şi-a pus castronul în faţă, apucând furculiţa. Dar când a observat beţişoarele mele, s-a oprit.

A văzut nişte beţişoare nefolosite pe masă. A lăsat furculiţa deoparte şi le-aluat. Fireşte, probabil că nu

avusese nicio intenţie să le folosească. îi dădusem o furculiţă, iar firea încăpăţânată a lui Banks nu accepta să i se spună ce poate şi ce nu poate să facă.

A încercat să le apuce bine între degete, dar beţişoarele tot alunecau.

M-am apropiat de ea şi am întins un braţ.

— Uite-aşa!

Am apucat beţişoarele între degete şi, fără să iau în seamă încruntarea ei, i le-am potrivit între arătător şi mijlociu. L-am folosit pe cel din urmă pentru a fixa beţişoarele, iar pe primul – pentru a controla mişcările. Am apucat o bucăţică de varză între cele două beţişoare.

— Pot să mă descurc ?i singură.

Mi le-a smuls din mână.

Şi chiar a reuşit. După câteva încercări, a reuşit să ridice mâncarea la gură, deşi cu degete cam tremurătoare. Verigheta de platină de pe inelarul ei a licărit în lumina blândă a candelabrului. Acum, după ce mă liniştisem, am simţit o undă de vinovăţie. Ar fi trebuit să poarte un diamant pe deget.

— În japoneză se numesc *hashi,* i-am explicat, arătând spre beţişoare.

Am luat un suport din ceramică şi l-am pus în faţa ei.

— Iar ăsta se numeşte *hashioki.* Atunci când nu mănânci, sprijini capetele betişoarelor pe el. Sau...

Am arătat spre castronul meu.

—- Pori să le pui pe marginea vasului, din care mănânci. Dar nu le înfigi în mâncare şi niciodată nu le laşi încrucişate!

— De ce?

— Pentru că este considerat... un gest grosolan.

Regula aceasta mai avea un motiv. Unul legat de morţi, de ofrande şi de tradiţii. Dar aveam impresia că, dacă i l-aş fi dezvăluit, pur şi simplu i-aş fi zgândărit mai mult latura răzvrătită, aşa că am tăcut.

M-am aşezat iar şi am lăsat-o să mănânce. Mă simţeam ameţit Eram norocos dacă apucam să dorm în noaptea asta.

Trebuia să găsesc camere pentru băieţii de afară şi să-i pun pe statul meu de plată. Şi să mă gândesc ce sarcini să le dau.

în plus, trebuia să mă întorc la Sensou, ca să mă întâlnesc cu reprezentantul companiei de asigurări. Să-mi dau seama care era următorul pas. Oare să redeschid *dojo-aS*

Mai era nevoie să mă văd cu ai mei. De fapt, chiar mă miram că nu mă sunaseră. Dacă nu auziseră încă de incendiu, aveau să audă în curând. în mod uimitor, nu-mi părea rău pentru sală. Doar că nu-mi plăcea să mă justific. Nici nu aveam ce explicaţie să dau pentru incendiul acela.

Iar mâine avea să fie Noaptea Diavolului. încă nu descoperisem unde se ascundea Damon, aşa că era posibil să ne găsească el înainte să-l găsim noi. Sau poate că nu urma să se întâmple nimic. Poate că Rika avea dreptate şi Damon doar ne facea farse.

Dar tot trebuia să discut cu el. Nu puteam trăi aşa, cu o sabie atârnându-mi deasupra capului. Poate ar fi fost mai bine să adunăm toată gaşca aici, peste noapte, şi să ne baricadăm.

Banks a terminat de mâncat şi a întins gâtul, vrând să

vadă dacă măi rămăsese ceva în vasul mare. Am zâmbit. Mă încânta faptul că îi plăcea mâncarea gătită de mine.

A înclinat castronul cel mare, ca să-şi toarne resturile în bol. Am pufnit în râs.

Tocmai încălcase trei reguli de bună purtare la masă. Dacă ar fi văzut-o, tata ar fi luat-o razna.

în vreme ce-i priveam chipul şi eram vrăjit de buzele ei roşii, mi-am dat seama că era cu adevărat incredibilă.

— Frumoasă rochie! am lăudat-o. De unde ai făcut rost de ea?

A terminat de mestecat, după care a spus:

— Marina, bucătăreasa lui Gabriel, a croit-o cu mâna ei, când aveam şaisprezece ani.

Amintirea faptului că Gabriel era tatăl ei a revenit în forţă. A.

încă aveam o mulţime de întrebări.

—Tata a dat o petrecere, iar Marina a crezut că m-ar lăsa şi pe mine să particip dacă... daca arătam îndeajuns de drăguţ.

— Şi te-ai dus la petrecere?

A clătinat din cap, că nu.

— M-am îmbrăcat cu rochia. Mi-am aranjat părul, m-am machiat. Dar Damon nu m-a lăsat. M-a silit să rămân în capul scărilor.

A râs uşor, ca şi cum ar fi vrut să treacă posesivitatea lui cu vederea.

E bine să fii posesiv în dormitor, dar nu şi atunci când posesivitatea ta împiedică un om pe care se presupune că-l iubeşti să-şi trăiască viaţa.

Am pus totul cap la cap. Noaptea. Diavolului, cu şase ani în urmă. Atunci, Damon nu o lăsase nici măcar să-mi vorbească. Işi pusese oamenii s-o ia de acolo. Mi-am

adus aminte că Banks părea să stea la pândă tot timpul, ca un şoricel – în confesional, la cimitir —temătoare că pisica avea să apară şi s-o înhaţe.

Cât de strâns se îmbrăţişaseră în hotel! Era singura femeie de care îl văzusem pe Damon agăţându-se ca de un colac de salvare.

Dat fiind ce ştiam despre părinţii lor, nu era de.mirare că Banks şi Damon îşi creaseră o mică familie, alcătuită doar din ei doi. Era singurul loc unde găseau protecţie şi iubire.

— Vino aici! i-am spus, aproape în şoaptă.

A mijit ochii la mine.

După ce se întâmplase azi, avea toate motivele să mă urască. Eu şi Gabriel ne-o pasaserăm de la unul la celălalt, ca pe un obiect. Oare ieşise vreodată din Meridian City şi din Thunder Bay? Măcar terminase şcoala? Avea vreun prieten care nu făcea parte din gaşca lui Gabriel?

M-am aplecat spre ea. Dintr-odată, voiam totul. Voiam să-i arăt lumea.

— Dă-i naibii şi pe Damon, şi pe taică-tău! i-am spus. Dă-mă naibii pe mine şi toate porcăriile care-mi ies pe gură!

încruntarea ei s-a adâncit. Era nedumerită.

Mi-am petrecut un braţ pe după talia ei şi am tras-o în poala mea. A încercat imediat să mă împingă.

— Am vrut ca această căsătorie să aibă loc, i-am zis, privind-o în ochi.

Banks nu s-a mai mişcat.

— Am dorit-o doar pentru că te voiam pe tine.

Mi-am împletit degetele cu ale ei, trecându-mi

arătătorul peste verigheta de platină. Plănuiam ca săptămâna viitoare să-i cumpăr un inel de logodnă, chiar dacă nu fuseserăm logodiţi niciodată. Poate i-ar plăcea să-l aleagă personal.

— Damon ştie că eşti o comoară şi te iubeşte. Dar nu mă va putea ţine departe de tine.

I-am ridicat bărbia, ca s-o privesc în ochi.

— Nu-i vorba nici despre el, nici despre hotel, nici despre tatăl tău. Te vreau.

— Si dacă eu nu te vreau?

>

Mă simţeam puţin nesigur, dar am hotărât să fiu direct:

— Deci nu mă vrei?

Nu interpretasem greşit semnele. Mă plăcea.

— N-o să-i fac niciun rău lui Damon, i-am zis, ştiind de ce îşi făcea griji. Dar trebuie să mă protejez, aşa că e musai să mă întâlnesc cu el. Pricepi?

-— Promiţi că nu-i faci rău?

Părea foarte vulnerabilă. Nu-i puteam cere să aleagă între mine şi el.

Am încuviinţat din cap.

— Promit.

Am strâns-o de mijloc.

— O să îndrept lucrurile, dar nu ştiu ce va face el. Dacă-mi forţează mâna, voi fi silit să acţionez.

A înghiţit în sec. Ochii ei au coborât.

— Te vreau, i-am repetat. Puţin îmi pasă care e numele tău, puţin îmi pasă cine sunt părinţii tăi, câţi bani ai sau dacă eşti lefteră. Te vreau în dormitorul meu, purtând doar aştemuturile mele.

Pe buze i-a apărut un zâmbet frumos.

— N-o să fiu Banks în noaptea asta.

— Nici eu nu voi fi Kai.

— Doar pentru o noapte, da?

Am dat aprobator din cap. îmi plăcea micul nostru joc.

— Doar pentru o noapte.

S-a ridicat. Şi-a dat părul peste umăr, dezgolindu-şi spatele.

— Rochia are corset. Ajută-mă să-l scot!

Inima mi-a pornit în galop.

Mi-am trecut mâna peste şiretul corsetului şi am desfăcut capetele încrucişate. Am tras de Şiretul lung şi negru şi mi-am plimbat degetele pe spatele ei, desfacând marginile dantelate. Ce deliciu! îmi plăcea s-o dezbrac.

Rochia cobora pe corpul ei, încetul cu încetul. Spatele ei zvelt se dezgolea. Am băgat mâna sub corset şi i-am simţit goliciunea.

Pe dedesubt nu purta nimic: nici sutien, nici chiloţi. Atât de pură, de frumoasă şi de inocentă!

În cele din urmă, rochia a căzut pe podea. Penisul meu zvâcnea. Fundul ei, umerii ei, picioarele ei erau incredibile. Pielea ei aurie – pe care cu siguranţă n-o moştenise de la taică-său – lucea în lumina slabă.

S-a întors spre mine. Privirea i-a poposit pe pantalonii mei şi pe erecţia care se contura acolo.

Respiraţia i s-a înteţit. în ochi i s-au aprins văpăi.

— Dă-le încolo de aşternuturi! mi-a şoptit

A desfăcut picioarele şi m-a încălecat Cu un geamăt, mi-am descheiat la repezeală jeanşii şi i-am tras în jos. Mi-am trecut penisul în sus şi-n jos, printre pliurile pielii delicate. Era deja udă.

S-a lăsat în jos, îmbrăţişându-mă mai tare. A gemut când am pătruns-o.

Drace! I-am cuprins sânii în palme şi i-am supt sfârcurile. Ea s-a agăţat de spătarul scaunului şi a început să se mişte în sus şi în jos, rotindu-şi şoldurile din ce în ce mai repede. Mă călărea, iar gemetele şi scâncetele ei deveneau tot mai sonore. M-am lăsat pe spate, cu palmele pe fundul ei. Pur şi simplu o priveam.

Dumnezeule, norocos mai eram!

— Deci încă mă placi? a întrebat jucăuş.

Am râs. *E mai mult de-atât.*

— Cred c-o să te păstrez, i-am zis. Nimeni nu mă va ţine departe de tine. Pricepi?

I-am sărutat bărbia, apoi i-am presărat săruturi pe maxilar.

— Nici taică-tău, nici fratele tău, nici oamenii tăi.

I-am strâns fundul în palme, apăsând-o mai mult pe scula mea.

— îţi vreau gura aia bogată.

I-am sărutat buzele.

— Vreau toaţe amintirile pe care le vei avea de acum înainte.

I-am sărutat fruntea.

— Şi mai vreau să facem asta.

Am strâns-o mai tare în braţe şi am muşcat-o de gât.

— în maşină, pe masa asta. Mâine-dimineaţă, la micul-de- jun. Vreau să te am peste tot...

Trupul ei s-a încordat. M-a cuprins cu braţele, săltând tot mai iute în poala mea.

— Deci *chiar* mă placi?

Am zâmbit, amuzat de gluma ei. *Pacoste mică!*

— Da. Te plac foarte mult.

Foarte mult.

Am desfăcut nasturii unei cămăşi şi am luat-o de pe umeraş. Mi-am strecurat braţele pe mâneci. Abia trecuse de şase dimineaţa. încă de când mă trezisem simţisem mirosul ploii. Am încheiat nasturii şi m-am apropiat de noptieră. Mi-am luat telefonul. Am rămas nemişcat când am văzut lângă veioză mănuşile ei de piele, pe care le purta tot timpul.

Banks dormea cu o mână pe pernă şi cu cealaltă pe burtă. Am surâs. îşi scosese mănuşile.

Cicatricea de pe dosul palmei semăna cu o ştampilă cu tuş roşu. Mi-am încleştat degetele pe telefon, cuprins de furie. Gabriel avea să plătească pentru asta. Şi pentru multe altele.

Buzele ei erau întredeschise. O şuviţă de păr de culoarea ciocolatei îi căzuse pe gură. Aplecându-mă, am dat-o uşor laoparte şi am sărutat-o prelung, îndeajuns de mult ca mirosul ei să-mi răscolească iar dorinţa.

M-am îndepărtat de ea, fără tragere de inimă. *Nu acum.* Avea nevoie să doarmă. Voiam să găsească micul-dejun pregătit atunci când se trezea. Spusese că-i plac ouăle.

Ba nu.

Spusese doar că *mânca* multe ouă. Poate că nici nu-i plăceau atât de mult. Erau ieftine, fără multe grăsimi şi săţioase. Hrana perfectă pentru o persoană cu puţini bani.

Mi-am privit verigheta. Simţeam tot mai mult că acum ca era a mea. Până când avea să fugă din nou.

Plănuiam să-i ofer o viaţă frumoasă. Una în care nu va fi nevoită să mănânce ouă. Ce-o să-mi mai placă s-o răsfăţ!

Am ieşit din cameră. Am verificat prognoza meteo pentru ziua de azi. N-ar fi trebuit să dorm azi-noapte. Habar nu aveam ce mă aştepta azi, dar ar fi trebuit să fiu gata mai din vreme. Nevoia trupului uman de a irosi o treime din viaţă zăcând într-o stare de inconştienţă e o eroare a evoluţiei. Câte aş fi putut face în răstimpul ăsta!

Cer noros pe toată durata zilei 20 de grade. Seara, posibile furtuni Super! Trebuia să baricadez casa, să iau provizii şi mâncare. Pe deasupra, primisem o grămadă de mesaje de la prieteni care voiau să ştie dacă vom fi în oraş la noapte, iar angajaţii mei mă întrebau dacă e cazul să-şi caute alte slujbe. „Nu” la prima întrebare; „da” pentru a doua.

Idiotul dracului! Promisesem să nu-l rănesc pe Damon, dar, după câte făcuse, nu era garantat că aş fi în stare să mă stăpânesc.

Telefonul a început să sune tocmai când coboram treptele. Un număr necunoscut.

Mi-am încetinit paşii, cu ochii la ecran.

Damon. Nu mai primisem veşti de la el tocmai din ziua aceea, când eram pe stradă, în faţa hotelului *Papa.* Probabil că-şi cumpăra câte o cartelă preplătită de fiecare dată când suna pe cineva.

Am zâmbit şi mi-am rotit verigheta pe inelar. Damon n-avea să fie deloc încântat de căsătorie.

Am dus telefonul la ureche şi am răspuns.

— Unde-i ea? a întrebat Damon, fără ocoliş.

— Doarme.

— O s-o iau înapoi.

M-am apropiat de uşa din faţă şi am privit pe geamul micuţ. Oamenii lui Banks erau tot acolo;

Impresionant!

— Atunci, vino! Vino la mine acasă şi ia-o înapoi!

Râsul lui mi s-a strecurat în ureche.

— Aşa o să fac. Dar sunt mai isteţ decât tine. Mai întâi p să mă folosesc de avantajul meu.

Care avantaj?

Nu-l voiam aici. Nu-l voiam în preajma ei. Dar eram pregătit să-l reduc la tăcere. Damon nu avea s-q ia din nou cu el.

— Eu sunt singurul care a avut grijă de ea, a zis Damon. Singurul care o iubeşte, Nu-i poţi cere să renunţe la mine. Şi ştii de ce? Pentru că e o alegere imposibilă, iar tu nu vrei să afli că s-ar putea să nu te aleagă pe tine.

Am deschis uşa de la intrare. Nu i-as fi cerut lui Banks să aleagă. Eram hotărât să lupt în continuare, pentru că o iub…

Dintr-odată, nu mai aveam aer.

Pentru că o iubeam.

— Mă vezi pe mine în ea, aşa-i? m-a provocat Damon. Chiar vrei să dai ochii cu ea zi de zi? Ai putea s-o iubeşti cu adevărat, ştiind cine este ea şi că se va gândi mereu la mine?

Am strâns din dinţi şi am ieşit pe alee. Am bătut de două ori cu palma în capota SUV-ului. Băieţii dinăuntru au tresărit. Şi-au dat jos picioarele de pe bord. M-am îndreptat iar spre casă, ştiind că mă vor urma.

— Unde eşti? l-am întrebat.

— Aş vrea să-ţi pot spune. Pe bune c-aş vrea, pentru că e pur şi simplu superamuzant. Dacă ai fi scormonit încă puţin...

— Damon...

— E un adevărat miracol că nu ţi-ai dat seama unde sunt.

— Damon!

— Nu mai pot vorbi, a spus el. O să ne vedem în curând.

— Când? La noapte?

Mi-a închis.

— Damon! am urlat în telefon.

Cum adică „în curând”?

L-aş fi putut suna înapoi, dar, fără îndoială, deja îşi închisese telefonul. în plus, ar fi fost o pierdere de timp.

— Ce s-ă-ntâmplat? a întrebat o voce, în spatele meu.

David şi puştiul – Lev – au intrat în foaier. Lev a căscat cu poftă.

Am luat o legătură de chei dintr-un dulăpior.

Le-am aruncat în direcţia lui David.

— Veţi locui la etajul al treilea. Banks o să stabilească ce sarcini aveţi atât în casă, cât şi în afara ei. O să vă pun pe statul de plată. Acum Banks doarme.

M-am apropiat de ei. Le-am vorbit cu o notă de gravitate, ca să ştie că eram cât se poate de serios:

—• N-o lăsaţi singură aici şi nici n-o lăsaţi să plece! Iar când se va trezi, spuneţi-i că am ceva de rezolvat şi că mă întorc repede. Tu – am continuat, întorcându-mă spre Lev— du-te la Delcour şi adu-i pe Will şi pe Rika aici. Vezi să nu mai plece! Să-şi ia cu ei schimburi pentru noapte.

— N-o să vină cu mine, a protestat el.

— Le trimit acum un mesaj, ca să ştie că vii să-i iei. Du-te!

Lev a oftat. Luând de la David cheile SUV-ului, a ieşit pe uşa din faţă. I-am scris lui Michael că o să ne vedem la *Papa** Am trimis un alt mesaj către Will şi Rika.

Am luat cheile maşinii, pregătit să plec.

— Verifică fiecare fereastră şi fiecare uşă! i-am cerut lui David. Când vor fi cu toţii aici, se pune lacăt pe uşi. Ai înţeles?

David a încuviinţat din cap.

— Am înţeles.

CAPITOLUL 26
KAI

În prezent

Ma plimbam absent prin sala de bal, derulând totul în minte. Noaptea Diavolului, cu şase ani în urmă. Banks şi cu mine. Femeia care dansa.

De cât timp se afla acolo Natalia Torrance? Cât de des fblo- seau cei din familia Torrance etajul lor secret? Natalia îl părăsise pe Damon acum trei ani. Oare de atunci stătuse la etajul acela?

Ceva îmi scăpa.

Lumina dimineţii se strecura prin geamuri. Firicele de praf pluteau în aer. Am privit în jur. Podeaua era acoperită de pliante. Pe scenă am văzut stative pentru partituri. Câteva mese rotunde rămăseseră pe ringul de dans.

Am tras adânc aer în piept şi m-am frecat la ochi. Mama lui Damon voia să fie aproape de el.

însă asta ridica o altă întrebare. Hotelul nu era foarte vechi. Şi atunci, unde locuia familia Torrance când venea în oraş, *înainte* de construirea hotelului

Papa} Nu acordasem nicio atenţie acestui detaliu. Nu părea important, dar, într-adevăr, era ciudat.

Iar când ceva pare ciudat, chiar aşa este.

— Salut! Care-i treaba? a strigat Michael, intrând îri sala de bal.

îl trezisem dis-de-dimineaţă şi-i cerusem să ne vedem aici. Ar fi trebuit să-l anunţ şi pe Will, dar era mai bine ca Rika să nu fie singură atunci când Lev venea să-i ducă la mine acasă.

— De obicei îmi ascult instinctul, dar de data asta l-am ignorat.

Mă simţeam dezamăgit de mine însumi.

— De ce? Ce s-a-ntâmplat?

Am început să-i explic:

— Clădirea asta s-a construit la începutul ariilor’90.0 familie deţinea hotelul. Umbla un zvon cum că există un etaj secret în fiecare hotel pe care-l aveau în proprietate.

Michael a oftat. Părea istovit.

— Aşa, şi?

— Familia lui Damon e printre cele mai vechi din Thunder Bay. Nikovii locuiesc aici de prin anii ’30. N-ar fi fost mai firesc să-şi înceapă afacerile în zona asta, ca să le monitorizeze mai uşor, înainte să se extindă în afara ţării?

Familia lui Gabriel construise hoteluri cu mult înainte de anii ’90. De ce durase aşa de mult să construiască unul aproape de casa lor?

Michael a rămas cu privirea în gol.

— Ai dreptate. De ce n-au construit primul lor hotel în Meridian City?

Ca să nu mai spun că nu făcuseră niciun efort să mai construiască unul sau să-l redeschidă pe acesta. Adică Gabriel nu voia să aibă în apropiere un loc unde să poată organiza întâlniri de afaceri, să găzduiască clienţi şi să dea petreceri? Nu avea noimă.

Poate că nu era nimic necurat la mijloc. Şi ce dacă nu ridicase niciun hotel aproape de casa lui? Era ciudat, dar, la urma urmei, şi familia lui era ciudată.

L-am privit pe MichaeL Am scuturat din cap, încercând să scap de oboseală. Aveam senzaţia că mintea îmi stă în loc.

Brusc, Michael parcă a împietrit. A exclamat:

— Rahat!

Şi-a scos repede telefonul din buzunar.

— Nu, nu, nu..., abâiguit.

Ce naiba se petrecea cu el?

A dus telefonul la ureche.

— Rika...

— Ce-i cu ea? am strigat.

Deja pornise spre uşă. Mi-a făcut semn.

— Urcă în maşină!

— Ce?

Michael a luat-o la fugă. Am alergat ca să-l ajung din urmă. Am ieşit pe uşa din spate. Nu am încercat să-l opresc şi nici n-am stat la discuţii. Michael nu prea se pierdea cu firea, însă, când i se întâmpla, avea un motiv întemeiat. A urcat în Rover. M-am aşezat în dreapta lui.

Nici n-am apucat să închid portiera, că Michael a băgat maşina în marşarier şi pe urmă a apăsat pedala

de acceleraţie. Corpul meu s-a dus grămadă în faţă.

A luat viteză şi a întors maşina diritr-o mişcare. Am pornit către pod.

— Robson! a răcnit Michael în telefon. Cine a fost proprietarul clădirii Delcour înaintea noastră?

A ascultat cu atenţie. Ii citeam îngrijorarea pe faţă.

S-a răstit:

— Ştiu că au fost mulţi proprietari, dar a fost construit în anii ’30. Cine l-a construit?

Nu, nu, nu... Doar nu credea că...

Delcour, clădirea deţinută de familia Crisţ, era o bijuterie în oraşul ăsta întunecat. Fusese proiectată cu măiestrie, apartamentele ei aveau cele mai frumoase privelişti, iar arhitectura era plină de mister şi seducătoare.

Exista posibilitatea ca, pe timpuri, Delcour să fi fost un hotel. Avea până şi o sală de bal.

Dumnezeule!

Michad gonea, depăşind în viteză maşinile de pe şosea. Şi-a depărtat telefonul de ureche. A tastat ceva pe ecran.

— Scumpo, răspunde! Haide! Te rog, răspunde! -

— Delcour? am întrebat, neîncrezător. Glumeşti?

Cum era cu putinţă?

— Şi în tot acest timp..., a bâiguit el, strângând volanul până i s-au albit încheieturile. Familia Torrance a vândut clădirea Delcour în anii *80 şi a construit noul hotel în Whitehall, ca să profite de pe urma apropierii de stadion.

— Delcour este *Papa* original?

Şi-a butonat iar telefonul.

— Rika! Fir-ar să fie!

Am traversat podul. Acum goneam prin cartierul industrial. Apoi Michad a intrat pe Parker Avenue.

— Ştiai că ei au deţinut clădirea şi că, la un moment dat, a fost hotelul familiei Torrance?

—- Nu, habar n-am avut! a mârâit el. Noi nici măcar nu eram născuţi pe atunci, pentru numele lui Dumnezeu! Ştiam doar că Delcour a fost construit în anii *30 şi că nu l-am avut în proprietate de la bun început.

Primii proprietari fuseseră cei din familia Torrance. Avocatul tatălui lui Michael tocmai îi confirmase informaţia. Iar dacă exista un etaj secret în *Papa,* atunci...

— Rika, răspunde naibii odată!

A azvârlit telefonul în parbriz. Mobilul a căzut pe bord şi apoi pe podeaua maşinii.

— Lasă asta! Ai grijă să ajungem mai repede acolo! am zis printre dinţi.

Nu-mi venea să cred. Poate că Damon se ascundea în clădirea aia, dar nu avea cum să ajungă în apartamentul lui Michael, nu-i aşa? Chiar ar fi fost în stare să locuiască acolo şi să reziste tentaţiei de a lua legătura cu Will sau cu Alex?

Michael-a apăsat şi mai tare pedala de acceleraţie. Claxoanele răsunau în jurul nostru. Am ajuns în faţa clădirii Delcour. A frânat brusc, făcând cauciucurile să scrâşnească.

Am deschis în grabă portierele şi am sărit din maşină. Am dat buzna în clădire.

Ai văzut-o pe Rika? i-a strigat Michael omului de la recepţie, în vreme ce alerga spre lift.

Bărbatul s-a uitat la el cu ochi mari, străduindu-se să-şi găsească cuvintele.

— Ăăă... Nu, domnule...

Am intrat în lift. Michael a apăsat pe buton şi uşile s-au închis.

—: Ai idee dacă aici există un etaj secret, un apartament secret sau ceva asemănător? l-am întrebat.

A clătinat din cap. Fruntea i se acoperise de sudoare.

— Nu ştiu. Doar ştii că nu mă interesează ce face familia mea.

Vasăzică nu ştia mai nimic despre cumpărarea acestei clădiri. Nu îl interesa nimic altceva decât să locuiască în penthouse-ul lui. Era groaznic de egoist. Se obosea vreodată să plece urechea la ce spunea altcineva? Nu era deloc curios? Dacă aş fi fost în locul lui şi aş fi avut locul ăsta la dispoziţie, aş fi explorat fiecare ungher al clădirii.

Dar nu şi Michael.

Baschetul, Rika, mâncarea, sexul şi somnul erau singurele lucruri care-l preocupau.

Liftul a urcat douăzeci şi unu de etaje. Când s-a apropiat de ultimul etaj, a încetinit. Uşile s-au deschis, iar Michael şi cu mine am dat năvală afară, spre apartamentul lui.

Lev şi Will stăteau în mijlocul livingului. Michael s-a dus direct la ei.

— Rika e aici? Unde este?

— Bună! Ce s-a întâmplat?

Vocea Rikăi a venit de sus. A coborât scara. Avea în mână o geantă de piele cafenie. Probabil că îşi luase haine pentru noapte.

Michael s-a repezit spre scară, sărind câte două trepte odată. A strâns-o în braţe.

Am oftat uşurat. Damon nu pusese mâna pe ea. Poate că, până la urmă, nici nu era în Delcour.

— Scumpo – a şoptit Michael –, de ce dracu’ nu răspunzi la telefon?

Rika l-a îmbrăţişat. Era nedumerită.

— Cred... cred că telefonul meu e în poşetă. Eram la etaj, împachetam. Ce s-a-ntâmplat?

Michael a scuturat din cap. Nu avea timp de explicaţii.

— Domnule Crist!

Patterson, unul dintre administratorii clădirii, tocmai intrase în penthouse.

— S-a întâmplat ceva? Jackson, omul de la recepţie, mi-a spus că a apărut o problemă.

— Nu sunt sigur, a răspuns Michael. Ai văzut pe cineva suspect intrând sau ieşind din clădire?

— Nu, domnule. Vă asigur că aş fi luat măsuri dacă aş fi văzut persoane suspecte.

L-am întrebat pe Michael: •

— Când a vândut Torrance clădirea asta?

Michael a luat-o de mână pe Rika, i-a luat geanta şi a coborât treptele.

— în 1988. Aşa mi-a zis Robson.

Am dat din cap, în semn de aprobare.

— Senzorii computerizaţi pentru lifturi au fost inventaţi doar spre sfârşitul secolului trecut. Ştiind că avea să vândă clădirea, mă îndoiesc că Gabriel a modernizat sistemul, adăugând coduri de acces pentru etajul ascuns. Asta înseamnă că există o modalitate mult mai simplă să ajungi la etajul doisprezece. O modalitate care nu se aplică şi noului hotel de pe celălalt mal al râului.

Nu exista tastatură digitală. Şi, categoric, nu existau nici sisteme de recunoaştere a amprentei sau cârduri electronice de acces.

Era posibil să existe un lift separat pentru acel etaj, dar...

Lifturile din Delcour nu erau cele originale. Cele vechi au fost scoase, iar puţurile – renovate. în timpul lucrărilor, etajul ascuns ar fi fost descoperit. Sau poate că...

— Mai există şi alte lifturi? l-am întrebat pe Patterson. Unul care nu este folosit în mod curent?

Poate chiar dezafectat? Sau există o altă scară?

A clătinat din cap, în semn că nu. Brusc, a rămas nemişcat. îi venise o idee.

— Există o scară la etajul unu, dar a fost zidită. Nu mai duce nicăieri. Iar la subsol există un lift de serviciu.

Mi-am ridicat fruntea.

— Dar calea de acces la lift a fost bătută în cuie, cu scânduri. Cred că n-a mai fost folosită de vreo treizeci de ani.

Totul se potrivea.

Am făcut un pas spre el.

— Arată-ne!

Am coborât toţi cu liftul. Am ajuns mai jos decât holul de la intrare, mai jos decât parcarea subterană.

În continuare, Michael o ţinea pe Rika dé mână. Mă privea cu îngrijorare. Nu cred că venise vreodată aici. După cum bănuiam, gândul că Damon fusese în clădirea asta, mai ales în serile în care Michael avea meciuri sau era plecat din oraş, îl paraliza de groază.

Am intrat în subsolul aflat là două niveluri sub pământ. Patterson ne-a condus pe un coridor lung. Deasupra capetelor noastre se întindeau ţevile de apa. Auzeam sunetul unui boiler răzbătând de undeva.

Am străbătut un alt culoar, apoi am pătruns într-o mică zonă deschisă şi am ajuns în faţa vechiului lift de serviciu.

Dintr-odată, Patterson s-a oprit Avea o expresie confuză.

— Scândurile au fost desprinse, a spus el.

într-adevăr, toate scândurile fuseseră date deoparte.

Oare de cât timp nu mai trecuse administratorul pe-aici?

Liftul vechi nu părea foarte încăpător. Era murdar şi plin de pânze de păianjen. Deasupra uşii se afla un indicator de etaje demodat Fără cifre. însă în spatele sticlei colorate lucea o luminiţă, semn că liftul avea curent

— Nu-mi vine să cred, a murmurat Michael.

Am apăsat pe buton, iar uşile liftului s-au deschis numaidecât, cu un zgomot cristalin. Cu toţii am rămas gură-cască.

Am intrat în lift. Podeaua s-a mişcat puţin, însă părea destul de stabilă. Am ţinut uşa deschisă, facându-le semn celorlalţi să intre.

Cabina era îngustă. Podeaua era mochetată, iar pereţii erau pe jumătate din lemn de cireş, pe jumătate din oglinzi.

înăuntru exista un singur buton. Odată intraţi în lift, i-am spus lui Lev să se ducă la mine acasă şi să-i zică lui Banks că mă voi întoarce curând. Michael l-a trimis pe Patterson să cheme toţi paznicii aid. Apoi uşile s-au închis şi am început să urcăm.

Cablurile scârţâiau. Simţeam vibraţia lor sub tălpi.

— Un an întreg! a strigăt Michael. Dämon a venit şi a plecat, a stat cu ochii pe noi toţi, un an întreg! Chiar sub nasul nostru.

— De fapt, nu era chiar aşa greu să-ţi dai seama de ăsta, a vorbit WilL

l-am aruncat o privire. în ultima vreme nu prea vorbisem cu el. Mă întrebam cum o duce. Oare ce părere avea despre toate astea? Cu siguranţă,

sentimentele lui faţă de Damon erau foarte amestecate.

.

Mi-am promis că voi sta de vorbă cu el mai târziu.

Liftul s-a târât în sus. S-a oprit la presupusul etaj secret.

Uşile s-au deschis, dezvăluind o încăpere mare, lungă şi lată.

Aducea cu o cameră de zi uriaşă, cu uşi pe laturi şi în capătul opus. Probabil că duceau la dormitoare şi la bucătărie. *Isuse!* Era enormă!

• Fusese proiectată ca un apartament de lux, cu un spaţiu comun care se prelungea^ pierzându-se din vedere. La dreapta era un şemineu, iar pe peretele dinspre răsărit se aflau ferestre cu draperii de catifea printre care se strecura lumina zilei.

Am intrat cu toţii şi ne-am împrăştiat prin spaţiul vast.

— Incredibil! a exclamat Rika. Atât timp, niciunul din noi n-a avut habar de etajul ăsta.

Mda. Damon chiar fusese aici. Mi-o confirma mirosul înţepător al ţigărilor lui.

Pereţii erau acoperiri de portrete înrămate. Am văzut câteva zone amenajate cu mese şi cu scaune capitonate. M-am apropiat de o masă pe care se găsea o sticlă de Dewar şi un pahar gol. Am ridicat sticla şi am adulmecat-o.

Michael controla camerele, Will cerceta terasa. Rika rămăsese cu mine. Dar Damon nu era aici. Poate că he văzuse venind sau poate că se mutase în *Papa.*

— De ce n-a plecat din ţară, sa stea la adăpost? a

spus Rika.

I-a răspuns Will:

— Pentru că tot ce vrea el se găseşte în Meridian City Michael s-a ajpropiat de noi.

— În tot timpul când lipseam de-acasă, Rika era vulnerabilă. Damon ar fi putut să-i facă orice.

— Dar nu a făcut-o, aşa că linişteşte-te! i-a zis Rika.

Michael s-a încruntat la ea.

— Stătea cu ochii pe noi, dracu’ să-l ia! Pândea ca un psihopat, chiar sub nasul nostru!

Rika şi-a ferit privirea, iar Will şi-a trecut degetele prin păr. Michael avea dreptate. Era o situaţie sinistră.

Am intervenit în discuţie:

— Rika are dreptate. De ce n-a făcut Damon nicio mişcare? De nenumărate ori, am lucrat singur până seara târziu, în *dojo*$_y$ în vreme ce el era vizavi, în *Papa.* Will locuia chiar în clădirea asta. Rika era singură aici. De ce n-a acţionat?

Am tăcut cu toţii. întrebarea plutea în aer. Ce aştepta oare? De ce stătuse aici fără să facă nicio mişcare? Avusese la dispoziţie un an şi nenumărate ocazii.

— Pur şi simplu, a răspuns Will, într-un târziu. Michael, Rika şi cu mine suntem aici, în Delcour.Tu şi Banks,în Whitehall. Restul lumii nu are nimic din ce-şi doreşte Damon. El vrea să fie aici. Aproape de noi.

Am scuturat din cap. *Prostii!*

însă vorbele lui Will păreau adevărate. Pricepeam de ce rămăsese Damon aici şi ce anume aşteptase până

acum.

Am murmurat:

— Noaptea Diavolului. Noi toţi. Prietenii lui. Este perioada lui preferată din an.

— Cum îl găsim? a întrebat Michael.

Am clătinat din cap, dus pe gânduri. Deodată, am auzit sunetul care anunţa sosirea unui mesaj pe telefonul meu. M-am uitat la ecran.

Jocurile sunt mai ca lumea când ai mai mulţi jucători. Nu crezi?

Alt număr pe care nu-l recunoşteam. De ce continua şarada asta? *Bine! Hai să jucăm!*

încă un mesaj.

La *Papa.* 9 seara. Să vii însoţit! Nici eu nu voi fi singur.

— Nu e nevoie să-l găsim, fiindcă nu se ascunde, i-am răspuns lui Michael, îndreptându-mă spre lift. Puneţi-vă hainele de stradă! Ne vedem la mine acasă, peste o oră.

Trebuia să ajung acasă. Damon avea nevoie de un avantaj. Avea să vină după Banks.

Am păşit în lift, lăsându-i în urmă. Mi-am adus aminte de încă un lucru. Le-am strigat:

— Şi să nu vă uitaţi măştile!

— De ce? a zis Will.

— Pentru că diseară e Noaptea Diavolului.

Am apăsat pe buton. Uşile au început să se închidă.

— Şi de data asta n-o să mă las prins.

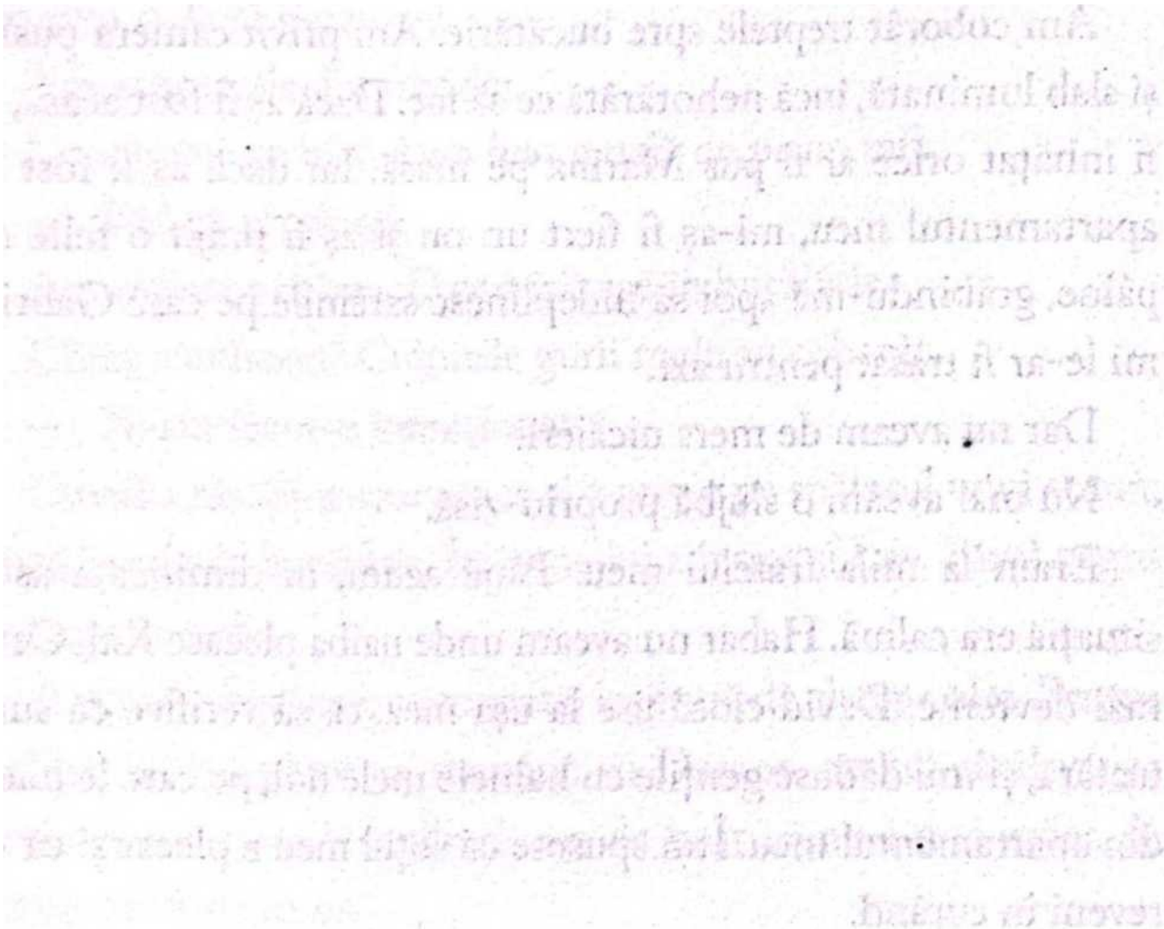

CAPITOLUL 27
BANKS

în prezent

Am coborât treptele spre bucătărie. Am privit camera pustie şi slab luminată, încă nehotărâtă ce să fac. Dacă aş fi fost acasă, aş fi înhăţat orice ar fi pus Marina pe masă. Iar dacă aş fi fost în apartamentul meu, mi-aş fi fiert un ou şi aş fi prăjit o felie de pâine, grăbindu-mă apoi să îndeplinesc sarcinile pe care Gabrîel mi le-ar fi trasat pentru azi.

Dar nu aveam de mers nicăieri.

Nu mai aveam o slujbă propriu-zisă.

Eram la mila fratelui meu. Până acum, în dimineaţa asta, situaţia era calmă. Habar nu aveam unde naiba

plecase Kai. Ceva mai devreme, David ciocănise la uşa mea, ca să verifice că sunt teafară, şi îmi dăduse genţile cu hainele mele noi, pe care le luase din apartamentul meu. îmi spusese că soţul meu a plecat şi că va reveni în curând.

Chiar eram recunoscătoare pentru haine. Tot ce aveam de îmbrăcat aici, acasă la Kai, era rochia de nuntă. Şi, deşi aş fi purtat cu plăcere hainele lui Kai, m-am bucurat că puteam să-mi pun nişte jeanşi mulaţi şi o bluză neagră, cu mâneci scurte. Mă simţeam bine când purtam ceva nou.

Am aprins lumina. M-am dus la frigider şi m-am uitat pe ferestrele din dreapta mea. Vântul bătea cu putere, biciuind frunzele şi învolburând nori negri pe cer. Mi-am amintit că pentru azi se preconiza o furtună.

Pielea de pe braţe mi s-a înfiorat.

Deschizând uşa frigiderului, am cotrobăit mulţimea de produse pe care abia dacă le recunoşteam. Pe altele nici nu le gustasem vreodată. Tofu şi came în ambalajele lor, sucuri verzi şi portocalii, plus o mâncare de ciuperci cu un sos care mirosea tare bine. Aici mai erau ouă şi lapte, două rafturi pline cu legume şi fructe. Nici urmă de brânză, de prăjituri sau de sucuri acidulate. Kai avea o dietă sănătoasă.

Am scos ouăle din frigider.

Le-am pus pe blat şi am luat o oală de pe un raft.

— Văd că zâmbeşti.

Am ridicat privirea. David intrase în bucătărie.

Chiar zâmbeam? Colţurile gurii mele au coborât.

— N-am facut-o intenţionat.

David a râs. Şi-a scos geaca şi a pus-o pe spătarul unui scaun, lângă insula de bucătărie. în urma lui a intrat şi Lev. Părul negru îi atârna în ochi.

A căscat, după care a aruncat o legătură de chei pe blat. Pentru o clipă, mi s-a părut că seamănă cu Damon, atunci când venea târziu acasă, cu ochii tulburi, aşa de beat că nu-i mai ardea de nimic decât de somn.

— Kai se va întoarce repede, mi-a spui Lev.

— E totul în regulă?

A ridicat din umeri.

— O să aflăm în curând.

Am turnat suc în trei pahare.

— Vă e foame?

— Găteşti? a zis David, şocat

— Ştiu să fierb ouă.

Am deschis iar uşa frigiderului, copleşită.

— în frigiderul ăsta e destulă mâncare cât pentru o nuntă.

Ochii lor au sclipit. Băieţii au sărit de pe scaune şi s-au apropiat.

— Păi, tocmai am avut o nuntă, a spus David, cu ochii la mâncare. Aşa că hai să pregătim un ospăţ!

— O să facem mizerie pe-aici, i-am zis. Lui Kai nu-i place dezordinea.

David a pufnit. A scos carnea învelită în hârtie maro.

— în casa *e*î, *soţia* lui Kai poate să facă orice-i trece prin cap. Corect?

Am zâmbit.

— O să vedem.

Am muşcat din gogoaşă. Dinţii mei s-au afundat în aluatul moale.

— Sunt chiar bune, i-am spus lui Lev, lingându-mi zahărul pudră de pe buze.

A muşcat din gogoaşa lui.

— Pe mine m-a crescut bunica. Făcea gogoşi foarte des. Nu-s la fel de priceput la gătit cum e Marina, dar pot să încropesc ceva, dacă-i musai.

Marina. Mi-am adus aminte de ea. Avea un şef ticălos. O mulţime de nemernici intrau şi ieşeau din casa aceea. N-ar fi trebuit s-o las singură acolo.

Lev s-a dus la cuptor. Avea faţa mânjită de făină.

David savura friptura pe care şi-o pregătise. Şi-a pus ouă în farfurie.

— Banks! Vino aici!

Kai stătea în pragul bucătăriei; Pe băieţi nu i-a învrednicit nici măcar cu o privire.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat.

Mi-am şters mâinile pe un prosop şi mi-am scuturat urmele de făină de pe bluză. Am păşit în urma lui. Mă jucam cu : verigheta de pe degetul meu, însă mi-am impus să încetez. Ne-am oprit în foaier.

M-am grăbit să-l liniştesc:

— O să facem curat în bucătărie.

Expresia din ochii lui s-a îndulcit.

— Nu-mi fac probleme pentru asta. Mă bucur ca te distrezi.

Uşa din faţă s-a deschis. Will a intrat ducând o geantă, urmat de Michael şi de Rika.

Kai s-a întors spre mine.

— Spune-le băieţilor tăi să termine de mâncat! Am nevoie de ei afară.

— Ce s-a-ntâmplat?

A şovăit o clipă. În ochii lui am citit îngrijorare.

—î- Ştiai că clădirea Delcour a fost a tatălui tău la un moment dat? m-a întrebat, coborându-şi vocea.

Nu ştiam ce să spun.

— Poftim? A fost a tatei? Nu, habar n-aveam. Nu-i administrez eu afacerile. Oricum, nu pe cele legale. Ar fi trebuit să aud ceva legat de asta.

— A avut clădirea în proprietate înainte să te naşti, a explicat Kai. Altădată, Delcour a fost un hotel. Construit de familia lui Gabriel.

— Deci etajul secret...

A dat aprobator din cap. Ştia ce voiam să întreb.

— Şi în Delcour există un etaj secret Damon îşi împărţea timpul între cele două proprietăţi.

Incredibil! Asta însemna că, în seara când adusesem contractul la Delcour, la petrecerea dată de Michael, fratele meu ş-ar fi putut afla în clădire. Nu mă îndoiam că bântuia prin oraş, dar... Dumnezeule!

De ce nu-mi vorbise niciodată fratele meu despre Delcour?

— Sunt gata să închei povestea asta, a spus Michael, aruncând o geantă pe podea, în capul scărilor. Damon ne-a dus de nas ca pe nişte proşti.

— Exact! a intervenit Will, care tocmai apăruse din bucătărie, cu o bere în mână. Nici n-ar trebui să mergem la *Papa.* Lasă-l pe el să vină la noi! Hai să-i lăsăm deschisă afurisita de uşa! De ce nu?

Kai şi-a încordat maxilarul. Mi-am dat seama că era frustrat.

— Te rog, nu chema poliţia! am şoptit, lipindu-mă de el. Gabriel n-o să...

— N-o să ce?

Nu voiam să-i spun care va fi următoarea mutare a tatălui meu. Lui Kai i-ar fi putut veni idei.

I-am răspuns:

— Gabriel n-o să-i permită lui Damon să fie arestat din nou şi să se facă de râs încă o dată. Eu pot să-l ţin în frâu. Dacă reuşesc să vorbesc cu el...

— Nu vreau să se apropie de tine.

— E fratele meu...

— Nici nu mă gândesc! s-a răstit Kai. Mă descurc singur cu el.

— Will are dreptate, a spus Rika, făcând un pas în faţă. Ia-l pe Damon prin surprindere şi fi-l să vină la noi! Dacă în tot acest timp a fost chiar aici, dar nu ne-a atacat, înseamnă că nu e o ameninţare reală.

Kai a izbucnit în râs. Părea mai degrabă batjocoritor decât amuzat.

— Şi rechinii le dau târcoale peştilor, până se hotărăsc dacă îi mănâncă sau nu.

Kai s-a uitat lung la Rika şi a adăugat:

— Uneori, rechinii pleacă. Alteori muşcă. Da, poate că Damon vrea să discute cu noi, dar tare i-ar plăcea să-i căderi voi două în mână.

Ne-a privit pe Rika şi pe mine,

— Nu vreau să risc ca Damon să hotărască să acţioneze tocmai în noaptea asta.

—Exact! i-a întărit Michael spusele.

Kai m-a ţintuit cu o privire de avertizare.

— O să ne întâlnim cu el mai târziu. Tu, Rika şi Alex veţi sta aici, cu Lev şi cu David!

— Nu! a strigat Rika.

— Nici vorbă! m-am răstit. Şi eu am dreptul să-l văd pe Damon. Eu sunt singurul om care-l poate calma. N-o să rămânem aici, să coacem prăjituri, în vreme ce barbarii pleacă la vânătoare! Dacă voi credeţi că…

Kai m-a luat în braţe şi m-a săltat de la podea. S-a întors cu spatele la ceilalţi.

— Te iubesc, mi-a şoptit, Damon m-ar putea trimite din nou la închisoare, pentru foarte mult timp. Nu voi

permite să se întâmple asta tocmai acum, când te-am găsit. Te rog!

Ochii lui întunecaţi, înnouraţi de teamă, erau numai şi numai pentru mine. Nimeni altcineva nu trebuia să-i vadă.

Deci mă iubea?

M-am zgâit la el, întrebându-mă la ce se gândea. De ce tocmai pe mine? Nu ne potriveam. Acum asta era casa mea, cu adevărat? La fel şi dormitorul de sus? Hainele mele? Soţul meu? Voi avea copii şi voi şti cum e să fii mamă?

Doamne! Cât de diferit arăta acum viitorul! Crezusem că nu voi trăi niciodată lucrurile acestea.

Viitorul meu nu mai era pur şi simplu un tunel sau un drum drept, aşternut dinaintea mea. în schimb, părea mai degrabă să se rotească în cerc, pentru a nimeri o anumită şosea, dar în loc de asta, întâlnise pajişti, dealuri şi munţi. Aveam atât de multe de explorat! Nici vorbă de un drum prestabilit. Puteam să înaintez fără sa trec de două ori prin acelaşi loc.

Şi, cine ştie de ce, perspectiva asta nu mă înspăimânta deloc. Voiam să visez din nou.

— Te rog, nu-i face rău! i-am cerut.

— O sa mă străduiesc să nu-l rănesc.

M-a lăsat iar pe podea, m-a sărutat pe frunte şi s-a întors spre ceilalţi.

L-am tras spre mine. I-am şoptit:

— Şi eu te iubesc!

Pe buze i-a apărut un zâmbet. Mi-a cuprins ceafa în palmă, m-a tras iar spre el şi m-a sărutat apăsat pe buze.

Fără să-şi desprindă ochii dintr-ai mei, a făcut un pas în lături, după care s-a întors spre prietenii lui.

— Hai să baricadăm casa asta!

CAPITOLUL 28
KAI

în prezent

— Iţi spun cu toată sinceritatea: e grozav!

Michael se plimba alene prin încăperea de la etajul doisprezece, privind nucile indicii lăsate în urmă de Damon: haine, chiştoace de ţigări, câteva cartele de telefon folosite. Admira spaţiul imens, ascuns cu atâta iscusinţă în clădire. Chiar te facea să te întrebi cum de ceva atât de incredibil poate sa treacă neobservat. Probabil că oamenii văd numai ceea ce caută.

— Oraşul ăsta e imens, a continuat el, răsfoind hârtiile de pe birou. Damon a fost întotdeauna o pasăre de noapte. Se dădea la fund pe timpul zilei, iar noaptea iese din micile lui ascunzători şi hoinăreşte prin oraş, în vreme ce noi dormeam.

— Şi totuşi nu-i stă în fire să stea singur, a intervenit Will, rămas în pragul uşii.

Nu părea că-şi doreşte să intre.

— Frumoasă privelişte^ fir-ar al dracului! a oftat Michael, privind pe geam.

M-am uitat la pat. Aşternutul era tot mototolit, iar pernele rămăseseră tot acolo unde le lăsaserăm Banks şi cu mine. Damon nu părea să fi trecut pe-aici de când fuseserăm în vizită.

— OK. Hai să plecăm! Damon nu e aici.

Mi-am băgat mâinile în buzunarele hanoracului meu negru şi m-am îndreptat spre uşă.

— O să-l aşteptăm în lobby.

Michael a şovăit, dar m-a urmat. Am intrat toţi trei în lift. Trecuse de ora nouă, iar Damon nu spusese unde anume în hotelul *Papa* urma să ne vedem. Oricum, verificaserăm etajul, pentru orice eventualitate. De altfel, băieţii doriseră să-l vadă.

Am coborât în hol. Am dat o raită în jur, cu ochii-n patru. Ploaia începuse să răpăie pe străzi. Pe fereastră am întrezărit uh fulger, urmat imediat de tunet.

Ceva nu era în regulă.

Nu-l mai văzuserăm de un an. Probabil că se pregătea să-şi facă o intrare memorabilă. Nu urma să intre pur şi simplu în hotel şi să ne salute.

Telefonul meu a bâzâit. L-am scos din buzunar, fără să mă obosesc să mă uit la ecran.

— Unde eşti? l-am întrebat.

— Acolo unde trebuie să fiu.

, – Adică?

A tăcut pentru o clipă, apoi a întrebat:

— Crezi că ea te iubeşte mai mult decât pe mine?

— Unde naiba eşti?

Am strâns telefonul în pumn. Băieţii s-au tras mai aproape de mine.

— Noi suntem aici. Te aşteptăm.

— Banks e o parte din mine, a zis Damon. Iar eu sunt o parte din ea.

-— Aveţi acelaşi sânge.

M-am apropiat de uşa de la intrare şi am privit pe geam.

— Dar asta nu înseamnă automat că sunteţi o familie.

— Vezi, aici greşeşti, m-a contrazis Damon, pe un ton muşcător. Sângele este cel care leagă. E legătura din sufletul tău care îţi aminteşte că, oriunde ai pleca şi orice ai face, în lumea asta de rahat şi uitată de Dumnezeu există cineva de care eşti legat pe veci.

— Unde eşti?

Damon a vorbit mai departe, ca şi cum nu mă auzise:

— Poate să fie un blestem. O povară. Dar poate fi şi însăşi bătaia inimii tale. Centrul tău, scopul tău, obârşia ta...

A răsuflat prelung. Următoarele lui cuvinte au fost rostite mai lent.

—- Am greşit, am minţit, aproape c-am cedat nervos chiar în faţa ei, dar Banks ştie că asta înseamnă să fii o familie. Viaţa îţi dăruieşte o familie ca să te ajute să înduri. Scopul rudelor este să fie de partea ta, indiferent cât de mult doare. Rudele sunt oame- nii care *întotdeauna* îţi iau partea. E o datorie.

Nu şi când „datoria” devine abuz. Acum, Banks era familia mea şi eram hotărât ca Damon să nu o mai rănească niciodată.

— Din nefericire pentru tine, Kai...

Tonul lui părea aproape amuzat.

— ... nimic nu mă poate rupe de ea.

— Unde eşti? l-am întrebat, pentru a suta oară.

Din nou, m-a ignorat.

— Ea e a mea.

Mi-a închis în nas.

— Damon!

Michael a cerut să ştie:

—r Ce mama naibii se întâmplă?

Habar n-aveam. De ce mai sunase? De ce nu-mi spusese toate astea faţă în faţă?

De ce îşi bătea joc de noi, din nou?

Apoi mi-a picat fisa.

Avantajul lui.

—■ N-o să vină, am spus.

— Cum? a zis Michael, ftcând un pas spre mine.

— Fetele. Ştie că le-am lăsat acasă.

CAPITOLUL 29
BANKS

În prezent

— Bleah! a făcut Alex, scoţându-şi mâna din dovleacul tăiat şi scuturând pe ziar resturile gelatinoase.

— Ai spus că vrei seminţe prăjite, i-a amintit Rika.

— Da, dar nu ştiam că mai întâi trebuie să le scoţi de-aici.

M-am silit să zâmbesc. Nu reuşeam să-mi iau gândul de la Kai şi de la fratele meu. Am pus o lumânare mică în dovleacul meu scobit şi am aprins fitilul lumânării.

Să scobesc dovleci era un mod jalnic de a-mi ţine mintea ocupată, când nu voiam decât să urc într-o maşină şi să mă duc să-i caut pe Kai şi pe Damon. Dar, dacă plecam, Rika ar fi venit după mine. Apoi, firește, şi Alex ne-ar fi urmat. Nu doream să fiu trasă la răspundere pentru ceea ce li s-ar fi putut întâmpla. Trebuia să am răbdare până suna Kai. Dar, dacă nu îmi telefona în cel mult o oră, plănuiam să mă duc după el. Şi nu mi-ar fi păsat cine venea cu mine. îi iubeam pe

amândoi, iar ei voiau să se rănească reciproc. Cum naiba să rezolv o situaţie aşa de complicată?

Lev şi David au apărut şi ei. Au ciugulit din gustările de pe blatul de bucătărie şi s-au uitat cât timp noi am terminat cu dovlecii. Am pus dovleacul meu pe pervazul de deasupra chiuvetei, cu faţa spre grădină.

Copacii cu frunze colorate se clătinau în vânt. Primii stropi de ploaie s-aii izbit de fereastră.

Un fulger a scăpărat pe cer. Am tresărit, cu inima-n gât. Tunetul care a urmat s-a rostogolit pe deasupra casei.

Le-am zis băieţilor: ,

— Vine furtuna. în dulapul din hol sunt lumânări, lanterne şi baterii. Aduceţi voi câteva, bine?

— Bine.

David s-a îndepărtat de blat. El şi Lev i-au zâmbit lui Alex, pe urmă au ieşit în hol.

Ea le-a răspuns cu o privire galeşă.

— Ce flăcăi zdraveni avem aici! a comentat Alex jucăuş. Ăştia doi fac echipă?

Mi-am ridicat fruntea. Rika a zâmbit. A continuat să-şi scobească dovleacul.

— Când mă plictisesc, îmi zboară gândul la sex.

— Iar când lui Alex îi zboară gândul la sex – a zis Rika –, cineva urmează să şi-o tragă.

Alex a pus la loc capacul dovleacului ei.

— Păi, când faci sex te simţi bine. Ar trebui să ne fie ruşine de lucrurile care ne fac să ne simţim bine? Nu!

Mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit din bucătărie.

Rika lucra la ochii dovleacului. Am strâns ziarul plin de resturi şi seminţe. Dacă Alex voia să le prăjească, n-avea decât!

— Mi-a plăcut rochia ta, mi-a spus Rika, fără să mă privească. A fost perfectă.

Rochia mea?

Ah> cea de nuntă! Acum, că tot a adus vorba despre asta, mi-am amintit că rochia încă zăcea pe podeaua din living.

—>■ Crezi că o să fii fericită?

Rika s-a aplecat, manevrând cu grijă cuţitaşul ei zimţat.

— Nu sunt nefericită, i-am răspuns.

A încuviinţat din cap, concentrată la treaba pe care o facea.

— KaT e un om bun. Mi-e ca o rudă.

Ştiam. Şi mai ştiam şi ce voia să-mi transmită: ca ar fi bine să-l fac fericit. Admiram loialitatea Rikăi. Situaţia éra complicată şi era posibil să treacă foarte mult timp până când prietenii lui Kai nu mai aveau să mă privească bănuitor.

M-am apropiat de ea. I-am întins o lumânare şi o brichetă, pentru dovleacul ei.

— Cum merge planificarea pentru nuntă?

A zâmbit larg.

— Am câteva idei, a spus, binedispusă. Vrei să mergi cu mine la cumpărături?

Probabil că pe faţa mea se citea limpede groaza.

— La cumpărături? Pentru o rochie de mireasă?

Rika s-a aplecat spre mine.

— Pentru o trenă.

— O trenă? Adică...

— Adică soţia trenului, a glumit ea.

Poftim?!

însă n-am apucat să-i pun alte întrebări. Luminile din bucătărie s-au stins şi încăperea s-a cufundat în întuneric.

Rika s-a încordat.

M-am repezit la comutatoare. Le-am apăsat de câteva ori.

Nu mai aveam curent.

— Vreau lanterne şi lumânări! le-am strigat băieţilor. Miş- cati-vă fundurile!

Rika şi-a frecat braţele ca şi cum, dintr-odată, i s-ar fi făcut frig.

— Nu pot să cred că deja hu avem lumină. Vântul nu bate chiar atât de tare.

— Gata, le-am adus!

David şi Lev au intrat în bucătărie, aducând lanternele şi lumânările.

I-am întins Rikăi un aprinzător.

— Te rog, aprinde lumânările din living!

S-a ridicat şi a ieşiţ din bucătărie. I-am întins lui Alex nişte sfeşnice.

— Du câteva lumânări sus, pe hol! Lev, mergi cu ea!

David mi-a întins o lanternă. Am luat câteva lumânări şi un aprinzător, iar el s-a repezit la etaj.

Mai întâi am intrat în biroul lui Kai şi am golit o tăviţă cu agrafe. Am pus o lumânare deasupra, am

aprins-o şi am plecat, nu înainte să mă asigur că intrarea în culoarul secret era închisă.

Ajunsă în sufragerie, m-am înfiorat din cauza curentului rece. Am ridicat ochii şi am văzut draperiile înfoindu-se. Ploaia pătrundea în casă prin fereastra deschisă.

— Ce naiba?!

Am aruncat lumânările pe canapea şi m-am dus să închid fereastra.

— Cum mama dracului s-a deschis?

Ploaia bătea în pervaz. Picăturile îmi stropeau bluza în vreme ce mă străduiam să trag geamul în jos.

•— De ce e deschisă? a spus Rika.

A venit să mă ajute. Amândouă, am reuşit să închidem fereastra.

— Habar n-am.

Mi-am scuturat mâinile de praf.

— Mulţumesc de ajutor! Se face tot mai urât afară.

Rika s-a uitat pe geam.

— Aşa-L Aş vrea să fi fost toţi acasă în clipa asta. Noaptea Diavolului e şi mai reuşită când plouă.

Mi-am frecat braţele. Tremuram. Bănuiam ce puneau la cale cei din Thunder Bay în noaptea asta. însă nu simţeam aceeaşi nostalgie precum Rika.

Mai mult ca sigur, ea crescuse cu totul altfel decât mine: în siguranţă, ocrotită şi – probabil – cu părinţi ultraprotectori. Pe de altă parte, eu crescusem cu Damon şi fusesem martoră la un comportament îndeajuns de distructiv încât Noaptea Diavolului mi se părea de-a dreptul inofensivă, prin comparaţie.

Noaptea asta nu mi se părea nici eliberatoare, nici distractivă. În vreme ce Rika voia să se dezlănţuie şi sa intre în belele, eu tânjeam după linişte.

Deodată, s-a auzit un bufnet la etajul de deasupra. Am ridicat amândouă privirea în acelaşi timp. Podeaua scârţâia ca şi cum cineva păşea deasupra noastră.

— E Alex, a spus Rika.

Ştiam că deasupra noastră se afla dormitorul lui Kai şi al meu. Alex nu avea motive să intre acolo.

Am luat lanterna de pe canapea.

— Vino!

Am urcat repede scările. Eram neliniştită. Niciuna dintre noi nu deschisese fereastra aceea. Am privit îh jur, plimbând raza lanternei peste tot, cu ochii cât cepele.

— Alex! Alex, eşti OK?

Am deschis uşa dormitorului. Din precauţie, n-am intrat. în schimb, am plimbat iar fasciculul lanternei în jur. Aici nu era

nicio lumânare aprinsă. Am luminat ungherele, patul, locul de după uşă.

Camera era aşa cum o lăsasem.

Tocmai mă pregăteam să mă îndrept spre baie, când am auzit un scârţâit în spatele nostru. Am întors amândouă capetele, ca la comandă.

— Alex! am strigat.

M-am apropiat de uşa camerei de oaspeţi şi am deschis-o, luminând-o cu lanterna.

— Ce dracu'! a exclamat Lev.

A ţâşnit din pat. A început să-şi încheie jeanşii. Alex s-a ridicat din locul unde îngenunchease pe podea şi mi-a zâmbit, ridicând din umeri.

M-am răstit la Lev:

— Ia-l pe David şi mergeţi la subsol! Verificări tabloul electric! încercând să-şi ascundă rânjetul, Lev a ieşit din cameră. M-am întors spre Alex.

— Imediat ce-şi termină treaba, o să fie numai al tău. Ai răbdare!

Alex a dat să spună ceva, dar un alt bufnet a răsunat deasupra. Toate trei am privit spre tavan.

Am icnit de uluire. Nimeni dintre noi nu era la etaj.

— Ce-a fost asta? a întrebat Rika.

Am tras-o după mine în hol şi am smucit din bărbie către Alex.

— Să mergem!

Am coborât scările în fugă.

— Lev! David!

Am iuţit pasul spre bucătărie şi am deschis uşa care dădea spre subsol.

— Lev!

Cu lanterna strânsă în pumn, am luminat scara întunecată. – David!

Isuse! Pe unde umblau?

Tavanul scârţâia necontenit, de parcă cineva păşea sus.

— Banks! a rostit Rika, pe un ton de avertisment.

Ştiu, Ştiu, Ceva nu era în regulă.

M-am îndepărtat de uşa care dădea spre subsol. M-am uitat la stânga şi la dreapta.

—- Unde-i telefonul tău?

— Înliving.

Am străbătut foaierul toate trei, la lumina lanternei mele. Am verificat de două ori încuietorile uşii din faţă, ca să mă asigur că totul e în regulă.

Rika a cotrobăit prin poşeta ei. Şi-a scos telefonul.

Apoi s-a auzit un trosnet la etajul'de deasupra. Zgomotul a reverberat în toată casa.

— Ce-a fost asta?

De lângă fereastră, Alex a rotit lanterna de jur împrejur.

Rika s-a uitat la mine. Era gata să folosească telefonul. Apoi şi-a mutat privirea dincolo de mine.

— Banks!

M-am răsucit pe călcâie. În pragul uşu stătea Kai, cu masca pe faţă.

Am răsuflat uşurată.

M-am repezit la el şi l-am îmbrăţişat strâns.

— Ce naiba?! Ne-ai speriat!

Kai era în siguranţă. Tensiunea începea să mă

părăsească. Braţele lui m-au cuprins şi m-au tras mai aproape.

L-am întrebat:

— Ai venit prin coridorul secret? Unde sunt Michael şi Will?

— Banks! a strigat Rika.

M-am tras puţin în spate şi m-am uitat la ea.

— Ce-i?

Privea ei fugea când la telefon, când la mine. A scuturat din cap şi a făcut un pas înapoi.

— El nu e Kai!

Mi-am retras brusc braţele. Mi s-a pus un nod în gât. M-am uitat cu atenţie la mască.

Doi ochi negri i-au întâlnit pe ai mei, strecurând în fiinţa mea o răceală care-mi era foarte cunoscută.

Damonf M-am dat înapoi.

— Dumnezeule!

— Lasă telefonul jos! i-a cerut Damon Rikăi. Acum!

Dar ştiam că Rika n-o să-l asculte; Am rugat-o din priviri să fiică exact ce i se cerea. Dacă nu se supunea, n-ar fi făcut decât să-l provoace. Puteam să mă descurc în situaţia asta dacă fratele meu rămânea calm.

Rika â strâns telefonul în pumn. Nu se putea hotărî ce să facă, în cele din urmă, şi-a pus telefonul în buzunarul din spate al jeanşilor. A apucat gâtul unei sticle de Johnny Walker de pe raftul barului şi â luat poziţie de atac.

— Ei, cum o duc şerpii mei? m-a întrebat Damon, scoţându-şi masca – o replică identică a măştii lui Kai – şi trecându-şi degetele prin păr.

Pentru prima oară după un an, am privit chipul

fratelui meu. Părul îi crescuse peste urechi, era mai tras la faţă, dar maxilarul era la fel de ferm. Când şi când, câte un muşchi îi zvâcnea. Ăsta era singurul indiciu că era copleşit de furie.

Pentru orice eventualitate, am făcut un pas în spate.

A aruncat masca pe un scaun.

— Ţi-e frică de mine?

— Unde sunt David şi Lev? am întrebat.

— Legaţi fedeleş, la subsol.

— Nu ne poţi învinge pe toţi! l-am avertizat, trăgând cu coada ochiului la Alex, care începuse să se mişte.

Damon a râs.

— Nu-ţi face griji! Există câte un Damon pentru fiecare dintre voi.

A fluierat scurt. Doi bărbaţi au intrat în cameră. Erau îmbră- caţi la fel ca Damon, cu hanorace şi jeanşi. Purtau măşti identice.

În faţa noastră se găseau trei bărbaţi. Toţi muşchii mi s-au încordat la maximum.

— Cine...?

— Acum! a ordonat Damon.

S-au repezit la noi.

— Damon, nu! am strigat. ■

Am întins braţele în faţă, gata de luptă.

Insă cei doi bărbaţi au trecut pe lângă mine şi s-âu năpustit asupra lui Alex. Unul a prins-o din spate. A luat-o de păr şi a strâns-o de gât, în vreme ce al doilea i-a apucat mâinile şi a imobilizat-o. Alex se zbătea şi mârâia.

Rika a ţâşnit spre ei.

— Aş putea să-i rup gâtul într-o secundă, a ameninţat tipul din spatele lui Alex, fixând-o cu privirea pe Rika.

Nu le recunoşteam vocile.

Rika s-a oprit, cu pumnii strânşi. S-a răsucit spre Damon.

— Laş nenorocit!

Frate-miu a rânjit.

— Nu sunt laş. Sunt isteţ. Tipii ăştia nu ar rezista nici cinci secunde dacă ar încerca să pună mâna pe voi.

‘— Hei! s-a răstit iritat bărbatul din faţa lui Alex. Damon, ia mai du-te dracului!

M-am întors spre frate-miu.

— Ce vrei?

—■ Pe tine te vreau.

— Prostii! am mârâit. Mereu m-ai avut! De ce ai aşteptat până acum ca să te-arăţi la faţă?

Rika nu i-a lăsat răgaz să răspundă. A făcut un pas în faţă.

— Ai încercat să ne omori! i-a strigat ea. Lui Will... i-ai legat un bloc de ciment de picior, i-ai legat mâinile la spate şi l-ai aruncat în ocean! Iţi dai seama prin ce l-ai silit să treacă? Eşti, un monstru nenorocit!

— Ştiu.

Mi-am întors iar ochii spre el. Părea aproape sincer.

Privirea lui rătăcea prin cameră, evitându-ne.

— Foarte multe lucruri sunt în neregulă cu mine, a spus cu gravitate. înainte, îmi plăcea să merg la şcoală. Mă duceam zilnic. Chiar şi când eram bolnav. îţi aminteşti, Banlcs?

Fireşte că-mi aminteam. Damon era ultima persoană

din lume din partea căreia te puteai aştepta să aibă o prezenţă bună la şcoală. Chiulea doar atunci când chiuleau şi prietenii lui.

— Şcoala era singurul loc în care ştiam că sunt în siguranţă, a continuat el. Mai târziu, când am crescut, sentimentul de siguranţă mi-l dădeau muzica, băutura, fetele... Părea că în fiecare zi dădeam câte o petrecere. Uneori, era de-ajuns ca să nu mă mai gândesc la nimic, aşa că abia dacă băgăm de seamă ce se întâmpla...

Vbcea i s-a frânt. S-a forţat să rostească ultimele cuvinte:

— Ce se întâmpla cu mine.

Am simţit usturimea lacrimilor.

— Aveam prietenii mei, echipa mea şi pe tine, a adăugat, ridicând privirea spre mine. Erai numai a mea. Singura fată în care am avut încredere vreodată. Mi-am jurat că nimeni nu te vă lua de lângă mine. Nu-mi place schimbarea.

Damon s-a uitat la Rika.

— Tu erai schimbarea.

A ficut un pas spre ea. ?

.— Damon, nu! am strigat.

— Dacă nu vrei să se întâmple asta, vino cu mine!

— Unde?

— Acasă, fireşte! mi-a spus Damon, privind-o din . nou . pe Rika. Vreau ca Rika să-mi arate cum a fost renovată catedrala St Killian. Poate c-o să ne plimbăm prin catacombe.

Privirea lui ameninţătoare era mai sugestivă decât vorbele lui. Iritată, Rika a clătinat din cap, în semn că

nu. I-a zis:

— Nu merg nicăieri cu tine.

Damon a mai făcut un pas spre ea.

— Dar acum e Noaptea Diavolului' Haide! Nu mă-ndoiesc că vor veni şi Kai, Michael şi Will. O să he distrăm ca în vremurile bune.

Rika a pufnit, sfidându-1. '

— Pentru asta ai aşteptat uri an? Pentru Noaptea Diavolului? Dumnezeule! Chiar ai nevoie de asta, aşa-i? Ai nevoie de trecut, de euforia din Noaptea Diavolului, de prietenii tăi, care acum te urăsc...

Fratele meu s-a repezit la ea. A pironit-o de perete. Palmele lui se sprijineau de o parte şi de alta a capului ei.

— Damon! am strigat.

— Nu-ţi face griji, scumpo! Rika nu se teme de mine. Am dreptate, Rika?

Ea a strâns sticla în pumn, privindu-l sfidător.

— Rika, pe mine mă urăşti pentru ceea ce fac, dar pe Michael îl *iubeşti* pentru ce face.

— Michael nu a încercat să-şi ucidă prietenii, i-a întors-o Rika.

— A, tu m-ai urât dintotdeauna. îmi amintesc când aveai paisprezece ani. leşeai repede pe uşă, imediat ce eu şi Michael intram în camera în care te aflai tu. Oamenii impun reguli bazându-se pe cum vor să fie trataţi, dar hai să-ţi spun ceva! Când altcineva se poartă urât, e ori alb, ori negru, nu? îl judecăm şi-l condamnăm. Dar când noi ne purtăm urât, dintr-odată lucrurile intră într-o zonă gri. Doar pe alţii îi judeci, nu

şi pe tine însăţi. Am dreptate? Nu-l judeci şi pe Michael!

Rika a strâns din dinţi. Ochii ei aruncau flăcări.

— Oamenii sunt ipocrîţi, Baiiks, mi-a zis frate-miu, fără să-şi ia ochii de la ea. Fac aceleaşi lucruri pentru care l-ar urî pe un altul, dacă le-ar face. Singura busolă morală în care mă mai încred acum este propria mea busola.

A apucat-o de bărbie şi a strâns cu putere.

— Am ajuns la o concluzie, a adăugat el, scrâşnind din dinţi. Un bărbat merită să aibă tot ceea ce poate lua.

Ea şi-a smucit capul, cu faţa schimonosită de furie.

— Te urăsc!

Damon s-a aplecat spre ea.

— Ador când mă urăşti.

S-a aplecat la urechea ei dreaptă. La început, Rika s-a tras înapoi, însă pe urmă a rămas nemişcată, ascultând. Nu vedeam gura lui Damon, dar falca lui părea să se mişte. Iar ea nu l-a respins. Ce-i şoptea oare?

Ochii Rikăi se îngustaseră de furie* Deodată, umerii i s-au încovoiat şi trupul i-a îngheţat. Privirea i s-a stins* A rămas neclintită, de parcă nu se putea mişca.

Damon şi-a îndreptat spatele şi i-a dat drumul.

— Dă-o dracului de lume, Rika! Cu plăcere!

Ea l-a îmbrâncit. Abia mai respira. Fratele meu a râs.

Am păşit în faţă.

— Cei-aispus?

în aceeaşi secundă, o lumină a pătruns prin

fereastră. O maşină tocmai parcase pe alee.

— Ia te uită cine-a venit! a rânjit Damon.

Rika a profitat de ocazie. L-a lovit cu sticla în cap. Damon a încercat să ridice braţele, ca să se apere, dar s-a prăbuşit la podea precum o păpuşă de cârpă.

Fără întârziere, Rika a aruncat sticla spre unul dintre bărbaţii care o tintuiseră pe Alex. El s-a ghemuit ca să se ferească, iar asta mi-a acordat timpul necesar să mă năpustesc asupra lor. Celălalt s-a rotit pe călcâie. L-am pocnit în falcă, repezindu-mi genunchiul între picioarele lui. S-a poticnit şi a căzut la podea, iar Rika a tras-o pe Alex departe de el.

— Fugi! a urlat Rika.

— Peaici!

Am alergat înaintea lor, pe hol, spre birou.

— Peaici! Repede!

împingând cu toată puterea corpul de bibliotecă, âm reuşit să-l urnesc şi să dau la iveală intrarea în culoar. Rika înţelesese intenţia mea. Ea şi Alex au împins odată cu mine.

Fetele au păşit în culoarul secret. Insă nu şi eu. Am apucat marginea „uşii” şi am început s-o trag la loc.

— Banks, ce faci? a strigat Rika. Banks!

— Plecaţi!

Trebuia să ajung la fratele meu înaintea lui Kai.

Am alergat iar pe hol. Cineva bătea în uşa de la intrare şi apăsa cu putere clanţa. Instinctul îmi spunea să deschid uşa, dar apoi am văzut pe podea o dâră de sânge care ducea spre bucătărie.

îl răniseră pe Damon. Sau îl dmorâseră. Am fugit pe hol şi am intrat în bucătăria cufundată în întuneric.

Dincolo de insula de bucătărie, uşile de sticlă erau deschise. Ploaia răpăia în grădina împrejmuită. Vântul îndoia copacii, mai-mai să-i rupă. O uşă s-a trântit de perete.

Unde eşiif

Dintr-odată, am fost înhăţată din spate şi trasă înapoi. Un braţ mi-a cuprins umerii.

Am icnit.

— Doar nu-l iubeşti, nu? a întrebat Damon.

Ceva umed mi-a atins tâmpla.

— Sper că nu, pentru că sunt pe cale să te las văduvă.

Văduvă? Am deschis gura ca să vorbesc. Degetele mele au atins în treacăt mâna pe care Damon o lăsase să-i atârne pe lângă trup. Am pipăit o ţeavă rece, de oţel. Un strigăt mi-a înţepenit în gâtlej.

Am întors capul. Sângele din păr îi picura pe partea stângă a feţei.

— Damon, ce vrei? am şoptit.

Uşa din faţă s-a trântit. Am închis ochii.

— Te rog! l-am implorat. Te rog, nu! Pleacă! Fugi!

— Credeam că te-am crescut altfel! a scrâşnit

Damon.

M-a întors cu faţa la el şi m-a înşfăcat de gulerul bluzei.

— Trebuia să fim doar noi, Nik. Doar noi doi.

îi auzeam pe Kai şi pe băieţi păşind prin casă.

— Dacă m-ai fi vrut doar pe mine, am fi putut pleca atunci când ai ieşit din închisoare, anul trecut. Ce vrei cu adevărat?

Mă privea duşmănos, însă în ochii lui am văzut şi altceva decât mânie: îi era ruşine să răspundă.

— Vreau doar ca totul să fie aşa cum era odată.

Şi-a plecat privirea pentru câteva secunde, apoi a ridicat-o din nou spre mine. De data asta, reapăruse vechea lui răceală, pe care o ştiam atât de bine.

Damon a adăugat:

— Şi dacă nu se poate să am asta, atunci o să mă asigur că nimeni nu va scăpa de mine.

M-a tras spre el.Ţinându-mă de umăr, m-a silit să ies pe uşile de sticlă, direct în grădină.

La naiba! Ce sa fac? Instinctul îmi spunea să lupt. Să-l atac, apoi să fug. Dar asta nu i-ar fi împiedicat pe el şi pe Kai să se bată.

Ce aş hotărî, dacă ar trebui să aleg între ei doi?

— la-ţi mâinile împuţite de pe ea! a urlat Kai.

Damon m-a împins în faţa lui, trecând uri braţ pe după umerii mei. Ploaia îngheţată ne uda fără milă. Kai, Michael şi Will au ieşit în fugă în grădină.

Ochii lui Kai s-au îndreptat spre mâna fratelui meu. A văzut arma.

— N-o să-i faci niciun rău, i-a zis Kai. Ştii că am

dreptate.

— I-am făcut rău unsprezece ani la rând.

Damon m-a strâns mai tare de bluză.

— Sunt puţine lucruri pe care nu i le-aş face lui Banks.

Kai a rămas nemişcat. Furia lui se risipea. Nu ştia dacă fratele meu juca sau nu la cacealma.

— Unde-s Lev şi David? m-a întrebat Kai.

— în subsol. I-a legat.

— Dar Rika şi Alex? mi-a strigat Michael.

—■ Au plecat prin culoar.

Kai s-a răsucit spre Michael.

— Casa de pe colină. Du-te!

Michael a ţâşnit înapoi în casă. Am răsuflat ceva mai uşurată. Tot nu ştiam unde erau cele două ajutoare mascate ale lui Damon. Speram că au şters-o.

— Salut, omule! a spus Damon, cu glas ceva mai potolit. Mi-a fost dor de tine.

Probabil că i se adresa lui Will, care, pentru prima oară de când îl ştiam, nu arăta fericit. O grimasă îi schimonosea trăsăturile. Privirea pe care i-o arunca lui Damon spunea că nu uitase şi nu iertase nimic.

Kai a făcut un pas în faţă şi a strigat, ca să acopere răpăitul plou:

— La ce bun să trecem prin toate astea?

— Pentru că asta-i casa mea, a răspuns Damon, trăgându-mă la pieptul lui. La fel şi ea.

—- Banks nu e animalul tău de companie, l-a contrazis Kai. Şi nici proprietatea ta. Niciodată n-a fost.

— I-am dat totul.

— Ai tratat-o ca pe un câine! a răcnit Kai, privindu-

mă îngrijorat. Ai rănit-o.

În gâtlej mi se înţepenise un nod uriaş. Ştiam că Damon se purta rău cu mine, chiar dacă nu-mi plăcea să recunosc lucrul ăsta. Ii găsisem atâtea justificări! *Damon nu se simte bine. Este singur. Are nevoie de cineva în care să se poată încrede,*

îl iubeam. Ce trebuia să fac? Eu puteam să-l ajut să se simtă mai bine. Corect?

Dar atunci când într-o relaţie sacrificiile vin dintr-o singură direcţie – nu din ambele –, e momentul să înfrunţi adevărul. Damon îmi făcea rău.

— Ori de câte ori o ating, Banks se încordează toată, a zis Kai. E ceva abia simţit şi durează doar o secundă. Pare că atingerea mea o ia prin surprindere, ca şi cum nu e obişnuită cu asta.

Chiar aşa făceam?

Kai a continuat, uitându-se în ochii mei:

— Are o imaginaţie bogată. Cred că e şi pricepută la afaceri, într-o bună zi, o să se ocupe de multe lucruri şi, chiar dacă acum nu ştiu care vor fi acele lucruri, sunt convins că se va descurca foarte bine.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— O plac chiar şi atunci când poartă haine bărbăteşti, a adăugat Kai, îmblânzindu-şi tonul. Atât timp cât le poartă pe ale mele.

Kai s-a uitat la Damon.

— Las-o să plece, frate! N-o să-ţi facă niciun rău. Te iubeşte. Şi tu o iubeşti.

Respiraţia fratelui meu s-a iuţit. A făcut un pas în spate şi m-a tras după el. Nu se dădea bătut.

— Singurii care te pot răni sunt cei pe care-i

iubeşti, a zis fratele meu.

Am închis ochii.

■— Alege! mi-a cerut Damon.

Am deschis ochii din nou. M-â răsucit cu faţa la el.

— Kai poate supravieţui fără tine. O ştii şi tu.

Voia să spună că soţul meu nu avea chiar atât de multă nevoie de mine. Dar el, Damon, avea. Asta voia să mă facă să cred. Dar nu era pe de-a-ntregul adevărat.

l-am răspuns:

— Şi tu poţi supravieţui fără mine. însă nu-ţi place deloc să vezi că noi putem supravieţui fără tine.

A mijit ochii. Am ştiut că atinsesem un punct sensibil. Deodată, Damon a fost pus la pământ, iar cineva m-a tras de lângă el.

Will s-a năpustit la Damon. I-a smuls arma din mână, după care a început să-l lovească îndârjit cu pumnii, ca şi cum ar fi aşteptat un an întreg clipa ásta. Bănuiesc că aşa şi era.

— Nemernic jegos! a urlat Will. Eşti un nimic! Fără noi eşti un nimic!

Kai m-a prins de braţ, trăgându-mă înapoi. Michael, Rika şi Alex au ieşit în fugă din bucătărie şi au năvălit în grădină.

— Amicii lui şi-au luat tălpăşiţa, a zis Rika.

Will îşi pierduse complet cumpătul;

— Cum ai putut să împingi totul atât de departe? a urlat el. O să te omor!

îl pironise la pământ cu o mână şi îl lovea cu cealaltă.

Damon nu răspundea. Stătea cu ochii închişi.

Sângele i se prelingea din nas. Will îl lovea în neştire.

— Când n-ai nimic, nu ai nimic de pierdut, i-a zis Damon.

Glasul îi tremura când a adăugat:

— La naiba cu toate! La naiba şi cu voi!

Apoi, din senin, a prins gâtul lui Will în scobitura unui cot. L-a răsturnat la pământ şi s-a căţărat pe el. Will continua să-l lovească, zbătându-se şi mârâind. Damon a rămas cu fruntea sprijinită de pieptul lui Will. Respira greoi şi se lăsa lovit.

— Opreşte-i! l-am implorat pe Kai.

Kai nu s-a mişcat. îl lăsa pe Will să se răzbune.

Sângele pătase părul lui Damon, iar acum i se prelingea pe faţă, amestecat cu ploaia. L-a înşfăcat pe Will de tricou. încerca să-şi ferească faţa de lovituri, însă n-a schiţat nido mişcare ca să se împotrivească.

Ştia că o merita.

Will l-a îmbrâncit deoparte, s-a ridicat de jos şi i-a tras un picior în cap. Mi-am ferit privirea.

Ştiam de ce fratele meu se lăsa bătut de Will: dacă suferea pe dinafară, nu mai suferea pe dinăuntru.

Mi-am plecat capul în pământ. Priveam cum ploaia se abatea peste firele de iarbă, în vreme ce bătaia continua. Grădina se umpluse de gemete şi pocnete.

Durează prea mult

Apoi n-am mai auzit nimic. Am ridicat încet ochii. Will gâ- faia. Se aplecase deasupra lui Damon. încerca să-l ajute să se ridice.

Damon zăcea pe spate, cu genunchii ridicaţi, fără să se mişte, încet, s-a răsucit pe o parte. Membrele îi tremurau. S-a ridicat în genunchi şî s-a sprijinit pe

călcâie. Parcă nu mai avea putere nid să-şi ţină capul drept. Ploaia i se revărsa pe faţa. Părul negru îi căzuse în ochi. Atunci am ştiut că nidodată nu voi înceta să-l iubesc. Era însângerat, rănit, rătădt şi singur, dar se ridicase de la pământ. întotdeauna se va dovedi capabil să suporte orice, din partea oricui. *Să răsucească suferinţa. Să şi-o bage pe gât S-o înghită.*

Kai s-a apropiat de el. Am mers în urma lui. A îngenuncheat, cu ochii la fratele meu.

— Noi nu am ales-o pe Rika în locul tău, a rostit încet. Şi nicipeBanks.

S-a aplecat mai mult şi a adăugat cu glas ferm:.

— *Tu* ne-ai părăsit pe *noi.*

Will se uita cu coada ochiului la Damon. încă era furios, dar şi ochii lui sclipeau de lacrimi.

Kai s-a ridicat.

— Unde-i cadavrul?

Rika şi Michael au făcut un pas mai aproape. Damon a tras adânc aer în piept.

— Am scăpat de el.

Kai s-a aplecat şi l-a apucat de păr.

— Unde?

Frate-miu a ridicat ochii, aproape amuzat, şi i-a zis:

— Nu tu ai ucis-o.

Kai i-a dat drumul şi s-a îndreptat de spate.

Am intervenit:

— Poftim?

— Ea încă trăia când tu şi Kai aţi plecat de la hotel.

— De unde să ştiu că spui adevărul?, l-a întrebat Kai.

— Pentru că, atunci când ai plecat, Natalia încă respira, nu-i aşa?

----Şi atunci, unde e? am întrebat.

La un moment dat, cu siguranţă, Natalia ar fi avut nevoie de bani. Trecuse prea mult timp de când nimeni nu auzise de ea şi

* n-o văzuse.

— Am nevoie de o dovadă că e teafără, i-a spus Kai. Ştiu că am rănit-o.

Damon s-a ridicat în picioare, străduindu-se să-şi îndrepte umerii.

— Nu. Ea ne rănea pe noi, iar tu ai oprit-o. Asta-i tot.

— Deci era în viaţă când am plecat din hotel? a zis

Kai. Dar când ai plecat/xz, tot în viaţă era?

Damon s-a uitat drept în ochii lui Kai. între ei s-a lăsat tăcerea, iar eu am ştiut... Pur şi simplu am ştiut...

Natalia era moartă.

Evenimentele din noaptea aceea nu luaseră sfârşit când eu şi Kai plecaserăm de la *Papa.*

— Kai! a strigat Alex. O, Doamne! Repede!

Ne-am întors cu toţii spre Alex, care era în bucătărie şi se uita spre capătul holului.

Ne-a privit înspăimântată.

— Unde sunt extinctoarele?

Am ţâşnit toţi ca din puşcă. În timp ce străbăteam bucătăria, Kai m-a luat de mână. îl lăsasem pe Damon afară. Ştiam că va fagi. într-un fel, chiar speram să fagă.

Alex stătea în foaier, cu privirea aţintită spre living. Eu, Michael, Rika şi Kai ne-am repezit la ea. Draperia neagră era în flăcări. Un pomişor se prăbuşise. în cădere, spărsese fereastra. Cioburile zăceau împrăştiate pe podea.

— Lumânările! a exclamat Kai. Rahat!

Pomul lovise lumânările de pe pervaz. Apoi draperia luase foc.

Kai i-a făcut un semn lui Will..

— Debaraua!

Kai, Michael şi Will au ieşit în fugă în hol, gonind spre debaraua unde se găseau extinctoarele.

Am intrat iute în living. Flăcările devorau draperia. Am observat săbiile *kendo* etalate pe peretele de lângă fereastră.

— Rika!

Am smuls o sabie de pe perete.

Dogoarea flăcărilor îmi înţepa ochii, iar ploaia mi-a

năpădit braţele. Am luat o altă *kendo* de pe perete. Lacrimile mă sugrumau.

Kai pierduse deja *dojo-A.* Nu puteam îngădui să mai piardă ceva.

Rika a sărit să mă ajute, dând jos tot ce se găsea pe perete şi aruncând obiectele pe canapea.

— Nu! a strigat Kai. înapoi, Banks!

M-a apucat de braţ şi m-a tras în spatele lui.

— Stingeţi celelalte lumânări!

Flăcările cuprinseseră corniza. M-am grăbit să sting lumânările, înainte să le răstoarne vântul.

Au apărut Michael şi Will. Michael se uitat la noi, îngrozit.

— Rika! a strigat.

M-am uitat în spatele meu. O bucată de stofa care atârna deasupra, cuprinsă de flăcări, stătea să cadă. Ea a ridicat ochii. Michael a ţâşnit spre Rika. Deodată, galeria aurie s-a rupt, prăbuşindu-se de pe perete. Totul părea sa se deruleze cu încetinitorul.Draperiile care ardeau au căzut, cât pe ce să o lovească, însă în aceeaşi clipă cineva a apucat-o de tricou şi aaruncat-o înapoi, departe de flăcări. Rika s-a rostogolit la podea, în mijlocul camerei. S-a strâmbat de durere.

Când am ridicat privirea, l-am văzut pe Damon. Nu observasem că intrase.

Buimăcită, Rika a clipit de câteva ori. Căderea îi tăiase răsuflarea. Michael s-a repezit să o ridice. I-a cuprins obrajii în palme.

—• Isuse Hristoase! Eşti teafără?

Rika se străduia să-şi recapete suflul. Amândouă ne-am uitat la Damon, care strângea din dinţi.

Cu toţii am rămas nemişcaţi pentru câteva clipe. încercam să ne venim în fire. Pe urmă Kai a îndreptat extinctorul spre fereastră. El şi Will au împroşcat

perdelele cu jeturi de pulbere. Flăcările strălucitoare s-au prefăcut într-un fum înecăcios. Will a început să tuşească.

Am răsuflat prelung.

Au lăsat extinctoarele deoparte. Toţi eram obosiţi, buimaci, furioşi Am privit-o pe Alex. Ţinea o mână la piept, respirând greu. Michael stătea în faţa Rikăi. Amândoi tăceau.

Will s-a lăsat să cadă pe canapea^ cu capul în mâini, iar Kai... Kai şi-a întors privirea spre Damon.

— Crezi că n-o să chemăm poliţia? l-a ameninţat el. Ar fi trebuit să fugi de-aici.

Damon se uita ţintă la perete.

— Nu fug nicăieri, a spus. Cheamă poliţia!

Am înghiţit în sec. Kai mă privea. Ge-aş fi putut să spun? *Te rog, nu chema poliţia!*

Tata nu avea să îngăduie ca Damon să se întoarcă la închisoare. Avea să-l trimită undeva unde frate-miu nu putea să-i facă probleme şi avea să-l tină ferit de ochi străini, oricât de mult timp, până când lui Damon îi venea mintea la cap.

Să fi fost în locul lui Kai, aş fi fost convinsă că Damon merita să sufere. Aş fi ştiut ce trebuia să fac pentru siguranţa prietenilor şi a familiei mele.

Dar eu nu eram Kai.

Am închis ochii. Bărbia îmi tremura. Eram prea implicată. Inima mea nu mai suporta să-l vadă suferind.

— Rika! a zis Kai, apropiindu-se de mine şi împletindu-şi degetele cu ale mele. Michael, Will, faceţi

ce trebuie făcut! Nu pot să mă ocup de asta acum.

Şi-a apăsat buzele pe tâmpla mea. Nu le puteam cere să-l lase pe Damon să plece, dar eram recunoscătoare că soţul meu era lângă mine.

Nimeni nu scotea o vorbă. Am deschis ochii. Rika nu-l mai privea pe Damon. în ochii ei am văzut furie, dar şi nehotărâre.

Şi derută. Damon tocmai o salvase.

Oare ce-i şoptise el, înainte să apară băieţii?

— Nu mai ezita! i-a cerut Damon. Nu sunt băiatul cel bun. Cheamă poliţia!

Michael era gata să-l pocnească, dar Rika l-a tras înapoi.

— Cară-te naibii de aici! a mârâit la fratele meu.

Apoi i-a întors spatele. Respira aşa de greoi, că părea cât pe ce să explodeze.

Damon mi-a aruncat o privire. Cât de multe aş fi vrut să spun!

Dar amândoi ştiam că trebuia să dispară înainte ca Rika să se răzgândească.

Damon a plecat. Uşa de la intrare s-a deschis, lăsând să răzbată răpăitul ploii.

Dacă nu-l voi mai vedea niciodată? Pentru foarte mult timp, îl avusesem doar pe Damon în viaţa mea. Acum, totul era nou: casa mea, viaţa pe care o duceam, chiar şi hainele... Durerea mă răscolea.

Am ieşit în grabă pe uşa din faţă.

— Damon!

Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Abia îl puteam vedea. Ochii mei erau înceţoşaţi de plâns. Silueta lui

întunecată s-a oprit. S-a întors încet spre mine. în jurul ochilor avea pete de sânge închegat, dar ploaia îi spălase mare parte din faţă.

— M-ai iubit vreodată? m-a întrebat.

S-a apropiat pas cu pas de mine, privindu-mă fix.

—• Iubirea înseamnă durere, Nik. Niciodată nu te face să te simţi bine.

— Nici măcar iubirea mea?

Şi-a plecat ochii.

Mi-a zis:

— Nu mai vreau să-ţi fee rău. Asta e tot ce ştiu.

S-a îndepărtat încet. A păşit pe aleea lungă şi întunecată, până când a dispărut în noapte.

Am rămas privind în urma lui, în bezna pustie.

Niciodată nu e prea târziu.

CAPITOLUL 30
BANKS

în prezent

Afară vuia vântul de octombrie. De obicei tăcută, casa scârţâia. Era vreo trei dimineaţa. Eu şi Kai stăteam în pat, în capul oaselor: eu între picioarele lui, cu spatele lipit de pieptul lui, iar d – proptit în tăblie. Mă jucam cu degetde lui. Azi era ziua de Halloween.

— Simţi? l-am întrebat încet.

— Ce?

Am tras adânc aer în piept şi am închis ochii.

— Pare că totul tresare în jurul nostru.

O povară uriaşă mi se ridicase de pe umeri când Damon plecase, cu câteva ore în urmă. Mă întrebam încotro se îndrepta şi dacă era în siguranţă. îmi făceam griji că se îndoise de iubirea mea.

Nu-mi dădusem seama cât de mult mă îngrozea fratele meu decât după ce părăsise casa, fără să dea de înţeles că va mai veni după noi. Durerea mea de stomac, cu care mă obişnuisem în toţi anii aceştia şi pe care abia dacă o băgăm în seamă, începea să dispară.

Mereu, Damon se agăţase de mine. Chiar prea strâns.

Dar acum mi se părea că plămânii mei puteau să cuprindă un ocean. Nu mai eram obligată să fac nimic din ce nu voiam. Acum puteam să fac tot ce voiam să fac: să merg la şcoală, să port pantofi cu toc, să mă întorc acasă în zori, să călătoresc, să fac voluntariat, să merg la un bar...

Să am prieteni.

— Dacă vrei să anulăm nunta, o anulăm, mi-a spus Kai, cu buzele în părul meu. Putem avea un nou început. Unul nou-nouţ. Poate o să ieşim la întâlniri. Am putea face o nuntă aşa cum se cuvine, după ce îţi cer mâna şi după ce accepţi.

Peste o clipă, mi-a şoptit:

— Şi o să te sărut la altar, aşa cum ar fi trebuit s-o fac.

Am zâmbit pieziş. Era limpede că se simţea vinovat pentru „nunta” noastră.

Am ridicat mâna stângă şi mi-am privit verigheta.

— Nu vreau să anulăm nunta. Face parte din povestea noastră, şi nu vreau s-o schimb. îmi place povestea noastră.

Mi-a cuprins mijlocul cu un braţ, strângându-mă posesiv.

— Şi atunci, ce urmează? m-a întrebat. Ce vrei să faci cu viaţa ta acum?

— Totul.

A izbucnit în râs. Mă simţeam nesigură. Şi vinovată. îmi cumpărase haine, dar nu voiam să mă susţină

financiar. Trebuia să găsesc ceva de Scut, şi încă repede. Nu aş fi fost fericită dacă nu mi-aş fi adus contribuţia la traiul nostru de zi cu zi.

Şi la casa asta.

Vreau să spun „casa *noastră* .

— De ce ai ţinut casa în secret?

— Din acelaşi motiv pentru care îmi place confesionalul. M-am încruntat, nesigură dacă înţelesesem bine.

— îmi place să mă bucur de intimitate, să am spaţiul meu, m-a lămurit el. Ăsta e un loc unde sunt lăsat în pace, unde pot gândi fără să fiu distras. Aici pot vedea imaginea de ansamblu.

M-a sărutat pe tâmplă.

— Am ştiut că nu va rămâne un secret pentru totdeauna, dar am vrut să mă bucur de renovarea casei şi de intimitate înainte ca prietenii mei să înceapă să se perinde pe aici.

— Prezenţa mea o să te distragă, am subliniat eu. Nu simt foarte tăcută.

Pieptul lui s-a cutremurat de râs.

— Nu mă deranjează când mă distragi tu.

Speram să fie aşa. Alex lăsase aici lenjeria pe care mi-o cumpărase pentru petrecerea de acum câteva zile, iar eu plănuiam să închid poarta, să încui uşile şi să-i distrag enorm atenţia lui Kai, cât de curând.

— Mâi sunt şi alte culoare secrete pe-aici? l-am întrebat.

— Da.

M-am înfiorat.

— „Duc spre chestii distractive?

— Da.

Am zâmbit, dând frâu liber imaginaţiei. încă aveam emoţii în legătură cu direcţia în care se îndrepta viaţa mea, dar eram şi entuziasmată.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui, privindu-l în ochi.

— Părinţii tăi mă vor urî?

A clătinat din cap, în semn că nu-

— Nu. Taică-meu o să mă urască vreun sfert de oră, după care o să fie din nou dezamăgit de mine.

M-a sărutat pe nas.

— Fii tu însăţi! Loială, sinceră, dintr-o bucată, directă şi încăpăţânată. Tata respectă ceea ce vede în omul din faţa lui.

— Şi mama ta?

— Singurul lucru care o va interesa va fi dacă mă iubeşti.

Kai mi-a zâmbit.

— Şi dacă am fost căsătoriţi de un preot, fireşte.

Am mijit ochii. *Asta* ¿ro/Mi se păruse ciudat că amestecase Biserica într-o căsătorie pe care atunci nu păruse c-o doreşte. Când făcusem cercetări despre el, nu rămăsesem cu impresia că era din cale-afară de credincios. Se însurase în biserică de dragul mamei lui?

— Deci pentru ea ai...

A încuviinţat din cap. M-a privit cu ochi tandri.

— Când mă însor, e pentru toată viaţa, puştoaico.

Pentru toată viaţa. Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul. Evident! Kai nu facea greşeli.

L-am sărutat Gura lui caldă mi-a stârnit fiori pe buze şi pe gât Am rămas îmbrăţişaţi, bucurându-ne în sfârşit unul de celălalt. Săruturile noastre erau tot mai apăsate, mai flămânde.

M-a sărutat pe frunte.

— Peste două ore răsare soarele. Nu mai avem timp de dormit.

S-a ridicat din pat şi s-a dus la comodă. A scos dintr-un sertar o pereche de pantaloni de casă, apoi m-a întrebat:

— Faci duş cu mine?

M-am întors pe o parte, sprijinindu-mi capul în palmă. Cât de tentant suna! Nu voiam să mă desprind de el.

Dar mă sâcâia un gând.

— la-o înainte! i-am spus, punând mâna pe telefon. Trebuie să citesc nişte mesaje.

Privirea lui îmi dădea de înţeles că nu avea să stea mult în duş. Am aşteptat până am auzit robinetul pornit şi uşa de sticlă închi- zându-se.

Am derulat în grabă prin agenda de contacte. Căutam un număr.

L-am apelat şi am aşteptat să răspundă. Era în toiul nopţii. Probabil că trebuia să-l sun de câteva ori ca să-l trezesc.

Dar, spre surprinderea mea, Will a răspuns repede, cu o voce adormită:

-— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Am sărit din pat şi m-am apropiat de uşa dormitorului.

— Putem să ne întâlnim? Am nevoie de ajutorul tău.

Ieşind cu Jeepul lui Kai de pe autostradă, m-am îndreptat spre un drum cu pietriş. Doar pădurea rară din stânga mea mă despărţea de casa tatălui meu. Am zărit nişte lumini roşii: Mi-am dat seama că aveam în faţă maşina lui Will, care mă aştepta. Probabil că gonise până aici. Eram convinsă că se enervase fiindcă-l trezisem cu noaptea-n cap.

Am trecut de el şi am privit în oglinda retrovizoare. A pornit din loc şi m-a urmat.

Am găsit scurtătura pe care Damon obişnuia să conducă atunci când se întorcea foarte târziu acasă, iar porţile erau închise. Am virat la stânga, pe o pantă mică, apoi am pătruns prin tufişuri. Mă apropiam de

vilă venind din spatele ei. Era singurul mod de-a ajunge acolo fără să fii observat.

De fapt, existau senzori de mişcare şi camere de supraveghere, iar un paznic patrula prin preajmă, dar ştiam, din experienţă, că la ora asta din noapte probabil că omul era în bucătărie, mâncând resturi de la cină şi uitându-se la televizor.

Când am zărit luminile din faţă, am ştiut că mă apropiam de spatele garajelor. Am oprit motorul. Ultima oară când trecusem pe aici, tata avea nouă câini. Cu puţin noroc, aveau să încapă toţi în maşină.

Am coborât.

— N-ai un soţ pe care să-l storci de puteri? s-a plâns Will, îndată ce am închis portiera. De ce am venit aici?

Am dus un deget la buze.

— Ssst! Nu pot să fac chestia asta de una singură. Nu te mai văita!

— Ai un motiv anume pentru care nu l-ai luat pe Kai?

— Da. Pentru că nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului să mă întorc aici.

I-as fi putut lua cu mine pe David şi pe Lev, dar, dacă s-ar fi întors aici, ar fi fost împuşcaţi pe loc.

Pe Rika nu îndrăznisem s-o iau. S-ar fi înfuriat toţi dacă aş fi pus-o în pericol. În plus, Michael nu avea s-o scape din ochi, după cele petrecute azi-noapte.

Şi apoi, Will era... de treabă. Deşi îi plăcea să se plângă, era mereu gata să ajute. La urma urmei, el îmi alesese lenjeria intimă, nu? Asta crease între noi o legătură destul de puternică încât ne permiteam să ne

cerem favoruri unul altuia.

L-am călăuzit către casă. Am păşit prin frunzele umede, căzute pe pământ. Vântul era rece, aşa că am tras fermoarul gecii mele noi. în Thunder Bay, Halloweenul era aproape la fel de important precum Noaptea Diavolului, aşa că în următoarele ore poliţiştii urmau să aibă de furcă. Oricum, mă îndoiam că taică-miu i-ar fi trimis pe urmele mele.

însă tata categoric avea să arie că eram aici.

Alergând pe după primul garaj, m-am furişat în spatele atelierului enorm şi mi-am scos cheile din buzunar. Gabriel ştia că nu sunt proastă, dar nu mă considera o ameninţare. Sau, cel puţin, nu încă. Mă îndoiam că schimbase încuietorile în ultimele două zile.

Am format codul pe tastatura sistemului de securitate. Când alarma s-a dezactivat, m-am folosit de cheia mea şi am descuiat uşa.

— Ce facem aici? m-a întrebat Will încet.

Nu i-am răspuns. Am păşit înăuntru, trăgându-l după mine. Am auzit numaidecât zornăit de lanţuri şi foşnete dinspre cuşti. Deocamdată nu venise nimeni aici. Câteva lumini de urgenţă îmi ofereau destulă vizibilitate pentru ce aveam nevoie să fac.

Am luat câteva lese de pe perete. I-am aruncat trei lui Will.

— Trebuie să ne grăbim.

— Ce...

Am deschis prima cuşcă;

— O să latre! a izbucnit el.

-— O să latre dacă nu faci întocmai cum îţi spun.

Dacă dulăii făceau zgomot, paznicul de noapte urma

să apară aici în câteva secunde. Trebuia să fim foarte tăcuţi.

M-am apropiat de primul câine – un pitbull destul de bătrân – care fusese crescut aici încă de când era pui. Nu a lătrat. Mă ştia şi era bine dresaj dar ceilalţi se puteau sperria. Tocmai de aceea eu eram cea care trebuia să-i ia. Will avea să-i urce în maşini.

Am scărpinat câinele după urechi, apoi i-am pus lesa şi am tras uşor de ea, scoţându-l din cuşcă.

— Şi dacă Gabriel o să-şi ia alţi câini? m-a întrebat Will, când i l-am încredinţat pe Brutus.

— Atunci, probabil c-o să repetăm faza asta.

Am deschis în grabă toate cuştile. Le-am pus lese câinilor. Cei doi ciobăneşti de Pirinei au ieşit uşor. Femela era sfrijită. I se vedeau coastele prin blană. însă rottweilerul, cei doi ciobăneşti şi cei doi husky s-au tras înapoi, opunând rezistenţă. Am scos din buzunar câteva bucăţi de came pe care le adusesem cu mine şi le-am aruncat spre ei.

Will ţinea lesa pitbullului, iar eu îi ţineam pe cei doi ciobăneşti de Pirinei.

— Du-te şi urcă-i pe bancheta din spate a maşinii tale! i-am spus. Grăbeşte-te!

în ultima cuşcă, beagle-ul stătea întins pe pământ, cu ochii la noi. Când m-am apropiat, am văzut că tremura. Mi-am simţit gâtlejul înţepat de mii de ace.

Nu aveam timp să verific dacă era rănit grav. Avea câteva răni abia închise, aşa că nu am încercat să-l trag după mine. L-am luat în braţe, am strâns bine lesele într-o mână şi am ieşit iute din clădire.

împreună cu Will, am băgat toţi câinii în maşini. M-

am întrebat dacă era cazul să-i leg. Am hotărât să n-o fac. Fuseseră dresaţi ca să fie agresivi, dar nu voiam să risc să cadă de pe banchete ori să sară şi să se stranguleze. Dacă începeau să fie agresivi, aveam să mă descurc eu cu ei.

Will a sărit în SUV-ul lui şi mi-a strigat:

— Să plecăm!

Am luat cheile maşinii, dar am rămas nemişcată.

Am privit înapoi spre casă.

Nu luasem totul.

Will a pornit motorul. I-am făcut semn cu mâna.

— Stai! Aşteaptă!

Şi-a scos capul pe geam. Din maşini răzbăteau lătrături.

— Ce faci?

— Rămâi aici! i-am spus.

— Banks! a protestat Will, cât de încet putea. Ce naiba vrei să faci?

Am gonit spre casă şi am încercat clanţa uşii de la bucătărie. Era deschisă. Stomacul mi s-a strâns ghem. Paznicul lăsase uşa deschisă ca să poată veni şi pleca în voie, deci era prin preajmă. Deschizând uşurel uşa, am tras cu ochiul în bucătărie. Micul televizor de pe blatul de granit era aprins. în faţa lui am zărit o tavă cu resturi de mâncare. Probabil că paznicul era la toaletă.

Profitând de şansa ivită, am străbătut bucătăria şi am urcat la etaj. Am deschis uşa camerei din turn, m-am strecurat înăuntru şi am urcat scăriţa.

Poate că Damon era aici.

Dar când am deschis uşa, camera era întunecată. Doar luna lumina încăperea pustie. Am simţit o undă de dezamăgire. Oricum, nu venisem pentru Damon şi probabil că nici nu s-ar fi întors aici acum, însă unde ar fi putut să se ducă?

I-am pus iute pe Voios şi pe Kore al II-lea în două cuşti separate. Dacă Damon nu se întorcea acasă, nu avea cine să aibă grijă de ei.

Dumnezeule! Kai avea să mă strângă de gât!

Aruncând o ultimă privire înjur, am ieşit. Nu m-am mai obosit să închid uşa din capătul scărilor.

în timp ce alergam în jos, pe trepte, m-am izbit de cineva care urca. Unul dintre paznici, Serghei, a rămas nemişcat. S-a uitat lung la mine.

— Ce naiba cauţi aici?

Nu i-am răspuns. Am trecut în goană pe lângă el. Serghei şi-a continuat drumul, de data asta cu pas iute. Se ducea să-i spună tatei că eram aici.

Am intrat în bucătărie. Marina era la chiuvetă. A întors capul spre mine şi a făcut ochii mari de uimire.

— Bună!

M-am dus la uşa din spate. Cu braţele încărcate de cuşti, mă chinuiam să deschid uşa.

— Hai să mergem! Vii cu mine.

— Ce?

— N-avem timp de discuţii. Nu te las aici.

Nu voiam s-o ştiu în apropiere de tata sau de oamenii lui.

Şi-a şters mâinile pe şorţ, cu o expresie nedumerită.

— Nupotsăplec.

— Ba da. Poţi să vii cu mine chiar acum. Nu vrei?

A deschis gura, dar nu a rostit niciun cuvânt. Ochii ei fugeau de colo-colo. Niciodată nu o văzusem atât de nehotărâtă ca acum, când privea în toate ungherele bucătăriei, că şi cum aici avea să găsească răspunsul la întrebarea mea.

A clipit şi a inspirat adânc. Şi-a scos şorţul. Am zâmbit.

Am ieşit amândouă în grabă din casă, lăsând uşa larg deschisă. M-am uitat după maşina lui Will. Era la marginea pâlcului de copaci. A aprins farurile SUV-ului.

Cineva a urlat în spatele meu:

— Ge naiba crezi că faci?

M-am oprit în loc. Am strâns din pleoape. *Rahat!*

O portieră s-a trântit. Când am deschis ochii, Will coborâse din maşină şi alerga în direcţia mea.

M-am uitat la Marina.

— Urcă în Jeep!

A încuviinţat din cap şi s-a supus ftră să privească înapoi.

M-am rotit pe călcâie. Tata purta pantaloni negri. Era la bustul gol. Avea în spate patru dintre oamenii lui. Chipul i se schimonosise de furie.

— Mi-am luat bucătăreasă nouă, i-am zis, strângând în braţe cuştile cu şerpi. Să nu-ţi mai iei alţi câini! O să ai mult de furcă cu mine.

A izbucnit într-un râs amar. S-a apropiat de mine, însă oamenii lui n-au schiţat nicio mişcare.

— N-o să te atingi de lucrurile mele! a mârâit el.

Mi-am împins bărbia în faţă.

— Consideră că acum mi-am primit salariile compensatorii! Şi fii recunoscător că nu iau mai mult ca plată, pentru că mi-am' ţinut gura şi n-am zis tot ce se petrece pe-aid!

A mijit ochii la mine. Gabriel era un om periculos, dar şi inteligent. Ştia că nu mai eram singură. Oare merita să-şi bată capul cu mine?

Buzele i s-au strâmbat într-un rânjet hidos.

— Am auzit ce s-a întâmplat acasă la Kai, azi-noapte, a spus pe un ton veninos. Zi-i lui frate-tău că vreau să-l văd. Şi, dacă de acum încolo nu reuşeşti să-i ţii . comportamentul sub control, o să-l leg fedeleş şi o să-l expediez la Blackchurch. Fără ezitare.

Am strâns din dinţi. Damon ieşise din închisoare mult mai încrâncenat şi mai rupt de realitate decât fusese când crescuse- răm noi. Ultimele urme din ceea ce iubisem la el se împuţinau tot mai mult. Dacă ajungea la Blackchurch, avea să se transforme într-un animal.

— îi mai dau o singură şansă, m-a prevenit tata. Dar poate că asta-i exact ce-i trebuie: câţiva ani în închisoare, ca să cugete la propriile fapte.

Furia mă ardea. îl sfredeleam cu privirea.

— Şi dacă se va întâmpla asta...

A mai făcut un pas spre mine, coborându-şi vocea.

— Tu şi noua ta gaşcă o să fiţi vânaţi. Cară-te naibii de pe proprietatea mea!

Am păşit de-a-ndărătelea, fără să ezit şi fără să-mi iau ochii- de la ei. Nu-i stătea în fire să mă lase să scap aşa de uşor şi să se declare învins. însă acum avea

destule probleme pe cap. Trebuia să se gândească la Damon.

Am plecat împreună cu Will.

Până am ajuns acasă, m-am uitat mereu în oglinda retrovizoare.

doicic

— Ce dracu?! a strigat Kai.

Am închis portiera. Kai, David şi Lev tocmai ieşiseră din casă, iar acum păşeau apăsat spre noi.

— Eşti un om mort! i-azis Kai lui Will, arătându-l cu degetul.

Will a deschis portbagajul Jeepului.

— Ei, haide, frate! E femeia ta, nu a mea.

Patru dintre cei nouă câini âu sărit din maşina lui Kai. încercam să ascund la spate cele două cuşti. Degeaba. Kai s-a uitat pieziş la câini, după care a văzut-o pe Marina, care coborâse din maşină.

— Ce-i asta? s-a răstit el la mine.

Când a zărit şerpii, s-a încordat.

I-am răspuns:

— Am fost acasă la Gabriel. Şi am... ăăă... Am adus câţiva câini.

— Ai fost acasă la Gabriel?

După felul în care pronunţa cuvintele, părea că intrasem rău de tot în belea.

— Tocmai după discuţia noastră despre loialitate şi onestitate, ai plecat pe furiş şi...

I-am tăiat vorba:

•— Trebuia s-o fac singură, nu să te iau după mine. Ce-ar fi trebuit să-i zic lui Gabriel? „Hei, ăsta-i bărbatu-meu şi o să te snopească dacă te atingi de mine, aşa că nu te apropia!” Trebuia să-l înfrunt doar eu. Sunt teafără. Vezi?

Şi-a încrucişat braţele la piept. Bicepşii i s-au umflat, umplând mânecile tricoului negru. Inima mea a fluturat.

Mi-am dres glasul.

— Nu mă mai întorc acolo. Promit! Dar a trebuit să fac asta, încruntarea lui s-a adâncit. Ştiam că era furios nu fiindcă-mi înfruntasem tatăl. Kai nu mă considera un bibelou de porţelan. Era furios pentru că plecasem fără el. îl înţelegeam. Şi eu aş fi fost furioasă, dac-aş fi fost în locul lui.

Dar, pe de altă parte, eram convinsă că ar fi ieşit în faţă şi s-ar fi expus în locul meu, dacă nu i-ar fi plăcut cum îmi vorbea Gabriel sau cum se uita la mine.

Am auzit paşi şi gâfaieli. Will stătea între cele două maşini, împreună cu restul animalelor.

— Nouă câini?! a strigat Kai. N-o să rămână aici!

— Fireşte că nu, am spus, încercând să par cât mai nevinovată. Peste o oră, se deschide adăpostul pentru animale. O să-i chem să-i ia.

— Sau am putea să-i păstrăm, a sugerat Will. Uită-te şi tu la micuţul ăsta! Tremură.

Şi s-a aplecat să ia în braţe beagle-ul. Bietul animal era speriat.

Kai părea buimac. M-a privit ameninţător.

*

— Scumpo, doar ştii că-mi place liniştea.

Am dat aprobator din cap, încercând să nu zâmbesc.

— Categoric! Au stat în cuşti toată viaţa lor. Aş putea să-i ţin în casa cealaltă vreo două zile, nu? Să se mai îngraşe puţin, până când cei de Ia adăpost o să-i bage iar în cuşti.

— Da, s-ar mai îngrăşa dacă ar fi îngrijiţi, m-a aprobat Will. Hai să-i păstrăm!

— Dumnezeule! a mormăit Kai, întorcându-se în casă şi clătinând din cap. Nouă câini...

Mi-am muşcat buzele ca să nu izbucnesc în râs,

l-am dat Marinei cuştile şi am alergat după Kai.

— Ar mai fi ceva: am adus-o şi pe bucătăreasa lui Gabriel. Ne poate fi de folos, nu?

— Mda, bine. Rahat! Ce să mai zic?!

A intrat în casă. A început să urce scara, cu pas apăsat.

— Adu-i pe toţi încoace! Uşile noastre sunt larg deschise. De ce nu?!

Am pufnit în râs. Era exasperat, iar mie îmi plăcea la nebunie. La urma urmei, asta era viaţa *noastră.* Poate că, pentru o vreme, urma să ne mai călcăm pe bătături unul pe celălalt, dar nu ne dădeam bătuţi. O să găsim mereu o soluţie.

— A, şi încă un lucru!

L-am prins din urmă. Am sărit cu o treaptă mai sus decât cea pe care stătea el.

Kai s-a oprit. A oftat din rărunchi.

— îmi vine să plâng.

Mă amuzam foarte tare. Bietul de el îndurase destule în dimineaţa asta,

l-am privit buzele, umerii lăţi şi părul perfect. M-am

aplecat spre el, cuprinsă de dorinţă.

Braţele mele î-au înlănţuit gâtul. M-am lipit de trupul lui şi mi-am plimbat buzele» foarte uşor» pe gura lui. L-a scuturat un fior.

I-am şoptit:

— Mi-ar prinde bine duşul ăla.

Mă privea cu ochi arzători. L-am luat de mână şi l-am călăuzit îh sus, pe scări.

EPILOG

El păşea printre pietrele de mormânt. Iarba crescuse în voie din pământul reavăn. O mare de morminte se întindea pe colina din stânga şi în spatele lui, până hăt-departe, cât vedeai cu ochii. Era cu adevărat cel mai liniştit loc în care fusese vreodată.

Aici, oamenii erau tăcuţi. Éra firesc să vezi expresii solemne sau întristate, iar să vorbeşti de unul singur era cât se poate de acceptabil într-un cimitir. însă acum ar fi putut urla, că tot n-ar fi auzit nimeni. Nu era nici ţipenie de om prin preajmă.

A ridicat ochii spre luna plină. înconjurată de un halou strălucitor, îşi arunca lumină firavă peste pământ. Piatra de mormânt pe care o căuta i-a apărut în faţă. S-a apropiat de ea. Simţea că dogora pe dinăuntru. Şi-a strâns pumn mâna rece.

S-a oprit, a citit inscripţia. S-a uitat la pantofii lui şi la pământul pe care stătea. Se gândea la ce se ascundea sub pământul acela.

A închis ochii, lăsând să se reverse totul peste el.

Toţi îl credeau inuman. Incapabil să simtă ceva. Imun la emoţii. Diabolic. Dus cu pluta. îl considerau o maşinărie.

Nu!

El simţea totul. Niciodată nu încercase să-şi ocolească emoţiile. Ştia bine că doar simfindu-le se putea descotorosi de ele.

Ruşine.

Frică.

Furie.

Iubire.

îngrijorare.

Tristeţe.

Trădare.

Vinovăţie.

Le trăise pe toate.

Toate aceste trăiri se scurgeau în el, odată cu aerul rece. îl umpleau şi îi răscoleau lacrimile.

Dar nu a plâns.

în curând, i s-au prelins prin braţe, vibrând în vârfurile degetelor, după care i-au coborât în stomac. Nodul pe care îl simţea acolo s-a întărit precum o cărămidă şi s-a topit în fiinţa lui. A devenit o parte din el. Emoţiile erau acolo. Erau ale lui.

Şi pe urmă totul a devenit mai difuz, coborând spre vintrele lui şi de-a lungul picioarelor lungi, până în tălpi, ancorându-l în pământ.

Eu sunt aici. Eu sunt eu.

Asta sunt eu.

A deschis ochii şi a privit piatra de mormânt. Nu mai simţea nimic.

Şi-a scos tabachera din buzunarul de la piept, a luat o ţigară şi a bătut-p de tabla aurie. Şi-a pus-o între

buze. A scos bricheta. Şi-a aprins ţigara şi a tras fumul în piept. A pus la loc în buzunar tabachera şi bricheta.

A mai tras o dată din ţigară, apoi a scos-o din gură.

— Poţi să-i mulţumeşti Surioarei pentru asta, i-a zis pietrei de mormânt. A fost ideea ei.

Banks era la fel de isteaţă ca el. Măcar de-ar fi fost şi la fel de loială!

— Ar fi putut să fie altfel, a continuat el. Măi puţin complicat.

A mai tras o dată din ţigară. Amestecată cu aerul rece, aroma tutunului avea un gust plăcut.

— Universităţile se folosesc de autoclave industriale ca să scape de cadavre, a adăugat, uşor amuzat. Arată precum nişte oale sub presiune uriaşe. Amesteci trei sute de litri de apă cu puţină leşie şi fierbi totul până obţii temperatura şi consistenţa potrivite. în câteva ore, poţi dizolva un cadavru.

A tras iarăşi din ţigară.

— Pe urmă... pur şi simplu „verşi” cadavrul la canal. Şi, uite- aşa, a dispărut! -

Vântul s-a înteţit, făcând frunzele să foşnească;

— Dar, din păcate, nu se dizolvă chiar tot. Mai rămân bucăţi de oase şi de dinţi, care trebuie distruse. Deşi e mult mai periculos decât leşia, acidul sulfuric poate dizolva complet rămăşiţele umane. Partea proastă e că durează mai mult. Cam două zile.

A aruncat chiştocul pe jos şi l-a strivit sub talpă.

— Iar ăsta e un dezavantaj.

II minţise pe Kai. Cadavrul mamei lui nu dispăruse.

Se afla la mai puţin de cinci kilometri de casele lor. Chiar aici, în Thunder Bay-

Poate ar fi trebuit să se descotorosească de el.

— Dar n-am putut s-o fac.

A privit din nou piatra de mormânt. Respiraţia i s-a iuţit

— Vreau să exişti, a spus în şoaptă. Nu vreau să uit niciodată că lumea e un loc urât, că tu ai fost reală şi că în fiecare zi putrezeşti sub picioarele mele.

A strâns din dinţi şi şi-a ridicat bărbia. îşi amintea cu câtă plăcere o înghesuise în mormântul ăsta, fără să se sinchisească să-i aranjeze corpul în vreun fel ori s-o acopere cu ceva.

Şi-a desfăcut fermoarul jeanşilor. A scos partea din el care îi plăcuse maică-sii cel mai mult şi a urinat pe mormânt.

Nu voia şă revină aici. Terminase cu ea.

Dar mai exista o femeie care merita din plin ce avea să păţească. Avea să se ocupe de asta. Ea urma la rând.

Şi-a. vârât scula înapoi în pantaloni şi a tras fermoarul, aruncând o ultimă privire spre piatră.

— Hei! a strigat cineva din spatele lui. Cimitirul e închis. Ce cauţi aici?

Un îngrijitor.

— Ii aduceam un omagiu mamei mele.

Fasciculul lanternei a poposit pe piatra de mormânt.

— Mama ta? Dar ăsta-i mormântul lui Edward McClanahan!

— Zău? a spus el, reţinându-^şi zâmbetul.

Paşii omului s-au apropiat.

— Dacă te întorci mâine-dimineaţă, o să te ajut să cauţi mormântul mamei tale. Cum o chema?

Tânărul a clătinat din cap.

— Nu-i nevoie. Am foarte multă treabă de făcut.

în sfârşit, s-a răsucit. Ochii lui i-au întâlnit pe cei ai îngrijitorului.

— Plec. Halloween fericit!

Şi a plecat pe unde venise.

— Mersi! Şi ţie la fel! a strigat îngrijitorul în urma

lui. *Chiar aşa!*

Sfârşit

MULŢUMIRI

Mai întâi le mulţumesc cititorilor. Foarte mulţi aţi fost alături de mine, împărtăşindu-vă entuziasmul şi arătându-vă sprijinul, zi după zi. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru încrederea voastră. Mulţumesc! Ştiu că aventurile mele nu sunt întotdeauna uşoare, dar le iubesc şi mă bucur că atât de mulţi oameni le iubesc, la rândul lor.

Mulţumirile mele se îndreaptă către familia mea – soţul şi fiica mea, care mi-au tolerat programul extraordinar de încărcat, ambalajele bomboanelor aruncate peste tot, precum şi faptul că deveneam distrată ori de câte ori puneam la cale o conversaţie între personaje, o răsturnare de situaţie sau o scenă care-mi răsărea în minte în timpul cinei. Sunteţi nevoiţi să-mi suportaţi multe. Apreciez mult răbdarea voastră.

Jane Dystel – agenta mea de la firma Dystel, Goderich & Bourret LLC –, nu voi renunţa niciodată la tine, aşa că te-âi pricopsit cu mine!

Pentru grupul PenDragons: sunteţi partea mea preferată din platforma Facebook. Mulţumesc că aţi fost sistemul de sprijin de care aveam nevoie şi pentru că aţi avut mereu o atitudine pozitivă! Le sunt recunoscătoare mai ales doamnelor care administrează

grupul: Adrienne Ambrose, Tabitha Russell, Tiffany Rhyne, Katie Anderson şi Lydia Cothran.

Vibeke Courtney este editorul independent care verifică în amănunt munca mea. Mulţumesc că m-ai învăţat cum să scriu!

Pentru Kivrin Wilson: trăiască fetele tăcute! Noi avem minţile cele mai zgomotoase.

îi mulţumesc lui Milasy Mugnolo, care citeşte cărţile mele, oferindu-mi mereu acel vot de încredere de care am nevoie, asi- gurându-se că voi avea cel puţin o persoană cu care să discut la sesiunile de autografe.

Lisei Pantano Kane: mă provoci cu întrebările tale grele.

Lui Jodi Bibliofila. Am reţinut: fără cowboy! Fără păr pubian. Niciodată! Fără prezervative! Eh... când şi când. Legat de expresia cu datul ochilor peste cap... Am încercat s-o evit. Mulţumesc că ai citit şi că m-ai sprijinit! Mulţumesc pentru simţul tău sclipitor al umorului şi pentru că mereu mă faci să zâmbesc!

Mulţumesc, Lee Tenaglia! Copertile pe care le concepi sunt grozave. BozznZ-urile tale de pe Pinterest mă fac să zâmbesc. Pe bune, ar trebui să deschizi o afacere. O să vorbim despre asta.

Le mulţumesc tuturor bloggerilor. Sunteţi prea mulţi ca să dau nume, dar vă ştiu pe fiecare în parte. Urmăresc postările şi taf-urile voastre, la fel şi munca grea pe care o depuneţi. Va petrece^ timpul liber citind, făcând recenzii şi promovând cărţi. Pe deasupra, o faceţi gratuit. Voi sunteţi cei care insuflă

viaţă lumii cărţilor. Ce ne-am face fără voi? Va mulţumesc pentru eforturile voastre susţinute! Faceţi blogging doar din pasiune, ceea ce este de-a dreptul fantastic.

Lui Jay Crownover, care mă însoţeşte la toate sesiunile de autografe şi mă pune să iau cuvântul: mulţumesc că mi-ai citit cărţile! Eşti printre cei mai mari susţinători ai mei.

Recunoştinţa mea se îndreaptă, de asemenea, către Tabatha Vargo şi Komal Petersen, primii autori care mi-au trimis mesaje

• după lansarea primei mele cărţi, ca să-mi spună cât de mult le-a plăcut *Bully.* N-am să uit niciodată.

Lui T. Gephart, care-şi face timp să vadă ce mai fac şi se interesează dacă am nevoie să-mi trimită ciocolată australiană Tim Tams „autentică”. (Mereu am nevoie!)

îi mulţumesc lui B.B. Reid pentru că a citit şi mi-a împărtăşit gândurile ei, dar şi pentru că mă susţine mereu. Abia aştept să intru în mintea ta!

Te simţi nespus de bine atunci când eşti recunoscut de colegii tăi de breaslă. Atitudinea pozitivă este contagioasă, aşa că le mulţumesc colegilor autori pentru că au împărtăşit lumii dragostea lor faţă de romanele mele.

Pentru fiecare autor şi aspirant la titlul de autor: mulţumesc pentru poveştile pe care mi le-ati împărtăşit! Multe dintre ele au făcut din mine o cititoare fericită, în căutarea unei evadări minunate, precum şi o scriitoare mai bună, care încearcă să se ridice la standardele voastre. Scrieţi, creaţi, nu vă opriţi nicicând! Vocea voastră este importantă şi, atât timp cât vine din inimă, e dreaptă şi bună.

(uanks

în umbrele oraşului există un hotel numit *Papa.*
Dărăpănat, pustiu şi întunecat, locul a fost abandonat
demult şi înconjurat de un mister uitat.

Dar nu-i aşa că tu, *Kai Mori,* crezi că povestea
despre un al doisprezecelea etaj ascuns e adevărată?
Crezi în existenţa unui oaspete sumbru
care a intrat în acest hotel, dar n-a mai ieşit niciodată.
Crezi că eu pot să te ajut să-i găseşti ascunzătoarea
şi să ajungi la el.

Tu şi prietenii tăi n-aveţi decât să încercaţi să mă speriaţi,
să mă strângeţi cu uşa. Chiar dacă mă lupt să ascund
tot ce simt când mă priveşti – tot ceea ce am simţit
încă de când eram adolescentă –, am senzaţia
că lucrul pe care îl cauţi e mult mai aproape de tine
decât ţi-ai fi putut închipui.

N-o să-l trădez niciodată.

Aşa că vezi-ţi de treabă!

în Noaptea Diavolului, tu vei fi cel vânat.

Kai

Habar n-ai ce caut eu, micuţo. *Nu ştii în ce a* trebuit să mă transform
ca să supravieţuiesc trei ani în închisoare, trei *ani ispăşiţi*
pentru o fărădelege *pe care aş* comite-o iarăşi, cu dragă inimă.
Nimeni n-ar trebui să vadă fiinţa care am devenit.

Vreau hotelul acela, vreau să-l găsesc pe el
şi vreau ca toate astea să se termine.

îmi vreau viaţa înapoi.

Dar, cu cât stau mai mult în preajma ta, cu atât mai mult îmi dau seama
că acest nou *eu* e cel care am fost menit să devin.

Haide, puştoaico! Nu fi laşă! Mă găseşti sus, acolo, pe deal.
Sunt multe căi de a intra în casa mea, dar să te văd cum o să mai ieşi...

EPICLOVE

Ficţiune contemporană
pentru tineri
+18
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-9713-64-8
9 786069 713648